

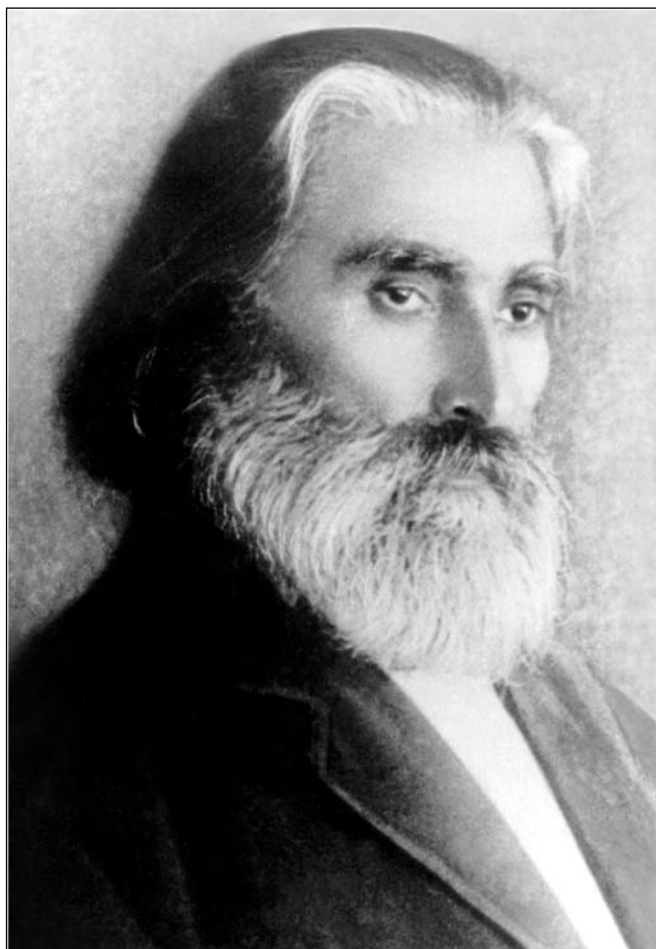
Учителя Петър Дънов
Високият
идеал

Общ окултен клас
година трета

ШКОЛАТА
ОБЩ КЛАС

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
(БЕИНСА ДУНО)

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

ОБЩ КЛАС
ГОДИНА ТРЕТА

София 2009
Издателство Бяло Братство

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
(БЕИНСА ДУНО)

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

г о д и н а т р е т а

Словото в Школата на Учителя
Петър Дънов (Беинса Дуно)
е записано и съхранено
за съвременния читател
от стенографите:

Паша Теодорова
Елена Андреева
Савка Керемидчиева

© Издателство Бяло Братство, 2009

ISBN 978-954-744-106-4

Съдържание

1. Високият идеал, 11.09.1923.....	7
2. Разумност в Природата, 18.10.1923	19
3. Стременията на ума и сърцето, 24.10.1923.....	33
4. Най-добрият начин за разсъждение, 31.10.1923	47
5. Божественото съвършенство, 7.11.1923	67
6. Излишък и недоимък в живота, 14.11.1923.....	85
7. Силовите линии в Природата, 21.11.1923.....	107
8. Волята Божия, 28.11.1923	119
9. Свобода, знания и мир, 5.12.1923	137
10. Окултната музика в живота, 19.12.1923	153
11. Школата и развитието на ученика, 26.12.1923.....	171
12. Единство на обичта, 2.01.1924.....	193
13. Мъртвите и живите линии, 9.01.1924.....	209
14. Приливи и отливи, 16.01.1924.....	227
15. Закон за късите и дългите линии, 23.01.1924.....	245
16. Най-щастливият ден, 6.02.1924.....	263
17. Трите състояния у човека, 13.02.1924.....	275
18. Обектът на съзнанието, 20.02.1924	291
19. Истинско и относително знание, 27.02.1924	309
20. Двете граници, 5.03.1924	319
21. Без съмнение, подозрение и доказание, 12.03.1924	331
22. Познай себе си, 19.03.1924	339
23. Добрите и лошите мисли, 26.03.1924	349
24. Разумното сърце, 2.04.1924.....	363
25. Тъчете мислите си!, 9.04.1924.....	377
26. Любов към Бога, 16.04.1924	399
27. Точилото и ножът, 23.04.1924	409
28. Добрите и лошите, 30.04.1924	427

29. Страхът, 7.05.1924	445
30. Четирите проекции, 14.05.1924.....	461
31. Съзнателната монада, 28.05.1924.....	477
32. Право ходене, 4.06.1924	491
33. Добро и зло, 11.06.1924	503
34. Малкото приложение, 18.06.1924	513
35. Разумният живот, 16.07.1924.....	525
36. Молитвата, 23.07.1924	543
37. Разумният и неразумният слуга, 3.09.1924.....	553
38. Важността на числата, 10.09.1924.....	569

Приложения

Речник на остарели и чужди думи	587
Обяснителни бележки	590
Упражнения, задачи и опити	592
Формули и утвърждения	594
Писмени теми	596

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

*Първа лекция от Учителя
11. IX. 1923 г., София*

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюблени деца и по име ги знае. А ония, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени са в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.

Тъй щото, ако вие някой път се усещате, като че никой не ви обръща внимание, като че вие сте изоставени от Бога, от Природата, ще знаете, че погрешката е във вас – нямате висок идеал. Туй е правило, това е закон. Тъй е, другояче не може. И следователно всеки един от вас може да поправи своя живот, своето нещастие, всеки ще излезе от тази забравена изба. Даже един от най-забравените на дъното на тази изба, ако един ден си създаде един висок идеал, той ще почне да пъпли като един охлюв и няма да се мине дълго време, ще се намери на повърхността отгоре. И Природата ще каже: „Ето едно от моите деца, което възкръсна.“

Що е смъртта в света? Смъртта – това е нещастieto на забравените деца, на децата без идеал. Възкресението – това са децата на високия идеал, които излизат от дъното на тия изби на материалния свят. Сега, за да изпъкнеш или да изпъплиш от такава изба, се изисква воля, изисква се безпримерна вяра, която с нищо не може да се сравни.

Има известни хора в света, които казват: „Аз нося, каквото и да е, ям, каквото и да е, всичко ям.“ Не е тъй. Човек, който казва, че всичко яде, е човек с нисък идеал. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трябва да яде най-избрани храни от Природата, които действат най-хубаво. Нищо повече! Когато и да е от вас, Природата ще го познае. Как го познава? Тя всеки ден прави своите изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? За да изпита какво се крие вътре в гънките на вашата душа, какво се крие в гънките на

вашия ум, в сърцето ви, за да види туй, което вие сте скрили, за да разбере какви пориви имате и какво може да стане от вас, Природата създава в градината си най-прекрасни плодни дървета и ги окичва с плодове от разни качества. Ще те пусне в тази градина и ще внимава кой плод ще вземеш. Ако имаш висок идеал и намериш най-хубавия плод, тя ще каже: „Ето едно мое умно дете.“ И веднага ще отбележи в своята книга: „От теб човек може да стане.“ Но домързи ли те да се качиш горе, тя има друго мнение за теб. Сега, тоя плод на дървото трябва да е най-добрият. Може да ти коства живота, за да го вземеш, но ако ти се качиш и го откъснеш, Природата ще каже: „Смело е това дете, взема най-хубавото.“ Но ако туй дете погледне нагоре и каже: „Кой ще се качва сега“, след туй погледне долу да види дали не е паднала една круша и после посегне от близките клони да си вземе, тя казва: „Това е едно от забравените деца, от него човек няма да стане.“ Сега, забележете всички, Природата гледа само на вашите вътрешни стремежи. Тя само констатира фактите, само ги наблюдава, и според това, което вижда, така и бележи. Следователно, ако тя е отбелязала най-хубавото за вас, причина за тази бележка сте вие. И ако тя е хроникирала нещо, което не ви препоръчва добре, причина сте пак вие. Тя не е турила нито повече, нито по-малко. Тя е отбелязала просто факта и от този факт тя изважда своите заключения. Сега кои са тия заключения, които ще повлияят на вашия живот? Те са вашият избор – този, който вие сте направили.

Аз ще ви приведа един малък пример за пояснение на тази идея с една египтянка, която се наричала Елтамар. Тя била дъщеря на най-бедния селянин в Египет, но била много умна и интелигентна, добродетелна и много скромна. Когато тя постъпила в училището, запитал я нейният учител: „Ти ще се ожениш ли, или девица ще останеш?“ Тя казала: „Аз имам само един идеал на Земята. Аз съм решила тъй: само за царския син мога да се оженя. Който и да е друг, ако не е царският син, ще го върна. Един избор имам, пък ако той не дойде, аз съм решила да остана девица.“ Ще кажете вие: „Глупава работа!“ Не, идеал има тя. „Ако дойде царският

син, ще се ожения, ако не, не ми трябва никаква женитба.“

Где е сега приложението на този велик идеал вътре в света? Ако ще имаш едно верую, ако ще имаш едно учение, ако ще имаш една мярка, ако ще имаш един образ, ако ще имаш едно сърце, ако ще имаш един ум, ако ще имаш една душа, един Дух – този Дух да е синът на Истината.

Сега ще пристъпим към сравнението. Отиваш да посрещаш Слънцето. Не отивай да го посрещаш, когато то вече е излязло четири пръста над хоризонта. Ти трябва да си там при първия лъч, който се покаже. Той е най-важният. Той е царският син. Не си ли там за него, другите не струват. Не видиш ли него, ти си изгубил изгрева на Слънцето. Него хвани, другите не ти трябва. Ти вземи него и се върни у дома. Сега някои казват: „Ходи ли на изгрева?“ – „Ходих. Видях как изгря Слънцето.“ Аз казвам: ти не си видял първия лъч. Другите лъчи са последните плодове на това велико дърво. От теб човек няма да стане!

Ако отиваш в планината, да не казваш: „Аз пия каквато и да е вода.“ – Не, ако намериш най-хубавия извор и отидеш да пиеш от центъра му, от там, дето извира най-чистата вода, ти си човек с висок идеал. Отиваш ли ти към края му и кажеш ли: „И от тук може да се пие“, имаш един нисък идеал. Казват някои от вас: „Мога и от тук да пия.“ – Не, това не е характер. Ученикът на Окултната школа трябва да се отличава от всички. Отидеш ли там, при извора, макар че има мъчнотии, от центъра ще пиеш. Който и да си, ще вземеш от най-чистата вода. Идеал имаш вече.

Ако се качиш на някой планински връх, пак е същият закон. Някой казва: „Където и да е, аз мога да се кача.“ – Не, на този планински връх ще избереш най-хубавото място, най-красивото място, за да остави в душата ти най-дълбоките впечатления. И като слезеш, този връх трябва да го носиш в сърцето си като един жив връх. Ако четеш книги, същият закон е. Прочети книгата на най-знаменития писател, на най-видния философ, на най-видния проповедник!

Ако отиваш да видиш някои картини, иди разгледай тези на най-видния художник, не на посредствения – на най-

видния! Апъктия, обикновените картини, ще ги видиш, когато наблюдаваш хората: кой кога яде... Тях като наблюдаваш, ще видиш обикновените картини. Но като правиш избор, ще идеш да видиш само една картина. Първата картина в света – тя е достатъчна.

Когато избираш приятел – съществува същият закон. Избери най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, с най-чистото сърце. Мъж избира ли жена – същият закон е; жена избира ли мъж, пак е същото. Не отстъпвайте от това правило! Отстъпването от това правило ражда хилядите страдания в този свят.

Сега аз говоря идейно върху нещата, върху принципите, които трябва да прилагате ежедневно. Някой път вие ще кажете, че вашият идеал е крив. Хубаво! Сега е крив, но следния момент какъв идеал ще изберете? Да допуснем, днес вие сте пропуснали деня – не сте посрещнали първия лъч. Но утре пак трябва да го посрещнете. Ако го посрещнете по същия начин, вие пак сте изгубили деня; но ако днешния ден вие сте били примерен, посрещнали сте първия лъч, и утре ще посрещнете първия лъч. Така целият ви живот ще се измени.

Когато дойдем до това да поправим живота си, пак важи същият закон. Ако искаш да поправиш живота си, хвани най-голямата погрешка, не се занимавай с дребните. Хвани оная, най-голямата погрешка, дръж я ден, два, три, седмица, месец, година, десет години – и най-после тая погрешка да знае, че има човек пред себе си, и да каже: „Аз капитулирам. Ти заслужаваш да бъдеш на туй положение, на което се намираш.“ Има някои ученици, като клекнат два-три пъти, като ги повалят два-три пъти на земята, казват: „От нас хора няма да стане“, напуснат полесражението. Това са хора без идеал. Ами че защо сте повикани вие на Земята? За угощение ли? – Не. Вас са ви повикали да опитат какъв е характерът ви, умът ви. И като ядете на трапезата на Природата, тя наблюдава – очи има, гледа как постъпвате. Вилушките, лъжиците, кърпите – всичко вижда и от туй съди какво ще стане от вас. Ако ви поканят на угощение и ви турят на втората смяна и ви дадат една паница, от която другите са яли, вие мислите ли,

че сте с висок идеал? Ще ми кажете вие сега: „Тогава какво да правим?“ Ще носите паницата със себе си. Ще кажете: „Моля, у вас ще има ли една чиста паница?“ – ”Няма.“ – „Аз си нося моята паница.“ Ще я дадеш да ти сипят в нея. Тъй ще ядеш. После ще питаш: „С вашата лъжица друг ял ли е?“ Ще си извадите лъжицата, ще си извадите вилицата, вашия нож... Разбирате ли? – Това е правило за окултните ученици. Ама вие ще кажете сега: „Като ни поканят на гости, как ще го приложим това?“ Ето аз как бих угостил моите гости. Един ден, като ви повикам на гости, знаете ли как ще ви гостя? Ще заръчам десет пити хляб, хубаво направени, хубаво опечени при един майстор фурнаджия – най-видния, най-спретнатия, най-умния, най-добрия, най-благородния фурнаджия. Него ще намеря, той ще пече хляба. Тъй ще направя, ако искам да ви дам едно угощение. При това на моята трапеза няма да има никакви паници, никакви ножчета, никакви вилушки. Ще туря тия десет пити хляб, ще ви донеса грозде, избрано от най-хубавите чукани на лозето си, разбирате ли – от най-отбраните чукани. После ще сложа ябълки, от най-хубавите си ябълки. И тогава ще взема по един грозд и ще го дам в ръката ви. Вашите паници са вашите ръце. Хляба ще го разчупя и ще ви дам по едно парче. Тъй ще ви угостя. Разбирате ли? По един грозд, по една круша, по една ябълка, по едно парче хляб – и ще си приказваме сладко, както в „Сладко,медено“. И мърдане няма да има, нито търкане на вилици... Без шум ще мине. И кърпи няма да ви дам. Защо? Знаете ли, няма да ви дам кърпи. Щом си изцапате ръцете, ще ви заведе при най-хубавата си чешма, ще ви кажа: измийте се тук, извадете си вашите кърпи и се избършете. Туй е един идеал на съзнателния живот. Например много богати хора има, които са взискателни към храната, но те в морално отношение, в умствено отношение нямат такъв идеал. Аз харесвам един богат човек. Той е много внимателен към хляба, към яденето, но в друго отношение – като открадне – не е тъй внимателен. Казвам: добре започваш, зле свършваш. Идеалът ти на физическото поле е добър, но в Духовния свят от теб човек няма да стане.

Някой казва: „Аз мога да любя когото и да е.“ Не, вие не говорите Истината. Аз бих желал един от вас да ми каже, че той може да люби когото и да е. Не само тъй да кажеш. Ние трябва да поставим Любовта на един вътрешен опит. Като кажеш думата *любов* в нейния пълен смисъл, тя има свое съдържание. Какво е съдържанието на Любовта?

В света ние можем да любим само Бога – нищо повече. Това е великата Истина! Великата Истина е там. И онзи човек, който не започва с Бога, от него човек не става. Ако моите думи не са верни, прегледайте цялата човешка история и намерете някого, който, като е постъпил другояче, да е станал човек. Всички велики хора, всички светии, гении, учители на човечеството, са били хора, които са любили само Бога. Сега някои правят възражения: „Ако е такова Учението, ние ще забравим хората.“ Не, не ще ги забравим, ние ще дадем на хората един Идеал. Ако всички хора се стремяха към първия лъч на Слънцето, ако всички хора се стремяха към идеала на Божествената Любов, какви щяха да бъдат съвременният свят и съвременните ваши души? Щяха ли да бъдат така хилави? – Не. Добре! Аз ще ви дам едно възражение – на всички онези, които казват тъй: „Аз мога да любя когото и да е, аз любя човечеството.“ Казвам: добре, за да любиш всички, трябва да познаеш човека. Значи щом любиш човечеството, ти познаваш хората, а щом познаваш хората, ти можеш да изправиш техните погрешки. Питам: ти имаш една жена – и тя е член на човечеството, а ти с нея не можеш да живееш. Защо? Имате син – не се разбирате. Трябва да се обичате. Имате дъщеря, трябва да се спогаждате. Отде познаваш дъщеря си? Значи лъжливо е твърдението. Тъй съдя аз. Казвате: „Много лесно е то. Моето сърце гори, умирам заради теб.“ Да, да, вие сте в любовта, която уморява хората. Това не е Любов – това е смърт, това е смрад. Това е любовта на черната светлина, която разлага и осмърдява, и опетнява, и развращава, и помрачава човешката душа. И не мислете, че този, Великият, вътре в света... В Бога има едно велико качество. Бог обича в нас най-доброто, Бог люби в нас най-доброто. Вие ще намерите този стих в Писанието:

„Възлюбил е Истината вътре в човека.“ Най-възвишеното, най-чистото вътре в нас – това Бог обича. Някои искат да знаят дали Господ се интересува от техния обикновен живот. От вашия обикновен живот може да се интересуват хиляди други хора, но не и Бог. Ако аз съм слуга при някой виден господар и наоколо си имам десет души слуги на разположение, да ми обуват чорапите, да ми чистят обувката, ще дойде ли господарят ми и той да ме обува? Ще бъде ли умно? – Не. Той не се интересува от моите чорапи, кой ще ги тури, той казва: „Има десет души, които ще ги турят.“ Той не се интересува и кой ще лъсне обувката ми. Защо? Сума ваксаджии има – щом им дадеш пет лева, те са готови както искаш да ти ваксат обувката. Някои питат: „Дали Господ днес е доволен от моите обувки?“ Че защо Господ да е доволен от твоите обувки? Той може да е доволен от онзи ваксаджия, който си е турил за идеал следното: „На първия човек, който дойде при мене, аз ще му лъсна обувката най-хубаво.“ И ти идеш, възприемеш идеята на ваксаджията, казваш: „Дали Господ се интересува от моите обувки?“ – Не. Той се интересува от ваксаджията. Идея има в него. Той ти е лъснал обувката най-хубаво, тъй, както той разбира. Сега ще ви говоря за един идеал. Ако една жена шие риза на мъжа си и даде пари, па вземе какъв да е плат и я мине отгоре-отгоре, тя не е жена! Не, тя трябва да преброди целия град и да намери най-хубавото платно – тънко, копринено или най-здраво, ленено – да му ушие една риза и да си каже: „Веднъж ще му уший една риза, но да я помни.“ Тя трябва да вложи всичкото си изкуство – това е жена с идеал. Мъжът отива да купи плат за своята жена. Не да вземе една басма и да каже: „Скъпи времена са, да я позалъжа малко.“ Това не е мъж. Той трябва да преброди целия град и да купи най-хубавия плат, да няма подобен на него. Това е идеал в него! Него ден Природата записва за жената и за мъжа, че те са направили най-добрия избор. Това е характер в тях.

Избираш една книга за своя приятел – ще му избереш по възможност най-хубавата книга и ще му я дадеш за подарък. Да те помни!

Даде ти някой своя албум да му напишеш за спомен няколко реда. Ти седнеш и казваш: „Хайде, нещо от Петко Славейков: *Парице, парице, всесилна царице*,...” – Така ти ще идеш на дъното на тази изба. Това не е идеал. Ти ще избереш най-хубавото, каквото има – ще му го напишеш, че като прочете той тия думи, да се забрави. Най-хубавото ще вложиш. Веднъж ще напишеш, ама ще напишеш най-хубавото, което имаш вътре в себе си. Щом го запишеш така, пак пише Природата: „От това дете човек ще стане.“

После, обичаш някого, нали? И там се познава каква е Любовта. Някой казва: „Аз обичам моя приятел.“ – Защо? – „Ами че отлични вежди има, а очите му тъй... да се не нарадваш.“ Той не е разбрал Любовта. Нисък идеал има. Друг пък казва: „Носът му да видиш, устата му какви са...“ Друг казва: „Мустачките му какви са.“ Тия всичките хора имат нисък идеал.

Ще намериш вътре в своя приятел онова качество, което го отличава от всички други хора. Ще кажеш: „В него има една черта, която другите я нямат. Еди-каква си е тя.“ – Тя не е отвънка. Тя не е в неговите очи, не е в неговия нос, нито в неговата уста. Тя е на най-високото място в тия клони. И като я намериш, ще я откъснеш, ще я държиш в своята душа, ще я запишеш в своята памет – и Природата ще пише пак: „От това дете човек ще стане!“

Имате учител, казвате: „Нашият учител е много учен – той по химия, по физика, по астрономия, по философия, по това, по онова много знае.“ – Не, това не е вашият учител. Това е натоварена камила. Това, което отличава вашия учител, не седи в туй. Това са панделки, това са украшения, но где е шапката? И тогава знаете ли как се преиначават идеалите? Учителят казва на ученичката тъй: „Ще си вземеш най-хубавата шапка, без панделки.“ Тя отиде при шапкарката, която ѝ каже: „Той, вашият учител, казва тъй, но не може без панделки. Ако турим една малка панделка, шапката ще стане по-хубава.“ Добре. Турят една панделка. Но там има и други хора, те казват: „И от другата страна ако турим още една панделка, ще стане още по-хубава.“ И тя каже: „И на

мен ми се струва, че учителят ще бъде доволен.“ Мислите ли, че тази шапка стана по-ценна? – Не, тя изгуби своята цена. И да ви докажа защо изгуби своята цена. Представете си, че моят учител ми дава едно красиво перо, с което може да се пише отлично. Дойде някой мой приятел, каже: „Чакай, аз имам един скъпоценен камък, като едно кокоше яйце – ако го турим на върха на писалката, по-хубава ще стане.“ Със синджирче, тъй го туря. Аз пиша. Дойде друг, казва: „И аз имам един диамант като паче яйце – да го турим отгоре, още по-хубава ще стане.“ Тури го. Питам: този писател ще може ли да пише хубаво с тези скъпоценни камъни? – Не. Това са глупавите идеали на съвременното човечество. Това са глупавите идеали на съвременните ученици, това са глупавите идеали на съвременните религиозни хора, които не разбират онази велика Божествена искра, която трябва да проникне дълбоко вътре в нашите души. Някой път вие казвате тъй: „Да има някой да ми закачи един диамант.“ Хубаво, ако аз река да закача някому един диамант, трябва да намеря най-големия в света. Ако го намеря, ще го закача. Ако не го намеря, никакъв диамант не закачам на врата. Такъв трябва да бъде идеалът и за вас. Най-хубавото в света! Именно по този вътрешен ваш избор всичките вие ще се отличавате от другите хора.

Сега схващате ли накъде отива моята мисъл? Схващате ли накъде отива тази река, която тече сега?

Толкова време не съм ви говорил. Тази вечер аз реших, казах: тази вечер на тия ученици ще им говоря, ще им говоря най-хубавото, най-хубавото, което мога да им дам! Ако сте схванали първия лъч, който излезе от Божественото, от вас ученици и човеци ще станат. Ако сте закъснели и не сте схванали този, първия лъч, ще ви кажа, ученици, една горчива дума: вие ще бъдете забравените деца в дъното на тази изба.

Любящият говори за Любовта, а страхливият – за страха! Кой печели в света? Който говори за Любовта ли, или който говори за страха? Умният говори за Мъдростта, а глупавият – за блудкавите работи в света. Кой печели от двамата? Умният

гради, а глупавият разсипва. Умният пише, а глупавият се разписва. „Аз – казва – съм се научил само да се разписвам на записа, който баща ми праща.“ Все се разписва. Има хора, на които целият им живот е само разписване. Все се разписват, че са взели нещо. И когато Природата погледне това нещо, казва: „От това дете човек няма да стане.“ То се е научило само да се разписва, а никога нищо не написва.

И тъй, всичките възвишени същества, всички онези братя на Всемирната Бяла школа, са минали по този път. В тях има велик идеал. Те всички все така мислят. И когато някой брат от тях реши да дойде на Земята, какво казват? Той ще дойде при най-добрия. И сега може да ми цитират кой е най-добрият. – Който има стремеж, който има идеал – най-високия идеал. При него той ще дойде. При онзи ученик, на когото душата трепти, който всеки ден мисли за своя Учител – при него ще дойде Учителя. А онзи ученик, който мисли за това-онова – Учителя ще мине покрай къщата му и ще каже: „Тук седи един от забравените ученици“ – и ще си замине. А щом мине покрай дома на първия, ще каже: „Тук седи един от учениците, когото трябва да посетя тази вечер.“

Това е то Великият идеал, Високият идеал, който всички трябва да имате. Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото – всичко от първа степен! Вложете този идеал и вижте как вашият живот ще се измени. Но приложение трябва! Седиш, паднал си духом, кажеш: „Празно е сърцето ми, няма я Любовта. Какво да правя?“ Кажи: „Утре ще ида да посрещна Слънцето и ще гледам да хвана първия лъч.“

Вие правили ли сте наблюдение сутрин, като се събудите, да видите каква е първата ви мисъл? Природата в туй отношение е крайно възискателна. Щом се събуди едно дете, веднага тя се спре пред него с един трепет, задържа дишането си и се вслушва за какво ще помисли това дете. Ако веднага, като се събудиш, отправиш ума си към Бога и помислиш за тази велика Любов, която е изпълнила твоята душа с всички блага, тя казва: „От това дете велик човек ще стане!“

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

*Втора лекция от Учителя
18 октомври 1923 г., София*

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

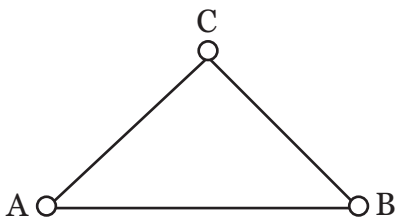
Тайна молитва

За следващия път ще имате темата „Воля и безволие“.

Ако ви се зададе една тема: „Съществува ли разумност в Природата“, какво бихте писали? Това е една философска тема. Верующите ще кажат, че има разумност, но това трябва да се докаже. В математиката казваме, че $A:B=B:C$. Това са величини, които трябва да се докажат. Как ще докажете, че $A=B$? Математиците имат правила, имат известни методи, с които може да докажат това. Тия правила са разумни.

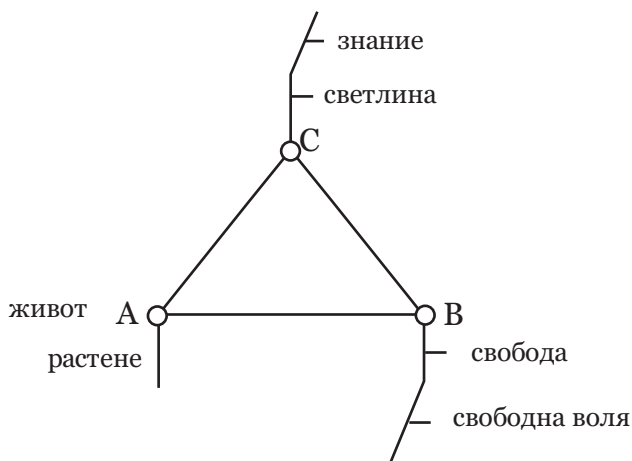
Първото доказателство за това, че в Природата съществува разумност, е движението. Разумността започва с движение. Там, дето няма движение, не може да има разумност. Ще каже някой: „Защо е именно така?“ Онзи, който може да констатира най-малкото движение между две точки, в него има зачатък на разумност: значи прави разлика, че един предмет се е преместил от едно място на друго. Туй движение, което става във външната Природа, става и в мозъка на човека.

Да кажем, че имате точката А (фиг. 1). Тази точка е едно силово движение, един подтик. Вие не го знаете. Имате линията АС. Тя представлява едно движение, едно състояние в човека. Човек, който е започнал с линията АС, е започнал с радостта. Като дойде горе до точката С, тази радост започва да слиза надолу. Под думата *радост* разбирам най-голямата интензивност на силата, с която започва всяко движение. Радостта е подтик отвътре.

Значи точката *С* е крайната, прицелната точка на движението. Тя е крайт, докъдето може да се достигне. Оттук нагоре радостта не може да отиде. От точката *С* започва обратно движение надолу, което се изразява с линията *СВ*. От тази точка *С* започват вече с най-малката скръб, с най-малкото страдание, защото трябва да слизате, но когато слезете в точка *В*, имате най-голямото страдание. Значи тук процесът е обратен. От точка *А* започва радостта, *С* е точката на най-голямата радост, отдето надолу тя почва да се намалява, минава в малка скръб, която постепенно се увеличава и като достигне точка *В*, това е мястото на най-голямата скръб. От точка *В* по-надолу туй страдание не може да слезе.

И тъй, в Природата има един закон, който превръща тия две енергии. Тогава имате движение на радост *АС* и движение на скръб *СВ*, т.е. $A:C=C:B$. Човек накопява в себе си тия природни сили, за да може да се прояви наново. Този, първият подтик *АС*, ние го наричаме подтик на Живота – *Ж*. От Живота се ражда растенето – *Р*. Този процес, растенето – това са корените надолу. Значи животът ражда растенето, т.е. той произвежда едно движение надолу, в низходяща степен. Но за да се произведе това растение, изисква се разумност, защото животът може да се проявява само при една разумност в Природата. Без разумност животът не може да се проявява. Този живот се ражда от Любовта. Първото проявление на Любовта е Животът. Първото проявление на живота е растенето, а понеже при проявлението на растенето влиза движението, то тук се създава условие за светлината. Тази светлина е резултат на мъдростта. Щом има мъдрост, ще има и знание. Само при светлината може да има знание. Когато мислим за ангелите, ние си представяме, че те живеят в една непрерывна светлина, а когато мислим за Бога, трябва да знаем, че Той е Светлина без никакви сенки. Следователно там, дето има светлина, има знание, а дето има знание, има един друг подтик в Природата, а именно, че в светлината трябва да има простор, свобода. И тъй, имаме едно друго движение. От *С* към *В* се ражда свободата, а свободата ражда свободната воля (фиг. 2).

Само при свободата се проявява свободната воля, а там, дето се проявява свободната воля, се проявява Истината. Следователно вие не може да започнете с живота по обратен път. Растенията не растат от горе на долу, а растат от долу на горе. В Божествения свят е така – всички неща растат от долу на горе. Основата на всички неща е Любавта. Не може да израсне нещо в света без Любав. Любавта е основа за проявяването на какъвто и да е живот, на каквато и да е разумност, на каквато и да е свобода или свободна воля. Сега, щом се говори за любовта, вие разбирате едни вътрешни трептения, но това не е любов. Любавта е почва, в която се проявява животът. Няма друга основа в света, освен Любавта. Туй може да го проверите: щом загасне Любавта, хората веднага умират. И когато някой умира от разрыв на сърцето, от що умира? – От безлюбие. Някой има апоплектичен удар в мозъка. От какво става туй? – От малко светлина. Някой се задушавя. От какво става това? – От малко въздух. Значи няма свобода на дишането. Следователно, когато някой каже, че животът няма смисъл, този човек вече не разсъждава правилно. Ние запитваме: от где е туй разсъждение, че животът няма смисъл? Ако вие отричате живота, вие отричате и разумността. С какво сравнявате това разсъждение? За да

направите каквото и да е сравнение в математиката или в каквото и да е друга наука, вие трябва да имате предмет, с който да сравнявате. Следователно във вашия ум имате мярка, а тази мярка принадлежи на Разумния живот, и тогава вие разсъждавате. Казвате: „Животът няма смисъл.“ Да, няма смисъл, но кой живот? Когато ние казваме, че животът няма смисъл, подразбираме живот, употребен не съобразно законите на разумността, но вън от тази разумност. И тогава казваме: такъв един живот, употребен вън от разумността, няма смисъл.

И тъй, животът започва с чувстването. Там, дето има растене, има и едно малко чувстване, а там, дето може да се появи едно чувстване, има и растеж. Гдето има растеж, там се явява радост и скръб. Това е неизменен закон. Щом чувствате, щом имате разумен живот, неизбежно ще дойдат и радостите, и скърбите. И ако вие искате да имате живота, без да растете, без да чувствате, такива неща в Природата не съществуват. Следователно, когато един човек скърби или казва, че скърби, това е доказателство, че в него съществува един разумен живот. Той прави разлика между радост и между скръб, значи той едновременно с това мисли. Питам: вие досега виждали ли сте какво нещо е скръбта, какво нещо е радостта? Някои казват: „Всяко нещо, което човек знае, той го вижда.“ Не може да знаеш нещо, преди да си го видял. Знанието произтича от виждането. Трябва да видиш, за да знаеш. И в Природата е така. Знанието се е появило отпосле. Най-първо се е появило чувстването и когато човек е придобил външни впечатления, на тази почва се е появил органът за досегашното гледане. Например в глистите няма очи, което потвърждава мисълта, че очите се явяват късно. Какво мислят съвременните учени хора по този въпрос, не зная. Глистите имат само зачатък от очи, но нямат орган за зрение.

И тъй, радостта и скръбта, това са две качества на всичките чувства, които се появяват в човека.

Сега аз ви говоря върху този предмет, защото във вашия ум има забъркани работи. Вие казвате: „Защо светът не

е така направен, не е иначе направен, че ние ли трябва да страдаме?“, и т.н. Оставете тия глупави разсъждения! Вие сте родени да страдате, но вие сте родени и да се радвате; следователно вие сте родени и за радост, и за скръб. Родени сте да живеете: да чувствате, да скърбите и да се радвате. Защо имате толкова долно мнение за страданието? Защо сте тъй неприязнени към него? Едно от най-великите проявления на Живата природа – това са страданията, това са скърбите. И като отидете на Небето, няма да ви питат колко сте се радвали, но ще ви питат през колко страдания, през какви скърби сте минали. Там радостите не ги турят в сметка, както тук, на Земята, не питат за бедните. Като дойдете на Земята, всеки пита богат ли си. И ако си богат, интересува се за тебе; ако си беден, не се интересува. А като отидеш на Небето, там те питат скърбял ли си, и по това те зачитат. Ако кажеш, че си се радвал, казват: „Оставете този човек, той е харчил само.“ В радостта човек нищо не придобива, той само харчи готовата енергия. Онзи, който скърби, придобива знание, придобива мъдрост, облагородява се, повдига се. И мен ми е чудно, че вие, които сте толкова умни, всички искате само Радостта. Обърнете Библията и ми кажете где се казва: „Блажени, които се радват“? Напротив, за тях се казва: „Горко вам, които ядете и пиете.“ А Христос казва: „Блажени нищите духом! Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата! Блажени, които страдат!“ И при все това всички искате да бъдете щастливи. Ами че две Евангелия в света може ли да има? Ако искате другото Евангелие: целият свят – това е сегашното евангелие.

Сега има друга една философия, която изопачава тия факти. Казват: „Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и със скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на Живата природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който Духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме

от Божествения път. Да не смесвате скръбта и страданията с вашите грехове. Питам тогава: ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, макар и да е Син Божи, дойде на Земята да научи някои уроци, да се усъвършенства. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде: да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на своите по-малки братя. Това наричам изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията – това са Божествен език. И аз ви казвам: когато започнете да страдате, вие сте в границите на разярения живот. Страдате ли, Бог ви обича, не страдате ли, вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Сега вие ще кажете: „Защо са тия страдания?“ Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърби за другите хора. Аз ще ви приведа един пример, за да изясня тази своя мисъл. Някой здрав, тежък старец, качил се на коня, язди и се радва. Конят обаче радва ли се? – Не, не се радва. Дойдат в гората и конят по някакъв начин се освободи от юлара си – и хайде в гората. Сега конят се радва, но старецът радва ли се? – Старецът скърби. Докато старецът беше на коня, той се радваше, конят скърбеше, а когато конят избяга в гората, той се радваше, а старецът скърбеше. Питам: скръбта на този старец скръб на коня ли е? – Не, конят се радва. Следователно нашите интереси в дадения случай не съвпадат. Когато вие страдате, това значи, че вашият кон е отишъл в гората. Е, хубаво, какво зло има в това, че вашият кон е отишъл в гората, я ми кажете? Какъв грях има в това? Ще гледате философски на тази работа и ще кажете: „Конят ми отишъл в гората. Що от това? Нека си почине, нека се поразходи, аз ще го почакам. Ако дойде един ден, аз ще му се кача и тогава аз ще се радвам, а той ще скърби.“ Тия разсъждения са ви необходими. Вие, като ученици, ако не разсъждавате така, няма да имате една правилна философия за живота. Божественият свят не приема невежеството. Той изключва всяко невежество, изключва всяко противоречие,

изключва всяко насилие. В Школата всички вие трябва да мислите здраво, и след като почнете да мислите здраво, ще започнете да прилагате тия принципи.

Сега някои казват: „Ама вие не живеете добре.“ Аз ще ви задам друг един въпрос: ако вие кажете, че вашият Учител не живее добре, я ми кажете, по кои правила не живее добре? Или ще кажете: „Нашият Учител не мисли добре.“ По кои правила не мисля добре? Трябва да ми докажете това! Само в Божествения свят съществуват правила. Дайте ми онази мярка, с която се мери добрият живот! Тази мярка не съществува на Земята, тя съществува само в Божествения свят.

И тъй, в дадения случай вие не може да знаете дали друг човек живее добре, или не. В дадения случай само аз мога да кажа дали живея добре, или не. Нито пък за вас може да знае някой живее ли добре, или не. Вие разсъждавате по друг начин. Ето каква е мисълта ми. Имате точката А. Да знаеш – това подразбира непродължителен период в даден момент. Този период може да е една стомилионна част от секундата и ти не можеш да го мериш. В този даден момент трябва да знаеш всичките възможности, които се съдържат в него, и да знаеш как да постъпиш. Може да има сто милиона начина как да постъпиш, но от тия сто милиона начина на Целокупния живот имаш да избираш един начин, според който да извършиш едно добро дело. Ти отиваш при една бедна вдовица, например вдовицата А. Ще кажеш: „Какво ще направя, като отида при нея?“ Ти като идеш при тази вдовица, ще извършиш своята длъжност, а именно с това свое посещение може да дадеш подтик на сто милиона други хора да направят Добро. Туй е закон. Ти може да имаш само тази длъжност днес. В дадения момент ти не си пратен да идеш при всичките бедни, а само при една бедна жена. Но ти си едно звено в Природата и когато туй звено се потегли от този Божествен принцип, всичките други звена от другите верижки, от другите върви, ще се наредят едно след друго. В тази Божествена верига може да влизат милиарди халки, а ако ти се откажеш да вървиш напред, то втората, третата и всички други халки няма да се мръднат – и те ще се откажат;

ако ти потеглиш напред, всичките халки на веригата ще се поместят една след друга. Това е един математически закон. На всяка мисъл, която дойде у вас, трябва да ѝ дадете подтик, т.е. не трябва да противодействате на Божествените мисли вътре в себе си. От туй гледище се определя законът за свободата.

Да кажем, че буквата *A* представлява една Божествена мисъл, а буквата *B* – една човешка мисъл. Божествената мисъл върви във възходяща степен, а човешката – в низходяща степен. От тук следва, че когато двама души дружат заедно, те изведнъж в даден случай не могат да имат една и съща Божествена мисъл. Аз ви казах, че една стомилионна част от секундата – това е един момент. Значи тази мисъл, която е дошла в тебе, за една секунда може да се предаде на сто милиона души. Като мине през сто милиона души в нашия свят, тя дава една единица. И тъй, една мисъл, като мине през сто милиона души, за една секунда образува първата единица, първата мярка. Следователно онзи, у когото има човешка мисъл, трябва да се подчини на онзи, у когото има Божествена мисъл. Такъв е законът. Мъж или жена, брат или сестра – всички еднакво трябва да спазват закона. Братче и сестриче живеят заедно. У брата има Божествена мисъл, у сестрата има човешка мисъл. Тя целия ден трябва да се подчинява на брата. Втория ден сестрата има Божествена мисъл, а братът – човешка. Тогава братът трябва да се подчинява на сестрата. Не се ли подчини, ще дойде пръчицата на майката. Всякога биат не онзи, който има Божествена мисъл, а онзи, който има човешка мисъл. Страданията не са нищо друго, освен доказателство за това, че вие не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисъл. Всякога, когато не се подчиниш, в теб ще има една малка скръб, едно малко страдание. Казват: „Надясно в пътя!“ Като ученици на тази велика Божествена школа вие ще имате тези мерки, с които да разграничавате правите от кривите схващания. Щом станете сутрин, ще се попитате: „Имам ли днес Божествената мисъл?“ Ако след като станеш сутрин мислиш най-първо какво да сготвиш, у теб е дошла

човешката мисъл. Станеш ли сутрин, не мисли за човешкото, но започни да се молиш Богу, помисли за бедните вдовици и кажи: „Днес мъжът ми може и без готвено.“ Тогава и той ще каже: „Днес Божественото се проявява у жена ми, нека отиде при бедните.“ На другия ден пък може в мъжа да се прояви Божествената мисъл и той ще каже: „Днес няма да нося нищо за готвене, ще отида да посетя някои бедни.“ Постъпи ли така, и жената няма да се сърди, че не е донесъл нищо въщи. Туй е закон! Щом един човек има Божествен подтик за нещо, не му въздействайте по никой начин! Въздействате ли, непременно ще ви дойде едно голямо страдание. Дайте ход на Божествените мисли, на Божествените желания, на Божествените действия! Само по този начин може да растете правилно, да придобивате знание и мъдрост. Всичко туй зависи от вашата свободна воля. Никой не може да каже как сте изпълнили Волята Божия, само вие знаете. Щом вие почувствате едно малко страдание, вие знаете как сте изпълнили Волята Божия. Някой път човек може да се смее, да е радостен, без да подозирате в него някаква скръб. Външно той е много радостен, но зад тази външна радост се крие една голяма скръб. Някой път човек е скръбен, но зад тази скръб се крие радост. Ние не можем да знаем каква е същността на нещата. Следователно всеки човек, у когото разумното е започнало да се проявява, той трябва да проверява тия свои състояния, защото само след като ги проверява, той ще може да се домогне до тази вътрешна Светлина, която е необходима за живота. Така той ще нареди живота си по най-добрия начин. Кой е най-добрият начин? – Този, по който Бог е създал света. По някой път ние казваме: „Да се обичаме!“ Но как, по кой начин да се обичаме? – Като постъпваме разумно. По кой начин? – Като се разбираме. Да, но как да става всичко това, ние трябва да знаем. Например правилото е: щом някой брат започне да ти говори, спри се, наложи си всичкото спокойствие да го изслушаш докрай. А пък ако братът ти говори Божествено, той няма да говори дълго време. Онези хора, които имат Божествена мисъл, те говорят кратко.

Сега вие ще ми възразите: „Христос е държал дълги беседи, по няколко часа.“ Туй се нуждае от доказателство. Една беседа може да е дълга, може и да е кратка. Дългите беседи са несъдържателни, а кратките беседи са съдържателни. Да ви докажа това. Говорителят е *А*. Започва да говори. Слушателят му е *В*, но е зле разположен към *А*. И двамата са отрицателни. Едва-що *А* е казал десет думи, *В* го прекъсва: „Много говориш, стига, аз те разбрах.“ В този случай беседата е дълга. Така е, когато някой не те обича. Ако пък *А* и *В* са положителни, като започне *А* да говори, *В* се страхува да не би скоро да свърши, и току му казва: „Говори, говори, много малко е това.“ След като *А* говори два часа, *В* казва: „Говори още!“ Значи беседата е къса. Всичките съдържателни беседи са все кратки, понеже са моментни, т.е. всяка една беседа е свързана с един малък момент. Някой път някой човек говори много работи, но ти от цялата му беседа схванеш само една негова мисъл. Това е беседата. Другите работи ти не слушаш, а разсъждаваш само върху една мисъл: „Бог е Любов!“ Друг пък взел друг пасаж от беседата. Следователно късите беседи са по-съдържателни. Ако ти запомниш цялата беседа на проповедника, ти ще бъдеш нещо като фонограф. А какво значи думата *фонограф*, можете ли да я изтълкувате? *Фоно* – на гръцки значи звук, глас.

Туй е философско разбиране на въпроса. Късите беседи подразбират определен момент. Всяко предложение в късата беседа е нещо отделно, като житно зърно. Веднъж посято туй зърно вътре в тебе, то постепенно ще се размножава и след време тази беседа ще стане дълга. Вземете например колко малко е записано в Евангелието от това, което Христос е говорил, но върху туй, малкото, колко много са писали хората! И ако разгледате цялата литература, ще видите, че тя се гради върху туй, малкото, останало от Христа. И тъй, в живота трябва растене! Растенето поражда чувстване, а в чувстването има радост и страдание. Със страданието започва Разумният живот. Радост и скръб – това са двата елемента на Разумния живот. Щом дойдем до Разумния живот, ще се яви Светлината, а дето има Светлина, там има и Знание. Щом

дойде Знанието, ще има Свобода, ще се прояви свободната воля. Тогава Висшият разумен живот може да се прояви в своята пълнота, а това е целта, към която всички ученици на окултните школи в света се стремят – да подготвят почва за Разумния живот на Земята. Под думата земя се разбира разумният човек вътре в неговата душа. Тези Божествени мисли трябва да се посеят в неговия ум, че за в бъдеще да няма нужда да се занимаваме с елементарни работи и да ги доказваме.

Упражнение: С малко свити пръсти поставяме ръцете на гърдите. Постепенно изправяме ръцете напред, а пръстите държим допрени. Ръцете пак на гърдите и после пак напред, но пръстите държим отдалечени. Съединяваме пръстите и поставяме ръцете на гърдите.

Ръцете успоредно напред, с дланите навън и успоредно на лицето.

Ръцете настрана, с бавно движение на хвърчене, после с постепенно засилване.

Ръцете напред, на гърдите, настрана, напред, на гърдите, напред с допрени пръсти, на гърдите със свити пръсти, напред с полукръгове. Ръцете нагоре успоредно, бавно спущане настрана, после напред и със съединени пръсти ги поставете на гърдите.

Тайна молитва

СТРЕМЕЖИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

*Трета лекция от Учителя
24 октомври 1923 г., София*

СТРЕМЕЖИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Тайна молитва

Прочетоха се резюметата на темите „Предназначението на братя и сестри“ и „Задачата на ученика във Великата Бяла школа“.

Прочетоха се някои от темите „Воля и безволие“.

За следващия път ще имате темата „Разликата между левия и десния път“.

Сега ще говоря за стремежите на ума и сърцето.

На първо място вие трябва да се абстрахирате от вашите временни състояния, а временните състояния аз ги наричам преходни състояния, вълнения, на които вие не знаете причината. Например вие седите до прозореца, отдето иде постоянно течение, и се вълнувате, че може да се простудите, но при все това пак седите на прозореца. Вие не можете да се занимавате с някой философски въпрос, да разсъждавате, понеже умът ви е зает с мисълта за простудяването. Вие не можете да разрешите никакъв философски въпрос, докато не се махнете от прозореца и не седнете там, дето няма никакво течение, т. е. или трябва да се затворите в себе си, или трябва съвършено да излезете вън, сред Природата. Едно от двете неща трябва да изберете.

Друго нещо: вие, като ученици, трябва да се освободите от една слабост, която се среща във вас. Вие мислите, че окръжаващата ви среда, че Небето, че хората – всички ви дължат нещо и трябва да го направят заради вас. Вие считате това нещо като аксиома, като нещо, което не търпи доказателства. И често се тревожите в себе си защо те не го правят. Вие не разсъждавате философски. В дадения момент вие се нуждаете само от себе си.

□ В Да кажем, че A е вашето съзнание (фиг. 1). За да имате съзнание, значи имате нещо дадено. Като кажем дадено, вие може да мислите, като

□ А □ С че е дадено нещо отвън. Не е така. В самото естество на човешката душа има вложено туй, което човек търси.

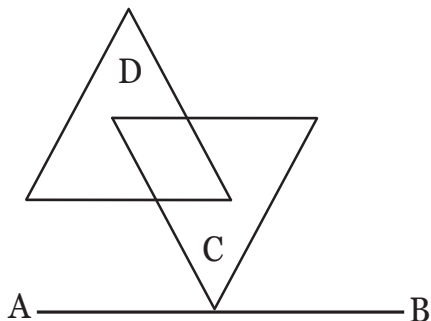
Фиг. 1

То е вложено вътре в душата, но се изискват външни условия, например условията B . Имате тогава $A:B$. Туй вие наричате съзнателен живот, казвате: Аз съм. Това B считате извън вас, т. е. това, което не е аз. Едното наричаме аз, а другото не-аз. Но в това ние можем да опровергаем съвременните философи по следния начин: да допуснем, че в пръстите на дясната ми ръка има съзнание, което осъзнава, че е аз, а в лявата ръка съзнанието не се е пробудило. Като се срещнат двете, дясната ръка ще каже: „Аз съм аз, а ти не си аз.“. Обаче туй A и B имат отношение към $C - C:A:B$.

Сега, разбира се, съвременните математици разсъждават малко по-другояче. Туй, външното, което дава, от което ние имаме нужда, всякога е по-силно. Всякога Природата е по-силна от нас. Аз вземам думата *Природа* в нейната целокупност – тогава тя е по-силна. Следователно всичките наши желания, всичките наши мисли могат да растат само под нейното влияние. Природата сама по себе си не иска да ни обсеби. Обсебването в света зависи само от същества, подобни на нас. Само едно нискокултурно същество има нужда да те обсеби. Във висшите същества няма ни сянка от такова желание. В тях има желание да влияят за добро, да контролират, да направляват другите, но да обсебват – туй желание те го нямат. В по-нисшите същества обаче го има. Аз забелязвам, че във вас има два вида желания и два вида мисли: $AB \uparrow$ – нагоре, във възходящо направление, и $AB \downarrow$ – надолу, в низходящо направление.

Сега ще ви изнеса едно малко разсъждение за ония противоречия, които се явяват в човешкия живот. Имате, да кажем, линията AB (в първото издание чертежът липсва).

Тя представлява условията, почвата, при която известно растение може да расте. Семето *C* се посажда под почвата. Това семенце най-първо се проектира надолу в земята, но при това свое движение в земята то достига един кръг, един предел, който не може да премине. Щом корените на това малко растение достигнат крайния предел на този кръг, движението надолу спира и се отправя нагоре. Значи туй същото растение най-първо се проектира надолу: това са *AB↓* – низходящите желания и мисли на човека. Той иска да спусне корени в материалния свят, мисли, че като слезе в материята и вземе нещо от нея, ще бъде щастлив. Щом слезе това семенце до крайния предел, то вижда, че нищо не е намерило, и тогава в него се заражда желание да върви нагоре – имате втората проекция *AB↑*. Този закон е верен и за човека. Затуй онези натури, които ние наричаме грешници, могат да станат големи праведници, но трябва да знаете и обратния закон – че праведникът може да стане грешник.

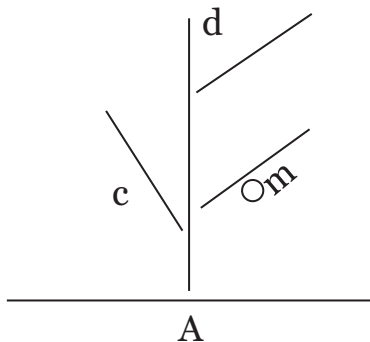

Фиг. 3

Представете си, че вие сте едно разумно същество, триъгълникът *C*, и се държите само на една точка започвата *AB* (фиг. 3). Трябва да знаете как да пазите вашето равновесие. Туй е едно низходящо съзнание, надолу. Ако този грешник, след като слезе на дъното, изгуби своето равновесие, той става праведник. Такъв

случай имаме в литературата със Сократ¹. Сократ е бил един грешник, който се е отличавал с много лоши черти, но когато стигнал дъното на този кръг, в него се заражда желание да се издигне нагоре. Той се обръща и става виден философ в Атина. Когато срещнал някои физиогномисти, които описвали неговия живот в миналото, той им казал: „Така беше, но аз чрез силата на своята воля се промених.“ Падението е закон за събуждане. Човек трябва да падне, за да

се събуди. Сега вие ще кажете: „Защо трябва да падне човек?“ Падането има своите добри страни.

Фиг. 4

Имате растението А, имате и клоните *с*, *d*, *m* (фиг. 4). Тук, на клона *m* от това дърво, се е родил само един плод. Ако този плод, след като узрее, не падне, ще може ли да поникне? – Не може. Като падне, той ще се разбие, понеже е узрял, и семенцата му ще паднат в почвата и ще поникнат. Следователно и вие трябва да паднете от Дървото на живота, но не сами по себе си, а друг някой трябва да ви катурне.

Господ ще ви бутне да паднете. Вятърът е, който събаря тия плодове от дървото отгоре, а вятърът е символ на Разумния живот. Значи щом плодът узрее, той трябва да падне. И ако ти си паднал и повидимому мислиш, че си направил погрешка, не съжaliaвай. Щом паднеш, не казвай: „Аз съжaliaвам, че паднах от своето високо положение.“ Щом паднеш, трябва да потънеш долу на четири пръста в земята и после да се молиш да дойде отгоре малко пръст, да поникнеш. Ти пак ще излезеш отгоре, ще пораснеш на същата височина, но в друга една форма.

Така трябва да разсъждава един ученик, така трябва да разсъждава един човек, който има философски ум. Ако ние съжaliaваме за нашите високи положения, тия високи положения са неща относителни. Знаете ли тогава защо Доброто и злото са допуснати в света? Доброто и злото съществуват вътре в Разумния свят. Злото е зло само заради нас в дадения случай. Доброто е добро само за нас в дадения случай.

Сега да обясня тази своя мисъл. Има добро, което не произтича от Любовта; има зло, което произтича от Любовта. Не се изисква голяма философия да се докаже това. Когато някой ви прави известно добро с известен умисъл да вземе

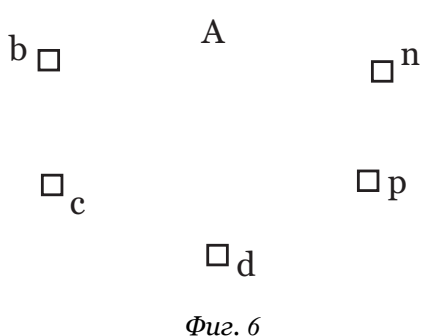
повече, отколкото ви дава, мислите ли, че той ви прави добро? Само повидимому това нещо е добро. Това е добро, което не произтича от Любовта, пък има зло, което произтича от Любовта. Един лекар, който иска да спаси болния, ще вземе ножа, ще разреже червата, стомаха, и пак ще ги зашие. Той ще му причини големи болки, но стремежът на лекаря произтича от Любовта – той иска да спаси неговия живот, затова прекарва ножа. Ние не считаме това действие за неморално. Ако нямаше такъв закон в една държава, лекарят да си позволява да отваря стомаха на болния, биха го турили в затвора най-малко за десет години. Но сега считат, че тази операция, която лекарят прави, е на място. Казвам: Природата често прави такива операции в живота. Сега аз не говоря за онези случайности, но говоря за онази разумност, която ръководи живота ни във всичките наши постъпки. Има една вътрешна разумност. Колкото и дълбоки да са нашите подбуждения, каквито и да са, има една разумност, която постоянно влияе върху нашите постъпки за зло или за добро. Всеки един от вас може да провери това.

Да кажем, че вие сте точката *A* (в първото издание *чертежът липсва*). Имате точките *C* и *B*. Във вас се заражда дълбоко желание да направите нещо и искате да го реализирате. Точката *C* казва: „Не трябва да го правите!“ Точката *B* ви казва: „Направете го!“ Вие сега имате две противоположни влияния – не знаете кое е право, кое ще успее. Едното казва: „Направи го“, но ти не знаеш дали ще успееш. Другото казва: „Не го прави!“ Ти казваш: „Ако изгубя този благоприятен случай, тогава?“ Не знаеш кой говори истината. Ти седиш, колебаеш се между двете влияния. В Природата има едно трето влияние, аз го означавам с буквата *n*. Тогава *n* вземе, че те катурне. Ти седиш на плета отгоре: един отляво, друг отдясно ти седи и ти не знаеш какво да решиш. Единият ти казва: „Хвърли се!“ Другият ти казва: „Стой на плета!“ Третият дойде и без да ти каже нещо, бутне те. След като те бутне, ти вземаш първото положение, избираш първото внушение, което ти е дошло на ума. Да кажем, че като те бутнат в морето, първата мисъл е да влезеш да се окъпеш, да

плуващ. Щом човек се намери в такова положение, той вече има желание да излезе благополучно от зададената му задача. И тогава много от вашите желания, от вашите философски разсъждения се пресътворяват. Вие мислите, философствате, философствате, дойде точката n , туй трето влияние, бутне ви и вие паднете. Ако сега схванете, че това е за ваше добро, вие ще тръгнете по пътя, но ако се спрете и за него разсъждавате защо става, вие ще изгубите пак благоприятните условия в живота си. Например седите при онзи лекар, който може да ви направи операция, но вие казвате: „Той разваля корема ми, това може да стане, онова може да стане.“ Започвате да се безпокоите и с това спирате онзи процес на лекуване, който може да стане, спирате процеса на заздравяването. Дойдат ли тия мисли на болния – че това ще стане, онова ще стане, той изгубва всичките благоприятни условия. Затова всички свещени книги са казали: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа.“

В предишната лекция взех триъгълника *ABC*. Животът се проявява от *A*, от Любовта, а Животът е в състояние да поправивсичкитепогрешки. Нямапогрешка, нямастрадание, няма болка, няма скръб, в каквато степен и да са те, които Животът, който слиза от Любовта, да не е в състояние да ги поправи. Сегашните ви страдания един ден ще ви се видят играчка, като един сън. Вие ще се смеете на себе си – как сте могли да се безпокоите за такива малки работи. Тогава вашето съзнание ще се развие повече. Аз ви навеждам на туй разсъждение, понеже вие живеете в края на века: ще дойдат вътрешни изпитания, а не външни. Вас може да не ви турят на кладата, но ще дойдат вътрешни терзания: терзания на вашето сърце, терзания на вашия ум. Ако вие живеехте преди две хиляди години, аз другояче щях да ви говоря.

Аз ще ви дам сега едно изяснение, което не трябва да вземате в буквалния смисъл. Ще си служа с живите точки. Тук, при точка *A* (фиг. 6), имате млада мома – толкова красива, че всички искат да я имат на своя страна, да имат нейното обещание: *v* е първият кандидат, *s* – вторият кандидат, *d* – третият, *p* – четвъртият и т. н. до *n* – плеяда кандидати.

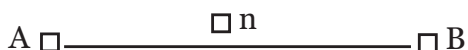
Да допуснем сега, че ти си първият кандидат в – искаш да я завладееш. Против тебе се намира *n*, в права линия – той е по-силен. При това ти си бедняк, той е богат. Тази мома обича да има къщи, да има хубави дрехи. Ти може да я обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, да ѝ пишеш поезия, но тя казва:

„Къщата е по-съществено нещо, твоята любов – за друг път, на Земята къщата е по-реално нещо от любовта.“ Ти цял ден оплакваш живота си, че си нещастен. Ще кажеш: „Този *n* да го няма, да се махне от тука!“ Добре, махне се той, но като се махне *n*, тогава *p*, друг изниква от изневиделица. Друга беля: ти се чудиш откъде изникна той, пак плачеш – да се махне и *p*. И той се махне, но изниква на мястото му *d*. Казваш: „То не е една беля, да се махне и той!“ Хубаво, и той се махне, остава *c*. Махне се и той. Знаете ли какво става най-после? – Този човек се прекатурва, понеже, като е бил в противоположна посока с *n*, и двамата са се опъвали, пазили са равновесие, но сега, като ги няма *n* и другите, въжето се скъсва, той се прекатурва с главата надолу, охлузва си главата и казва: „Не му искам нито момата, нито белята.“ Това са неща, които стават в действителния живот.

Следователно, за да се реализира едно ваше желание, всичките тия точки, всичките тия живи същества, може да са една, две, три, десет, двајсет, трябва да ви съдействат, да кажат: „Той е най-достойният, ние му отстъпваме тази мома, тя се пада нему. Ние ще му станем шафери.“ Само тогава той заслужава тази мома. Те му я дават и той бива щастлив. Туй наричам щастливи моменти в живота. Този пример може да вземете като такъв, с който да си обяснявате донякъде тия желания, които искате да постигнете. Този, който иска да завладее тази мома, има дълбоки причини за това. Хората не разбират причините, затова се и разочароват. Човек

трябва да знае защо се стреми. Като иде в училище, трябва да знае защо е отишъл, а не, като иде там, да каже: „Не зная защо съм дошъл.“ Следователно връзка трябва да има между умствените образи и сърдечните стремежи. Умът всякога се стреми надолу – $A \downarrow$, сърцето винаги се стреми нагоре – $B \uparrow$. Следователно не е умът, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умът е, който дава направление на сърцето, но за влияние сърцето е по-силно. И силни натури не са онези, които имат силен ум, но силни натури са онези, които имат силно сърце.

И в самото сърце има разумност. В него има два живота, две области. От точка A тази енергия възлиза от физическия свят към Духовния, т.е. енергията, която минава през сърцето, възлиза към духовната страна на Божествения свят. Тъй щото всичките чувства на човешкото сърце, каквито и да са те, са добри. Няма лоши чувства в човека. Аз говоря за самите зародиши, не за проявите. Всичките зародиши, които са заложени вътре в човешкото сърце, имат благородно произхождение. Любовта е, в която се зараждат най-благородните чувства. Отмъщение, отвращение – те са вторични чувства. Вие някой път се заблуждавате, казвате: „Яви се в мен омраза.“ Омразата има съвсем друго произхождение. Да ви обясня произхода ѝ. Имате живата точка n и живата точка A .

Тази жива точка A има стремеж към n . Този стремеж първо е чисто Божествен – Ap , но се заражда известно препятствие на пътя и туй желание на A не се постига. Тогава се образува nB , заражда се образът и човек се разочарова. Ако A иска да вземе n и не може да успее, а B го вземе, тогава в сърцето на A ще се зароди едно неразположение към B . Следователно всичките тия прояви, които имаме в един отрицателен характер, като омраза, отмъщение, злоба, ненавист – всички тия чувства са вторични. Те са сянка на нещо изгубено. Ако мразиш, аз зная какво си изгубил; ако

се съмняваш, аз зная какво си изгубил; ако се отвращаваш, аз зная какво си изгубил. Каквито и отрицателни качества да има един човек, в окултната наука математически може да намерим същинските причини, които са образували тия отрицателни качества в човека. И тъй, в човека реално е само Доброто, а злото е само едно отражение на непостигнатите негови желания.

Сега може би в друга лекция аз ще се спра да говоря върху живото колело в Природата, чрез което се проектират всичките благородни желания и мисли от Божествен произход. Каквото и да е вашето състояние, трябва да знаете, че вторичните състояния у вас са ваши, те не са от Божествен произход. Имаш омраза – ще се обърнеш към Бога, ще кажеш: „В Бога всичко е Добро. Бог е Любов, следователно туй, което сега съм загубил, за в бъдеще ще го постигна.“ Туй, казано на философски език, не е въпрос на време и пространство, защото в Духовния свят няма време и пространство. Може ли да мислиш, че само ти желаеш Доброто? Един ден, когато ще се обедините с цялото човечество, вие ще чувствате всички заедно нещата. На вас ще ви бъде радостно за реализирането на мислите или желанията на когото и да е. Сега ние се радваме за реализирането само на нашите желания, на нашите мисли. Ние не се радваме на Божиите мисли. Защо да не се радваш, като погледнеш звездите? Всяка звезда е Божествена мисъл. Защо да не ѝ се радваш? Може да ѝ се радваш. Ако ти действително възлюбиш една звезда, най-малко ще получиш една дума от нея. Да кажем, че вие се обърнете към Сириус и я възлюбите като Божествена мисъл. Тя ще ви каже: „Бог е Любов!“ И ако я питате защо Бог е Любов, ще каже: „Защото аз живея.“ Някои звезди изпращат светлина: Месечината изпраща светлина, Сириус изпраща светлина. Щом Сириус изпраща светлина, в него има интелигентност. Които не изпращат светлина, в тях няма интелигентност – в тях Любовта действа, но не се е проявила Божествената Мъдрост. Всички звезди казват: „Светлина има в Бога, простор има!“ Като погледнем нагоре, ние чувстваме едно облекчение. Ако пак питате звездите

защо Бог е Любов, те ще ви отговорят: „Ние живеем, защото обичаме Бога, защото Бог е Любов!“ Тъй ще ви каже една звезда. И ако вие искате да живеете, обичайте Го – и вие ще почувствате същото. Не мислете, че това са илюзии. Не, като излезете вечерно време, най-малко с една звезда, която е на вашето ниво на развитие, можете да разговаряте. Тя ще ви говори, ще ви предаде тия мисли. Това, че те живеят, че обичат Бога – това не са илюзии, това е разумност в тях – те имат Светлина.

И тъй, вие живеете в един свят, в който едва сте си показали главичките над тази гъста материя. Над тази почва тук-там се показват малки дупчици, през които надничате нагоре. Един ден, като излезете над туй ясно небе, всичките звезди като ви заговорят, Слънцето като затрепти, знаете ли какво ще бъде? Тогава ще видите, че Сириус е много по-красив – най-хубавата мома в този свят. В него има по-велико сърце, отколкото сърцето на коя и да е най-красива мома на Земята. В него има едно сърце, което трепти от хиляди години и казва: „Бог е Любов и ние живеем, защото Го обичаме.“ Следователно когато нашият ум отива надолу, не трябва да се смущаваме, и когато нашето сърце отива нагоре, пак не трябва да се смущаваме. По някой път ние се смущаваме и при едното състояние, и при другото. Вие знаете как се създават нещастията. Някой път проявите вашата любов, но след туй казвате: „Много надолу отидох.“ Вие правите пакост на себе си. Пратете само веднъж тази Божествена вълна и я оставете сама да се спре. Вие изпратите подаръци на този, когото обичате, но после казвате: „Нека се върнат, той няма да ги оцени.“ Не въздействайте зле на сърцето си, не се съмнявайте в себе си, т.е. не се съмнявайте в Бога, Който живее във вас. Вие казвате: „Дали моята любов е на място?“ Всяка проявена Любов е на място. Ако този, когото любиш, не я оцени, зад него седят хиляди същества, които ще я оценят. Да ви обясня тази мисъл. Например тук имате вадичка, която тече на дължина 10 километра. Покрай нея посадиш 10 000 дръвчета. Първото дърво изсъхне, ти отидеш при него и му кажеш: „Ти не оцени моята любов.“ Не, има

още 9999 дръвчета, покрай които, като мине своята любов, те ще я почувстват и ще ти пратят своята радост. Туй, че едно не я е оценило, нищо не значи. Най-малко едно от тях ще я оцени. Едно от тях да я оцени, достатъчно е. Казвате: „Моята любов никой не я оценява.“ Как никой не я оценява? Най-първо Бог я оценява. Когато ти проявиш Любовта, Господ казва: „Синко, много добре стори, аз се радвам, че ти прояви своята Любов.“ Ти казваш: „Ама той не я оцени.“ Не, Любовта всякога се оценява. Няма същество, което да не я оценява, защото тя носи Живот. Туй е истинската философия, която осмисля Живота – философия, която за в бъдеще ще изучавате. Тя ще ви облагороди, ще ви направи смели, решителни, с благородни сърца и с благородни умове. Любовта е, която ще развие туй, за което копнеете от хиляди години, от хиляди векове. Вашата душа досега е седяла вътре в Земята, в тази гъста материя. Сега вие сте на пробуждане. Не се спирайте на пътя, защото Господ няма да спре своята кола заради вас. Ако вие искате Бог да спре каруцата си заради вас, Той няма да направи това. Стойте на мястото, където Бог ви е поставил.

Всички вие трябва да научите великия закон на търпението. Има растения, които с хиляди години стоят на едно място и чакат Господ да ги освободи от това състояние. Търпението учат те. А вие колко сте чакали? Вие сте от много възискателните синове на Господа, искате всичко да ви тръгне по мед и масло. Не, вие сте в едно училище и няма да се явите с парадни дрехи, но с прости дрехи, малко окъсани. Ще отидете в това училище не с първокласни обувки, а с малко окъсани. Ръцете ви няма да бъдат много гладки. Господ не иска гладки ръце. Господ иска гладки сърца, гладки умове. Когато сърцата ви и умовете ви станат гладки, тогава и ръцете ви ще станат гладки. Който попира ръцете ви и види, че са гладки, тогава ще познае, че и умът, и сърцето ви са меки и гладки.

Тайна молитва

НАЙ-ДОБРИЯТ НАЧИН ЗА РАЗСЪЖДЕНИЕ

*Четвърта лекция от Учителя
31 октомври 1923 г., София*

НАЙ-ДОБРИЯТ НАЧИН ЗА РАЗСЪЖДЕНИЕ

Тайна молитва

Прочетоха се няколко теми върху „Разликата между левия и десния път“.

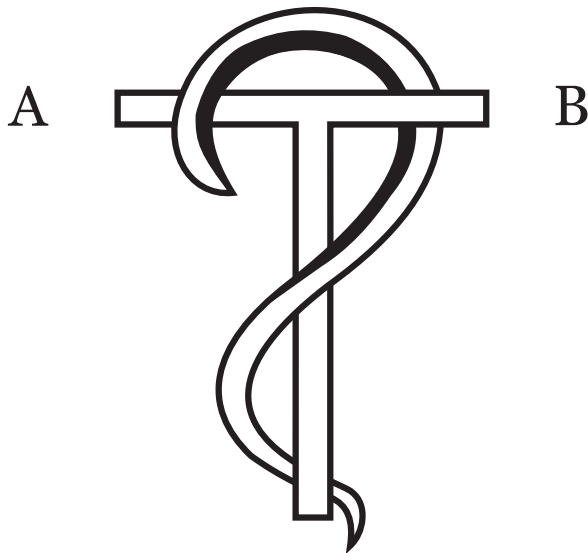
Прочете се резюмето върху темата „Отношението между въздуха и водата“.

Тема за следващия път: „Киселите и сладките храни.“ Кой хора употребяват киселите и кои – сладките храни. Ще пишете за киселите и сладките храни, които съвременните хора употребяват.

Туй, което сега мислите и разсъждавате от памтивека, го знаят всички, то не е нещо ново. Например в древната философия някой философ казва: „Всички хора са смъртни.“ Това е наполовина вярно. Сократ е човек, следователно Сократ е смъртен. То е един логически извод, но той не е верен в своята целокупност. Къде е неверността? Всички хора, които престъпват Божия закон, са смъртни. Сократ, който е престъпил Божия закон, и той е смъртен. Всички хора, които не са престъпили Божия закон, не са смъртни. Сократ не е престъпил Божия закон и той не е смъртен. Следователно една от предилките не е вярна. Ето къде е лъжата на съвременната логика. Казват: „Мисълта на някого не е логична.“ Вярно е, но не всякога логиката поддържа Истината. Някой път я поддържа, някой път – не. Значи вие трябва да се освободите от тия заблуждения. „Всички хора са смъртни“, повтаряме ние. И аз съм човек, и аз съм смъртен. Смъртен си, защо? – Защото грешиш. И тъй, логическият извод е: за да избегнем смъртта, трябва да бъдем последователни в изпълнението на Божествения закон. Божественият закон може да се изпълни абсолютно, в това няма никаква спънка. Най-лесният закон за изпълнение е Божественият закон. И децата го изпълняват, и животните го изпълняват. Всичко живо в света изпълнява

Божествения закон и голяма гениалност се изисква, за да го изопачиш. Само гениалните хора са в състояние да изопачат Божествения закон и да създадат нещо ново. Само те могат да отбият хората от правия път, да ги заблудят и да кажат: „Този е Божественият път.“

„Всички хора са смъртни.“ В това изречение се крие известна отрова. За силния човек, за светията, за праведния, за умния, за Божествения човек, като кажеш, че всички хора са смъртни, друга е идеята, която се крие в тия думи. Трябва обаче да знаем начина да превръщаме идеите, да разлагаме думите и да намерим Истината, която се крие в тях. Другото положение. Казват сега: „Всички ние се раждаме смъртни.“

Фиг. 1

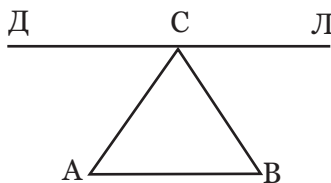
И това не е вярно, т.е. наполовина само е вярно. „Всички се раждат смъртни.“ – Не, всички се раждаме безсмъртни. Казва Христос: „Роденото от плътта, плът е“, т. е. роденото при едно греховно състояние носи смърт със себе си, а роденото от Духа без грях носи вечен живот. Сега в този нов начин на разсъждение ние трябва да се ограничим, понеже сме на

границата. Вие сте близо до тази Божествена граница:

п _____ m

Вие сте виждали онзи символ, който теософите имат, нали? Те имат един знак, но аз обръщам този знак в обратна посока. Те започват движението на кривата линия от дясно към ляво, а ние обръщаме това движение от ляво към дясно (фиг. 1). Този символ е една представа за разсъжденията на нисшия ум. Горната линия AB – това са условията на живота. Аз ще нарека другата, напречната линия, основа, върху която се крепи този живот. Тя представлява Божественото начало, основата, на която се крепи човешкият живот.

Сега аз ще ви представя тази идея по следния начин.

Фиг. 2

Тук имате лицето на една пирамида ABC (фиг. 2). C е остър връх, като на една игла. $ДЛ$ е една плоскост, която се крепи на него. $Д$ и $Л$ са живи, разумни точки. Едната представлява Любовта, т. е. човека, който държи закона на Любовта, а другата – закона на омразата.

Единият си служи с убийство, с отмъщение, другият – с Любов. По някой път хората казват: „Защо трябва да любиш ближния си, защо трябва да любиш противника си, врага си?“ Представете си, че Провидението ви е турило на едната страна на тази плоскост, в $Д$, а противника ви – в $Л$, и вие се държите в равновесие на тази игла C . Как няма да го обичаш сега? Ако $Л$ се махне, ти ще изгубиш равновесието си и ще отхвъркнеш някъде далече. Следователно той съставлява противоположния полюс на твоя живот. Това не е зло. В дадения момент ти ще говориш на този човек любовно и той ще ти говори любовно, понеже вашите интереси са свързани.

Вие по някой път си мислите: „Защо ли има лоши и добри хора в света?“ Лоши и добри хора – това е обикновеното ваше разбиране. Вие още не знаете кой човек е лош. Не е зло това, което ние считаме за зло. Ние не знаем кой човек е лош. Относително само знаем това. Известен човек при

известно отношение е лош заради нас. Така и известен човек при известни отношения е добър заради нас, но това е само едно отношение. Това не е абсолютна Истина. Когато ние говорим, че трябва да любим врага си, подразбираме какви трябва да бъдат разумните ни отношения спрямо всички хора. Тия отношения, в които Бог те е поставил, не трябва да ги променяш, но трябва разумно да изпълниш всичките свои задължения. Как се създават тия врагове? *Д* е било свободно същество – *ДС*. И *Л* е било свободно същество – *ЛС*. Но *ДС* е жена, а *ЛС* е мъж. *ЛС* е човек, славолюбив в света. Той иска да се повдигне, но няма пари. *ДС* е богата – *ДСА*. Следователно *ЛСВ*, за да постигне своята цел, влюбва се в тази мома. Заради какво? – За да стане учен човек, да се прослави в света. И след като се влюби, Провидението, понеже знае, че техните отношения са лъжливи, поставя ги на тази хосканица. Туй е една женитба. Казва им: „Ще се обичате и двамата.“ И те се обичат, но по необходимост. Тогава някоя жена казва: „Не мога ли да напусна мъжа си, аз не го обичам?“ – Ако го напуснеш, ще отхвъркнеш надалече. Дойде мъжът, и той иска да напусне жена си. Казвам: не може да я напуснеш, на хосканица си. Ние можем да проверим този закон. Ако мъжът напусне жената, той ще умре. И ако жената се опита да напусне мъжа си, и тя ще умре, т. е. толкова далече ще отхвъркнеш, че ще излезеш навън из орбитата на този свят. И затова Писанието казва: „Женен ли си, не търси да се отвързваш. Не си ли женен, не търси да се завързваш.“ Тъй седи философията. Сега вие не питате какво да правите, преди да си създадете известни условия в света, ами питате това, след като ги създадете. Защото имайте предвид, че аз говоря на вас като на ученици, които разбират. Ние не можем да си играем със законите, които Бог е вложил в този свят, в тази велика Школа, пред лицето на всички тия разумни същества. Те са търпеливи и много снизходителни към нас, но нашата свобода е ограничена. Не може да пристъпим границите на тия закони! Щом създадем едно ново условие – *ДЛ*, било на физическия свят, било на сърдечния свят, било на Умствения свят, ние носим последствията – законът е верен навсякъде.

Щом създадеш в себе си две противоречиви мисли, ти сам ще трябва да ги примириш; щом създадеш в себе си две противоречиви желания, ти сам ще трябва да ги примириш; и щом създадеш в себе си две противоречиви действия, ти сам ще трябва да ги примириш. И ако не ги примириш, те ще станат една язва и ще спънат цялото твоё развитие.

Сега някой казва: „Не може ли да си поживеем?“ – Свободни сте – няма нещо, което да не може да се позволи, но знайте, че в Природата завсичко се плаща. Един от еврейските царе, виден поет и същевременно пророк, си е позволил един произвол, повидимому една проста постъпка, позволена като на цар, и казал: „Не съм ли цар, не мога ли да направя това, не са ли тия мои поданици?“ Тъй и един овчар казва: „Тия овци не са ли мои? Аз имам право да взема кое и да е агне, коя и да е овца, да я заколя и да я изям. Аз съм господар.“ Обаче тази философия, че овчарят има право да яде овцете, не е права. В Божествения кодекс е турен следният закон: овчарят има право да взема вълната и млякото, но никога не му е позволено нито да коли, нито да продава овцете. Че ги продава, туй е негов закон, но не и Божествен. Това не е философия. Казва: „Аз не съм ли овчар?“ От това изваждам друго заключение. Някой пастир казва: „Аз съм пастир.“ Има пастири и в света – пастири на обществото. Някой казва: „Аз имам право да направя това или онова.“ – Не, нямаш право. Какво можеш да направиш, ще се поучиш от овчаря. Овчарят няма право да заколи нито една овца, но има право да вземе млякото $\dot{A}$, има право да вземе вълната $\dot{A}$. Това е, което му е дадено в дадения случай. Това е нов начин за разсъждение. Обаче не е важно само да разсъждавате, но и да прилагате. Ако разсъждавате и не прилагате, тогава във вас ще се яви обратният процес. Когато казвам, че искам да разсъждавате, то не значи, че искам да изметете старото изведнъж. Това е невъзможно.

От вас при сегашните условия се изисква следното. Вие имате една цяла кармическа пирамида, нали? Аз турям на единия връх A^2 – то е законът на противоречието, B^2 е пак закон на противоречието и C^2 също е закон на противоречието.

Тази пирамида се е образувала от ред беззакония, от ред незаконни постъпки. Вие сте я съградили, да кажем, преди три-четири хиляди години. Мислите ли, че когато някой ви каже, че всичко това трябва да се изхвърли, че за един ден, за една седмица, за един месец ще може да го изхвърлите? – Не. Казвате обаче: „Аз не мога да го направя.“ Питам тогава: ти, когато за първи път започна да туряш камъните на тази пирамида, каза ли, че не можеш да я направиш, че не можеш да я съградиш? Тогава каза, че можеш. Следователно, като си казал, че можеш да направиш тази пирамида, ти можеш по същия начин и да я развалиш. Ти си започнал да я градиш от долу на горе, сега ще започнеш да я събаряш от горе на долу. Това е така по отношение на физическия свят, но по отношение на Божествения свят нещата стават моментално. Тази пирамида е създадена моментално. И затова казвам, че и в Божествения свят тя може да изчезне моментално. И Писанието казва така: „Ще залича прегрешенията ви и няма да ги помена.“ Изведнъж, моментално – това подразбира, че ще ги заличи. Тогава вие се спирате на физическото поле и казвате: „Как ще изправя живота си?“ – Ще започнете да изправяте живота си оттам, отдето сте го нарушили. Най-първо вие скъсахте своята връзка с Бога, и след това образовахте тази пирамида. С това скъсване се започва греховен живот, лъжлив живот. Философията е, че след като направихте тази пирамида, вие искате да живеете добър живот, без всякакви грехове, а след четири-пет хиляди години искате да направите връзка с Бога. Ето где е лъжата! И сега по същия начин, както скъсахте връзката, така и ще се свържете с Бога. Ще започнете обратното – ще започнете събарянето на тази пирамида. Тя ще се събори сама по себе си. Тя се е образувала без Бога, а ще се събори чрез Бога.

Сега в Школата, както и във всичките окултни школи, се проповядва един чист и свят живот, който може да се постигне чрез усилието на човека. И какви ли не начини и методи се препоръчват за това. Някой отиде да се покланя пред Бога. Ще направи един, два, три, сто поклона. Друг ще се изправи, ще се моли на Бога: чете една, две, три, четири

молитви, ще прочете всичките псалми, ще се моли, моли, но нищо не излиза от тази молитва. Не е въпросът в моленето, не е и в работата. Божественият закон, казвал съм ви и друг път, изисква абсолютно да не нарушаваме законите на Бога. Това е първото правило за Неговите деца. Бог казва: „Абсолютно няма да нарушавате моя закон!“ Е, как става нарушаването? Аз съм забелязал как се закачат две деца, братче и сестриче, които се обичат. Малкото братче дойде, хване някое косъмче от главата на по-голямото си сестриче и казва: „Хванах една мушица, че искам да откъсна един косъм от главата ти, за да я завържа.“ Това дете не вземе един косъм от своята глава, ами го отскубва от главата на сестричето си. Ето как се е родил грехът. Майката, като види това нещо, започва да се смее. Това, малкото дете, е извършило едно велико престъпление. То изтегля едно правило, един написан закон от главата на своята сестра. Един косъм е един велик лист. Сестрата заплаква, а майката се смее, бащата се смее и казват: „Днес нашето момченце отскубна един косъм от главата на сестра си.“ Най-после какво става с този син? Като порасне, започва да отскубва космите от главите на баща си и на майка си. Но законът, онзи Божествен принцип, е следният: ако на това дете бихме дали целия свят, всичкото богатство, то не би трябвало да отскубне този косъм. И ако бихте му казали, че ще му дадете всичкото богатство, детето трябваше да каже: „Не, аз не продавам ни един косъм от главата на сестра си.“ Онзи брат, който е отскубнал един косъм от главата на сестра си, той е извършил престъпление. За такъв брат вече се предполага, че той може да направи всичките престъпления, да продаде баща си и майка си.

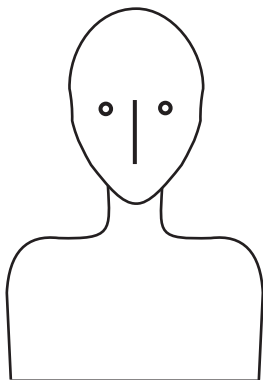
Това е нов начин за разсъждение, който вие сте забравили. Какво правите днес? – Седнете и се занимавайте с вашите големи грехове. Но ако речете вие сами да съборите тази пирамида, трябва ви 4 – 5 – 6 – 7 – 8 хиляди години, и то знаете ли какви усилия? Затова Писанието казва: „Ние ще викаме Силния, Великия в сила и мощ и Мъдрият в знание, Истина и Любов, да дойде да ни помогне, за да може да се освободим от нея, и нашият ум, нашето сърце, нашата воля

да могат да работят тъй, както бихме желали.“ Не че в нас няма желание да работим, но повечето от вас са вързани. Вие казвате „Ще направя това.“ Речете да го направите и виждате, че ръцете ви са вързани. Искате да направите нещо, но усещате, че сте вързан, ограничен. Защо? Вие не се спирате сами да си дадете отчет защо е това. Аз зная, че вие ще турите причината там, дето не е.

И тъй, когато Христос е казал: „Любете враговете си“, Той е подразбирал следния велик закон: любете враговете си, защото това е Волята Божия. Аз имам едно правило, то е следното: ако мразиш, ти правиш един грях по отношение на себе си, сам се спъваш. А да любиш, значи да създаваш красиви образи. Тия образи са вечно красиви. Те са подтик за твоето усъвършенстване. Следователно образите на Любовта са великият подтик за растенето, за умственото развитие. Ние ще се спрем върху закона: „Искам своето добро, искам растенето и благородството на моята душа. Аз трябва да любя, понеже това е Волята Божия.“

В окултната наука, с която се занимавате, има две противоположности. В нея има толкова възможност да станете добър, колкото има възможност да станете лош. Това не е само за вас, но и във всичките религии я има тази възможност, понеже всичките религии си служат с окултната наука, с окултните сили. И вие трябва да знаете, че всичките висши същества, всичките разумни същества не са от тия, които може да окаляте или да оставите върху тях своите нечистотии. Следователно те са много възискателни. Ако вие влезете в една окултна школа и не се учите на чистота и право мислене, ще ви изключат от там. Например някой път вие мислите тъй: „Какво ли мисли Учителя за мене?“ Самата ви мисъл вече е нечиста. Ако вие сте човек на Любовта, какво ще мисля за вас? Ще констатирам един факт, че сте човек на Любовта, и ако река да изопача този факт другояче, значи да проваля себе си. Ако вие сте човек на мъдростта, какво ще мисля за вас? Не мога да изопача този факт. Факт е това! Ако при всяка постъпка, която вие вършите, постъпвате по закона на мъдростта (аз вземам

думата *мъдрост* в много тесен, ограничен смисъл – човешка мъдрост, а не Божествена), какво ще мисля? – Ще можем много добре да се разберем. И в критиката си пак ще се разберем. Любова, за която аз ви говоря, не е човешка любов, и ако вие постъпвате според тази Любов, ще се разберем. Аз искам да ви насоча не към личността, защото личността

ще ви ограничи. В какво седи тази личност? Тя е един кръг, който има два центъра. Това е човешкото лице. Отдолу се образува един квадрат. В този квадрат има малки извивки. В това е красотата. Човекът може да се представи в геометрическа форма. Онзи човек, когото художниците рисуват, той е човекът на желанията в Астралния свят. Там има известна пластичност, известно движение. В малките извивки не се забелязват

правите линии. Когато гледаме човека в лицето, красотата му зависи от това, че в него стават промени. Тия промени именно ни радват. Ако се спрат тия движения, човек е много отвратителен. Когато това лице се движи бързо, то е приятно. Живото лице е, което ни радва. Живо лице може да бъде само умното лице. В личността се крият най-лошите неща. Тя е израз на егоизъм, на подлизурство, на страх, на измама, на лъжа. И човешката личност е създадена от всичките отрицателни качества в света. Това е личността. Аз не говоря за Аза, за човека, за съзнателното, но за личността. Някой казва: „Обидиха ме.“ Обидили го в какво? – Че му казали една истина. А, друг е вече въпросът. Днес върху личността никаква наука не може да се съгради. Какво е родила личността? Съвременната наука, съвременните философия, химия, физика, биология, вземете и богословието, и всичките други отрасли – по причина на човешката личност всички тия науки са се опорочили, отклонили са се от своя прав път. Да кажем, лекар е някой, но той не е истински лекар – да служи на Бога. На един химик днес ни най-малко

не му е целта да служи на Бога. Съвременният музикант също не е идеен. Всеки музикант иска да спечели пари. Художникът иска да нарисува една картина за пари. Пари, навсякъде пари! Това е личността у човека. Сега някой може да възрази, че изкуството е принесло полза. Тъй е. Някой може да каже, че науката е принесла полза. Тъй е, но в света не се проявява само личността – с личността заедно се проявява и разумната човешка душа. Следователно тя превръща действията на егоизма в Добро. Това не се дължи на човешката личност. Това се дължи на човешката душа, която постоянно работи за доброто в света. Ето защо ние трябва в себе си да се освободим от своята личност – не изведнъж, а последователно и разумно. Така да се освободим, щото да не нарушим чувствата, мислите и желанията на нашата душа. Някой казва: „Изведнъж да направим това!“ Вие не можете изведнъж да съборите това здание. То ще ви затрупа. Камък по камък, разумно ще снемате, разумно ще изправяте погрешките си и никак няма да се обезсърчавате. Тогава ние ще дойдем до онази нова философия, която ще ни открие, че ние сме в границата на този Нов свят. Иде една велика вълна от мисли, чувства и действия на възвишени същества. Тя ще дойде, ще проникне навсякъде. И ако вие не сте готови, тя ще постъпи тъй: ще премахне снега от света, семенцата, които са потиснати, ще ги извади от земята, болните ще излекува и всички нечистотии ще очисти. Това са твърдения. Ще каже някой: „Докажи!“ Тия неща не се доказват, вие ще ги видите. Тия неща няма какво да ги виждате отвън – те са вътре във вас. Най-първо вие искате да бъдете радостни, спокойни, да имате добро разположение на духа, искате да имате връзка с Бога. Тогава защо ще Го търсите горе на небето? Толкоз години Го търсите, а не сте мислили, че Бог, който прониква във всички същества, прониква чрез Духа и във вашето сърце.

Някой път вие сте недоволни. Дойде някой приятел при вас – натъжен, скърбен, иска утеха. Вие казвате: „Днес не съм разположен, махни се оттука, друг път ела при мен!“ Питам: с тази ваша постъпка вие не сте ли наскърбили Бога? Мислите

ли, че Бог е доволен от вас? Не, вие сте Го наскърбили в лицето на вашия приятел. Тогава туй разумно същество ще ви погледне, ще помисли малко и ще ви тури името така: *За спомен – да мисли – ЗСДМ*. Господ казва: „Аз ще ви науча да мислите.“ И знаете ли какво може да ви се случи? Ние имаме ред наблюдения – не от миналото, но от сегашното. Там, в Габровско, някое си малко дете се радвало на едно лястовиче гнездо. Изважда пет малки лястовичета и с ножици отрязва езичетата им. Занася ги при майка си, а майката се радва и казва: „Моето дете днес извадило пет лястовичета от гнездото им и им отрязало езичетата. Колко пъргаво, колко умно дете!“ То израства и се оженва. Раждат му се пет деца, но всичките неми. Следователно по този закон вие трябва да знаете, че всичките действия, прегрешенията в света, не са много неразумни – за тях се държи сметка. Има много разумни същества, които могат да пострадат от нас. Ето защо всички спънки, мъчнотии, страдания, които ни сполетяват в живота, са резултат на нашите постъпки.

Сега, в Школата, ние не искаме вие да се боите, да казвате: „А, то е страшно!“ Не, ще имате нов морал, нови разсъждения. Ние казваме: „Без страх!“ Аз съм дал на младите един поздрав: „Само светлият път на Мъдростта води към Истината!“ На вас казвам: „Само светлият път на Божествената Мъдрост води към Божествената Истина!“ И тъй, ние ще употребим науката не за нашата личност, не да пожертваме Истината за тази наука – ние искаме да употребим съвременната наука като средство за възтържествуване на Истината. Ние ще си послужим с логиката, с всички други науки, с които човечеството разполага. Аз не съм против логиката. Онзи, който я е измислил, добре е направил. Но тази логика трябва да бъде свещена, Божествена. Истината не трябва да бъде логика на лъжата. Същевременно и философията трябва да бъде Божествена. Може да бъде! От нас зависи. Не всички хора могат да бъдат философи: философите са родени, те не се раждат сега. Човек не може, като се роди, и веднага да стане философ – той трябва да е работил хиляди години, за да стане философ.

И тъй, някои от вас трябва да турят нова основа, да се очистят по новия начин. Вие трябва с помощта на Божественото съзнание да внесете Истината. Трябва да си представите Бога като едно разумно лице, което те наблюдава – винаги щедър, мъдър – и да кажеш: „Заради Него, заради Този, който ми е дал всичките блага в света, ще се постарая да изпълня всичко.“ Това е воля, това е сила! Бог е единствената сила, която може да стимулира. А сега някои, вместо да турят Бога като идеал в душата си, турят там някой велик, някой идеален човек, и си го представят като Бог. Нямам нищо против това, обаче ще си признаете факта, ще кажете тъй: „Господи, направихме една погрешка, прости ни! Ние ще се стремим да изпълним Твоя закон.“ Погрешката е извън времето и пространството. Изправиш ли погрешката, веднага в душата си ще почувстваш една лекота.

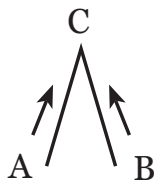
Туй нещо сега е необходимо за вас. Аз ще вляза в необходимостите, за да може тази наука да се реализира, вашият живот и условията ви да се подобрят. Сега, ако имате разединение помежду си, вие ще се срещате, но тъй, както хората се срещат в гостилницата: ядат, пият и си приказват. Но тези връзки са връзки на интерес, не са любовни връзки. Божествените връзки са връзки, които ще ни свържат с Вечността. Те са връзки на Добродетелта, връзки на Божествената Мъдрост и Любов, връзки на свещените Божествени мисли. Когато обичаш някого, като напише нещо, ще го изслушаш. Нека ти прочете един, два, три куплета: тогава си изкажи мнението, тогава си изкажи одобрението, но не за да го подмамваш, а само за да го насърчиш. Не казвай, че е много добре. Кажи само, че е добре. Ако е добро, като ти прочете тия два-три куплета, трябва да почувстваш хубостта на неговата мисъл.

Когато вие пишете темите, каква е моята задача? Аз ви задавам теми от разни области. Моята цел не е да станете писатели, но да се научите да любите Истината и да мислите правилно. Не съм аз, който ще ви научи да мислите правилно, но искам Божественият Дух във вас да се прояви, да дойде туй Божествено съзнание. Вие трябва да мислите правилно. Сега

някой казва тъй: „Аз да порасна веднъж, няма да имам нужда от баща си.“ – Не, това е крива философия, крива мисъл. Някой казва: „Не искам да имам ярема на баща си.“ Щом е имало ярем, това не е баща. Тогава, по същия път на мисълта като се върви, някой ще каже: „Ние искаме да се освободим от Бога, защото по-тежък ярем от Божия няма.“ Всички искат да се освободят, да бъдат свободни. Свободата в света седи в изпълнението на тия велики закони. Там е нашето щастие. От Бога имаме нужда тъй, както от светлината, от водата, от хляба, даже от Него имаме по-голяма нужда. И от баща си имаме нужда, и от майка си. Това са отношения. Тия отношения за в бъдеще ще станат по-тесни. Някой казва: „Не искам Учителя си, искам да бъда самичък.“ Майката може да каже: „Аз от децата си нямам нужда.“ Крива философия е тази, вие не разсъждавате правилно. Ако мислите, че децата ви са бreme, че майката е едно бreme, в това няма никаква философия. Сега някои хора казват: „Е, майка!“ Какво нещо е майката! Майката е велико нещо в света! Детето – това е израз на тази майка, на това велико нещо. Туй разбиране, което сега имате за живота, не е истинското разбиране. Туй, което вие наричате деца, това не са още деца. Онова, разумното дете в тебе, може да бъде отвън, може да бъде отвътре, а може да бъде и горе, при Бога. И тъй, Христос е казал: „Един е вашият Отец горе, а всички вие сте братя.“

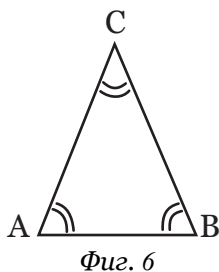
Сега в Школата трябва да се образуват тия интимни, а не фамилиарни отношения помежду ви. Досега аз съм следил и някой път ми е неприятно, като виждам, че вие, като се събирате, не се събирате да видите добрите си черти, ами всички сте критици, ровите. Като срещнете някой ваш брат, най-първо вие имате мнение, че той е добър. Като поседи 3 – 4 дни, вие почвате да се ровите в него и изваждате всичките му недъзи. „Аз го мислех за добър, а той бил такъв...“ Този човек с тия недъзи не е вашият приятел. Недъзите, които приятелят ви носи, са неща случайни. Приятелството е съчетание на Любов и Мъдрост. Имате един приятел – това е една душа, която ви люби, обича, но вие не оценявате тази Любов. Вие сте събрани тук като ученици, но един

ден казвате: „Не искам да се интересувам повече от това Учение.“ – Не е така. Това събиране ще послужи за вашето бъдещо самоусъвършенстване. За да се съберете така, не съм ви събрал аз. Това е един любовен акт на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, в името на които Бог ви е събрал, за да ви даде познание, Мъдрост и Истина, да ви научи как да бъдете добри. И туй вие не трябва да го пренебрегвате. Някой дойде, казва: „Аз излизам от Школата.“ Ти не можеш да напуснеш тази Школа. Щом я напуснеш, ще умреш. И няма човек, който, като е напуснал Школата, да не е умрял. В деня, в който напуснете Божествената школа, с вас всичко е свършено. Като ученици аз ви предупреждавам: никога не влагайте в себе си мисълта: „Аз ще напусна Школата.“ Ако си в едно място на престъпление, разбирам, но в една Школа, дето сте събрани да научите пътя на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, да кажете: „Аз ще напусна Школата!“ Тази пирамида АСВ ще се увеличи, ще стане толкова тежка, че вие ще се намерите на дъното на Великия океан, дето грешните души се измъчват. Бъдещата наука изисква от вас едно ново условие, за да ви изложи тази велика Истина тъй, че тя да бъде достъпна за вас, т.е. да я схванете, както трябва. Някой може да каже: „Аз разбирам какво иска да каже Учителя, но аз съм човек, облечен в плът и кръв, не мога да не греша.“ Добре, вижте как се прекъсва логическата връзка. Във вашия ум влиза една нова мисъл. Казвате: „Най-после ние сме хора, облечени в плът и кръв, какво от това?“ Ние знаем, че човек е облечен в плът и кръв. Плътта сама по себе си и кръвта сама по себе си никакво зло не раждат. Плътта и кръвта, съединени с човешкия Дух, с човешката душа и с човешкия ум и сърце, раждат греха. Защо се ражда грехът? Понеже човек оставя своите нечистотии в тази плът и кръв и тази материя не знае как да се чисти. Ако човешкият ум и човешкото сърце са нечисти, непременно ще се появят всичките нещастия. Имаш лоша мисъл, лошо чувство – ти ще ги оставиш настрана. Това е една смет. Казваш: „Да дойде някой да ги поправи.“ – Не, ние сами ще

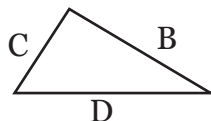
Фиг. 5

поправим своите мисли и чувства. И тогава старовремските учени хора ето как са обяснявали това нещо. Тук имате един ъгъл ACB (фиг. 5), който е в движение, понеже тия точки A , C и B са живи. В този ъгъл имате два процеса. Интересите на A и на B са към C . Интересите на B съвпадат едновременно с тия на A . Друг път може да не съвпадат. В други отношения пък може да се изключват. Значи има две положения, две възможности: интересите на B или да съвпадат, или да се изключват. Представете си, че C е една жива ябълка, едно живо дърво. A и B се стремят към собственост, да завладеят туй дърво. Ще има ли любовни отношения между тях? Не, ще има спор за дървото. Но представете си, че A и B са мъж и жена, стремят се към туй дърво. Те живеят по любов. Дали ще има спор? Те ще кажат: „Ние ще завладеем това дърво за нашите деца.“ Значи щом ъгълът е отворен, има спор. Щом този ъгъл е затворен, въпросът е вече разрешен. Тогава този външен дисонанс, който съществува между хората, изчезва, но може да се роди вътрешен дисонанс.

Фиг. 6

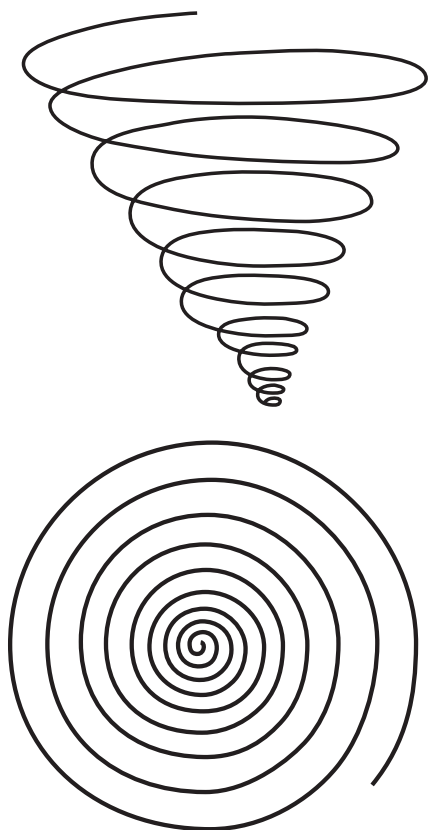
Дисонансите може да се родят в тия ъгли, които са образували триъгълника (Фиг. 6) – в ъгъла A , в ъгъла B и в ъгъла C . И тъй, някой път може да се родят дисонанси, а някой път може да се роди хармония – зависи от разбирането на човека. Това разбиране може да се измени. Кога? Когато страната C стане по-малка от страната D (Фиг. 7). Изобщо, всяка една от страните на триъгълника може да се намалява или увеличава. Всяка една страна на триъгълника представлява силови линии в движение, т.е. сили, които действат в плоскост. Следователно силовите линии на този триъгълник може да се изменят. Щом се изменят тези силови линии, изменят се и вътрешните съотношения, а щом се изменят вътрешните съотношения, може да се изменят и силовите плоскости. Щом се изменят силовите плоскости, тогава се зараждат много неприятности в самия

Фиг. 7

живот: и в ума, и в сърцето, и във волята. Същевременно се зараждат и разни болести в ума, в тялото и в сърцето. Към ума спадат всичките ония заболявания на полудяване, т.е. обезумяването на хората. В сърцето се раждат болести от чрезмерната алчност на хората.

Неврастенията се дължи на дисхармония в чувствата. И всичко туй произтича от факта, че ние мислим леко за живота. Ние, когато грешим, мислим, че всеки един грях лесно може да се поправи. Преди да сме сгрешили, мислим така, но щом сгрешим, имаме друга логика. Тогава намираме, че е много мъчно да поправим грешките си. Нито едното е вярно, нито другото е вярно. Един невежа, когато направи един грях, много мъчно може да го изправи. Един умен човек, когато направи един грях, много лесно може да го изправи, защото е умен. Когато някой от вас иска да греша съзнателно, да си каже тъй: „Достатъчно умен ли съм, за да мога в скоро време да поправа погрешката?“ Спрете се, помислете умен ли сте. Ако сте глупав и не знаете как да поправите погрешката, тогава не ви трябва да грешите. Ако си много умен, сгреша. Като греша, ще трябва да мисля. Ще си кажеш тъй: „Аз реших да направя този грях, но достатъчно ли съм умен да го изправа?“ Внесете този нов фактор в живота си. Внесеш ли го, ти вече петдесет процента ще си помогнеш в тази окултна наука. После, внесете друг фактор. Искате да съгрешите. Кажете си: „Аз от Любов мога ли да съгреша?“ Трети фактор: „Аз заради Истината мога ли да съгреша?“ След като започнете да мислите така и след като внесете тия елементи в ума си, тогава ще може да разсъждавате. И знаете ли каква е тогава възможността за греха? Тя е 1:100 000 000. Ако не разсъждавате така, на сто милиона грехове само един път може да направите добро. И затова съвременните хора грешат. Те не мислят. Всички мислят, след като направят греха. Това не е мислене. Мисли, преди да си сгрешил! Така ще се сполучи. Първите хора, след като сгрешиха в Рая, започнаха да мислят. Сега се изисква да вървим по обратния път: да мислим, преди да грешим, а не да грешим и после да мислим.

И тъй, правилата, които се крият в съвременната наука, в геометрията, са скрити. Във всички математически формули, които съществуват в съвременната математика, зад всички тия образи, които са турени в геометрията, е описан пътът на слизането, пътът на човешките прегрешения. Всички тия ъгли, триъгълници, петъгълници показват пътищата, по които човек се е отдалечил от Бога. И следователно тия същите формули ще му покажат обратния път, по който той може да се качи. И где е заблудението, знаете ли? Съвременните философи казват, че кръгът изразява път на съвършенство. Но когато човек сгреша, той ще се намери в един кръг, от който няма излаз. Заблудението обаче е там, че човек, като е сгрешил, е започнал

своето слизане от една много малка точка. Той се е движел полека, толкоз полека, че не е забелязвал как пада, как отива в дъното на конуса. Като се гледа този конус отгоре, човек вижда само кръг, който се проектира в това поле. От падането, т.е. от слизането на човека в материята, се е образувал цял конус, а ние виждаме само външната му форма – кръга на тази спирала, и казваме: „Ние така се родихме“, т.е. в греха. Не, не сме се родили в греха. Ето защо ние трябва да развием тази спирала. По кой начин? По обратния път. Ще започнем от големия кръг. Смаляваме го, смаляваме, докато дойдем до

точката, дето е направена погрешката. Оттам ще теглим една права линия и въпросът е свършен.

Аз бих желал след тая беседа да помислите върху новия начин на мислене, понеже той ще бъде свързан със съграждането на вашия бъдещ живот. И тогава новият живот, който сега се заражда във вас, може да се използва при други условия. Ако мислите по старому, във вас никакъв нов живот не може да се съгради. Разумното изисква разумни разсъждения.

Това, което ви казах, е само въведение. Не мислете, че много съм ви казал. Не, много малко съм ви казал, има още ред правила, ред формули. Тия триъгълници са поставени в известни съотношения. Аз пак ще се спра върху тях, когато имам благоприятни условия, защото Истината в света е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Размишление

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

*Пета лекция от Учителя
7 ноември 1923 г., София*

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

Размишление

*Прочете се резюмето върху темата „Воля и безволие“.
Прочетоха се няколко от темите върху „Киселите и
сладките храни“.*

Било е време, когато човек е съществувал извън времето и пространството. Било е време, когато човешкото съзнание или човешката душа е била извън времето и пространството. Сегашното състояние на душата е една определена величина – A' . Душата излиза из Абсолютното битие, дето е била щастлива. Нали всичте хора търсят щастието? И вие го търсите? По-голямо щастие от това, да живее човек в Бога, има ли? Обаче да излезе душата в света – това не е желание на душата, това е желание на Бога. Следователно Бог е заставил своите щастливи деца насила да излязат от дома Му. Неговото желание е те да излязат и да отидат в света да работят. Тия деца другояче никога не биха излезли. Туй е един факт в Природата. Изобщо всички организми се отличават с една вътрешна леност; всяко едно съзнателно същество се отличава с леност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбягнат работата. И тъй, още в първите епохи на човешкото битие човекът е бил заставен да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдрост е могла да застави тия деца да излязат от Бога. Човек, по естественото си положение, като произлиза от Бога, има високо мнение за себе си. Сега аз ще се простря малко, за да ви обясня откъде произтичат противоречията в живота, т. е. да ви обясня какъв е естественият ход на противоречията, защо се раждат те. Допуснете, че точка A означава душата или съзнанието, което е излязло от Бога. То

представлява една съвкупност от множество малки съзнания или от безброй количествено малки души, които съставляват една обикновена човешка душа. Допуснете сега, че туй висше съзнание се движи във времето и пространството и разбира законите, затова всичко върви хармонично, няма никакво препятствие. Представете си, че всяка една малка душа на туй висше съзнание чувства силата, чрез която се движи, и затова у всички тия малки съзнания се заражда желание да се разединят, да станат самостоятелни и да излязат из тази обща точка А. Окръжността представлява крайният предел на движението им. Всяка точка, която се отделя от общото съзнание, носи идеята, че е всесилна, както цялото съзнание, и че има право да се движи, където иска. Туй желание на всичките съзнания да се движат, където искат, може ли да се осъществи? Питам: като се движат тия безброй точки коя накъдето иска, няма ли да се срещнат и да се сблъскат?

Сега всички вие искате да работите, да бъдете силни, както Бога, т. е. да действате, както си искате, и да нямате никакви препятствия. Но понеже всички хора искат да бъдат като Бога, то стават прекръстосвания в желанията им. В нас трябва да се роди съзнанието, че ние сме излезли от Бога, и като е така, трябва да разбираме законите на своето движение, т. е. в дадения момент разумният човек трябва да знае какво може да извърши. Това, което човек днес може да извърши, не може да го извърши след двайсет години. Тогава условията ще се изменят съвършено за дадената работа.

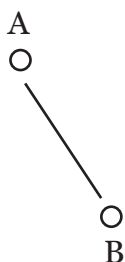
Как бихме определили тази обща точка А? Казваме: „В Бога всичко е хармонично, понеже у Него тия същества са малко ограничени, а у човека тия милиарди същества, които се движат в един тесен кръг, искат да излязат в разни направления.“ Какво ще стане с тях, ако излязат от тази обща точка А? Питам: като се движите с тази свобода в този свят, както си искате, няма ли да си пръснете главите някъде? Вие често, като наблюдавате някое дете, намирате, че то си играе с вещите, и сте недоволни от него. Дайте на едно дете една книга: то почва да дращи по нея и казва, че всичко може да направи. Не, ти трябва дълго време да го учиш да пише,

докато вземе да се разбира написаното от него. И медиумите, като започват да пишат, в първо време дращят, дращят и казват, че всичко могат да направят. Човек може да се движи така свободно, широко в дадено пространство, само ако е сам, но ако са двама или трима, не може. Ако са двама, пак могат да се движат свободно, но само ако се намират в едно пространство, каквото е разстоянието между Слънцето и Алфа-Центориус. Тогава възможността да се срещнат и да се стълкновят е само едно на сто милиона. А в тия малки пространства на движение изключенията са правила.

И тъй, всички съвременни моралисти искат да ни покажат, че ние не трябва да имаме чрезмерни желания, защото всяко едно желание има безброй отклонения, движения, а тия движения всякога ще ни турят в противоречие със самия живот.

Сега може да си зададете въпроса: „Защо трябва да живеем?“ На този въпрос окултната наука отговаря така: ние още не изживяваме нашия истински живот, но когато почнем да го изживяваме, ние ще живеем, за да се изяви Божественото съвършенство. Следователно, когато всички същества достигнат до своя краен предел на развитие, всичката творческа енергия във Вселената се разкапва, всичко туй се възвръща в Бога, и тогава се заражда нова Вселена, за да се прояви Божественото съвършенство в нова форма. Следователно всички ние сме слепи, за да се прояви Божественото вътре в нас, а не човешкото. И когато ние се отклоняваме от този закон, всякога идват наказания, страдания. Туй, Великото, Божественото, чака, търпи, да кажем, хиляда, две хиляди години, и след две хиляди години за всички същества, които не са изпълнили великия закон на Божественото съвършенство, идва тъй нареченото мъздебъздаение. Туй е правилното схващане на въпроса защо живеем. Апостол Павел казва: „Аз не живея, но Христос живее в мен.“ Това значи: „Аз не живея за себе си, но живея, за да се прояви в мен Божественото.“ Следователно писатели, философи, музиканти, художници: всички работят, за да се прояви в тях Божественото съвършенство. Обезсърчението

произтича от факта, чение искаме да станем някой виден учен, писател или някой виден философ. Хубаво, най-после станете някой виден философ като Лайбниц² например. Какво е създал Лайбниц като философ? Той е бил същевременно и философ, и математик. Той е създал теорията за монадите. Може ли Лайбниц да обясни със своята теория всичките явления вътре в Природата? *Монада* значи едно. Какво значи едно? Точката *A* означава първата монада – в нея е Божественото

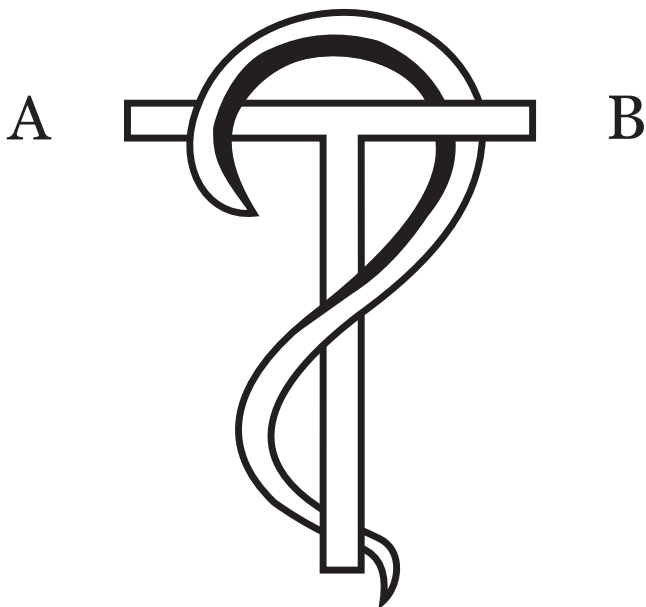
Фиг. 1

съдържание. Тази монада *A* съзнава, че е всесилна, че всичко може да направи. Точката *B* е втората монада в света. Първото начало – *A*, е неznайното, непроявеното, невидимото, понеже светлината, която иде от *A*, не хвърля никаква сянка, няма никаква материя в света, която може да я пречуи. Единственото реално нещо, което виждаме, то е *B* – *A* е неизменното, *B* е изменящото се. И сега, ако съвременните философи започнат да говорят от гледището

на *B* (на туй, което е проявено, което е изменящо се), за това, което не се е проявило, тогава каква е истинността в техните разсъждения?

Сега аз ще направя една малка аналогия. Вземете сегашния човек, в сегашното негово развитие. Да кажем, че той е индивидът *A*. Този индивид има три важни части. Главата му *B*¹ е равна на 56 см, *B*² – лицето му – на 18 см, челото му *B*³ – на 6 см, носът му – *B*⁴, е равен на 5 см, и *B*⁵ – брадата му – е равна на 3 см. Туй съставлява първият етап от проявяването на *B*², а 56 см – това е нормата. Туй число показва, че това същество живее в един въображаем свят, дето материята е рядка и стават бързи трептения, т. е. то живее в мисловния и в чувствения свят. Всичко това създава движение. Едното движение започва отгоре и после се пресича. Макар и да става пресичане, в каква посока върви другото движение? Има възможност туй движение да тръгне нагоре, да се съедини с първото движение и да направи една осморка, т. е. да се образуват два кръга. Но законът е такъв, че тъй, както ние правим кръговете, в

Природата няма такива кръгове. Там всичките кръгове са отворени, няма кръгове свързани. За нас те изглеждат като свързани кръгове, но всъщност в Природата няма свързани кръгове. Туй движение от единия край до другия представлява една линия, която се увива спираловидно,

Фиг. 2

със свободен край. Туй е първата монада, Божествената, която проектира тази права линия към *В* и минава през всичките движения. Туй движение нагоре показва, че всяка друга монада, произлязла от първичната, наново се връща в Божественото, в Абсолютното. Ако вие проектирате една спирала, един винт, в един свят с две измерения, вие няма да го видите като винт, а той ще се проектира като кръг. Значи ако проектирате един конус, една спирала в една плоскост, ще се образува един кръг. Първо кръгът ще бъде много малък, но после, колкото повече се разширява конусът, толкова и

кръгът става все по-голям и по-голям, докато дойде до най-големия си размер.

По този закон се развиват и нашите мисли. Всяка една мисъл, която сега се проявява в нас, е Божествена. Тия мисли не могат да се проявят за един ден. Има мисли у човека, за които се изискват 5, 10, 15, 20, 50, 100 години, докато узреят. Някой път вие искате едно ваше желание да се реализира за един ден, но туй не е в реда на нещата.

Аз бих привел много примери, за да ви изясня закона, но примерите биха ви съблазнили. Знаете ли как биха ви съблазнили? Представете си, че вие обичате мед, и аз донеса пред вас един буркан мед, за да ви правя опити. Веднага още половината от вас ще се разсеят. Умът им ще влезе в меда, ще се роди в тях желание да бръкнат, да вкусят от него. Следователно те няма да бъдат съсредоточени, ще мислят само за меда. Ето защо, когато аз говоря върху някой въпрос, ще мислите само за него. Сега например може да се приведе един свещен пример за любовта на майката, но и този пример може да ви наведе на отрицателни мисли. Мога да ви приведа друг някой хубав пример, как някой благодетел поддържа някого, но туй негово благодеяние пак може да ви наведе на някоя отрицателна мисъл. Няма добро в света, което да не роди една мисъл отрицателна. Вие може да възразите: „Човек не може ли да приеме една добра мисъл, без да допусне някоя отрицателна?“ Всеки ден може да правите по един малък опит и да се уверите в този закон. Съвременните хора не са в състояние още да разберат основния закон на туй Божествено проявление. Допуснете, че вървите из пътя и виждате, че две деца се бият. Веднага свивате вежди, мислите за причините: защо се бият, откъде се е зародила тази вражда между тях. Казват: „Бият се за двата ореха.“ Не, причината е много по-дълбока. Вие сте ми приятел, срещате ме, но аз съм сериозно замислен, погледна ви строго, вгълбен съм в себе си. Вие казвате: „Защо така се е намръщил, защо не ме гледа весело, какво иска да каже?“ Ако сте философ, ще разберете, ще знаете, че съм с нещо сериозно ангажиран; ще знаете защо моите вежди са свити,

защо лицето ми е намръщено, защо двете деца се бият. Ще кажете: „Деца са това, бият се за два ореха.“ Хубаво, ами когато двама професори в един университет спорят, мислите ли, че причините са по-големи от двата ореха? Мислите ли, че когато мъжът и жената спорят за нещо, че причината е по-голяма? – Не. Факт е обаче, че всяко едно същество в света, не само хората, но и животните, имат особено мнение за себе си. Една оса има особено мнение за себе си, пчелата също има особено мнение за себе си. Тя, като колективно същество, като я бутнеш, казва: „Какво ме буташ, аз живея в едно общество, имам си работа, ти не трябва да ми се бъркаш.“ И току виж, забие жилото си и казва: „Махни се оттука.“ А сега съвременните философи казват, че въшката била много глупава. Да, аз приемам това тяхно твърдение, но на тази въшка ѝ стига умът да влезе под мишницата на човека, на най-мекото място. Тя не отива на някой потвърд мускул, но избира най-мекото място и там започва да човърка. Тази въшка едва ли възприема третото измерение – тя живее в две измерения, но за това, где да се настани, идва ѝ на ума. После, вземете охлюва, който живее също в две измерения. Един мой познат ми разправяше следния опит, който направил с охлюви. Турил в една градина няколко хиляди охлюва, турил и един тел, но толкова близо до земята, че да не могат да преминават охлювите под него, и пуснал по тела електрически ток. Щом дойде охлювът до тела, електричеството го опари и той веднага се връща назад. Моят познат турял знак на всеки охлюв, който се качвал на тела, и забелязал, че от белязаните охлюви нито един не се опитал да премине тела втори път. И след всичко това ние казваме, че охлювът бил много глупав. Туй заблуждение в нас произтича от факта, че ние, макар и да сме разумни, продължаваме да се изгаряме по няколко пъти, та не вярваме, че охлювът, от едно опарване само, втория път не попада в същата мрежа. Ние, след като се опарим веднъж, два, три, четири, пет и повече пъти, в нас се заражда амбицията да се борим, да премахнем тази пречка, и казваме: „Ще премахна този тел.“ Охлювът казва: „Не мога да премахна този тел“, и

се отдръпва. Човекът казва: „Мога да го премахна.“ Някой път го премахва, някой път не може, и по-скоро сам се премахва. Ако тия телове са турени от хора, можем да ги премахнем, но ако са турени от туй, Великото същество, от Бога – не можем. Бог ни е турил в тази Божествена ограда, пуснал е ток, та като дойдем до нея, ще се опарим като охлюва и ще ни кажат: „Оттука няма да минавате, не трябва да минавате.“ Никакво желание не трябва да се явява у нас за преминаване на тела. То е губене на нашата енергия. Туй е, което трябва на всеки едно от вас.

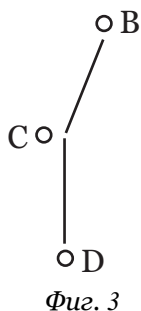
И тъй, ако искате да се развивате правилно, в ума си всякога трябва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На пръв план вие трябва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на втори план – вашето. Това е правилният ход на еволюцията. Вие сте жива частица от Бога, една малка монада, в която Божественото трябва да се прояви. Когато ние говорим, че не трябва да мислим зло един за друг, всякога подразбираме Божественото в нас – за него не трябва да говорим лошо, а не за човешкото. За човешкото нито Господ, нито ангелите искат да знаят нещо. Че мъжът и жената се карали, че две деца си търпали косите, че някой ударил някого – това се констатира като факт, доколкото има отношение спрямо Божествената еволюция, но човешкото никъде не се хроникира. Че ти си направил някаква къща за 100 000 лева, за това и помен няма, но енергията, която си изживил, се отбелязва. Как и где си изживил енергията на своя живот – това иска да знае Божественият свят, а че си бил министър, не иска да знае – това е човешко. Някои питат какво са били в миналото. Какво си бил в миналото? Хубаво, аз да ти кажа какво си бил. Когато си минавал през животинското царство като слон, имал си дълъг хобот, къса опашка, краката ти са били дебели. Като си минавал през тревопасните, през млекопитаещите, имал си големи рога, ходил си с издигнат врат и постоянно си махал опашката нагоре-надолу. После, като си дошъл между маймуните, станал си една от сръчните маймуни – с опашката си се връзвал за дърветата, катерил си се по тях.

И най-после, като си дошъл като човек, си застанал на най-високото място, станал си цар, събрал си една стохилядна войска за война, осъдил си 10 000 души на затвор, 15 000 души на обесване, 50 000 души на застрелване. Да, бил си велик цар, но си избил 100 000 души! В този случай животът няма смисъл. Животът има смисъл само тогава, когато в нас се изразява Божественото съвършенство. Може да направите опит със себе си. Всички хора, които живеят с Бога, са доволни, а всички хора, които са недоволни, са сами – те живеят без Бога. Това е факт. Ония хора, в които се събужда един идеал – това е събуждане на Божественото в тях. Те имат една възвишена идея, в тях се събужда безкористието и те веднага стават доволни, радостни, весели. Ако този човек е поет, неговата поезия диша живот; ако е художник, неговите картини дишат живот; ако е проповедник, професор или какъвто и да е друг, всичко в него диша живот.

И тъй, в тази Окултна школа най-първо вие трябва да имате стремеж, импулс, за да дадете възможност на Божественото да се прояви във вас и да можете да правите в себе си различие между двете състояния А и В. С Абсолютното, с Бога човек не може да има никаква връзка. Ако човек, при сегашното си състояние, направи връзка с Бога, той би се превърнал в газообразно състояние и би изчезнал. Човек в своето въображение трябва да има Бога като една мечта – Той да бъде за него един стимул в живота му. И към всички ония същества, на които вибрациите са силни, човек трябва да пристъпва внимателно, за да може да се повдигне. А сега има много сериозни хора, които мислят, че имат съобщения направо с Бога. Аз много пъти в неделните си беседи съм загатвал, че за да познаеш дали имаш пряко съобщение с Бога, направи един опит да видиш права ли е твоята идея. Иди при някой болен и виж дали твоята енергия може да го излекува. Ако ти мислиш, че имаш връзка с Бога, а не можеш да излекуваш болния, трябва да признаеш факта, че това е само въображение в тебе. Като казвам въображение, подразбирам, че мисълта за връзката ти с Бога не е една положителна идея, но е само едно настроение. Например

житното зърно не трябва само да се посее – това е първият му стадий, не трябва само да изникне – вторият стадий, да даде коренчета – третият стадий, да даде листа – четвъртият стадий, да цъфне – петият стадий, да завърже – шестият стадий, да узрее – седмият стадий. Но какво трябва още? Какъв е осмият стадий? – Наново да започне животът.

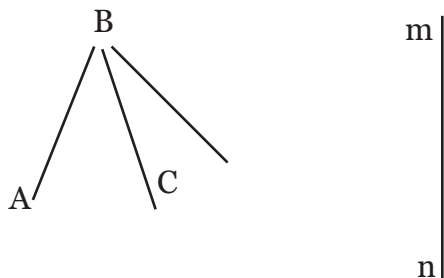
Сега всеки един от вас ще каже: „Аз зная всичко това.“ Като знаете, кажете ми към кой стадий спада сегашният ви живот? Нали казвате, че знаете? Нека всеки един от вас ми каже в коя фаза на живота си се намира. Никнете ли, израстнали ли са ви листа, цъфнали ли сте, завързали ли сте, зреете ли, узрели ли сте, или наново ще се посадите? Аз няма да разреша този въпрос заради вас, той е тъй, както ви казвам. Ако си малко семенце, това е факт, но ако ти кажа, че си във фазата на цъфтенето, това не е факт. Ако ти едва си подал главичката си отгоре, казвам: ти току-що си поникнал. И ние констатираме факта. Тогава ние в тази философия разсъждаваме тъй: съвременното човечество, съвременната култура още нищо не знае за Истината. Това е факт, тъй знаем ние това нещо. Фактите пък представляват едно микроскопическо проявление на Истината, но не са самата Истина. Ами когато обичаш един човек, и като мине той някъде, като стъпи някъде и ти вземеш калъпа от крака му, дето е стъпил, това човекът ли е? – Не е човекът. Този човек само е стъпил, но между човека и неговата стъпка има грамадна разлика.

Ние говорим за Истината, но какво нещо е Истината? – Истината не може да се опише. Съвременният език не е още в такова състояние на развитие, за да можем чрез него да изучаваме тази Истина. Единственото стъпало, до което сме достигнали в сегашното си развитие, то е, че осъзнаваме Бога в Неговото първо проявление като Любов. Това е монадата *B*, творческият принцип (фиг. 3). А знаете ли в какво би се превърнала тази монада, знаете ли какво е второто нейно

проявление? Онази майка, след като роди своето дете, какво прави за него?

Тук имате третата монада – *D*. Тя представлява Истината. Какво нещо е Истината, аз мога научно да ви докажа. Сега ще пристъпя към едно изяснение. Нека вземем думата *любов*.

Фиг. 4

Имате две същества – *A* и *C*, които се движат към една цел – целта *B* (фиг. 4). Те се движат към една и съща посока, с един и същ стремеж, но на тия същества им липсва една равнодействаща линия, равнодействаща сила. Тия същества се обръщат към тази равнодействаща линия и казват: „Ела ни на помощ!“ Тази равнодействаща линия е линията *mn*. Сега аз ще ви покажа как придобивате Любовта. Любовта казва на тия две същества така: „Вие, като дойдете в този общ център, няма да влезете в него да почивате, но ще се въртите около него.“ Казвате: „Как ще се въртим?“ Ами нали така вие пишете на български език буквата *Б*? Тя е равнодействащата, която показва, че стремежът на тия две същества е чисто материалистически, а щом турим линията *mn* за основа, образува се триъгълникът, което показва, че ние имаме Любов, т. е. Любовта се е превърнала в един триъгълник, в един разумен стремеж. Следователно там, дето има спор в любовта, ъгълът е отворен и няма равнодействаща линия. Казват за някого: „Той има любов.“ Има ли спор там? – Има. Тогава Любов няма. Дето има Любов, спор няма, там животът има смисъл. Първият стадий на любовта е този ъгъл да се затвори, да се образува триъгълникът. В любовта всичките

противоречия трябва да се премахнат. Щом се премахнат те, започва вторият стадий на любовта. Това се вижда по буквата *Ю* в думата *любов*, която е минала във втората фаза на своето развитие. Любовта ще мине през еволюция. Напречната чертичка в буквата *Ю* е съединителна нишка, мост.

Какво нещо е еволюцията? Ако аз посея едно семенце и вие го извадите, или ако вие посеете едно семенце и аз го извадя, какво ще поникне? Ако аз насаждам една мисъл, втора, трета, четвърта, пета, и всичко се изкоренява, това не е еволюция, това е анархия. На всяка една мисъл, на всяко едно чувство у нас трябва да се даде подходяща почва, условия, за да може да изникне. Вън от тази почва всичко друго е само губене на време.

Важно е за вас да знаете как са образувани буквите. Във всеки език азбуката представлява сили, начини, които действат в самата Природа. Аз ще взема за пример българските букви *А*, *Б*, *В*. Тези букви представляват съчетание от сили, които действат. И когато вие създавате една дума, вие я създавате от група сили. Тия сили оказват влияние върху вас и затова, когато произнесете например първата буква *А*, която е гласна, тя ще произведе известни вибрации и известни трептения, които са я образували. И тогава как ще използвате тази буква *А*, когато поискате? Какво трябва да турите, за да я използвате? *А* означава първото същество, *аз*. Ти като *аз* какво можеш да направиш? Ти си незнаен като *аз*. Това *аз* може да живее само за себе си. И докато казваш: *аз*, *аз*, всички бягат от тебе. Като започнеш да мислиш за другите, туй *аз* може да издържа и тогава другите казват: „А, сега разбираме.“ Значи всякога *аз* в първото проявление на Битието ограничава всичките същества. И който не разбира този закон, може да влезе в стълкновение с Бога и да бъде унищожен – нищо повече. Не че Бог ще го унищожи, но той, като влезе в Абсолютното, иска да вземе надмощие над него. Обаче като се бори с Бога, той ще изчезне.

Сега мнозина казват: „Защо Господ ме е създал?“ Аз ви отговарям: за да се прояви Божественото съвършенство у тебе, да бъдеш съвършен тъй, както е Бог съвършен. „Как мога да бъда съвършен?“ – Като Го слушаш и живееш съобразно

Неговата воля, Неговия ум, Неговото сърце, Неговата душа и Неговия Дух. „Ама аз не искам.“ – Ще бъдеш изтрит. Бог ще те направи съвършен, но по-хубаво не Му препятствай, защото ще те смачка. Ако стане нужда, може и десет пъти да те тури в Неговата фурна, но ще направиш туй, което Той иска. Той ще те тури и сто пъти в своята пещ – и никой не може да се застъпи за тебе. Погледне те Господ, но ти не искаш да се примириш, не искаш да изпълниш Волята Му. Тогава Той насила ще те застави, но от твоята личност нищо няма да остане. В някоя друга еволюция, след милиарди години, Господ пак ще си спомни за тебе, ще каже: „Я вижте туй упорито дете дали не е поумняло?“ Те ще го извадят и, ако пак упорства, Господ пак го чукне и то пак изчезне. След милиарди години Господ пак казва: „Онова упорито дете дали не е поумняло?“ И след като те е поочукал Господ най-малко сто пъти, най-последно ще кажеш: „Чакай да послушам Баща си, да видим какво ще стане.“ И като кажеш така, ще започнеш една нова еволюция. Същото нещо става и с тия, падналите духове, с ангелите. Те са упоритите синове на Бога. И какво е станало с тях? – Вързали са ги с вериги, ограничили са ги да работят в гъстата материя вътре.

И тъй, основната мисъл в тази лекция е да се прояви Бог в нас и ние да проявим Бога в себе си. Това е необходимо за вас в сегашното ви състояние, за да работите, понеже се намирате в една много гъста материя. Идеите, които сега имате, може да претърпят ред ограничения, ред съпротивления. Ще казвате тъй: „Ние живеем между този народ, за да се прояви Бог в нас и ние да проявим Бога в себе си. Бог като се прояви в нас, ние трябва да бъдем носители на Неговата велика мисъл.“ Няма нищо по-велико от това, няма по-красив път от този. Всеки друг път е крив. Всички велики Учители в света, всички пророци, всички учени хора, всички адепти и на изток, и на запад, и в миналите култури, и в сегашната – все туй проповядват, все туй е основната им идея. Когато ние дадем място на Божественото вътре в нас, ще дойдем в съобщение с второто проявление на Бога, ще имаме сили да преодолеем сегашните мъчнотии, които ни измъчват. А сега ние за нищо и никакво се обезсърчаваме.

Някой дошъл, запалил къщата ти – обезсърчиш се. Ти си учител някъде, чиновник – уволнят те и ти се обезсърчиш; богат си – вземат ти парите; цар си – свалят те от престола; министър си – паднеш от власт. Всичко си бил в света – и за всичко загубено се обезсърчаваш. Умният човек трябва да знае обаче, че животът седи в проявяване на Божественото съвършенство. Има неща, по-велики от това да си цар. Да слугуваш на Бога, да се прояви Бог в тебе, да проявиш Неговото съвършенство – то е по-горе от това да си земен цар. Казва Писанието: „Всичките ще бъдат царе.“ Но кога? – Не сега. Не искам да си правите илюзии, че човек бил образ и подобие на Бога. За в бъдеще ще бъде, но не сега. План за в бъдеще има, пробуждане има всеки ден.

Първото нещо на туй, Божественото вътре във вас, е да обработвате постоянно почвата, докато Божественият Дух със своето знание, със своята Мъдрост дойде, хвърли Светлина и направи нещата ясни. Без този Дух може да ви се говори от катедрата дълго време, може да свършите десет университета, може да отидете в Индия да слушате всичките адепти, може да слушате най-великите Учители, но няма да имате почва да закрепне във вас Божественото и нищо няма да направите. Мойсей е завършил една от великите Школи на Бялото Братство в Египет, но като не разбирал основния закон на Любовта, един ден, като излязъл и видял, че един египтянин бие един евреин, убил египтянина и го заровил в пясъка. После, като се научил, че туй може да дойде до ухото на фараона, избягал. Защо избягал? – Той не беше разбрал още този велик закон. След като сгреши, той научи урока си, разбра великия закон, намери пътя, по който Духът говори, и тогава започна да воюва с фараона не чрез убийство, а чрез знамения и чудеса. По този начин Бог застави фараона да отстъпи. Едва след четиридесет години, прекарани от Мойсей в пустинята, Господ му се яви при къпината и му каза: „Изуй обувката си, защото земята, на която седиш, е свята.“

Сега вие, учениците на Окултната школа, влизате в Школата с обуца. Аз ви предупреждавам всички да влизате

боси. Разбирате ли какво значи боси? – Сърцето ви да бъде абсолютно чисто, умът ви да бъде светъл, волята ви да бъде готова за една от великите работи, които Мойсей е вършил. Когато Мойсей каза на Бога да го освободи от тази работа, че е гънлив, Господ му отговори: „Не, ти ще отидеш!“ И проводи му Бог брат му Аарон като помощник в работата – красноречив бе той. И тъй, да не ви обезсърчава вашата гънливост, но четиридесет години ще прекарате в пустинята в мъчнотии и в пасене на овце. Защо трябва да пасете овцете? Трябва да пасете вашите низши чувства с тояга. Казвате: „Овчар ли ще стана?“ Овчар ще станеш на своите чувства, ще ги пазиш от вълците. Няма по-хубаво нещо от това човек да пази своите чувства да не се развратят. Да се разврати едно чувство, значи един вълк да задигне овцата. Всяко чувство, което се развърта, това е жива овца – и вълкът дошъл, взел я и я задигнал. Затуй казва Христос, че крадецът не иде, освен да заколи, да открадне и да погуби.

И тъй, в Окултната школа всяко нещо има свой смисъл. Нашите чувства трябва да ги пазим – да бъдат чисти, свещени. Със своята тояга, значи със силата на волята, която е Божествена, със своя ум, със своето сърце трябва да пазим чувствата си. Сега вие отивате в Астралния свят, който е бил нечист, но ще го намерите чист. Всичките грешници вече са завързани. Там има ред и порядък и като влезете да живеете в този свят, няма да има развъртаване. Със сегашното си влизане в Астралния свят вие ще научите една нова култура. На Земята вече такива условия няма да се създават. Някои казват: „Ще се върнем на Земята.“ Не, на тази Земя повече няма да се върнете. Туй ваше живеене на Земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате – всичко това е за последен път. Тия връзки, които имате сега, са за последен път. Всички ония души, които са по-напреднали, ще ги оставят да живеят в Астралния свят, в по-рядка материя, по-чиста, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци – изобщо ще ги поставят в по-благоприятни условия. Ония пък, които спъват човечеството, ще останат на Земята. Тъй щото учениците на

Окултната школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап, затова трябва да бъдете сериозни с живота си. Не е време за игра и опити. Опити не трябва да правите. Вие сте правили много опити – ще прекратите с тях. Сега вие трябва добре да ме разберете, да не се плашите. Ако дойде съмнението, то е един добър признак, ако дойде скръбта, тя е един добър признак.

И тъй, всички вие сте призвани за една свещена работа и ще я пазите добре в себе си. Първото нещо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вътрешно чистене. То е много лесно. Ще оставите сърцето си на Бога да бъде изчистено. Как, по кой начин? Аз ви казвам: превръзката няма да снемате. После, прозореца, през който влиза Светлината, ще се изчисти, но няма да ходите да гледате как и отде влиза Светлината. Ще ходите, без да гледате, без да надниквате. Не е позволено да надниквате, да гледате колко Светлина влиза. Ще използвате Светлината, ще четете на нея книгата на Живота, но надникнеш ли на прозореца на Живота, непременно ще попаднеш в изкушение. И в какво изкушение попадате? Казвате: „Аз искам да се запозная с някой учен човек, да видя как живее той.“ Щом се запознаеш с този човек, ще попаднеш в изкушение. Ти ще преживееш същото чувство, каквото ще преживее онзи знаменит цигулар, който слуша да свири някой по-знаменит от него – отчайва се и се самоубива. У вас се явява амбиция да бъдете като този учен, но не можете да бъдете, условия нямате. Тогава вие ще разберете кривия смисъл на живота. Животът не седи в това да си учен. Казвам ви: Светлината, която имате, струва повече, отколкото светлината, която целият свят може да ви даде. Защото съвременният свят ходи в тъмнина.

И тъй, като ученици на тази Окултна школа, аз не искам насила да бъдете свършени, но настоявам да работите за развитието на това, което е заложено във вас от хиляди години. У вас има стремеж. Дайте място на този стремеж дотолкова, доколкото е във вас, доколкото вашето съзнание е пробудено – ни повече, ни по-малко.

Тайна молитва

ИЗЛИШЪК И НЕДОИМЪК В ЖИВОТА

*Шеста лекция от Учителя
14 ноември 1923 г., София*

ИЗЛИШЪК И НЕДОИМЪК В ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюмето от темата „Разлика между левия и десния път“.

Сега нека имаме едно мислено упражнение!

Представете си в ума, че в този момент на Слънцето има едно голямо събрание на интелигентни същества, които разрешават един от важните въпроси, и се постарайте, да видим можете ли мислено да се свържете с тях. Сега аз не казвам да вярвате, но само да си представите това. Ако речете да вярвате, вие ще се намерите в едно раздвоено състояние. Ще си представите това нещо в ума като една картина. Ще си представите Слънцето не на това място, където е сега, но ще си го мислите под ъгъл 80° към изток, т. е. 10° към Земята. Размишлението ще трае 5 минути.

Тема за следващия път: „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието.“

Упражнение: Дясната ръка малко нагоре и напред. Китката се изправя по възможност нагоре. Малкият пръст се отделя, после се приближава. Палецът се отделя, после се приближава. Показалецът се отделя, после се приближава. Палецът се отделя, после се съединява с върха на малкия пръст, плъзга се надолу по пръста и пак нагоре, надолу, после се изкачва по безименния нагоре, пак надолу. След това палецът минава по средния пръст нагоре, надолу; после по показалеца нагоре, надолу. Палецът и показалецът се допират и заедно с цялата ръка се навеждат напред, като палецът и показалецът са надолу. В същото положение на пръстите ръката се издига и пак се сваля. Ръката отива настрани и се прибира надолу.

Тази вечер ще говоря върху темата „От какво произтича злото в света“. За абсолютното зло няма да говоря сега.

Злото е излишък в Природата. Ако известна енергия, която възприемате, не може да се асимилира от вашия организъм, тя ще създаде едно дисхармонично състояние в организма ви. Значи, накоплението на известни сили, които не може да асимилирате, да употребите, образуват едно състояние във вас, което наричаме зло. Тия сили са живи. Казват за някой човек, че е зъл. Този човек преди един, преди два часа е бил в едно прекрасно състояние на духа, мислел е трезво, а след един, след два часа виждате, че неговият ум, неговото сърце, неговият организъм съвсем са се изменили. Защо е зъл този човек? В Природата има тъй наречените тъмни сили, от които произтича тъмната, черната светлина. Сега физиологически, ако вие приемете известна храна, която не може да се асимилира от вашия стомах, набират се такива енергии, които раждат болести и Природата трябва да ги лекува. Болестите в света са един метод на Природата за лекуване на тия излишни енергии. Природата не търпи абсолютно никакъв излишък. Там, дето има излишък, всякога се заражда едно лошо състояние. Сега например съвременните хора, като ядат много, страдат. Само една микроскопическа част от храната се асимилира, а другата е излишък. Този излишък трябва да се изхвърли навън. И всички болести днес се дължат на този излишък, а въпреки това всички проповядват, че трябва повече храна. Не, по-малко храна е нужна за човека и тя трябва да се приеме и асимилира така, че от нея да остане по възможност най-малък излишък. Щом имате известен излишък, вие ще си съградите от него един хамбар. Този излишък в тялото се изразява в известни натрупвания като мазнини, мускули и човек започва да надебелява. Казвате: „Този човек се е поправил.“ Да, лицето му подпухва, страните му стават подебелички и той върви и се радва, че има един излишък.

Излишъкът вътре в Природата се изразява по два начина: в тлъстина и в сухота. И тлъстината, и сухотата са излишък, само че затлъстяването е излишък в материални неща. Този, който е напълнял, е забогатял и има много ниви, хамбари,

къщи, говеда и други подобни; а този, който е изтънял, е продал всичко, всичко е вложил в звонкови пари. Той е изтънял много, но джобовите му са пълни. Той нищо няма, но касата му е пълна. Тъй че и пълните, и сухите хора имат излишък.

Сега Природата на първо място иска да ни лекува. От какво? – Човек не трябва да има никакъв излишък, а във всяко отношение трябва да има толкова, колкото е необходимо за неговия живот. Природата абсолютно не търпи излишък! Природата е приготвила за всеки един човек потребното. Излишък в Природата няма и недоимък няма. Излишъкът ние го създаваме. Затова някой път вие се разболеете и не можете да оздравеете. Защо? Понеже в Природата няма излишък, и тя няма отде да ви даде тази енергия за живот. Някои казват: „Не може ли Господ да ни даде повече?“ – Не. Излишък няма в Природата. Лекуването тогава става само по благодат. Някой трябва да отдели не от излишъка си, ами да направи една жертва, да отдели малко от живота си, за да се възстанови здравето на болния. Ще ви приведа един пример. Една стара баба се оплаквала, че много е остаряла, че Господ я е забравил, та искала да я вземе. Десет години наред се молила тя Господ да изпрати някой ангел да ѝ вземе живота. Същевременно другаде някъде един богат търговец, като изпаднал, взел да се моли на Господ да умре. Един учен човек, философ, който ослепял, и той се молел на Господ да го вземе, понеже като не вижда и не може да се занимава, животът му станал безсмислен. Един свещеник, като остарял, и той също се молел на Господ да го вземе, понеже бил непотребен на хората и на църквата. Обаче имало един млад, много красив човек. Той се разболял и бил на умиране, но бил сгоден за царската дъщеря – много красива мома. След като го прегледали всички лекари, казали: „Не можем да го спасим. Астрологически зодията му е такава, че той трябва да си замине.“ Тогава бащата казал на лекарите: „Не може ли да му дадете вие малко енергия, та да се продължи животът му поне за един час, да види годеницата си?“ – „Е, възможно е, но ще видим дали има някой човек, който може да отдели от живота си един малък излишък. Това може да направи само

този, който иска преждевременно да умре.“ Отиват, намират тази, старата баба, казват ѝ: „Ти по-рано искаше да умреш, можеш ли сега поне един час от своя живот да дадеш?“ – „Не може, един живот е. Едно време се молах да умра, но сега искам да си изживея времето.“ Отиват при търговеца, казват му: „Ти се молеше да умреш, можеш ли да дадеш един час от своя живот?“ – „Да, едно време исках да умра, тогава работите ми бяха забъркани, но сега работата ми тръгна добре, не давам.“ Отиват при философа. „Ти – казват му – се молеше едно време да умреш. Сега един час не даваш ли от своя живот?“ – „Да, тогава желях смъртта заради очите, но един лекар ме лекува и сега малко прозъртам, та не искам да дам нито час от живота си, имам надежда да се отворят очите ми.“ Отиват при свещеника: „Дядо, ти си вече стар, не даваш ли един час от живота си за един болен?“ – „Макар че съм стар, но сега ще ми дадат служба, не давам.“ Тъй обиколили целия свят, връщат се при царя и му казват: „Не намерихме нито един час излишна енергия за царския син.“

И тъй, ще знаете закона: в Природата излишък няма и недоимък няма, затова енергията, която ви е дадена, ще я употребите разумно. Някои тълкуват това, че трябва да пожертваме живота си. Човек, който иска да се пожертва, най-първо трябва да проучи великия закон на Любовта. Не го ли проучи, той ще разпилее живота си. А разпиляването на живота, разпиляването на енергията не е жертва. Много хора разпиляват живота си. И казват: „Ние го пожертвахме.“ Жертва може да направи само онзи, който е проучил великия закон на Любовта. Без Любов Жертва не може да има в света. И единствената сила в света, в която има един малък плюс, това е Любовта. Не в Природата, но в Любовта има един плюс. То не е излишък, а изобилие. Тъй че в Любовта има изобилие. И тъй изобилие, което има тя, е безопасно, понеже то спада не в границите на ограниченото битие, но в безграничното Битие. Следователно от този излишък малцина могат да се ползват. И затуй, за да може човек да се ползва от това изобилие, трябва да възприеме Любовта.

Казват, че Христос в Палестина е излекувал този-онзи, че възкресил сина на еди-коя си вдовица. Да, те не разбират този велик закон на Любовта. Че и в Израил имаше много болни. Защо не възкреси Той всички, а само дъщерята на наинската вдовица? Човек, който дълго време, с години се моли, той събира енергия да му се помогне. Имаме пример от онзи болен при къпалнята. Този човек се молил 38 години! Но при все това всякога, когато се приближавал при тази къпалня, някой друг го изпреварвал и той се връщал с една дълбока въздишка, но с вяра, че идущата година ще може да влезе. Обаче и на следната година пак го изпреварвали. Цели 38 години той се молил, докато най-после Христос дошъл при него и го запитал: „Ти 38 години се молиш, няма ли някой да те тури в къпалнята?“ – „Няма.“ – „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ – „Тогава стани, вземи одъра си и ходи!“ Цели 38 години е трябвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христос и да му даде от своето изобилие.

И тъй, излишък в Природата няма, и недоимък няма, но пълнота има. Следователно излишъкът, който ние искаме да натрупаме, всякога ще ни създаде някакво нещастие. Сега, като ви говоря за излишък, вие ще кажете: „Тогава как трябва да живеем? Нали трябва да имаме нещо складирано за нашия живот?“ Да кажем, че във вашия хамбар имате 100 000 000 житни зрънца. Мислите ли, че те са ваши? Мислите ли, че те са ваш излишък? Не, вие се самоизмамвате. Те имат един самостоятелен живот и вие не можете да вземете живота на тези сто милиона зрънца. Вие нямате право да ги обсебите. Такава мисъл даже не трябва да влиза във вашия ум. И забележете факта, че всеки, който, като съгради една къща, мисли, че тази къща е негова, непременно някой от тази къща трябва да умре. Защо? Понеже камъните са от един по-нисш живот, то като помисли човек, че те са негови, те казват: „Понеже сме твои, дай ни живот да живеем в тебе.“ И не е имало случай на изключение. В Търново един от нашите приятели поиска да си строи къща. Аз му казах да не си гради къща. „Ама защо?“ Той си съгради къща, не ме

послуша, но боледува много време. Най-после оздравя и каза: „Минах трапа.“ След туй му идва на гости един негов много близък роднина и умря в тази къща. Не само той умря, но и втори, и трети. Като градиха църквата „Александър Невски“, казах, че няма да мине без жертви. И наистина, падна една камбана и завлече няколко души работници. Въобще всички големи здания, които се правят, все ще дадат някоя жертва. Това произтича от факта, дето казваме, че ние сме господари. Не, в света може да използваме нещата временно, но на камъните не сме господари, на житните зърна не сме господари, а можем само да се ползваме от тях. Щом внесеш в ума си една мисъл, която е в разрез с Божествените закони, ще пострадаш. Ти може да имаш сто милиона зрънца, но ще кажеш: „Тия зрънца не са мои, аз съм просто един техен настойник.“ Какво ще стане, ако вземеш тия сто милиона зрънца и ги смелиш? Знаете ли от какво страда съвременната култура? Съвременната култура страда от излишък. Тя има консерви, има брашна, риби в тенекии. Всичко това е един излишък, за който съвременната култура, бялата раса, днес скъпо плаща и още по-скъпо ще плати. В Природата не се позволяват абсолютно никакви консерви! По някой път казват: „Да опържим домати, това-онова.“ – Не бива. Може да извадиш малко от семената на тия домати, но тях няма да вариш. Сок можеш да вземеш също. Това донякъде ви се позволява.

Сега, като се проповядва тази велика Истина, казвате: „Колко е строго! Нямаме ли право да ядем, както си искаме?“ – Нямаме право. Следователно тия излишъци понякога се натрупват и в желанията ни. Съвременните хора имат чрезмерно много желания, но не всички желания трябва да живеят. Тия обаче, които трябва да живеят, на които трябва да дадем живот, се нуждаят от известна храна. Да кажем, имаш десет души приятели. Обичаш ги, но ако те се нагласят някой ден да ти дойдат един подир друг на гости, ти непременно трябва да им сложиш трапеза. Ако не им сложиш, ще кажат: „Толкова време мина и той нищо не ни нагости.“ Затуй умният ще извика всичките десет души приятели заедно и ще им

сложи една обща трапеза, а не поотделно – десет трапези няма да им сложи. И Природата не търпи много угощения, защото нашите угощения често служат за спънка в еволюцията на други същества. Ето защо във всичките религии, в окултната наука всякога се препоръчва въздържание. Под *въздържание* не се разбира абсолютен пост, но да няма никакъв излишък. Колкото малко и да ядеш, в душата си трябва да благодариш на Бога, че си можал да използваш туй, което Бог ти е дал. Сега нещастieto на всинца ви седи в това, че нямате излишък. Казвате: „Нямаме си парици, спестени за черни дни. Брашънце нямаме, това нямаме, онова нямаме.“ Е, мислите ли, че онези, които имат, са осигурени? Аз говоря за излишъка в Природата, но има друго нещо. Ти си гладувал десет дена, нямал си какво да ядеш. Дойде един приятел, иска да ти послужи, носи една торба с брашно, дава ти я. Ти си честен човек, казваш: „Не искам, как ще го взема?“ – Не, ти ще го вземеш, ти си се молил за него. То не е излишък. Това е необходимо за твоя живот. И тъй, вие трябва да изпъдите от вашия ум всяка мисъл на недоволство, всяка мисъл, която внася дисхармония в живота ви, и да бъдете в хармония с великата Любов. Вие трябва да знаете, че ако живеете по Бога, Той ще ви помогне чрез хората. Като казвам да живеем по Бога, някои ме разбират криво. При сегашните ваши разбирания вие не можете да живеете по Бога тъй, както трябва. Да живеем по Бога значи да разбираме законите Му, да ходим в Неговата воля и в основата на живота ни да легне Любовта. Казвате: „По Любов не се живее. Ако аз живея по Любов, всеки ще ме използва.“ При сегашните условия е така, но ние говорим за един разумен живот.

Вие искате да влезете в Новия живот, нали? Едно от качествата на Новия живот е, че той не търпи никакъв излишък и никакъв недоимък. Излишъкът ще ви създаде, тъй да кажа, ненужни грижи да го пазите, а недоимъкът ще породи във вашата душа недоволство, неблагодарност, роптание, завист, че другите имат. Значи трябва да имаш толкова, колкото ти е потребно. Тия излишни енергии в Природата създават злото. Никога не дружете с човек,

който има излишък – нищо повече! Аз не разбирам това само физически, но и духовно. Никога не дружете с такъв човек. Като го срещнете, не го поздравявайте в душата си. Абсолютно няма да го поздравявате, няма да му снемате шапка. Казвате: „Идеален човек е този.“ Щом има излишък, той не може да бъде идеален. Идеалните хора са без излишък и без недоимък. А този човек с излишъка не го поздравявайте и никакъв разговор с него не започвайте: „От къде си, какъв си?“ – мини и замини. Той е последният човек в света. Ако ти заведеш разговор с него, оттам насетне в живота си бял ден няма да видиш. Вие ще кажете: „Е, това търсим ние, я!“ Да, но ако ти носиш чувала на гърба си, ако ти имаш излишък, какво ще говориш за другите. Най-първо ти ще погледнеш себе си, да не би ти да имаш някой излишък. И като се убедиш във факта, че нямаш нито излишък, нито недоимък, тогава ще гледаш на другите. Ти, като тръгнеш на път в живота си, ще прегледаш кесията си. Говоря за необходимата кесия в Природата. Ще направиш сметката си добре и ще гледаш да имаш толкова, колкото ти е необходимо – нито недоимък, нито излишък да има. Най-сигурната почва е това. Като срещнете един човек, който е недоволен от живота, как мислите, от кои е той? Той е от хората, които имат един недоимък. Всички недоволни хора имат недоимък, а всички хора, които са радостни, които скачат насам-натам, имат излишък. Ха сега, улових ви натясно! Някой казва: „Зарадвах се в Господа!“ Зарадвал се в Господа, но след като изял кокошката и след като пийнал. Не, не, тази не е Радостта в Господа. Или спечелил си 10 000 лева от някоя лотария, казваш: „Благодаря на Господа.“ – Не, това не е Радост в Господа, това е излишък. Божествената радост от обикновената радост се различава. И тъй, недоволни сте – ще знаете, че имате недоимък, и ще наваксате този недоимък. Ще намерите някой доволен човек, който и да е той, и ще допълните вашия недоимък. Много довольният човек има излишък, затова и той трябва да има толкова, колкото му е потребно. После, много сте радостен – имате излишък. Ще намерите някого в света,

който е недоволен, и ще му дадете от него. Умните хора търсят някой недоволен човек да вземе от техния излишък. Защо умните хора не искат да имат излишък? Окултният ученик няма нужда от излишък. И всички велики Учители, като идват в света, имат свои ученици все по закона на самоотричането.

В окултната наука плюс и минус няма, т. е. подразбирам, че в истинския живот плюс и минус няма. Какво има тогава? – Само една математическа точка. И тя е толкова малка, че няма никакво измерение. Минус – това е недоимък, плюс – това е излишък. В какво седи минусът? Минусът показва само човешкото. Тази черта представлява само една плоскост, една хоризонтална повърхност, върху която няма никаква растителност, никаква мисъл. Плюсът – това е човешкото и Божественото, съединени заедно. Те са в постоянна борба. И следователно, когато на съвременните хора се проповядва една Божествена идея, най-първо те казват: „Туй е неприложимо в нашия живот, условията са такива.“ Това е плюсът, поражда се борба. Защо е неприложимо? Казвате: „Такива семенца не растат.“ – Не, ние сме правили опити и сме видели, че само при минуса не растат. И съвременните писатели и проповедници проповядват недоволство. Те казват: „Човек трябва да бъде недоволен, за да прогресира.“ Те поддържат, че доволните не прогресирали, а недоволните прогресирали. Не – и едните, и другите не прогресират. Тази идея, че в доволството или в недоволството човек прогресира, е само измама. Единственото нещо, чрез което човек може да прогресира, е неговото съзнание.

Аз ще определя какво нещо е съзнанието. Съзнанието не е един атрибут на човешкия ум, нито пък има нещо общо с ума. Съзнанието е само един принцип на сърцето. То носи Светлина в себе си. Съзнанието се отнася само до човешкото сърце. И когато кажем, че човек носи един съзнателен живот, ни най-малко не подразбираме един интелигентен, учен живот. Всичко, което съзнанието носи, е преживяно. В съзнанието няма нищо непреживяно. Следователно съзнанието е една база, една основа, върху която човешкият ум може да се

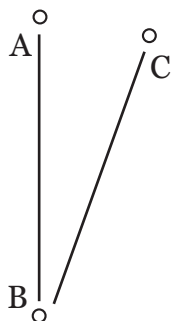
развива и да расте. Тъй както за ученика е потребна светлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова съзнателният живот трябва да предшества умствения живот. Умът е външната страна на нещата, а съзнанието се занимава с вътрешната страна на живота. Някои казват: „Човек може да е умен, а да няма съзнание.“ – Не, обратното е вярно. Човек може да не е толкова интелигентен, а да е съзнателен.

Следователно туй, което подтиква живота към развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно от великите качества на душата. Аз казвам: съзнанието е първият лъч, който душата проектира в сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първият лъч е съзнанието, а от този лъч вторично вече се явява човешкият ум. Силите на съзнанието пък събуждат центровете и способностите на ума. Тъй щото, изчезне ли съзнанието, умът се губи. И действително, в живота това е вярно. Вземете един млад момък, в когото има съзнание. Той казва: „Аз искам да помогна на баща си, на майка си, на сестрите си, да се отрека от своето.“ Защо се жертва този момък? – Съзнанието у него е пробудено и интелигентността се развива. Онези синове и дъщери, които искат да се пожертват за своите близки, умствено се развиват. Някой момък казва: „Аз искам да живея за себе си.“ Тъй казват и старите – и оглупяват. Те казват: „Ние трябва да живеем за себе си.“ Кажат ли така, у тях съзнанието изгасва и тогава те започват да затъпяват, да оглупяват. И затуй в Божествената наука съзнанието на старите хора не трябва да загасва. Че старият човек е десет пъти по юнак, по-силен от младия. Старите хора трябва да се жертват, а не младите – а сега е обратното. Старите хора казват: „Досега ние се жертвахме, сега вие, младите, трябва да се жертвате.“ И тъй, прогресът зависи от съзнанието, затова трябва да култивираме съзнанието в себе си. И в Писанието има един стих, който казва така: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани.“ Под *Духа* в този смисъл се разбира този Божествен лъч, който иде от душата. От тази душа излиза нещо – това е Духът: движение, което слиза, за да помогне за въздигането на човека.

Следователно ще знаете едно правило: щом имате един излишък, веднага ще се зароди изкушението. Да кажем, че първия човек го изразим с точка *A* (фиг.1). Той е имал всичко в себе си. Той е първата монада. И когато Бог опитал тази монада, или този, първия човек, какво станало? Бог прекарал всички животни да минат покрай човека, да им тури имена, да им бъде господар и да ги учи. Всички животни минали две по две покрай човека. Тогава у него се явило едно чувство на недоволство, понеже нямал другарка, подобна на себе си. И тук именно той сгрешил. И знаете ли в какво седи съгрешаването? Неговият другар бил Бог, но човекът, като не видял Бога, у него се явило желание да си има другар и вследствие на това свое желание той сгрешил. И Бог, за да го избави от едно зло, веднага се проектирал в монадата *B*. Следователно жената е първият корен, който човек е спуснал в земята, и човекът, като я видял, подобна на себе си, казал: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Но на тази монада *B* светлината ѝ е била тъмна и тя се привлича от онова Дърво на познанието на Добро и зло. Сега ще употребя една поговорка, за да уподобя защо светлината на монадата *B* е била тъмна, но да не се обидите. Хайде, по-добре да замълча. Какво казвате, да кажа ли, или да не кажа? – (Кажете.) Хубаво, но няма да ми се сърдите: „Краставите магарета през девет баира се намират.“ Човек, като има един недъг в себе си, няма да намери някой човек, който има една добродетел, но ще намери някого като себе си – със същия недъг, та да го види хубаво. Тези двамата търсят трети, също като тях. Като влезете в някоя болница, ще проверите същия закон. Лежат трима-четирима болни. Единият разправя как заболял. Започва вторият: „Чакайте, аз да ви разправя как заболях.“ На следния ден, като станат, пак почват да разправят същото. Дойде четвърти болен, казва: „Вашето нищо не е, ами чакайте, аз да ви разправя моето.“ И той ще разправя как заболял. Дойде пети, шести – все същото разправят. Те се привличат и намират удоволствие в това, като си приказват

за болестите. Туй съществува като един недъг и във всичките нови течения. И в Новото учение аз забелязвам по някой път същите тия недъзи. Някой има един недъг: той не го счита за недъг, ами ще почне да ви изнася някоя извинителна причина защо постъпва тъй.

Не, помнете едно нещо. Ако нещата са Божествени, те си остават Божествени, идейни. Ако са човешки, те си остават човешки. Нещата могат да бъдат или животински, или човешки, или Божествени. При по-нататъшното си

Фиг. 2

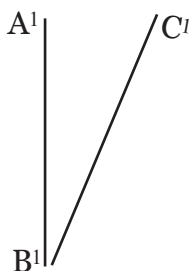
състояние монадата *B* се привлича от лошите условия и с това тя влече и монадата *A*, понеже те са свързани (фиг. 2). Какво става тогава? – Монадата *B* се връща нагоре, но не по същия път. *AB* представлява едно движение, слизание надолу. То е инволюция, а движението *BC* е еволюция. Обаче това движение *AB* представлява едно растение, което няма да има сладък плод. Плодът ще бъде горчив, отровен, но туй, отровното растение, един ден, като се превърне на човек, какво ще прави? Най-първо ще се учи

да реже главите на хората. Всички лютивни растения като лука, чесъна и др., ние знаем каква култура носят в себе си. И някой ме пита какъв е бил в миналото. Ще ти кажа. Едно време, като растение, си бил лук, чесън. А като си минал през животните, през млекопитаещите, имал си формата на лъва, на тигъра, на котката, на змията и досега още твоят характер не е облагороден. В тебе няма самопожертване, няма самоотричане, няма туй съзнание, което се изисква. „Ами какво трябва да направя?“ – Ще се върнеш назад. И затова египтяните в своята теория за трансигрирането на душите казват: „Ако една душа не е минала през някой стадий, тя ще се върне назад, ще мине през това положение, за да добие всичките качества, които са необходими за нейното развитие, и после ще продължи нагоре.“ Та да се изправи известна погрешка във вас не е тъй лесна работа. За да може коренно да изправите някоя погрешка, непременно

трябва да стане едно слизание на душата. При това слизание на душата човек за 2 – 3 години като че изгубва своето знание – никаква деятелност не проявява. Душата там се връща като че в няколко форми назад. След това дохожда едно подобрение, човек се съвзема и тръгва напред. Ако на някой човек му липсва нещо, той трябва да се върне назад, към Природата, и от там да си достави този недоимък.

Тази монада *B* се проектира в *C*; *C* – това са децата. Сега може да изпаднете в една погрешка, да мислите, че всякога *A* проектира една тъмна монада *B*. Вземете, да кажем, първия човек, който е направен по образ и подобие Божие – *A'* (фиг. 3). Проектираната монада от него е *B'* – тя е била светла. Сега за тази монада казват, че тя е Църквата, това-онова. Тази монада *B'* е майката на бъдещото човечество, от която всички трябва да се родят. И тогава всеки един от вас може да провери какви са мотивите, причините, които вас ви подтикват към действия. При сегашното състояние на вашето съзнание всеки може да провери това. Няма скрито-покрито във вашето съзнание. Викате ме, угощавате ме. В дадения момент вие знаете защо ме угощавате. Или учител сте, отивате да учите децата. В дадения случай вие знаете подбудителните причини, които ви заставят да станете учител. Свещеник сте например. Вие пак знаете подбудителните причини защо сте такъв. Всеки един човек знае подбудителните причини за всяка една своя постъпка. Няма скрито-покрито пред нашето съзнание, пред нашата душа. Тази душа е огледало, в което Господ вижда всичко. Единственото нещо, което не ни лъже, е съзнанието. В съзнателния човек лъжа няма. Като говорим за съзнателния човек, ние подразбираме това в абсолютния смисъл на думата. Такъв човек е с Чистота, той е добър, той е интелигентен, той е благороден. Тия качества той абсолютно ги притежава. Никаква лъжа няма у него, нито помисъл да преиначи Истината. Той е много прям.

Тия двете същества, двете монади *A* и *A'*, както и *B* и *B'*, са свързани (фиг. 3). Едното положение в Писанието се нарича *старият човек* – *A*, а другото положение, което сега се заражда, се нарича *новият човек*. Значи тия две монади

Фиг. 3

едновременно се борят да вземат връх в съзнанието ви – A' действа върху B' . Това е нашата Божествена душа. От B' излиза C' . Това е нашето съзнание, първият плод на Божественото съзнание. Сега в A , B и C има желание да се домогнат до тази вътрешна Светлина. И ако вие наблюдавате вашия живот, ще забележите в него една постоянна борба. Някой път вие се страхувате дали сте на правия път, или не сте. Питам ви аз: може ли човек да се съмнява дали е на правия път,

или не е? Или казвам тъй: може ли Светлината да пита: „Дали съм Светлина, или не съм?“ – Никога! Може ли Доброто да пита: „Дали съм Добро, или не съм?“ – Не може. Само злото пита: „Аз добро ли съм?“ Следователно щом дойде такова раздвояване във вас, вие трябва да знаете, че тук действа принципът на монадата A . Тогава вие сте в противоречие с общия Божествен закон и се съмнявате в установените закони, които съществуват в Природата. Тогава значи вие служите на някакъв друг авторитет. И като направите някоя погрешка, казвате: „Еди-кой си казал тъй...“ – Не, никаква философия няма в това. Няма Учители в света, няма адепти в света, които могат да изменят Волята Божия. Благодарение на това, че Бог е неизменяем, нашият живот е осигурен. Всички трябва да се радват на това именно качество в Бога, че Той е неизменяем. Това трябва да ви радва! Всичко в света, което се заражда, ако е добро, щом дойде до Бога, благославя се, но ако е зло, то се разтопява и изчезва.

И тъй, ако вие се държите за лошите хора, за лошите си постъпки, за лошите си мисли и желания и дойдете в съприкосновение с Бога, какво ще стане? Ако вие не искате да ги оставите, ще отидете с тях наедно. Ако ги държите – и те, и вие ще се изпарите и от вас помен няма да остане. Само едната Милост ще ви спаси. Как? – Щом идете при Бога, ако се откажете от вашите лоши желания, като главня ще бъдете изтеглени от този огън. Иначе не може – не си правете илюзии. Казвате: „Господ е милостив.“ Това е друг въпрос.

За Милостта Божия ние не спорим, но и Правдата Божия ние поддържа и казваме какво прави Господ в Своята Правда. В Него няма две мерки. Той изисква абсолютна Чистота. Той изисква, щото Неговите деца да нямат абсолютно никакъв излишък. Излишъкът – това е нечистота. Недоимъкът също е нечистота, защото единият човек има ниви и къщи, а другият няма ниви, но има пари. И единият, и другият имат излишък. Следователно, когато Христос казва да се отрече човек от себе си, аз подразбирам да се отрече човек от всичките свои излишъци – нищо повече!

Сега често въставате и казвате: „Еди-кой си не ме обича.“ Казвате: „Братята тук не ме обичат.“ Отде знаете, че не ви обичат? Кой са ви аргументите? Фактически как ще докажете това? „Ами той не ме погледна хубаво.“ Добрата обхода от поглеждането ли зависи? Добрият поглед е резултат на нещо друго. Не е погледът, който ражда Доброто, но Доброто ражда погледа. Добрият поглед е резултат на добра постъпка. И отде знаеш, че не те е погледнал хубаво. Казват някои: „Той с мене не беше учтив.“ А в какво седи учтивостта? Ами ако аз кажа за вас, че вие не сте се отнесли учтиво с някого? Първото нещо за един окултен ученик е това: той трябва да е сляп за обръщенията на другите хора. Аз съм ви казвал, че като ученици вие трябва да бъдете мъртви и когато ви хвалят, и когато ви укоряват, и да бъдете слепи и глухи за погрешките на другите хора. Сега, като привеждам това, казвате: „Тъй е, тъй е.“ – Не, според тоя принцип в дадения момент за мен е важно какви са отношенията ми към Бога най-първо. А тъй, критикувам ли другите хора, връзките ми с Бога са слаби и тогава всеки растеж у мене спира. Искате ли доказателства? Скарате ли се с някого, вие не можете да се молите. В Америка един християнин, след като живял един беден живот, задлъжнял много. Молил се тук, молил се там – отникъде няма помощ, а кредиторът си иска парите. Една вечер, като се връща от молитвено събрание, дето пак се молил за подобрене на материалното си положение, вижда един прозорец отворен и там наблизо – торба със злато. Вътре – светло, обаче никой няма. Дръпва той торбата и си казва:

„Господ чу молбата ми.“ Това била къщата на един банкер. Касата му била близо до прозореца и той, като броил парите си, забравил да я затвори. Този беден човек взема парите и радостен отива у дома си, но, рече ли да се моли, касата изпъквала пред очите му. Молил се час, два, обаче молитвата му стигала до торбата и по-нагоре не отивала. „Може би трябва да направя нещо“, казва си той. На другия ден сутринта пак започва да се моли. Десет дена наред се молил, но молитвата му не могла да се качи нагоре – все торбата изпъквала отпреде му. Взема той торбата, отива при банкера и му казва: „Аз взех тази торба от тебе и не бих я донесъл, но не мога да се моля Богу. Знаеш ли защо взех торбата ти? Имам много дългове да плащам.“ Тогава банкерът му казал: „Хайде, ще ти дам половината от тези пари, плати си дълговете.“ Туй желание на християнина да има тази торба и да плати дълговете си е добро, но начинът, чрез който той се домогва до парите, е лош. Дългът е зло, но има и друго зло. Ти може да платиш дълговете си на хората, но дойдеш ли до Господа, Господ не те приема. И на Него имаш да даваш нещо. Кое е по-добре: да уредиш сметките си с хората или да уредиш сметките си с Бога? – По-добре е сметките ни с Бога да са уредени. По-добре е да дължим на хората, отколкото на Бога. В какъв смисъл да бъдем изправни? – Каквото Господ ни каже, да го направим. Всяка вечер да знаем, че сме извършили Неговата воля, каквато и да е тя.

И тъй, първото нещо в живота ви, което трябва да спазвате като ученици, това е да избягвате всякакъв излишък. Този предмет не е напълно още изчерпан. Върху него има много да се говори. Не мислете, че вие сте открили една истина. Аз зная, че мнозина се намирате на опасния път и ще изтълкувате криво това нещо. Някой ще каже: „Аз няма да работя, да не би да спечеля много.“ Друг ще каже: „Аз няма да уча.“ – Не, не, на крив път сте. Но и другото положение не е вярно. Например някой завършил един факултет, следвал четири години и после казва: „Да завърша и втори факултет.“ На крив път е. Завършиш математика, завършиш астрономия, най-после завършиш и химия. Е, хубаво, след като завършиш,

в какво ще приложиш своето знание, какво ще спечелиш? Ти си изразходвал всичко. В какво ще бъдеш полезен на човечеството? Познанието е Божествено, само когато внася онова пълно задоволство, че можеш да го използваш. Всяка сутрин, като станеш, да си благодарен, че навсякъде може да използваш туй знание. А сега хората учат от тщеславие. Казват за някого: „Той завършил два факултета.“ И в Америка ги има такива. Титулуват се *DD* – значи доктор по богословие. Има и *LDD* – това е една почетна титла – завършил не само по богословие, но и по правните науки. Такъв човек е с две титли. Аз казвам: в България всички са *DD*.

Значи Знанието е резултат на човешкото съзнание, а не на ума. Казва някой, че знанието произвеждало гордост. Кое знание? Истинското Знание или Знанието, което е произлязло от съзнанието, никога не произвежда гордост, понеже е преживяно, опитано. Има друго едно знание – то е само външната страна на истинското Знание и произтича от ума. Аз го наричам механическата страна на живота. В това знание се заражда всичкото зло. То не произтича от Бога. То е един излишък в живота. Когато казвам *знание*, подразбирам да имате съзнание, защото щом имате съзнание, непременно знанието ще дойде, а щом изгубите съзнанието си, и знанието ще изчезне.

И тъй, при сегашните условия всички трябва да развивате съзнанието си. Бъдете уверени, че вашият ум и вашето сърце ще се развият правилно. Мислите ви, волята ви и желанията ви ще растат правилно. Затова казвам: в съзнателния живот едно от необходимите условия е целомъдрието и благоразумието. Те са плодове на какво? Целомъдрието и благоразумието не са плодове на ума, а са плодове на съзнанието. Чистотата пък е само едно състояние на съзнанието. Само така ние ще разберем всички ония качества, за които се говори в Писанието. Например казва се: „Мисля със сърцето си.“ Това се отнася само за съзнателния живот. Не се казва: „Мисля с главата си“, а „Размислих със сърцето си.“ Значи с лъча: човек е размишлявал с този лъч, който е излязъл от неговата душа, и след туй се е проявил. Някой казва: „Да бъдем учени!“ Но

вземете факта, че навсякъде, дето има богословски училища – и в Америка, и в България, и в Германия, религиозността на хората е понижена, защото там се учат физически, външни работи. Тия богослови нямат съзнание, не водят съзнателен живот. Казват: „Да завършим едно богословско училище, да бъдем учени!“ И след като изучат нещо по богословие, третираат въпроса: как дошъл Христос, как живял и т. н. Не, силата не е там. Богословът трябва да е преживял тия неща. Той трябва да е почувствал Любовта в душата си и тя да е разтърсила от дъно сърцето му. Тази Любов не трябва само да го разтърси, но трябва да тури в движение и сърцето, и ума, и волята му, та тогава той да иде да следва богословие. И като излезе оттам, да няма никакъв товар на гърба си и да не мисли нищо за осигуряване – че трябвало да стане чиновник, за да се прехранва, или каквото и да е друго. Ето защо отпадат богословските училища. И в Америка също много малко съзнателни студенти има по богословие.

Сега в съвременната окултна наука има една опасност. Тя представлява школа на сърцето преди всичко, школа на съзнанието, а не школа на ума. А вторично от туй съзнание се заражда вече опитната наука, която лежи върху една морална база. Тогава Природата разкрива недрата на своите тайни. Нямах ли обаче Светлината на съзнанието, Природата държи всичките свои врати затворени. И сега мнозина са ме питали какво трябва да правят. Ще слушате душата си. Първият лъч, който душата е пратила до сърцето ви, е съзнанието. Няма да чакате Христос да дойде, но отворете вашите прозорци широко! Христос ще дойде кога? Казвате: „Той ще похлопа на вратата.“ Да, хлопа Христос, но там, дето има запалени свещи, а там, дето сърцата са мъртви, Христос никога не хлопа. Дето има съзнание, само там ще похлопа Христос. Който е мъртъв, Христос при него не отива. Какво значи да отворите душата си? – Тази душа трябва да се разтвори като някоя пъпка, за да може да влезе Божествената светлина и да се разцъфти. Туй значи *отваряме вратата на сърцето*. То не е едно механическо отваряне на вратата. Това е процес на съзнанието. То не е и един умствен процес.

И онзи, който не разбира закона, като влезе Христос в него, ще се раздруса и ще каже: „Господи, иди си от мене, аз не съм готов.“ А който е готов, ще Го приеме, ще се зарадва, ще яде и ще пие с Христа. Това е един вътрешен процес, една вътрешна опитност. Всички ще се стремите към този процес. На всички ви липсва тази опитност. Сега всички турете в ума си мисълта: „Съзнателен живот трябва да имаме.“ Аз вземам думата *съзнание* в Божествен смисъл. Под *съзнателен живот* подразбирам живот, в който има Светлина, защото Светлината е едно от качествата на съзнанието.

Тайна молитва

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ В ПРИРОДАТА

*Седма лекция от Учителя
21 ноември 1923 г., София*

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва

Прочетоха се някои от темите „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието“.

Прочете се резюмето от темите „Киселите и сладките храни“.

За идущия път ще имате темата „Разлика между гордост и тщеславие“.

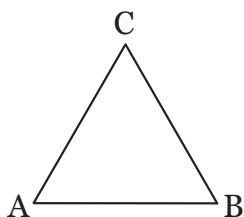
На десет теми една трябва да бъде отрицателна. Ще разгледате тщеславието и гордостта като две положителни прояви на човека в низходяща степен или като две отрицателни качества на неговия характер. Когато в човешкия организъм се появи някой цирей, в какво съотношение е този цирей към човека?

Сега например англичаните казват: „The proud flesh.“ Това значи: човешката плът е такова нещо, че с какъвто мехлем и да я мажеш, не се лекува. Такова нещо е и човешката гордост: на никакъв морал, на никакъв съвет, на никакво разсъждение не се поддава. Тя казва: „Аз сама за себе си живея.“ В българския език думите *горд* и *тщеславен* започват с буквите *Г* и *Ш**. Тщеславният човек обича рекламите. Буквата *Ш* е знак за размножение. Тщеславният обича много работи, обича разнообразието. В тщеславието влиза един важен елемент, едно от добрите качества, една положителна черта – общителността. Тщеславният човек е общителен, много разговорчив, отдето мине, всички го знаят.

Думата *горд* на български има две значения. Горд човек е този, който пази своето достойнство. Думата *горд* започва да се развива във възходяща степен. Тя еволюира и добива добро значение. В гордостта като основа влиза личното чувство, самоуважението – то е главният елемент, а в тщеславието

* Штеславен според по-стария правопис на българския език за тщеславен.

– общителността. Горделивият мисли само за себе си, а тщеславният мисли за обкръжаващите. Той, като мисли за обкръжаващите, интересува се от това какво те мислят за него, какво е тяхното мнение. За тях общественото мнение е меродавно. Всички хора, които искат да знаят какво е общественото мнение за тях, са тщеславни. Онези, които казват: „Аз пет пари не давам за общественото мнение“, са горделиви.

Фиг. 1

Сега, да кажем, че *A* (фиг.1) е главната монада, т. е. висшето съзнание. *B* е малкото съзнание, което казва: „Аз не искам да зная какво мисли *A*.“ Как мислите, правилно ли е разрешението на въпроса? Във всяко едно общество има отделни разсъждения на индивида, има и общи разсъждения.

Например един народ трябва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква през един народ, минава като един индивид. Туй, което е колективно, което е множество на Земята, на Небето минава за единица. Българският народ в Божествения свят се представлява от един човек. А някои народи в Божествения свят нямат още свой представител. Значи въпросът не е в множеството. Сега каквито качества има *A*, има ги и *B*, само че в по-малък размер. Всяка една монада изобщо има три проявления. Монадата *A* се проявява като един съзнателен, мислещ Живот в своето висше произхождение. Тя е първото произхождение на този висш Живот. След туй имате *AB*. То изразява живота на тази монада в един астрален свят. Тук се развиват чувствата на тази монада. Най-после имате третото проявление на тази висша монада. То е *BC*. Това проявление представлява един чисто материален, физически живот. Съвременното общество днес преживява своя материален живот. Българите например сега преживяват последните дни на своя материален живот. Германците, англичаните, американците също така преживяват своя материален живот, но след като го преживеят, ще имат умствена култура.

Българите ще преживеят своя материален живот, без да имат толкова голяма интелектуална култура. В техния живот чувствата вземат участие. Те се намират в последните дни на своя астрален живот. Всеки един от вас минава през тия три категории живот. Ако преживявате вашия Божествен живот, умът ви всякога ще се съсредоточава към посоката на сърцето. Ако преживявате вашия чувствен живот, ще бъдете съсредоточени повече към главата си, ще мислите повече; защото само онези хора, които мислят много, са чувствителни. Тяхната мисъл е насочена към начините, по които биха могли да удовлетворят своите чувства. Ако преживявате вашия физически живот, постоянно ще мислите за тялото си. Например при най-малкото заболяване всяка една част от тялото ви ще ви интересува много. Идете на един бал, на един концерт – там ще видите всичките тия типове на преживяване. Следователно тия три типа имат три различни понятия, три различни схващания за живота. Защо е така? – Защото всеки тип разглежда нещата през особена призма. Например един човек, у когото чувствителността е развита, той си има своя особена призма.

Не мислете, че когато вие мислите за Духовния свят, та можете прямо да гледате на нещата. Вашият ум все ще гледа през някаква призма. Тази призма може да представлява знанието на друго някое същество, по-високо от вас. Умът на един човек може да бъде като призма за друг човек. Вие можете да гледате нещата през ума на някой човек. Имаме един такъв пример, той е следният: един от американските професори, музикант и учител по музика, предава на една своя ученичка и забелязва, че когато ученичката е на прозореца към пътя, а той свири на пианото, вижда кой минава. Щом тя се отдалечи от прозореца, нищо не вижда. Това значи, че неговият ум и умът на тази млада мома имат един и същи фокус. Затова и при ясновидството казват, че трябва да се създаде известна среда, за да се вижда. Трябва да се намери човек, чрез ума на когото да виждаме. Какво може да ни ползва такова виждане? Да допуснем, че през ума на някого може да видите какво става в Духовния свят. Ако

вие надникнете в Духовния свят, ще видите, че и той има три проявления. Например вие може да надникнете само във физическата страна на Духовния свят, във външните му прояви. Тия три проявления са проявления на един и същи живот.

Съвременните учени хора начертаят една линия, която в началото е крива, а към края се изправя, и казват: „Това е крива линия, а това е права линия.“ Добре, кои са причините за изкривяването на линиите и кои са причините за изправянето на линиите? Ние казваме: правата линия е най-късото разстояние между две точки, а кривата линия показва, че е срещнала ред препятствия по пътя си. Когато ние имаме ред препятствия, тогава обичаме кривата линия. След това тия учени хора начертаят и втора, и трета такива линии. Тия линии са три типа хора, три пътя, по които те се движат. Тия линии са една в друга. Горната представлява пътя на един човек, който разсъждава дълбоко, умно, умерено, разсъдливо, благоразумно и не бърза. Неговият темперамент е донякъде холеричен. Втората линия изразява втория тип: човек сангвиник, бърз, еластичен, експанзивен, който обещава всичко, но и половината от обещанията си не изпълнява. На обещания е пръв, но като дойде до изпълнение, казва: „Обещах, но не мога да изпълня.“ А третата линия, третият тип, е човек сметкаджия.

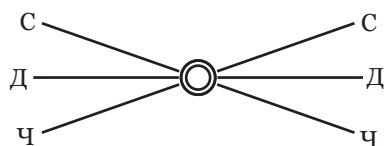
На всички хора Природата е турила на техния организъм по един знак. Ако вие изучавате организмите под микроскоп, ще видите, че силовите линии в тях имат определени пътища. Както ние мислим и чувстваме, по същия начин се движат и силовите линии в живота ни. Познаването на тази наука може да ни ползва, ако искаме да изправим своя организъм. Например срещаме много млади и стари хора, които се прегърбват. Защо се прегърбва човек? Когато се крие човек, какво прави? – Прегърбва се. В прегърбването има някакъв замисъл – крие се човек някъде. Щом започнем да се крием в нашата мисъл или в нашия чувствен живот, ние започваме да се прегърбваме, докато най-после съвсем се изкривим. Някои ще отдадат туй изкривяване на съвсем

други причини. Всеки трябва да гледа гърбът муда е прав. Има изкривяване и на краката. Често гледате: токовете на някого изкривени, кракът му също изкривен. Защо става това? Има една свещена област, която аз не искам да разкривам. Кракът някой път може да се изкриви в ходилото, като започва да се изкривява навън или навътре, и то не само мускулът, но и цялата кост. Това показва, че в движението на силовите линии на мисълта има дефекти, тези линии не вървят хармонично. Щом започнат обущата ви да се разкривяват, трябва да знаете, че имате някакъв дефект. От обущата си може да констатираме какви болести ще имате след един месец, след два месеца: дали ще имате неврастения, тифозна треска, коремоболие, главоболие или каквото и да е друго.

Други случаи: допуснете, че някой мъж туря шапката си малко накриво или я хваща отгоре и тъй я туря на главата си. Какво означава всичко това? Това са все признаци. Аз забелязах, че преди да дойде Всеобщата война³, имаше една мода да сплескват шапките отпред, а отзад оставаха вдигнати. Какво означаваше това? Понеже отпред на челото е милосърдието, хората казваха: „Милосърдието на хората трябва да се сплеска, да се спити. На този свят не му трябва милосърдие.“ И хората опитаха тази своя философия. Милосърдието се сплеска, но се намери във трудно положение. По същия закон, когато милосърдието се развива, развива се и горната част на челото. Истинската база на умствения живот е милосърдието. Някои хора искат да възпитават, да развиват ума. Те са приложили хиляди системи досега, но въпреки това умственият живот не върви по правилен път. Събудете в един човек милосърдието, ще събудите в него и правата посока към умствен живот. Милосърдието се намира в центъра на челото. Милосърдието е център, към който хората трябва да се стремят. В умствения живот милосърдието има най-силно влияние. Няма друго чувство, друга способност, която да има такова силно влияние върху ума, каквото има милосърдието, затова челото трябва да расте съразмерно. Горната му част трябва да се издига нагоре. От чисто идеално гледище вие трябва да оставяте милосърдието да прояви резултатите

си в ума. Тъй както днес някои схващат милосърдието, то е безидейно. Например гледаш, че някой страда, но твоето сърце не се трогва ни най-малко. Когато дойде истинското милосърдие в света, когато човек схваща правилно нещата, той има еднакво разположение към всички живи същества. Затова първото нещо в умствения живот е милосърдието.

Човек на главата си има три центъра, които играят важна роля: милосърдие, Любов към Бога и твърдост. Милосърдието е качество, което свързва човека с висшите същества, у които няма страсти. Вторият център е висшето чувство у човека – Любов към Бога. То го свързва със същества, които произлизат от първичната Светлина. Третото чувство представлява твърдостта у човека – един от главните стълбове на неговата воля. То го съединява със съществата, които разполагат със силите в Природата. Твърдият човек издържа всичко, което му дойде в живота. Имало е случай, когато някой го бие, пукне му главата, но той издържа, нищо не казва. В него търпението е силно развито. Не всички хора са еднакво търпеливи. Твърд трябва да бъде човек, за да бъде търпелив. Когато разумните същества ви разглеждат, те разглеждат само движението, пътищата на силовите линии във вас, а не се занимават с вашата външна страна. Когато вляза в една къща, аз не изучавам хората, кой какъв е наглед, но разглеждам как е направен прозорецът му. Гледам каква е големината на прозореца му, какво съотношение има между височината и широчината му. После, гледам как е направил вратата си, какви са стълбите, по които се качва, гледам още какво е разпределението на стаите. Туй характеризира човека! Къщата му е една книга и по тази книга ти ще го познаеш какъв е. Когато едно висше същество иска да изучи характера на някое човешко същество, като влезе в тялото му,

Фиг. 2

поглежда какви са прозорците му, т. е. какви са очите му, какъв размер имат и т. н.

Да кажем, че това (фиг.2) изразява окото и лъчите, които излизат от него. Това око е

живо. То има хоризонтално движение. Един французин изучавал тъй наречения *боваризъм* – наука, която определя хората по очите – главно по този лъч, който излиза от очите, по неговото направление. Човек, у когото светлината, която излиза от околото, има направление в двете страни, е материалист. Някой път лъчът, който излиза от околото, има движение нагоре към Слънцето, от двете страни на околото. Някой път човек погледне – погледът му е надолу. От това нещо вие трябва да се пазите. Всеки ден трябва да се оглеждате, да наблюдавате движението на силовите линии на очите си, понеже очите изразяват най-висшето нещо в човека. Във видимия човек няма по-изразително нещо от човешкото око. Единственото нещо, което не се мени, е човешкото око. По очите може да познаеш какво мисли човек: той не може да те излъже, няма скрито-покрито. И децата знаят този закон. Като направят една погрешка, те си затварят очите, да не ги вижда майка им, защото знаят, че тя ще ги познае. Те правят и друго нещо: турят ръката на очите си – не че ги е срам, но тъй, привидно, си турят маска. Вие съзнавате този факт. Когато направите някаква погрешка в Духовния свят, във вас има желание да си закриете духовните очи, затова сърцето ви се свива. Божествената Светлина, или Светлината на повисшите същества, тогава не реагира върху вас и вие усещате в себе си един недоимък. В такъв случай най-главното за вас е да изправите погрешката си. Всяка погрешка ще ви застави да си затворите очите. Щом си затвориш очите, ти се лишаваши от Божественото благо.

Погрешките не са нищо друго, освен спънка, за да се лишиш от Божествените блага. Някой казва: „Защо трябва да изправя погрешката си?“ Защото една погрешка може да съкрати твоя живот. Една погрешка може да повреди твоя ум, твоето сърце, твоята воля. Ако имаш музикални способности, ще ги изгубиш, ако имаш художествени способности, ще ги изгубиш. Какъвто и недостатък, каквато и грешка да имаш, трябва да ги махнеш. Туй е научната, вътрешната страна на въпроса защо трябва да изправяме живота вътре в себе си. Всяка една погрешка трябва да се констатира точно, защото

Небето не обича преувеличаване. Онези, които преувеличават и намаляват, те лъжат. Духовният свят обича да констатира нещата тъй, както са си – точно, с мярка. Така и ти няма да преувеличаваш, няма и да намаляваш, ще кажеш Истината. Благородството в характера седи в това – да си признаеш погрешката, каквато е – без никакво пристрастие.

Не се плашете от вашите погрешки. Няма същество в света, което да не е грешило. Като изключим Бога, всички други същества са грешили. Единственото същество, което не е грешило, е Бог. Той е Абсолютен. Всички, които са излезли от Него, са минали през погрешките. Те знаят какво е погрешка. Погрешката не е морален недъг. Грехът е друго. Погрешката и грехът са две различни идеи. Грехът е нещо умишлено, той е престъпване на известен закон, който Бог е турил, а погрешките произтичат от невнимание. Затова ще се стараете да поправите погрешките си.

Един от недъзите у хората, както и у учениците, е този, че те виждат погрешките на другите. Ако започнете да виждате много погрешките на хората, да знаете, че сте на опасен път. И ако не ги виждате, пак сте на опасен път, защото погрешките на другите хора са училище за нас. Една погрешка, която си видял у другите, можеш да я използваш, за да изправиш себе си. Ако не я видиш, ще минеш през същия път. Например в един голям клас като вашия трябва да се балансират силите, които действат. Най-първо трябва да се балансират вашите мозъчни сили. На второ положение трябва да се балансират вашите сърдечни сили. И на трето положение трябва да се балансират вашите физически сили, силите на тялото. Двама души може да се отблъснат. Как? Ако вие сте положителен и се приближите към мен, но и моята ръка е пълна с положителна енергия, какво ще стане? – Щом се приближите, веднага ще усетите едно стесняване. Между двете ръце има една борба. Може да сте имали такава опитност. Приближиш се до някого, ръката започва да те сърби. Ти усещаш сърбеж и той усеща сърбеж. Едва търпите и гледате да се преместите оттам. Вие искате да си дадете отчет за тия неща, искате да си ги обясните.

Разбира се, тази област е много важна за проучване, но вие мязате още на онези, любопитните деца. Знаете ли какви деца сте? Има един разказ от древността, може да го знаете, гдето жените протестирали, искали и те да управляват света. Явила се депутация пред царя и казала: „Голяма неправда е само мъжете да управляват. Искаме и ние да вземем участие в управлението.“ – „На драго сърце – казал царят, – но ще ви дам едно малко изпитание.“ Дал им една затворена сфера и казал: „Дръжте я една седмица и след туй ми я донесете.“ Показал им как се отваря, но им поръчал да не я отварят. След като я взели, още на другия ден жените се запитали: „Какво ли има вътре? Да я отворим или да не я отворим?“ Най-после решили да я отворят. Отворили я, но каквото било скрито в сферата, изсочило навън. Такива сме и ние – като децата. Всякога искаме да влезем вътре. Природата има много такива сфери и като ни даде някоя, отворим я и пилето изхвъркне. Като изхвъркне пилето, яйцето вече нищо не струва.

Сега и вие, като ученици на окултната наука, като ви дадат нещо, не го държите затворено. Като отидеш при царя и върнеш сферата, той ще ти каже: „Отвори сферата!“ Но преди той да ти е казал, не я отваряй! Значи в Природата има закони, които трябва да се изпълняват. Когато Природата каже: „Няма да отваряш!“, ще слушаш, ще чакаш, ще търпиш, няма да бързаш. После тя казва: „Сега отвори!“ – Ще отвориш. Ние всякога отваряме нещата без време. И от това се раждат всичките страдания и заблуждения. Казват за някого: „Той е отличен човек, като него няма втори в целия свят.“ Не се минава един месец, казват: „Ние се излъгахме, той бил лош човек.“ След един месец пак казват: „Не, той бил добър, аз съм се излъгал.“ Не правете бързи заключения! Аз мога да бъда и добър, и лош. Ако съм бирник, пратен при вас да събирам държавните пари, нали като приложам закона, ще бъда лош човек? Длъжност изпълнявам! Ако съм чиновник на държавата, изпратен при вас да давам пари на бедните, нали ще бъда добър човек? Хубаво, в този случай добрината моя ли е? Тогава вашите зъби са най-виновни. Кажете ми

кого сте посрещнали добре? Казвате: „Ние сме отлични хора!“ Да, вие минавате за много добри хора, но я питайте ябълчните семки и всичко живо в света какво могат да кажат за вашите зъби! По някой път мъжът може да каже какво нещо са зъбите на жената. И жената може да каже какво нещо са зъбите на мъжа. Питам сега: кой е виновен? Зъбите ли са виновни, или ние сме виновни? Ние можем да извадим зъбите на един човек, но злото пак не се поправя. Злото не е в зъбите. Друго предназначение имат зъбите. Злото в зъбите е дошло вторично, когато човек ги е употребил в това направление – за зло. На много от нашите органи ние сме изопачили службата. Това сме направили с очите, с езика, с носа, с ушите. Ухото не е направено да подслушва. Ухото не е направено за шпионство. То е създадено да придобиеш с него Мъдрост. Езикът не е за злословене, но да благославяш, да говориш разумно; а за това, че ти с него можеш да изкажеш и най-лошите работи, езикът не е виновен.

Като ученици никога не отлагайте! Вие всякога трябва да имате един силен стремеж. Пазете се от следното: не казвайте, че знаете, но кажете: „Ние се учим!“ Знанието е нещо преходно. Туй, което сега знаеш, ще видиш, че след време не го знаеш. Туй, което сега не знаеш, ще видиш, че след време го знаеш. Тия хора, които много знаят, много грешат. Истинският човек, или ученикът, трябва да казва: „Аз ще се уча!“ Това е правото положение. Това е мисълта, в която няма никакво раздвояване – уча се! И да е погрешка, и да не е погрешка – уча се, от всичко се уча. Ако добре свирия и ако лошо свирия – всичкото е една наука: изпитвам и едното, и другото положение.

Размишление

ВОЛЯТА БОЖИЯ

*Осма лекция от Учителя
28 ноември 1923 г., София*

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Тайна молитва

Ще имате един пропуск до идущата сряда. Аз ще ви кажа: **МИР!** Вие ще отговорите: *Мирът носи Божията радост.*

Произнесохме всички заедно три пъти дадения пропуск: „Мирът носи Божията радост.“

Прочете се резюмето върху темата „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието“.

Прочетоха се няколко теми върху „Отличителните черти на гордостта и тщеславието“.

Тема за идущия път: „Отличителните качества на мъжа и жената.“ Вие ще разгледате отличителните качества не на сегашните мъже и жени, и то обективно, като че не се отнася за вас, а тъй, както са мъжът и жената в Природата – идейно какви трябва да бъдат.

Сега да имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем думата *мир*⁴. Колко слога има тя? – (*Един.*) Понеже има само един слог, затова е мир. Тя е едносложна дума. Колко букви има? – (*Четири.*) Сега ще пеете думата *мир* с постепенно повишение на тона и после с постепенно понижение. При повишението вземате тоновете *do, mi, sol, do*, а при понижението се пее от горно *do* до долно *do: do, si, la, sol, fa, mi, re, do*. Колко стъпки има на слизане? (*Осем.*) На качване? (*Четири.*) От какво произлиза тази разлика? Сега, като съберете 8 и 4, колко правят? (*12.*) А като съберете 1 и 2, прави 3. Значи имате числата 4, 8 и 3. Те означават хармония в окултната музика. Числото 4 е бащата, който прави 4 стъпки, за да възлезе нагоре. Това е тонът на Мъдростта. Осем стъпки надолу – това е майката. При слизането стъпките трябва да бъдат всякога по-дребни. Ако крачиш повече, ще паднеш. При качването стъпките са по-малко – четири, защото са по-големи, двойни са те. Който се качва горе, по-едри стъпки прави, иначе ще падне.

Ще ви запитам: какво нещо е музиката, само кога можеш да пееш? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато за първи път се събудили ангелите на Небето, почнали да пеят. И така те се събудили. Като почнали да пеят, светът започнал да се създава. Те и досега пеят. Значи видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Ако разглеждате това един ден, когато станете ясновидци, ще видите, че пеенето започва тогава, когато Любовта заговори в сърцето на човека. Вие и сега сте ясновидци, само че на дребно. Не че не можете да виждате, това не е обида, но пред вас има препятствия: качвате се нагоре, а хоризонтът ви е тесен. Но един ден, когато се качите на високо и просторът ви бъде широк, тогава ще почнете да виждате добре. При пеенето съзнанието всякога прониква. Не можеш да пееш, докато не обикнеш, докато не съзнаваш. Даже и този, който никак не знае да пее, щом се влюби, почва да пее. Това е вярно и в Природата. Щом обикнеш, почваш да пееш. Не само хората, но и животните пеят. Пеене има даже и в дърветата, и в изворите – навсякъде. Сега на вас може да ви се вижда чудно как е възможно извор да се влюби, да пее! Чудно ви е, но загадъчна е песента на извора! За да разберете тази мисъл, идете малко по-далече – в едно философско разсъждение. Например вземете едно същество, на което съзнанието е по-ниско от вашето, и проявете към него своята любов. Не би ли се учудило туй същество, ако ти искаш да му покажеш, че го обичаш, и проявяваш своята любов чрез ръката си? То ще каже: „Защо ме стискаш?“ – „Защото те обичам.“ Любовта в ръката ли седи? Не, тя може да се прояви чрез ръката, но не е в ръката, може да се прояви чрез сърцето, но не е в сърцето. Колкото ръката е извор на любовта, толкова и сърцето. Казваш: „Сърцето ме боли.“ – Не, сърцето не може да те боли, но понеже накоплението на енергията, която се набира в сърцето, е голямо и не може да изтича правилно, влюбеният почва да усеща едно стягане в сърцето, едно голямо напрежение и тогава всички казват: „По-малко любов трябва.“ Т. е., казано на наш език, по-малко напрежение трябва. И тогава той затваря сърцето си, за да не

се пукне кранът. После някои казват за някого: „От много любов мозъкът му се напрегнал.“ Не, Любовта не е нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото. Вие може да направите опит с един извор, да видите, че той люби. Идете при един балкански извор и измерете най-ниското ниво на водата му. След това изчистете го хубаво, докато не остане никаква тиня в него, и през това време проектирайте своята любов към водата на този извор. Като поседите там половин или един час, ще забележите, че нивото на водата в този извор се е повдигнало с половин милиметър. Ще кажете: „Това е случайност.“ Не е случайност.

Направи следния опит: премери широчината на ръката и на врата на някой човек, преди да е влюбен, и после, след като се влюби, и ще видиш дали има разлика. Разширение има в този човек. По същия закон и водата се е разширила. Вие ще кажете, че и това е случайност. В такъв случай аз мога да кажа, че разширението изобщо е случайност. Да, но философията е там, че Любовта се чувства навсякъде. Любовта може да я намерите и в растенията. И тук можете да направите същия опит, какъвто направихте с извора. Изобщо, за да видите, че в Природата има съзнание, че всичко чувства Любовта, се иска тънък усет. Премерете с една точна мярка колко са широки и дълги листата на някое растение и после проектирайте вашата любовна мисъл към тях: не когато то има плодове, защото ще ви прати плодовете си, но когато още не е завързало, и ще намерите, че листата му са станали с една четвърт от милиметъра по-обемисти. В това растение става едно разширение, което показва, че то чувства любовта и иска да каже: „Аз те обичам и ако дойдеш идущата година при мене, ще ти дам от най-хубавите си плодове.“

Съзнанието на тия същества, които са на Земята, е в нисша степен на развитие, но духът им, който е в по-висшите светове, чувства тази любов и чрез органите си се изразява, като казва: „Аз ти благодаря за вниманието, благодаря ти, че ми изпрати едно любовно чувство, благодаря ти, че ме поля с вода.“ Питам ви: ако почнете да мислите така, ще считате ли, че туй дърво не чувства? Свещено е туй дърво! Нали има

свещени дървета? Как станаха тия дървета свещени? Свещени станаха не самите дървета, а техните духове.

И тъй, музиката е проявление на Любовта във вашата душа. Музиката, пеенето е събуждане. По някой път има механическо пеене, но в истинското пеене има едно успокояване. Който пее истински, той трябва да пее само за себе си, защото, щом мисли за обкръжаващата среда, това е ограничение. Щом пее за себе си, той в дадения момент е по-голям от всички хора наоколо: физически той е по-малък, но духовно е по-голям. Щом съзнаваш, че всички хора са като тебе, значи се съединяваш с тях. Всеки човек е единица от едно велико Цяло. Следователно в дадения момент може да схващам всички хора като материални единици, а същевременно може да ги съзнавам като души, като тела, като сърца и като умове. Значи в пеенето има едно разширение, едно успокояване. Като пеете, ще избирате съответни на разположението си думи. Българите започват: „Стоян си мами думаше.“ Какво искат да кажат с това? Или друга някоя песен: „Отивала мома на извора“, и т. н. Туй са песни от народния бит. Тези песни са съвсем извратени. Първоначално тяхното значение е било друго.

В сегашните нови песни почти няма поезия. Сегашното пеене аз го считам само за упражнение, за приготвяне за бъдещата музика. В класическите парчета има идея – те са продиктувани от нещо по-високо, а останалите са повече упражнения. Упражненията не са лошо нещо, но песните са нещо велико. Някой казва: „Е, какво нещо е песента?“ Чудна работа! Аз наричам моята Любов едно окултно упражнение – тя не е песен, ще стане песен, но докато стане песен, трябва да има такива песнопойци! Защото песента става чрез песнопойците. Ще кажете: „Как тъй?“ Вземете едно парче и накарайте един първокласен цигулар виртуоз да го изсвири. Накарайте след това някой обикновен цигулар да го изсвири и ще видите грамадната разлика. Казвате: „Отлично парче!“ Отлично, но при великия цигулар. „Цвете мило, цвете красно“ при някой велик цигулар е чудо, а при обикновен е обикновено. Слушайте последния и казвате: „Стига вече,

разбрах го.“ Следователно хубавите песни само хубавите, красивите души могат да ги пеят. Само една красива душа може да пее упражнението „Бог е Любов“. Някой път, като ви слушам, че пеете „Бог е Любов“, чудя ви се каква е тази Любов. Защото ако в действителност бихте изпели само веднъж както трябва „Бог е Любов“, моментално щяхте да се промените и, като се върнете вкъщи, не бихте могли да се познаете. „Бог е Любов“ пеем, значи приближаваме при Бога, при Неговата благодат.

Знаете ли какво е Благодатта на Бога? Вчера ви говорих за едно от качествата на Бога. Ти, като отидеш при Бога, никога не ще можеш да кажеш една лоша дума. Каквото си намислил да кажеш, всичко го забравяш. И като слезеш на Земята, казваш си: „Защо не Му кажах това-онова?“ Ти като отидеш при Бога, забравяш да искаш книги, дрехи, знание, сила – всичко забравяш и като се върнеш, казваш си: „Къде ми беше ума? Аз всичко забравих.“ – И знаете ли на какво мяза вашето положение? В Англия в едно от подбудителните събрания се явява един велик проповедник. Той бил много красноречив човек и всеки, който отивал да го слуша, се захласвал. Един от тези джебчийски обирачи казва: „А, аз няма да се захласна. Аз харесвам този проповедник, той върши за мене една велика работа, понеже всички, които отиват да го слушат, се захласват. Ще отида при всеки захласнат и ще го оберя.“ Отива той в църквата, сядя при един богат човек и го чака да се захласне. Седи и си казва: „Чакай, изведнъж няма да пристъпя, ще гледам да се захласне, че тогава.“ Чака, чака и не усеща как се захласва и той сам. Всички се събуждат, събужда се и той. „Е, този път не успях, ще отида втори път.“ Отива втори път, проповедникът започва, но джебчийята си казва: „Ще почакам отначало малко, докато се позахласнат.“ Не усеща обаче как се захласва и той. Като ходил десетина пъти и все не успявал, казал си най-после: „Повече няма да ходя, рискувам да си загубя занаята.“ Такова нещо е великата Истина в света! Ще отидеш веднъж, дважд при нея, ще се захласнеш и повече няма да буташ в никой джоб. Защо хората не искат да отидат при великата Истина? – Ще си загубят занаята – нищо повече!

Да изпеем още един път *Мир*.

Сега аз ще ви говоря върху едно качество, което всички абсолютно трябва да имате – без никакво изключение и без никакви разсъждения! То е, че всички трябва да се научите да изпълнявате Волята Божия! Няма какво да ви го налагам – това е един общ закон. Ще изпълните Волята Божия без разсъждения. Волята Божия – това е един всемирнен закон, изпълнението на който е един временен акт. И когато говоря за изпълнение на Волята Божия, разбирам всичките моменти на проявление на тази Воля в даден случай. Защо? Защото този акт в дадения момент подразбира благо на всички същества, без изключение. Да изпълниш Волята Божия в даден момент, подразбира да направиш едно благо, което се отнася до всички същества без изключение: не на един човек, не на едно общество, не на един народ – на всички същества. Този е великият закон! Някой казва: „Аз изпълнявам Волята Божия.“ – Не, не, ти изпълняваш своята воля, волята на още много други същества, но Волята Божия не изпълняваш.

Разбрахте какво значи да изпълниш Волята Божия. Туй е подразбирал и Христос. В туй схващане и изпълнение на Волята Божия човек може да стане велик. Вашата воля е тази, която ви разслабва. Ако един ваш акт не включва благо на всички в себе си, това е слабост. Сега туй не може да се доказва, но трябва да се опита. Ако вие се опитате да изпълните Волята Божия правилно, ще забележите голямата промяна, която ще стане във вас. Някога аз слушам да казват за някого: „А, той се влияе.“ Да, щом не изпълняваш Волята Божия, ти ще се влияеш и ще бъдеш под влиянието на един, на втори, на трети, на четвърти и на много други, но не и под Божието влияние. Изпълниш ли Волята Божия, ти ще бъдеш под едно влияние само – под влиянието на Абсолютното. Бъдеш ли под влиянието Му, ти от никого няма да се влияеш. Кой ще ти влияе тогава? Мислите ли, че ако аз бъда едно голямо езеро и в мене се влива една малка вода, та аз ще се повлияя от нея? Мислите ли, че ако аз съм една река, която се влива в океана, та ще повлияя на океана? Не, нищо няма да му предам. Онази вода на океана има една форма, а водата на реката има друга форма. Следователно според туй

схващане, ако не искате да се влияете, трябва да държите ума си свободен и във всеки един момент всеки акт да включва благо на всички същества. „Ама той не го заслужава.“ – Не, ти ще служиш на Бога, а за Петко, за Драган няма да мислиш. Стари дертове няма да има. Че този имал да плаща. Не, само един акт у тебе ще има – да служиш на Бога!

Е, питам сега: има ли някоя обида в света, която да е толкова дълбока, че да не може да се оправи. Да допуснем, че аз съм обидил някого от вас, макар че не съм обидил никого. Тия, които мислят, че съм ги обидил, това е тяхно схващане, аз го оставям на тяхна сметка. Питам: в какво съм ви обидил? Да допуснем, че вие сте професор в някой университет, но аз действам да ви уволня и заемам вашето място. Вие минавате покрай университета, казвате: „Той ми взе мястото, характер няма у него, това-онова.“ Аз съм професор вече. Е, допуснете сега, че аз като съм в университета, без да знаете вие, действам да ви направят ректор. Сега каква ще бъде вашата философия? Вие, като не знаете кой ви е назначил, ще кажете: „А, той ме изпъди от университета, взе ми мястото, но Провидението ми помогна, направи ме ректор. Чакай, аз ще му се отплатя!“ И първото нещо, като ректор, какво ще направите? Ще се поставите малко неприязнено към него. Това е неразбиране на живота и в него няма никаква философия. Всичките ваши постъпки като ученици на една Окултна школа трябва да ги поставите на място. Трябва да знаете, че като ученици всичко, каквото ви се случи, то е предопределено, нищо не е случайно и вие не можете да го избегнете. Програма има вътре в Школата, която се спазва най-строго.

Сега разсъждавайте добре! Аз ви задавам следните философски въпроси: каква нужда имаше да бият Христа? Небето не беше ли силно да го освободи от тези римски тояги? В дадения случай Христос беше ученик в Школата. Той напусна Небето, забрави високото си място и дойде със смирение на Земята, дето биде подложен на изпит. Той не казваше, че беше господар. Той казваше: „Тук аз съм слуга.“ Питам: каква нужда имаше да Го бият? Невидимият свят не беше ли силен да Го избави? – Можеше да Го избави. Казва

се, че Небето е всесилно. Е, питам тогава: как ще си обясните това противоречие: защо трябваше да бият Христа? Не само че Го биха, но защо трябваше да Му се присмиват? Заковаха Го на кръста и Му се присмиваха отдолу. Защо трябваше да бъде тъй? Какъв смисъл имаше това нещо? В лицето на Христа ние виждаме един велик пример на онова велико любовно чувство, на онази велика Божия Любов! Характер имаше в Христа! Той казваше: „Прости им, Боже, прости! Ако те знаеха нещата тъй, както Аз ги зная, ако те разбираха нещата тъй, както Аз ги разбирам, и ако те са готови да изпълнят Волята Ти тъй, както Аз съм готов да я изпълня, не биха сторили туй. Един ден те ще научат това, прости им!“ Е, какво каза Господ? – „Ще им простя, но един ден тояга ще има.“ Тояга ще има, разбира се. Чудни са хората! Ако праведния бият с тояга, оплюват Го, заковават Го и Му се присмиват, на грешния трябва ли да му се простят греховете и да мине без бой? Ще му се простят греховете, но и тоягата ще дойде. От кого? – От твоите подобни, от твоите другари, с които си ял и пил. Те ще кажат: „В тебе характер няма, убеждения няма.“

Аз гледам философската страна на въпроса. От толкова време говоря, а у вас, у някои от учениците, ги няма тези елементарни разсъждения. Някои, които минават за много умни, разсъждават детински. В какво седи детинското разсъждение? Детинското разсъждение седи в това, че ние мислим как някои могат да ни повлияят. И за потвърждение натази своя мисъл някои ще ни цитират стихове от Писанието, от някои философи, от къде ли не. То е смешно! Човек не може да се повлияе. Ако хората можеха да се повлияват, то досега добри щяха да станат. Някои казват: „Учителя им повлиял.“ Ако аз мога да ви повлияя, вие светии щяхте да станете. Това е един факт, обаче вие сте такива, каквито си искате, а не каквото ви говоря. Где съм ви повлиял? Не, не съм ви повлиял. Вие можете да бъдете такива, каквито искате, а законът говори: „Вие можете да измените вашия живот, у вас има сили.“ Вие сами можете да измените вашия живот към Добро, към Бога. В Окултната школа има два велики закона, които са неизменяеми. Причината следствие не може да бъде

и следствието причина не може да бъде. Сега да определим това. Майката дете не може да бъде и детето майка не може да бъде. Вие ще ми докажете обратното. Как? Че туй дете, като израсне, може да стане майка. Но това не е философия – философията не е във времето и пространството. Ако вие изисквате нещата във време и пространство, то е друго нещо. Имате точките *A* и *B* – те се движат. *A* _____ *B*

Ако имате само една точка – *A*, накъде ще се движи тази точка? Влиянието ѝ може да бъде към *B*, т. е. *A* може да се движи към *B*, а може и точката *B* да се движи към *A*. Това са два полюса. В дадения случай *A* може да бъде по-силна от *B*, но може и обратното да бъде, т. е. *B* да е по-силна от *A*. Сега, при дадените условия, *A* – положителната страна, е по-силна от отрицателната. Следователно електричеството се явява на по-слабата страна. И в живота е така. Само слабите хора се проявяват, силните хора не се проявяват. Всички хора, които се проявяват като философи, писатели – това са все слабите хора. У вас се явява една мисъл: „Как, това са великите хора!“ Ами че Слънцето може ли да се прояви на Земята? Слънцето у вас на гости може ли да дойде? Не може. Вие сте чудни! Слънцето на гости не можем да го поканим. Не че не може, но нямаме място къде да го турим. То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Где ще го турим? Ще му кажем: „Молим ти се, седи си на мястото.“ Ние обаче можем да отиваме на гости на Слънцето и там има място за нас. Бог при нас не може да дойде. Вие ще кажете: „Бог живее в нас.“ Това е друг въпрос. Това, дето казваме, че Бог живее в нас – това е само проявление на Бога, проявление на Любовта. Бог като любя, и Любовта живее в нас, но туй е само едно ограничение на Бога. Животът седи в малките неща. Бог като Живот може да се прояви у нас, но Бог като Любов, във всичката своя пълнота, сега не може да се прояви у нас, няма още условия за това. Един ден, когато дойде Любовта, ние ще отидем при Него. Той няма да дойде при нас. И тъй, като Живот Бог идва при нас, а когато трябва да Го познаем като Любов, ние ще идем при Него. Някои от вас казват: „И ние можем да отидем при Бога.“ Хубаво, това трябва да докажете сами на себе си. Следователно *A* само не може да се движи

към никаква посока – значи то не може да се влияе. Обаче отде произтича влиянието? Туй е момент на съзнанието.

Сега искам да имате едно философско, едно окултно схващане. Под *момент на съзнанието* ето какво аз разбирам. Този момент не включва никакво време и пространство. Вие сте свободни в себе си, имате прекрасно разположение, но у вас се зароди едно малко желание. Щом имате най-малкото желание, вие вече се влияете. Обикнете ли някого, вие вече се влияете. Не само вие се влияете, но и този, когото обикнете, също се влияе. Вие някой път казвате, че този, когото вие обичате, не ви обича. Да ви обича, значи да се влияе от вас. Той казва: „Аз не искам да се влияя от вас.“ Защо? Защото ще го питате: „Ти обичаш ли ме, любовта ти истинска ли е? Ами докажи я! Ако ме обичаш, направи ми една къща; ако ме обичаш, качи ме на каруцата си; ако ме обичаш, опечи ми едно прасенце, една кокошка“, туй-онуй. И виждаш – този, който те обича, станал цял слуга все за туй *обичаш ли ме*. Е, питам: при туй разбиране на любовта каква свобода може да има? Любовта не пита: „Обичаш ли ме?“ Защото това е един момент. Ти ще осъзнаеш в себе си в даден момент, че ти обичаш и че те обичат – без никакви граници. Така трябва да бъде! А вашите разсъждения ви довеждат до други схващания.

Ако искате да се самовъзпитавате, то със сегашните си разбирания, по стария начин не можете да се възпитавате и не можете да си самовъздействате. Ще бъдеш без желания! Е, как ще ме разберете сега, какво означават думите *без желания*. Аз не ги разбирам тъй, както теософите ги разбират. Ще изясня мисълта си. Представете си, че имам една много хубава ябълка, която обичам, и я държа в стаята си, за да я гледам. Дойде някой у дома, види я и и той я обикне. Седнем и двамата около нея – и двамата я обичаме. Дойде трети – и той я обикне. Дойде четвърти, пети, шести, десети: всички я обичаме, всички седим наоколо ѝ. В обичта няма нищо лошо, но лошото е, че в дадения момент у мен се поражда желание да взема ябълката и да я изям. В този случай аз вече се влияя. У всички се поражда желание, спор кой да

изяде ябълката. Аз казвам: „Аз се отказвам.“ Вторият – също; третият, четвъртият, десетте – всички също се отказват и ябълката остава. Сега ябълката сама ще разреши въпроса. Тя казва: „Аз съм много благодарна за всички услуги, сторени от вас, но ще ми направите още една услуга.“ – Каква? – „Ще ме посеете и след като минат десет години, ще ви се отблагодаря. Ще имате търпение. След десет години, като минете покрай мене, ще ви кажа: вземете си сега ябълки, колкото искате.“ Туй са великите схващания в Божествения свят. Желаш ли нещо само заради себе си, ти се влияеш вече. У тебе ще се зароди и завист, и гняв. Ще си кажеш: „Аз обикнах тази ябълка, но моята мисъл е безкористна.“ Сега ще положите този закон на безкористие вътре в душата си и ще работите. Не е лесна работа да се освободите от всичките остатъци на миналото, аз ги наричам атавистически. Вие сте ги придобили от хилядите съществувания, през които сте минали. Колко отрицателни качества са се наслоили вътре в ума ви, в сърцето ви, във волята ви! И тези качества сега изпъкват. Например някой човекубива. Защо убива? Мислиш ли, че той като човек е научил това? Не, той е научил туй изкуство някога си, когато е живял като тигър. Някой обича да души хората. Той, когато е бил като паяк, е обичал да души. После, всичките хитрости, лукавства ги е научил, когато е минал през животинското царство. Той трябва да поправи всички тези животински, атавистични навици на своя характер, да ги облагороди. „Този е благороден човек“ – казват за някого. Отворя книгата на неговото минало, гледам – някога си е бил вълк. „Аз съм благороден човек.“ Да, изял си сто овци и не си платил за тях. Благороден си бил? На друго място гледам – някой бил боа, удушил десет души. И този дълг не си е платил. Но, яви ли се като човек, това е друг въпрос.

Та кармически колко живота има да изплащате в сегашния си живот. Като казваме *в грях ме зачена майка ми*, разбираме далечното минало. Човек е грешил, грешил и сега има много недъзи. Един ден ще плати това нещо. Как? Чрез закона на Любовта ще плати на всички тия същества.

Мислите ли, че един кюмюрджия, който е изсякъл толкова дървета, няма да плати? Не, като дойде кармическият закон, той ще плати всичко туй до стотинка: той ще посади всички изсечени от него дървета и тогава ще се завърне на Небето. Няма да остане нещо, което да не плати.

Сега ние имаме в живота си една велика задача: да научим хората да бъдат милостиви не само към хората, но и към животните, и към растенията. Туй е великият Божи закон! Тези работи Бог ги е изправил, но недъзите са в нас. Той ги е изправил отдавна: няма наша погрешка, която Бог да не е изплатил. Някому ти си изкривил тялото. Бог го е поправил, но това го е турил на твоя сметка. Ти си избил толкова животни – Той им е възвърнал живота, но всичко това е турил на твоя сметка: отбелязал е, че си бил жесток човек. Тази черта е отбелязана в твоя характер. Един ден ще идеш при Бога и ще Му кажеш: „Господи, аз съм готов да Ти служа, да изправам всичките си грехове“, и Той ще те постави на изпит. Ще кажеш: „Едно време в грях ме зачена майка ми и грехове правих, но сега искам да ме заченат Любовта, Мъдростта и Истината и с тях да Ти служа. Ако в грях ме е заченала, значи може и другояче да ме зачене.“

Следователно, като ученици, всички трябва да желаете да бъдете заченати по друг начин. Туй е Новораждането, за което Христос проповядваше: „Ако се не родите изново...“ Той не говори за раждане в грях. Роденото в плът – плът е, а Новораждането от Духа – Дух ще бъде. Като сте родени в Дух, Дух ще бъдете. Това е великата задача! Тъй ще работите. А сега вие седите и тъй, както сте родени, искате да бъдете добри хора. Вашите сегашни добрини знаете ли на какво мязат? Една капка вода, като падне на сухата земя, море може ли да направи? Толкова и вие сте добри. Ако една капка вода падне на сухата земя, рекичка може ли да направи? Толкова добри и вие ще бъдете.

Казва Христос: „Без Мене нищо не можете да бъдете“, т. е. ако се не родите в Любовта, ако тя не влезе вътре във вас, вие ще бъдете в стария живот и само дългове ще трупате.

Та сега не че не трябва да имате желания, но всяко желание, което се проявява, трябва да бъде от друг род. И колко

е трудно да дадеш на един човек туй, което обичаш. Имали ли сте такава опитност? Имали сте. Например гладували сте два-три дена и тъкмо седнете да се храните, дойде някой да ви иска малко хляб. Как ще се почувствате? Ще ви мръдне сърцето и ще кажете: „Аз съм гладувал толкова време, а сега дошли хляба да ми искат!“ – Не, трябва да кажете: „На драго сърце! Заповядайте!“ И като дадете, да забравите това, като че нищо не се е случило. Вие седите и си казвате: „Гледай му ума, това човещина ли е? Аз да гладувам, а нему да дам хляба си!“ Така разсъждавате всички. Аз не ви осъждам, но казвам, че по този начин на разсъждение вие всякога ще имате A и B . Тогава $A : B = B : A$. Имате друга една величина $AB : X = X : AB$. Хиксът е един неизвестен резултат, но този резултат може да е равен на друга някоя величина, с която ще има известни съотношения. И туй, във Великата Природа последствията на нещата са неизбежни. Не се плашете от това, но знайте, че всеки един акт, всяка мисъл, всяко чувство на съзнателния Живот си има своите последствия и с хиляди години там тече. И в Писанието се казва: „Доброто Бог го въздава с тиящи векове.“ Едно Добро може да се предава до 25 000 години, затуй трябва да бъдете внимателни, но във вашите разсъждения да няма страх. Влияете ли се – имате някакво желание. Тогава у вас трябва да остане само едно свещено желание: да изпълните Волята Божия! Що е Волята Божия? Вън от времето и пространството, в даден момент, вашите постъпки да включват благото на всички същества във Вселената. Мислите ли туй, вие ще бъдете всесилни и в даден момент ще можете да направите всичко.

Този е великият закон, който трябва да спазвате и да мислите върху Волята Божия. Да вършите Волята Божия – това не е нещо, което можете да направите механически. Важното е това: разкривам ви един велик закон. Ама да не дойдете при мене да ми кажете: „Не може ли по друг начин?“ Никаква философия! Ние говорим извън времето и пространството, без философия. „Ама туй ще ми отнеме време.“ – Не, да изпълниш Волята Божия никакво време не се изисква, никакви разноси в това няма. Волята Божия може да изпълни този, на когото умът не е ангажиран

никъде. Този, който иска да изпълни Волята Божия, трябва да бъде свободен, а свободният ум, свободното сърце, свободната воля всичко могат да направят. Вие можете да бъдете Свободни! Всеки един човек се ограничава от своите мисли, от своите желання и от своите действия. Така седи великият закон в света. Второто нещо: тия наши мисли, чувства и действия имат вторични резултати в света. Има влияния чрез отражение.

И тъй, ще изпълнявате Волята Божия, ще приложите този закон, за да изгладите съществуващата дисхармония, защото между вас има една дисхармония. Мене това не ме безпокои, защото аз съм дошъл до друго едно разположение: дисхармонията, която съществува между вас, за мене е много приятна. Аз, като се върна у дома си, свиря си, пея си, радвам се и си казвам: успяват тези ученици! Но в света съществува друг един закон: докато ядете и пиете, е много добре, но като се свърши гуляят, кръчмарят иска пари и като нямате, ще ви набие. Обратна реакция ще има. Аз искам да минете с по-малко страдания, по възможност с по-малко страдания! Да се заблуди човек – аз наричам страдание това. Една сестра дойде една вечер при мене и казва: „Учителю, позволи ми да си замина, да се самоубия.“ – Не ти позволявам. – „Защо?“ – Ами ти си яла и пила толкова време, а сега трябва да плащаш. Чакай, няма никакво самоубиване, аз имам ниви, ще ги прекопаеш, ще ги разореш. До тогава ни помен няма да има от самоубиване, всичките въжета са скрити. Аз зная какво значи това. Този дух, който е направил толкова пакости, сега иска да се провере незабелязано, че като отиде на друго място, и там да прави пакости. Досега аз плащах, а отсега – ти. Това е закон! Лесно е да кажем: да си заминем! Няма да си заминем, да се проверем, без да плащаме. Вие трябва да научите този закон. Някой казва: „Да умра!“ Ами знаете ли, че като излезете от тялото си, ще дойдете до една врата, дето вратарите ще ви хванат, ще ви оберат, ще ви вземат всичко, до иглица – нищо няма да ви оставят. Вие още нямате тази опитност. Някои, като умрат, все се крият, дълго време ходят измежду хората. Някой път ще трябва да минете през една

баджарница, през втора, през трета – четиридесет и четири са те. Там ще опиташ много неща и като излезеш, знаеш ли какво ще стане с теб? Няма да остане никаква форма от теб, ще се изгубиш. Няма да знаеш какъв си и кой си бил – Стоян, Драган. Никаква форма няма да имаш! Няма да остане нещо, на което да се опреш. Няма да мязаш даже и на един лист, който вятърът появява из пространството. Ще дойдеш до положението на един пътник, който е изгубил пътя си, пред очите на когото всичко е мрак и тъмнина.

Сега у вас има една особена философия. Като дойдете до Писанието, мислите, че всичко знаете, и казвате: „Този стих казва тъй, онзи – тъй“, и т. н. Някой казва: „Аз съм чул гласа на Господа.“ Ако вие сте го чули, и аз съм го чул. Някой ще каже: „На мене Господ е говорил.“ Ако на вас е говорил, и на мене е говорил. Сега ще сравним казаното на вас и казаното на мен, и ще видим плодовете от казаното. Защото в Божиите думи плодовете имат еднаква цена. Може да са кирливи, но като ги измием, те никога не губят своята цена. Те никога не губят и своята сила. Божиите плодове са еднакви.

Та като ви проговори Господ, какво ще стане с вас? Много от учениците тук ми казват, че Господ им е проговорил. Аз ги слушам, като ми казват, че Господ им е проговорил. В дадения момент им хващам вяра, че Господ им е проговорил, но след един ден някой от тях ми казва: „Там, онази сестра не искам да я срещам, не съм разположен към нея.“ Аз зная вече доколко Господ му е проговорил. „Това вече не се търпи – веднъж, дважд, трижд – тя го прекали вече.“ Ами че ти не си ли прекалил? Кой от вас не е прекалил, я ми кажете! И ангелите, и всички са прекалили. Единственото същество в света без изменение, което аз зная като съвършенство, това е Бог. Оттам насетне, като започнеш от Него надолу, у всички ще има по нещо несъвършено. Значи в света на проявленията има видоизменения. Като дойдем до обикновения, до човешкия свят, тия изменения ние наричаме гняв, омраза, злоба. Всички тези отрицателни проявления трябва да ги превърнем в положителни. Всички тези неща са препятствия, които Господ е турил, за да опита нашата любов. Той казва:

„Туй препятствие можеш ли да го преминеш?“ Бог ще те тури в положението на баща, мъж, жена, и като минеш тези изпитания, първото възнаграждение е, че ще те тури пред себе си, ще те направи Ангел, ще ти тури крила, отдолу ще ти тури подпис и ще ти даде един свободен билет: колкото искаш да ходиш, където искаш да посещаваши и когато искаш да се върнеш. Като се върнеш от разходката, ще те пита: „Видя ли всичко?“ – „Видях.“ – „Искаш ли още разходка?“ – „Не, Господи, сега искам да Ти служа.“ Тогава Той ще ти даде да управляваш едно Слънце, за което ще отговаряш. Там ще те считат за Бог и, като направиш някоя погрешка, те ще се оплачат на Господа. Като направиш ред погрешки, Господ отново ще те върне като човек, пак ще минеш тази процедура на трансигриране, на странстване, после пак ще те прати в световите, след туй в друга някоя слънчева система и т. н. Дълго време ще се разхождаш, докато се научиш как да Му служиш. И тогава, Той като те види, няма да ти се намръщи, но ще ти се поусмихне малко и ще ти каже: „Ще се научиш да служиш.“ И като си заминеш от Него, паметна ще ти остане само усмивката Му. Бог няма намръщено лице, Той всякога е усмихнат. Който Го е видял, той никога няма да Го забрави. Как виждаме ние тази усмивка на Земята? Вие виждали ли сте усмивката на Бога? Виждали сте я. Първата усмивка на Бога е, когато сърцето ви за първи път трепне: първото трепване на сърцето ви, преди да сте любили – това е усмивката на Бога. Това е първата Любов. Оттам насетне нищо не остава; другите усмивки – това са фотографии на първата. Първата е много ясна – тя е усмивката на Бога. Тази усмивка се извършва моментално. Тя е един момент. Някой казва: „Не мога да я видя.“ Други казват: „Изгубих я.“ Да, защото тя не може да трае дълго време на Земята. Тъй седи фактът. Психологически този факт вие го знаете. Тази усмивка може и да се повтори.

И тъй, изпълнение на Волята Божия! Какво нещо беше Волята Божия? Волята Божия е този акт, който в даден момент включва благото на всички същества.

Тайна молитва

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР

*Девета лекция от Учителя
5 декември 1923 г., София*

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР

Учителя ни поздрави с думата МИРЪ. Отговор:
„Мирът носи Божията радост.“

Тайна молитва

Прочете се резюме върху темата „Отличителните черти на гордостта и тщеславието“.

Прочетоха се няколко теми върху „Отличителните черти на мъжа и жената“.

Тема за следния път: „Отличителните черти на растенията.“

Във всичките си постъпки трябва да помниш следните четири правила:

1. Да бъдеш честен – да знаеш, че си човек.
2. Да бъдеш добър – да знаеш, че имаш основа, на която да се крепиш.
3. Да бъдеш абсолютно умен – да знаеш, че има капитан, който ръководи кораба ти.
4. Да бъдеш великодушен – да знаеш, че имаш средства, с които можеш да разполагаш.

Да познае човек себе си, значи да познава своя морален устой. Ученикът трябва да има умствен усет за доброто и за злото. Злото – това са тия неща, които действат в ущърб на твоето развитие. Доброто – това са тия неща, които действат в полза на твоето развитие.

Упражнение. Да изпеем пак думата МИРЪ. (Пеем с постепенно повишаване на тона – *do, mi, sol, do.*) Назад, от горно *do* до долно *do*. (Изпяхме го много тихо.)

При пеенето вие се притеснявате, че не можете да пеете. Ще се научите! Най-голямото изкуство е да се научиш да бъдеш вътрешно свободен, да не се притесняваш. Една от най-големите спънки, която сега срещате, е притеснението. Едно от качествата на Духовния свят е

Абсолютната свобода, а от Божия страна няма абсолютно никакво притеснение за никого. И при всичките си мисли, положителни и отрицателни, както ги наричам, човек е абсолютно свободен. Тия състояния, които сега имате, са създадени от вас. Тия ограничения са плод на човешкия ум, който не разбира условията. Да кажем, например, един оратор говори. Ако обкръжаващата го среда, слушателите му не са разположени спрямо него, могат да го стеснят и той ще усеща едно стеснение, едно ограничение. А даже и най-гъгнивият оратор, щом обкръжаващата среда е разположена спрямо него, той се окуражава. Най-първо трябва да турите в ума си мисълта, че обкръжаващата среда, Небето, е на ваша страна. Не си създавайте фиктивни положения! Някой път ви наблюдавам: у вас има ред традиции, които нямат право на никакво съществуване. Аз ги наричам *традиции на внушението*. Един хипнотизатор може да ти внуши една мисъл и да създаде ред пертурбации. И сега тези пертурбации създават ред разрушения. Като ученик ще знаеш, че тази причина е външна: няма да си правиш илюзии, няма да се страхуваш. Ще бъдеш разумен. Защото някой ще каже: „А, как да не се страхуваме?“ Ще знаете едно нещо: само разумният човек не се страхува. Защо? Понеже той знае нещата. Какво има да се страхува. Той казва: „Приятелю, тази работа ще я уредим.“

Та първото нещо: всички ще се стремите да бъдете свободни, да се създаде у вас тази вътрешна свобода, да нямате никакво стеснение. Често вие имате тази мисъл: „Какво мислят другите за мене?“ Най-първо вие не можете да забраните на хората да имат каквото и да е мнение за вас. Те са свободни, а добро или лошо ли мислят за вас – това е въпрос извън вашето съществуване. Не се занимавайте с това. Въпросът е какво мнение вие може да имате за себе си. Аз свързвам вашето мнение за себе си с онова Божествено мнение, което е вложено във вас. Туй, Божественото, което се проявява в нас, то е, което ръководи съдбините ни. У всеки човек има Божествено, само че едни се подчиняват на Божественото в себе си, други не Му се подчиняват. По това

се различава един човек от друг. Някой път човек се усеща раздразнен, отслабнал и търси причината отвън. То е, защото не се подчинява на Божественото в себе си. Противоречието, което усецаш в себе си, показва, че Божественият принцип, Божественият Дух ти казва Истината, а ти не се подчиняваш. Той ти казва: „Този е пътят“ – и се оттегля нависоко. Оттам гледа, наблюдава какво правиш. Щом се извърши един акт по човешка воля, човек се ограничава. Туй е характерът на човешката воля. Човешката воля се отличава по това, че докато човек започне нещо, той е свободен, но щом започне, се ограничава. Всяко едно човешко действие ограничава човешката воля и при всяко едно такова действие Божествената воля ще те спре, ще срещнеш един възел. Понеже Бог не допуска никаква дисхармония, Той веднага ще разгледа твоята постъпка, веднага ще ти въздаде подобаващото и после пак ще те пусне на свобода. Ще започнеш друго нещо по своя воля – втори възел ще те спре. Бог пак ще разгледа твоите постъпки, пак ще ти въздаде за твоето действие и пак ще те пусне на свобода. Тъй щото в туй отношение Божествената воля действа абсолютно независимо.

Сега по някой път аз се учудвам на хората и на учениците за техните противоречиви схващания. Например ако аз, като Учител, направя една погрешка и съм снизходителен към себе си, а щом един ученик направи една погрешка, аз съм строг към него, така ли трябва да постъпвам, правилна ли е тази моя постъпка? Коя е причината за туй различие? Защо ние сме по-снизходителни спрямо себе си, а спрямо другите сме по-строги? На това може да се дадат разни тълкувания. Човек, който няма правилно понятие за своите постъпки, трябва да знае, че е несвършен и по ум, и по сърце, и по воля. Щом правим тъй, че спрямо себе си сме снизходителни, а спрямо другите – строги, значи има нещо, което не ни достига. Това различно преценяване на постъпките произтича от едно обективно разглеждане на въпросите. Когато разглеждам моите постъпки, светлината в мене е по-ярка, аз виждам своите постъпки по-правилно и вследствие на това правилно

ги оценявам. Когато пък разглеждам постъпките на друг някой, понеже този индивид е по-далече от мене, моята светлина не е в състояние да осветли неговите постъпки и аз не мога да ги видя тъй добре, както моите, вследствие на което схващанията ми за неговите постъпки са различни от тия за моите. Затуй, когато един ученик разглежда постъпките на другите хора, той трябва да има Божествена светлина, която да осветлява постъпките им. Това е потребно и за по-нататъшните схващания върху онези велики Истини в света. Ако нямате тази свобода в себе си, няма да можете да разбирате онези Истини, които ще ви се разкриват.

Окултните Истини са точно определени – както формулите в математиката. Ако вие не можете да разберете и прилагате простите истини, как ще разберете по-сложните? Например, ако едно ваше дете може в даден момент да мисли, че майка му има повече любов към сестричето му, отколкото към него, когато и двете са родени от същата майка, туй дете не седи на висока степен на развитие. У него няма скромност, няма смирение, у туй дете егоизмът е силно развит. Ако туй дете имаше морални качества, щеше да се радва, че майката обича сестричето повече от него. Щом обича сестричето, ще обича и него. Един важен закон: когато някой обича едного, а другите не му противодействат, той ще прояви любовта си и към тях. Например следният факт: синът обича една мома, влюбва се в нея, иска да я вземе. Да оставим сега дали тази любов е истинска, или не. Ако домашните не му противодействат, той всички ще обича и ще им се радва, но ако те се опълчат и му противодействат, той всички ще намрази. Той взема ножа и казва: „Или тя ще бъде, или с всинца ви се сражавам!“ Значи Любовта не търпи противоречия – нищо повече! Нито майката, нито бащата могат да се разправят със сърцето на своя син. Те могат като Бога да дадат един свят, но трябва да го оставят свободен. Ама щял да страда! – Нека страда. Ама тази мома не била за него! – То е друг въпрос, нека си научи урока, не го лишавай от тази опитност. Опитността е много по-ценна, отколкото всички тези обществени порядки и схващания. Оставете го

на мира! Окултният ученик тъй трябва да гледа на нещата. Майката казва, че синът ѝ не ще може да живее с тази мома. Отде знае това – тя разбира ли нещо от астрологията? Я ми кажете кой момък, след като се ожени, е живял добре със своята възлюбена? Покажете ми онези майки и бащи, които, след като са си избирали сами снахи, та да са живели добре с тях? Аз разглеждам математически този въпрос и се чудя на глупостта на хората.

Сега този въпрос е посторонен. Аз го вземам, за да ви обясня един окултен закон. Да кажем, вие искате да изберете една мома, искате да знаете дали е за вашия син, или не. Трябва да знаете кога е родена. Например родена е в 1899 г., на 30 март, в 4 часа сутринта. Сега онзи, който разбира от астрология, изведнъж ще види по съчетанието на планетите през тази година какво носи тя със себе си, какъв е характерът ѝ и т. н. Той ще разбере дали всичко това говори за, или против тази мома. След туй ще вземе тия данни и за момъка, който иска да се жени. Той е роден в 1889 г., на 15 декември, в 6 часа сутринта. Тъй че този астролог, като направи хороскопа и на двамата, веднага ще разберете как ще живеят, дали си подхождат и т. н. Разбира се, съвременната астрология прави известни погрешки и вследствие на това не предсказва абсолютно вярно нещата. Слънцето, като влиза във Водолея, става едно разместване, затова всички астролози трябва да поправят своите астрологии, своите хороскопи. Засега астролозите не предсказват вярно, но принципите са верни. Те трябва да направят известна реорганизация на съвременните хороскопи. Действително, от чисто астрологическо гледище, един астролог днес може да предскаже каква ще бъде съдбата на вашата снаха или на вашия зет с точност 75-80%.

Аз бих желал някои от окултните ученици да се занимават с астрология. Някои казват: „Какво ще бъде моето щастие?“ Астролозите могат да ви кажат през коя година какво може да ви се случи, каква промяна може да стане в духовния ви живот, какви боледувания ще имате на физическия свят и т. н. Тези неща се предвиждат. Пък като дойдете и до другите

науки като физиогномия, френология, хиромантия, ще видите, че нищо не е скрито-покрито. Ще видите, че всичко, каквото предстои на човека да мине, е написано, съдбата му е определена. Това е една обективна наука, която за в бъдеще ще се разработи. Някои казват, че човек трябва да владее звездите. Не, няма какво да владее звездите, но трябва да се води по съвета на звездите. Ние не можем да ги владеем. Човек трябва да се ръководи по съвета на своята съдба. Някой казва: „Човек трябва да се повдигне над съдбата си.“ – Не, над съдбата си не можеш да се повдигнеш, нито можеш да ѝ се налагаш. Съвременните хора са много големи егоисти, искат да се налагат, да заповядват на всичко, но така не върви. Не върви нито на французите, нито на американците, нито на който и да е друг народ – има нещо, което не им достига. Вземете Рокфелер⁵, комуто умът достигнал толкова, че могъл да добие три милиарда долара, а не му достигнал да намери начин как да живее един редовен живот, та да не го хранят цели три години с овесена чорба. Защо? – Толкова му стига пипката. Липсва му нещо.

Вие трябва да знаете, че на всеки едно от вас липсва нещо. Вие сте смешни, седите по някой път и размишлявате. Не, ще признаете факта, че ви липсва нещо, т. е. аз ще употреба една по-мека форма: нищо не ви липсва, но има във вас нещо недоразвито. В миналите животи не сте дали условия на Божествените, на благородните чувства да се изявят и вследствие на това куцате и казвате: „Съдбата ни е такава.“ Слушайте какво казва съдбата: „Приятелю, преди две съществувания аз ти дадох добри условия, но ти не ги използваш, умът ти не стигна и главата ти ще страда, ще те тъпчат.“ – „Защо?“ – „Да се научиш на смирение.“ – „Тъй ли, аз не искам да бъда смирен.“ – „Ако не искаш да бъдеш смирен, главата ти ще пати.“ – „Ама ти заповядваш ли ми?“ – „Ще ти заповядвам – казва съдбата, – ако ме слушаш, няма да ти заповядвам, но ако не ме слушаш, ще ти заповядвам. Дотогава, докато се противиш на Волята Божия, ще ти заповядвам, а в деня, в който изпълниш Волята Божия, няма да ти заповядвам.“

Туй е съдбата – да се подчиниш на Волята Божия! Някой се оплаква от съдбата си. Аз казвам: има един изходен път – ще се подчиниш на Волята Божия, а Волята Божия се изпълнява само чрез Любов. Вън от Любовта действа съдбата, вътре в Любовта – Волята Божия. Туй трябва да го знаете. Бог е възвишеното и благородното в света. Любовта е един велик закон, т. е. сама по себе си тя не е закон, но се проявява в един велик закон в света. При сегашните условия някои изявяват своята любов чрез червения цвят, т. е. най-първо хората ще се набият хубаво и след туй ще седнат да ядат. След като се наядат, пак ще се набият. И всеки ден боравят все с червения цвят – все състезание и бой. Като дойде портокаленият цвят в света, там вече има деление, индивидуализиране и казват: „Това е мое, това е твое.“ Като дойде зеленият цвят, говорят за ниви, за къщи, пак дележ има. Във всички тези цветове Любовта няма условия да прояви своите благородни черти, затова ние трябва да внесем небесносиния цвят. При сегашните условия, ако работим чрез него, само така ще може да се прояви тази благородна духовна Любов – Любовта на устоите със синия цвят. Обичаш някого – ограждай го със синия цвят. Искаш да го обсебиш – ти го ограждаш с червения цвят. Като вземеш чука и туриш желязото в огъня, какво става с него? Огънят го зачервява, стопява и изгаря.

Частната собственост изгаря човека. Някой от вас ще каже: „Как, частната собственост изгаря?“ Ами вие сте чудни! Какво ще ви придаде частната собственост? Имате един хляб – като изядете този хляб, той може ли да бъде частна собственост? Аз ще си служа с този хляб и силата, която той може да ми даде, тя ще бъде в моя полза. Ти имаш известна къща, казваш: „Аз ще завеща тази къща на своите деца.“ Да, но с това завещание ти създаваш едно препятствие и за себе си, и за своите деца. Ти учиш тези деца да се обленяват, да мислят, че тяхното щастие седи в тази къща. Няма да им казваш, че тяхното щастие седи в къщата. Ако си една майка, ти ще им кажеш: „Слушайте, деца, вие имате една къща, но не уповавайте на нея, учете се, ще ви дам образование, за да упоавате на Господа и на себе си. Тази къща може да изгори,

всичко може да стане, не уповавайте на нея.“ Сега вие казвате: „Аз имам толкова и толкова пари, вложени в банката.“ Е, хубаво, при един такъв строй, дето всичко се мени, както е в Германия, дето един хляб струва 140 милиарда⁶, питам: какво струват тези пари? Вие сте били милионер, вложили сте два милиона марки, но днес един хляб струва 140 милиарда – тогава какво са вашите два милиона? Германците ни дават един добър пример, показват ни, че живеем в хиляда и една нощ. Богаташи сме били, но сега с един милион марки колко хляб може да се купи? С два милиона марки колко хляб може да се купи? Изчислете! Един килограм хляб струва 140 милиарда. Тогава колко ще струва всеки един грам от хляба? – (14 милиона.) Е, питам тогава: с два милиона марки един грам хляб ще може ли да се купи? – Не може. Каква част от грама ще се купи? – Една седма част от грама.

Това е заблуждението, което имаме в сегашния свят. Толкова сме осигурени! Следователно единственото вярно средство е да чувстваме една вътрешна връзка с Бога. У вас може да се зароди една противоположна мисъл, да кажете: „Може ли да стане това?“ Може, само че, за да се допреш до Бога, не трябва да имаш никакво отрицателно качество. Ти можеш да имаш отрицателни качества, но понеже Бог е огън всепояждащ, то, допреш ли се до Него, ще има пожар, ще дойдат най-големите страдания. Ако си чист, няма да изгориш. Затова се препоръчва да отидем при Бога абсолютно чисти, за да може горенето да стане правилно – да гориш, без да изгаряш. Грешният човек гори и изгаря, а праведният гори и не изгаря, радва се. Това е религия. Второто нещо: ако искаме да успяваме в света, нашата мисъл трябва да бъде абсолютно правилна. Сега вас ви е страх да кажете: „Господи, въздай ми според Твоята Правда, аз съм грешен човек.“ Казвате: „А, само за Правдата да не се говори, понеже ще дойде наказанието.“ Досега ние сме искали само Божиата Милост. Не, нека дойде и Божиата Правда, да се въздаде всекому подобаващото, кой от каквото има нужда. Ти си гладен. Помоли се, и хлябът ще дойде. Ще дойде някой приятел и Господ чрез него ще го проводи. А ти казваш в себе

си: „Срамота е да искам хляб.“ Е, хубаво, аз питам: кое не е срамота в света? Аз бих желал някой път да видя истинското достойнство. Казвате: „Да не се унижаваме ние!“ Питам: ако аз работя на нивата на един мой приятел, ще се унижа ли? Ами ако аз наследя една къща от баща си, не се ли унижавам? Ако придобия в наследство една къща от баща си, носи ли ми тя благословение. Следователно всяко нещо, придобито без труд, не носи благословение. Аз считам, че истинският морал седи в следното: ако дойда при вас да работя, да работя по любов.

Това е истинският морал за ученика. Ако аз работя от Любов и съм доволен от себе си, не мисля какво ще ми се плаща и вие с Любов ще ми отплатите. На Любовта с Любов се отплаща. Този е абсолютният морал. Аз работя с Любов, и вие ще работите с Любов. Щом има любов от моя и от ваша страна, унижение не може да има. Затуй, ако съвременните учители преподаваха с любов и ако съвременните ученици слушаха и учеха с любов, какво щеше да бъде? Ако съвременните мъже се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо жените си, и ако жените се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо мъжете си, мислите ли, че светът не щеше да се промени? Где изчезва любовта? Любовта изчезва при ограниченията. Щом се оженят двама души, най-първо у двамата се зароди една тайна. Най-първото нещо е това. Това е един психологически факт, който наблюдавам. Първо, тия двама, които се обичат, обичат се с един синкав цвят на любовта. Казвам: много добре са започнали, любовта им е със синкав цвят, обичат се те. Но като се оженят, явяват се някои материални работи, явява се желание кой от двамата да ги владее. Току гледам, в дъното на този синкав пламък се заражда едно малко червено пламъче. И като наблюдавам тия млади, в сърцето им става една промяна, явява се стягане на сърцата им и между тях започва да се заражда един антагонизъм – кой да владее тази вещ. Синият цвят изчезва и на сцената се явява червеният цвят, явяват се мъжът и жената.

Казват, че жената била слаба. Аз съм виждал как жената налага мъжа си. Във варненско една жена праща момчето си

на кръчмата, дето бащата често се отбива, и му казва: „Иди, кажи на татко си: обядът е готов.“ – „Кажи на майка си да си гледа работата, нямам време сега.“ Втори път казва: „Кажи му да си дойде вкъщи.“ Трети път повтаря – не дохожда. Отива тя с една цепеница, набива го добре и го довежда вкъщи със счупена ръка. Той отива да си прави ръката. Среща го един турчин. – „Какво стана?“ – „Е, яздох на кон, паднах от него и си счупих ръката.“ За тази жена разправят, че един ден мъжът ѝ отишъл да се бори с един пехливанин. Пехливанинът го съборил на земята и му изкълчил крака. Той разправя това нещо на жена си. Тя става, отива, удря на пехливанина един шамар и го събаря на земята. Какво ще кажете, слаба ли е жената? Жената е само един символ. Не си правете илюзии, че жените са много слаби, че са като децата. Ехе... хе... Това е едно лъжливо схващане. Някои пък разказват, че мъжът бил много силен. И в това не си правете илюзии! И мъжът е толкова силен, колкото онзи пехливанин, който се намерил на земята. Не е жената толкова слаба, не е и мъжът толкова силен. Силен е мъжът, слаба е жената – това са отношения само. Ние сме си въобразили, че жената е слаба. Не е така. За в бъдеще за мъжа и за жената ще имаме съвсем друго понятие. Та казвам сега: вие, като ученици, трябва да се стремите да си образувате правилни отношения. Имате задача да възстановите помежду си една вътрешна хармония.

Сега аз говоря за хармонията и за вътрешната свобода, за да няма стеснение у вас. Аз забелязвам – дошъл някой ученик тук и казва: „Мен не ми е мястото тук.“ – Е, къде е? – „Аз ще ида в Индия.“ Казвам: у този ученик има тщеславие и гордост. Знаете ли каква е школата в Индия при йогите? Знаете ли колко англичани, завършили в Кембриджския университет, по цели 20 години чакат пред вратата на йогите с всичкото си смирение да ги приемат. Тия хора не приемат току-така. Те са яли попарата на хората. Докато те приемат, ще те прекарат през много изпити, през деветдесет и девет огъня. И при това Ани Безант⁷, Ледбитер⁸ и колко други са чакали с години, но йогите още не са ги приели в техните школи. Знаете ли това? Това не е за разколебаване, но казвам,

че всяка една школа има своите правила. И тази Школа, в която сте тук, и тя си има своите правила, не бойте се. Тук законът действа отвътре. Изобщо Божественият закон действа отвътре. И сега вие можете да отидете в Индия, не е въпросът там, но като тръгнеш за Индия, най-първо ще прегледаш годината, астрологически благоприятства ли, определено ли е да отидеш, или не. Ако не е определено, ще отидеш и ще се върнеш. Аз зная някои, които отидоха в Америка, казаха *куку* предамериканската статуя на свободата и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидеш там. Някои казват: „Ще отида в Индия, ще вляза в някоя школа.“ Не е само в това да влезеш. Други пък казват: „Ще се ожена.“ Не е само в това да се ожениш. Знаете ли какво е женитбата? Като запял един ден петелът, една булка го чула и му казала: „Не пей, че майка и тебе ще ожени.“ Не е въпросът в това, да се оженим или не, но ние трябва да спазваме отношенията вътре в Природата. Има неща, които са определени: какво трябва да вършим, – това е определено, и горко ономува, който не се подчинява на този Божествен закон. И всяка една школа се стреми да тури нещата в правилни отношения, за да застави Божественото във вас да се определи. Няма какво да се плашим. Това са задачи, които трябва да решавате.

Та сега ще турите в душата си първото правило: да нямате стеснение. Това е цялата наука! Човек постепенно трябва да има разширение, докато почне да вижда на лицето си своята аура. Днес дойде при мене един художник, донесе свои картини. Идеи има в този човек! Не само идеи има, но схващания, тонове на цветовете. Този човек не е рисувал тия картини тук, из градовете – рисувал ги е горе, в планините. Религиозни убеждения има в него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убеждение. Той за нищо не продава своите картини. Духът работи в този човек. Като го погледна в очите, искрен е той, няма никакви задни мисли. Той казва: „Макар че живея по планините, аз искам да се поправа, в мене има нещо, което искам да подчиня на Господа, да го туря в услуга на Божественото.“ Всеки ученик трябва да бъде тъй искрен спрямо себе си. Няма нищо по-

хубаво от искреността. Тя ще внесе Божествен мир в нас. И виждам, че Божественото у нас е велико. На всяка една стъпка ние виждаме как се пробужда то. Ако не схващате въпроса така, вие ще станете стари, дряхли. Мнозина влизат в Школата и казват: „Чакай да си поживеем.“ Аз не съм против това да си поживеете, но в какво седи истинският живот? Ако аз живея и туй живеене ми донесе хиляди страдания, питам: какво ме ползва то? От такова живеене нямам никакъв плод. Но ако в страданията, които претърпявам, виждам плодовете на тези страдания, животът има смисъл. Ето защо ще работите и ще гледате да внесете в аурата си синия цвят. Отправляйте често погледа си към небето! И тъй, трябва да работите с ясносиния и с жълтия цвят, за да облагородите себе си. Тия са цветовете, които ще тонират човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Така човек ще се намира под благородни импулси. А тъй, както сега живее човек, на всяка стъпка може да предизвика тук неприятности, там неприятности, туй се случило, онуй се случило. На всяка стъпка ще има дразнене. При такъв живот няма нещо, което да внесе мир.

Вие, като ученици на Окултната школа, трябва да се отличавате с безкористие. То трябва да дойде по закона на разумната Любов. Тия условия ние ще ги създадем и можем да ги създадем. От нас зависи да изменим съдбата си. Върху това ще се спра друг път и ще ви дам някои чертежи, да видите как действат живите природни сили, да видите какви пертурбации предизвикват те. Аз съм ви говорил за много неща и ще пристъпя към някои малки опити, за да се убедите, че туй, което се казва, е вярно. Да допуснем, че имате известна болка в крака, в рамото си, в очите или нещо в ушите – ще ви докажа кои са причините и ще направя опити, като отстраня причината, да отстраня и болката. Само че за тия опити трябва малко по-друга обстановка, защото, ако вие любопитствате да знаете по какъв начин аз ще направя опита, за да го направите и вие, няма да сполучите. При лекуването трябва да знаете закона. Щом измените вашите вибрации, и причината на болката веднага ще изчезне. Каквато и да е

болка моментално можем да я премахнем и пак моментално тя може да се яви. После, безпокойствието, изгубването на паметта, слабото разсъждение, гневът – всичко туй се дължи все на известни недъзи, които трябва да премахнем, за да добием едно правилно развитие на своя ум. Защото, ако живеем в Окултната школа, а имаме същите резултати, каквито в живота, тогава по какво се различаваме ние? Казват някои: „Е, да се съберем, да се помолим на Господа.“ Добре, аз съм съгласен, да се помолим. Но как ще се помолим? Няма ли да мязаме на онези мишки, които се събрали един ден на съвет и казали: „Слушайте, да пратим една депутация при котката, да ѝ кажем да не ни лови.“ Хубаво, но кой ще отиде при котката? Така и ние: „Да отидем при Господа.“ Да, но Той е огън всепояждащ. Ще пратим някой праведен да Му каже, защото той се запалва, но не изгаря, та чрез него да мине огънят. Ами ако всички се запалват, тогава ще има ли резултат? Например ще пратим една комисия, но тя ще изгори и няма да се върне. Знаете ли на какво ще мязаме? Ще мязаме на еврейския пророк Илия, който, след като направил опита, качил се на една колесница. Еврейският цар праща една войска от 50 000 души при него, която му казва: „Човече Божи, царят заповяда да слезеш. Той им казва: „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ И изгорели. Царят чака тия свои войници, няма ги. Идват втори. И те му казали същото нещо. „Човече Божи, царят заповяда да слезеш.“ – „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ И изгорели. Царят чака тия свои войници, няма ги. Идват трети. И те му казали същото нещо: „Човече Божи, царят заповяда да слезеш.“ – „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ Изгорели и те. Идват други. Те вече не му казват: „Човече Божи, царят заповядва“, но го молят. „Моля ти се, слез!“ Тогава Господ му казва: „Сега вече можеш да отидеш.“

Дойде някой при тебе и казва: „Знаеш ли какво казва Господ за тебе?“ – И започне гордо, надут. Не е така. Когато разрешаваме един въпрос за великото в света, за Божественото, ние трябва да предизвикаме в себе си всичкото

смирение, да извикаме на помощ ума, сърцето и волята си, за да предизвикаме най-благородните си чувства, най-благородните си проявления. Всичко това да не е привидно. То се отнася до всички. В Бога няма лицеприятие, в Него има само едно правило: онзи, който върши Волята Божия, Бог го слуша, приятел му е. Онзи, който не върши Волята Божия, Бог не го слуша.

Сега, тия неща вие много пъти сте ги чували, знаете ги. Във вашия катехизис е казано: повторението е майка на знанието. Аз ви давам друго едно правило: изпълнението на Волята Божия е майка на Знанието. Защото може да се повтарят глупости, но като се извърши Божията воля разумно, с Любов, у вас ще се зароди желание да учите, а тези знания ще ви отведат до тази Майка, която може да ви научи на нещо хубаво, а именно – до Любовта.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост.

ОКУЛТНАТА МУЗИКА В ЖИВОТА

*Десета лекция от Учителя
19 декември 1923 г., София*

ОКУЛТНАТА МУЗИКА В ЖИВОТА

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху темата „Отличителните черти на растенията“.

Темата за следващия път е „Качества на знанието“.

Всички тия теми вървят по един общ закон и вие, като се занимавате с изучаването на Природата, не се мъчете да определяте качествата само на една вещ отделно от другите вещи. Един цвят е разбираем само във връзка с другите цветове. Ако го разглеждате сам за себе си, той е много ярък. Например вие, като седите сами вкъщи, разхождате се из стаята, мечтаете си, че сте нещо, мислите за нещо, но като дойде ред да се сравнявате с другите хора, веднага измените своето мнение. Не бързайте – някой път правите бързи заключения. Аз като ви казвам някои отделни мисли, вие прибързано си правите заключения. Тия мисли още не са във връзка с Божествената хармония. Не правете бързи заключения, защото ще попаднете в една обща грешка. Когато дойде ред, аз ще извадя едно общо правило, ще формулирам един закон и ще кажа: ето, това е най-правилното положение! А сега някои правят едно рязко твърдение, но то е твърдение, направено вътре в стаята. „Аз – казва – мога да обърна целия свят.“ Да, можеш да го обърнеш, но да кажеш, че можеш да го обърнеш, и наистина да го обърнеш – това са две различни неща. Да кажеш, че знаеш всичко, и да знаеш всичко – това са две различни неща. Това са общи фрази. Гледайте да не злоупотребявате с Живото слово. Няма да кажа да бъдете скромни, но трябва да знаете, че всички неща в света имат такава връзка помежду си. Докато вие не дойдете до положение да разбирате тази тяхна връзка, Живата природа няма да ви разкрие своите тайни, тя не може да ви разкрие обятията си, не може да бъде и мека с

вас. Сега, като ви казвам, че Природата не може да бъде мека с вас, вие ще извадите едно крайно заключение: „Как не може да бъде мека с нас?“ Че много естествено! Ако заровите един камък в земята и го поливате с вода, каква полза ще му принесете? – Никаква. Камъчето се нуждае от търкаляне. Ритнеш го веднъж, дважд, три пъти, то се радва. Обаче този морал, туй правило не може да го приложите и върху едно житно зрънце. Житното зрънце, като го посадите в земята, тогава се радва. Ако посадите един човек в земята, той не може да се радва. От тази аналогия може да извадите един общ закон.

Аз правя аналогии и някои от учениците правят аналогии. Но знаете ли на какво мязат тези аналогии? Някои казват: „Ама Господ не може ли да направи всичко?“ Е, що от това, ако Господ може да направи всичко? Господ може да направи всичко по Своя ум, но ти не можеш да направиш всичко по своя ум. Ако ти ходиш по Волята Му, както Той мисли, ти ще се ползваш от това, което Той прави, но за тебе специално Той нищо няма да направи. Ако ти мислиш, че Бог ще направи по твоята воля нещо, лъжеш се. Той няма да си помръдне даже и най-малкото пръстче заради тебе. Казваш: „Господ за мене не мисли ли?“ – Той за вас не мисли никак. – „Как, не мисли ли за нас?“ Бог не мисли като нас. Неговата мисъл е особена. Вие имате понятие за себе си, че мислите, но не мислите. „Как не мислим?“ Да, не мислите като Бога. Преди хиляди години пророкът е казал за Господа: „Неговите мисли не са като нашите.“ Колкото е разстоянието от небето до Земята, толкова е разстоянието между Божествените и нашите мисли. Следователно, като има такава разлика, какви ще са нашите мисли? Вследствие на това крайните мисли, от които вадите заключение, органически произвеждат известни резултати във вас, които се отразяват върху вашето развитие.

В живота има две крайности. Животът не седи нито в скръбта, нито в радостта. Днес хората говорят за радостта, но Радостта е достояние само на ангелите. Скръбта обаче е непонятна за един ангел. Ако му говорите за скръб, той не я разбира, защото скръбта е признак на малка чистота.

Всеки един, който е свързан с материята, който се е вплел в нея, скърби. „Ама скърбен е.“ Че как да не скърби? Щом се е вплел в материята, ще скърби. Един ангел не може да скърби. Казвате: „Ама Господ не скърби ли?“ – Господ никак не скърби, нито тъга има. Падналите духове пък са запознати само със скръбта, те не познават радостта. Ангелът не познава скръбта, но като гледа, че някой човек скърби, пита го: „Скърбиш ли?“ – Бутне тук, бутне там, вижда кои са причините за твоята скръб, махне туй-онуй от товара ти и облекчи душата ти. Казваш: „Поолекна ми малко.“ Туй, което за тебе е нещо субективно, за него е обективно. И като отидеш при него, той вижда скръбта ти, вижда, че един трън се е забил някъде в тебе, хване с щипците и те освободи. Този трън е една малка мисъл, едно малко желание, загнездило се в тебе – извади го и всичко ще се свърши. Казвате: „Ама как тъй ангелът да не скърби!“ Ангелите не могат да скърбят, понеже у тях съзнанието е толкова будно, техните крака са тъй хубаво обути, техните тела са тъй хубаво облечени, че никакъв трън, т. е. никаква посторонна мисъл не може да влезе. Техните трептения са толкова бързи и толкова силни, че никаква скръб не може да мине през тия трептения, всичко туй се отблъсква. Понеже човек е в едно средно състояние – между падналите духове и ангелите – по туй се отличава от тях, че отчасти разбира скръбта и отчасти разбира радостта. Вие мислите, че разбирате Радостта! Отчасти я разбирате. Вие още не разбирате Радостта, която ангелите имат, не разбирате и скръбта, и мъчнотиите, които падналите духове имат. Това са философски разсъждения. Аз изваждам от тях един извод.

Следователно вие в Школата ще се стремите да имате една трезва мисъл, за да имате простор в мисълта, да можете да се развивате. Аз забелязвам често едно отклонение във вашата мисъл и то е следното: понеже вие не сте на един уровень на развитие, всеки един от вас си има специално разбиране – слушате ме, каквото казвам, и си казвате: „Аз разбирам като онзи брат.“ – Не, не, всеки брат си има свое разбиране. „Ама аз разбирам, зная нещата като него.“ – Не, не, ти още не знаеш

как разбира той. Знанието после ще дойде. Ще ви се дадат практически, не само теоретически задачи. Грънчар си – ще направиш едно хубаво гърне. Художник си – ще нарисуваш една хубава картина. Музикант си, поет си – ще напишеш нещо. Има правила за всичко това. И после това нещо, изработено от вас, трябва да се оцени от другите. Е, хубаво, да кажем, че си художник. Нарисуваш една картина, дадеш я за оценка. Казваш: „Тия хора не разбират от художество, те са пристрастни.“ Хубаво, ще изберем други. Избери някои от най-простите хора, които не са учили художество, и ще оставим и твоята, и моята картина, да видим коя ще одобрят, какво впечатление ще извадят. Дойдат, разгледат картините и харесат твоята. Какво трябва да кажа аз? – Ще призная факта тъй, както си е – нищо повече! Природата има едно безпристрастно мнение за нас. Трябва да знаете, че не можете с нищо да я накарате да си измени мнението за вас. И по някой път вие запитвате: „Какви са тези поменици?“ Аз ще ви кажа друго нещо: няма престъпление, което всеки един от вас да не го е направил. Ама как? Много просто! Едно време ти си живял във формата на един тигър и като такъв колко хора си изпоял. Едно време си бил змия и като змия колко животинки си изпоял, удушил! Като сте минали през всичките форми на животните, знаете ли колко беззакония сте извършили? И сега седите, минавате за... Не, Природата всичко е записала и казва: „Еди-кой си едно време беше тигър, мечка, змия, крокодил и извърши много престъпления.“ Всичко е записала тя! Е, питам тогава, где остава вашето благородство? – Вашето благородство ще се прояви в бъдеще.

Сега философски ще ви определя друго едно понятие – понятието за минало, настояще и бъдеще. Вие имате едно криво схващане за минало, настояще и бъдеще. Някои мислят, че миналото е процес на нещо минало вече, сложно, и никой не може да борави с него. Не е така. И за бъдещето мислят също тъй. Нашето бъдеще за напредналите същества е настояще. Туй, което за другите е настояще, за нас е бъдеще. Нашето настояще пък е бъдеще за животните,

затуй те се стремят към нас. Следователно настоящето на ангелите е наше бъдеще, а тяхното минало е наше настояще. Нашето минало пък е настояще за други същества. Тъй щото едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето – във всичките тези моменти живеят същества. Вие трябва да пазите тия философски различия: да знаете, че всички същества в дадения момент и от миналото, и от настоящето, и от бъдещето, са живи същества и всичко това функционира. И тогава казваме философски, че Бог се проявява на всички живи същества във всички моменти.

Това е една велика мисъл и ако речем да я обясним философски, тя веднага ще се замъгли и човек ще загуби това, което разбира. Вие не може да разберете как се проявява Бог в съзнанието на едно цвете, в съзнанието на един човек, в съзнанието на един ангел и в съзнанието на по-напредналите същества, но това е факт. За себе си ние можем да знаем. Как се проявява Бог в мене аз зная, но – в другите, това е една тайна, която трябва да изучавате. За един ангел животът на цялото човечество представлява сериозен обект за изучаване. Понеже ангелът е извън вас, извън човешкия живот, той изучава човека, интересува се от него, но той не може да влезе в човешкия живот, понеже това е грях. Има врата, която не го пропуска. Един Ангел, щом влезе при вас, той ще се опетни, затова трябва да стане човек, да престане да бъде Ангел. А вие, за да бъдете Ангели, трябва да престанете да страдате. Ама какво да правим с децата си? – Щом мислиш за децата си, ти си един човек, ти си на Земята. Ама то е жестоко! – Щом е жестоко, ти си долу, ти си един демон. Престанеш ли да мислиш за децата си, ти си Ангел, горе си. Това са забъркани понятия, а вие трябва да имате строго определени понятия. Трябва да имате такива понятия, с които ще си помагате, затова ще се стремите животът ви да бъде разнообразен. За вас трябва разнообразие. Еднообразието е убийствено. Човек е същество на разнообразието. Той има разнообразието на съществата на скръбта, има разнообразието и на съществата на Радостта, при това има още и свое собствено разнообразие. Какво е неговото собствено разнообразие? – Че някой път

си прави букет – свива цветя от своята радост и от своята скръб и така ги предлага другиму. Когато ангелът ви дава един букет, той е букет само от радост. Човек не може да даде букет само от радост. Например един момък откъсне едно цвете и го даде на приятелката си. Тя се радва, казва: „А, колко ме обича!“ – Не, не, в туй, откъснатото цвете, се крие една голяма скръб, която момата не вижда. Какво означава откъснатото цвете? Ще ви го изтълкувам сега. Ето какъв е езикът му. С това цвете момъкът казва: „Колко те обичам! Един ден аз ще те откъсна като туй цвете и след време, като увехнеш, ще те захвърля. От тебе няма да остане нищо. Ти си едно цвете, откъснато от Небето и хвърлено на Земята. Един ден ще увехнеш и ще те хвърля.“ Туй казва момъкът. Момата пък казва: „Ето моя спасител.“ Това са крайни философски заблуждения. Този момък нямаше право да откъсне това цвете, било теменужка или каквото и да е. Той трябваше да го занесе в една малка саксийка, да го посади там и да ѝ го подари живо, като каже: „Поливай туй цветенце.“ Нека тя го полива, наглежда – туй има повече смисъл, отколкото да ѝ го даде туй, откъснато. Сега ние откъснем една Божествена мисъл и казваме: „Колко е красива тя!“ Тия откъснати цветя са отделните стихове от Писанието. Това е нашата съвременна култура. Тия Божествени слова трябва да бъдат живи и всяко едно Слово да е посадено в саксийка. Туй е Учение!

Сега тази беседа няма да ви направи по-добри, вие пак ще си вървите по вашия път. Това не е беседа, това са малки забележки. Вие ще ме изслушате и ще си кажете като турците. Знаете ли какво казват турците? Те казват: „Ходжата си пее това, което си знае.“ И три викала да има, все същото си пее: „Аллах, Аллах!“ На първото викало се качва – едно си пее. На второто викало се качва – същото си пее, на третото – същото, все същото си пее, макар че нагоре се качва. Една и съща молитва си пее той. Защо има три викала? Не е виновен ходжата, такъв е редът на нещата. На онзи, който е дал идеята за направа на джамията с три викала, не му е дошло наум да съчини три различни молитви. Вследствие на това ходжата, като не може да съчини молитвите, пее, каквото си знае. Не

че е забранено да се четат и други молитви, но на този, който е направил викалата, му е дошла на ума само една молитва. Та казвам: вие за първото викало имате вече една молитва, но за второто и третото нямате, затова или вие ще измислите, или ще повикате друг някой да ви направи по една молитва за всяко викало. Ще се стремите.

Някой път мнозина правят погрешки, казват: „Виж, изчезна от нас туй въодушевление!“ Изчезнало въодушевлението! Въодушевлението в света е извън времето и пространството. То идва и си заминава моментално. То не съществува във времето и пространството. Наблюдавайте какво е състоянието ви при всяка ваша скръб. Събудите се сутрин, чувствате се, като че сте изгубили нещо. Прекарате деня в скръб, легнете си, но на другата сутрин станете, чувствате се радостни. Някой път седите, дойде ви някакво въодушевление и след 3-4 часа дойде радостта. Някой път идват тъжни мисли, че от вас нищо няма да стане! Нещо ти говори, говори, натиска те и, като си въздъхнеш, изчезне като кошмар. След това друго нещо ти казва: „Не, от тебе нещо ще стане.“ И тъй: нагоре-надолу, нагоре-надолу – това са промени в състоянията, които не стават с всички същества, но с по-напредналите. Опасността за окултните ученици седи в това, че те, като развиват своята чувствителност, пропорционално на това се увеличават и страданията им в света. „Едно време – казва, – аз бях щастлив, а сега, вместо да съм по-радостен, страдам повече.“ – Не, ти сега си по-щастлив, повече радости имаш. Как? Ами че какво по-хубаво от това, вместо през целия си живот да пееш „цвете мило, цвете красно“, да пееш все разнообразни песни? Все едно ли е? Станеш сутрин: „цвете мило, цвете красно“, станеш на другата сутрин – пак същото. Ще кажете: „Е, това е хубаво!“ Ами хубаво ли е през целия живот все боб да ти готвят? Станеш сутрин – боб. На другата сутрин – пак боб. По някой път казвате: „Е, може и тъй да се живее.“ Не е така, все боб не се яде. Разнообразие трябва в мисълта! Първото нещо: разнообразие трябва! Това е едно правило. Косвено ние си даваме вид на свободни, но един друг се копираме. Ако някой те изкушава на пътя: да кажем,

постъпва грубо, той с това ти дава един лош пример и ти да постъпваш като него. Там се огрубяват хората. Той, като ти каже една груба дума, поставя те на изкушение и ти казваш: „Чакай, и аз мога да ти кажа нещо подобно!“ Кажеш му още по-лоша дума. Е, питам: двама души, които си казват лоши думи, какво постигат? – Огрубяват се – нищо повече. Там е всичката мъчнотия. Затуй в езика си, в мисълта си трябва да сте въздържани, ако искате да вървите успешно.

Тази вечер искам да мина към втория стадий на музиката.

Ние приехме едно условие, че ще пеете, но вие не си изпълнихте условието. Доколкото виждам, вие не пеете. По някой път слушам: гласовете ви са такива... – не зная, трябва да измисля някоя дума, с която да ги кръстя. Някога слушам: гласовете ви са като кавала на някой кавалджия, който не го е мазал дълго време. Разбира се, ние трябва да поставим пеенето на една идеална основа. Музиката и пеенето аз не ги вземам като изкуства за прехрана. Вие не трябва да казвате: „Ако изляза да пея, какво ще кажат хората за мене?“ Ако излезеш като някоя певица, то е друго нещо. Вие излизате да пеете за себе си. Аз искам да пеете за себе си – за никого друго! Ама за какво себе си подразбирам? Не за това лично себе си, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никакъв друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пеенето, което сега употребявате, е език на много напреднали същества. Те са създали музиката. И туй, което за нас е безсмислено, тоновете например, за тях те са говор. Когато един ден стигнете до туй развитие, ще видите, че в един тон сол има нещо повече, отколкото вие може да разберете. В даден случай той ще ви проговори. В музиката ние схващаме само външната страна – нищо друго не схващаме, никакъв смисъл не схващаме. Когато искаш да изкажеш нещо умилно, меко или силно, тия тонове се турят в известна връзка и изразяват това, което желаш, било то радостно или скръбно. Питам ви: кой

застави човека да направи цигулката? Тя е един инструмент, снет, копиран приблизително само от един по-висш свят и така пренесен на Земята. Според тези материали, които сега съществуват на Земята, човек е направил приблизително подобна цигулка на тази от по-висшия свят, за да може да свири и да се разговаря с нея. Каквито и да са сегашните свирци, благодарение на тях човечеството се облагородява. Те са като онези буболечици, глисти долу в земята, които си правят дупки там и помагат на орача. Сегашната човешка култура е приготвление за бъдещата култура. Казвате: „Е, не ни трябва светско знание.“ Ако тези светски хора не пееха, знаете ли, че вие не бихте могли да излезете навън в света? Докато те пеят, вие ще се радвате. Но престанат ли да пеят, и радостта ще изчезне. И аз гледам – някои светски хора пеят с въодушевление.

Вие тук, откакто се заехте с окултното пеене, забравихте вашето обикновено пеене.

Да изпеем сега *Мир* с постепенно отслабване на гласа. То е леко упражнение. Още един път!

Сега да изпеем *Махар Бену Аба*.

Изпейте сега следната песен:

*Кажи ми ти, светли Божи лъч,
благо то на живота,
светлия прав път на чистите души (2),
души, души, чистите души,
измити във водите на Любовта (2),
във водите на Любовта (2),
живели в светлината на разумността,
в светлината на разумността,
хранени със Словото на живата Истина,
живата Истина, Истина, Истина.*

Ниските тонове са такива, понеже се отдалечават, а за нас се представят, като че спадат. Ниските тонове обаче са най-изразителни. Ниските тонове са миналото, от което се отдалечаваме, а високите тонове са бъдещето, към което се приближаваме.

Вторият стадий на музиката е свободното пеене. При свободното пеене сегашната музика не може да върви, защото тактът трябва съвсем другояче да се мени, ударенията на думите пък имат особено съчетание. И ако човек не е въодушевен, той не може да пее. Щом дойде въодушевлението, всички могат да пеят.

Хайде сега да изпеем „*Каж ми ти, светли Божии лъчи*“. Туй упражнение засега може да го оставим незавършено.

Трябва да се стремите да пеете тихо, защото в тихото пеене вие ще можете да владеете гласа си. Тихото пеене облагородява. Силното пеене е повече волево. Когато искате да предадете нещо възвишено и благородно на вашата мисъл, на вашите чувства, трябва да пеете тихо. Силното пеене е като онзи тъпан, който бие в музиката – той влияе на ушите, но и това си е на място.

Сега да направим едно малко променяне. Изпейте думите *Благост (3) носи (3) светлината (3)*. То е по ритъма на сърцето. Първото упражнение е от втората категория на музиката.

Във всичките времена учениците от окултните школи са се спъвали от големите си очаквания. Ученикът не трябва да очаква големи резултати. Всичките резултати са все микроскопически. Епохално рядко се случва туй, което очаквате. При сегашните условия трябва да благодарите даже и само на това, че можете да се съберете и да си попеете малко. Казвате: „А, благост носи светлината! Какво съдържат тия думи?“ Питам: ако ти имаш възможност да изпееш тези три думи или пък ти предложат сто милиона лева, кое струва повече, кое би предпочел? Ако българските пари се обезценят тъй, както германските, какво ще струват тия пари? Със сто милиона лева ти не ще можеш да си купиш мастило, за да напишеш тези три думи. Тези три думи ще оставят у вас отпечатъци за великото бъдеще, а стоте милиона няма да оставят нищо. Ако имате сто милиона лева, ще ви е страх този да не ви обере, онзи да не ви обере: неприятели ще имате и ще се ожесточите. А като пеете *Благост носи Светлината*, за нищо няма да се безпокоите. Ще кажете: „А, това да пея,

е детинска работа, но като имам тия пари, ще се повдигна.“ Никакво повдигане няма да има! Не съм против парите, но туй, както се използва богатството днес, това не е нищо – то е едно голямо зло. Ако тези пари ме скарат с моите близки, ако те ме отчуждят и от Бога, и от хората, и ако не мога да спя, защо ми са? Ако тия пари служат като едно средство за сближаване, добре дошли. Щом са добре дошли, като дойдат парите в мене, ще ги угостя и – хайде навън! А сега всички хора угощават парите, турят ги в касата си и им казват: „Навън няма да вървите!“ – Не, ще им кажете: „Навън!“ Та ще оценявате малките неща. Съберете се и благодарете за тях!

Сега ще каже някой: „Велики неща има вътре в Природата!“ Знаете ли какви са великите неща? Вземете как разглеждат в науката Слънцето? – Като една голяма горяща маса, като изучават и неговите елементи. В тази горяща маса има желязо, злато и много други елементи, които се забелязват в спектроскопа. И после определят температурата му. С това се задоволяват всички хора. Това не е наука. Учените изучават още и всичките други звезди и планети, но въпреки всичко това ние сме в невежество. Туй както върви засега съвременната наука, това е много добре. Туй е усилието на волята на учените хора, туй е усилието на човешкия Дух. Не казвам, че учените не знаят нищо, знаят, но туй е само въведение във великата наука. Трябва да се учи! Туй като вървите – там, дето науката спира, вие ще продължавате вашия път. И няма туй изведнъж да правите заключения. Аз харесвам съвременните хора, те вървят стъпка по стъпка. Някои от окултните ученици правят следната погрешка. Някои слушат, че на Слънцето има хора. Нека каже: „Чух една сказка, казваше се, че на Слънцето имало хора.“ А той говори направо, като че сам е проверил това. Не, не, ако ти си ходил, можеш да споделиш това, но ако само си слушал една сказка и ти допада тази идея, кажи: „Хареса ми тази сказка, особени идеи има.“ А ние веднага одобряваме. Сегашната култура има лоши, но и добри страни.

После, като дойдем до медицината, вие казвате: „Аз не искам да ме лекува такъв лекар.“ – Не, все трябва да ви

лекува някой лекар. От чисто окултно гледище някой лекар ти дължи нещо от миналото – той трябва да ти се изплати. Ти си на умиране. Той дойде, има магнетическа сила в себе си, тури си ръката на главата ти и ти оздравееш. Като си отиде, кажеш: „Слава Богу, олекна ми!“ Остави този лекар да изпълни своята карма! Ти казваш: „Аз не искам лекар“, а като се намериш на зор, търсиш лекар. Докато сте здрави, лекари не искате, а после ги търсите. Не е право това, да не искаме лекари, но глупаво лекуване не искаме. Има много такива примери. Заболи те главата, дойде някой лекар – лед ти тури. Корем те заболи, някакво възпаление се яви – лед ти тури. Този начин на лечение го няма в Природата. Тия методи не са меродавни и в медицинската наука. Това са методи само на няколко лекари. Като разглеждаш медицината, ти ще я разглеждаш като наука, която се е проявила още от най-ранните времена. Сегашният метод на лекуване с лед е нов метод. Този нов метод, който лекарите употребяват, не е естествен. Египтяните не са лекували така. И Природата не лекува така. Понеже Природата е предвидила, че ще грешим, че ще се разболяваме, тя е създала и средства за лекуване. Някой се разболе, тя казва: „Ти ще свариш малко вода и ще пиеш, докато се изпотиш хубаво.“ Заболи те нещо, пръстът ти започва да бере, Природата казва: „Сдъвчи една смокиня, увий хубаво с нея пръста си и ще ти мине.“ Или: „Свари няколко смокини във вода, направи лапа от тях и я тури на пръста си.“ Добро лечебно средство е смокинята. Някой казва: „Е, със смокиня ще се лекувам. По друг начин ще опитам.“ По кой начин?

За всеки човек има по няколко начина, по седем-осем начина за лекуване. Само понякога човек може да се лекува по духовен начин. Малцина хора могат да се лекуват по духовен начин. Кои хора? – Само тия, у които няма абсолютно никакво съмнение. Те трябва да имат абсолютно доверие към тебе, пък и ти да бъдеш абсолютно искрен към тях. Няма ли това доверие и тази искреност помежду им, никакво духовно лекуване не може да има. Тогава ще приложиш един от методите на Природата: водата, билките и др. Този метод е най-добрият – без никакви разноси, без никакъв лек.

Освен този метод за лекуване има и трети метод. Той е музиката. Съберете се неколцина заедно и употребете музиката като средство за лекуване. Охтиката например може да се лекува с музика. Тя произвежда едно разширение в човека, което е особено нужно за охтичавия. Охтичавият човек мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само към неговата личност. Голяма завист има в него. Охтичавият човек, където и да ходи, в никого не може да види доброто. Той става краен песимист. Всички тия отрицателни черти в него са живи същества, от които той трябва да се освободи. Те черпят от неговите сокове. Ето защо, по един естествен начин, чрез музика, пеене и молитви, той ще може да се освободи от тия същества. Следователно трябва да пеете, да свирите, за да тонирате вашето тяло. Болните хора пеят ли? Щом видиш някой болен, можеш да познаеш ще оздравее ли, или не. Някой път вляза при някой болен: гледам го, останал сам – и той, като седи, ту си попее, ту си поплаче, но и плачът му пак във вид на песен. Аз зная, че това плачене е музика, и си казвам: „Този човек ще оздравее.“ – „Отде знаеш?“ – Знам. Пее ли, той няма да умре – той сам си помага, ще оздравее. Престане ли да пее, няма да оздравее. После – и в работата е пак същото. Има ли пеене – добре върви работата.

За кое пеене аз говоря? Разбирам туй – тихото, вътрешно пеене – да пееш за себе си. Чувам някой път – някоя мома викнала, запяла, та на цял километър гласът ѝ се чува. Това не е пеене. Когато някой човек тъй тихо пее, като че някоя пчела жужи, та едва се чува, туй е пеене. Това пеене носи не само здраве, но развива и умствените способности в човека. Всеки човек има този музикален център. Бог го е дал на всички, но трябва само малко храница да му дадете. Музикалното чувство е едно от хубавите чувства в човека и, ако пеем, ще се разбираме по-добре. Ако станем професионални певци, тогава няма да се разбираме, защото ще има спор кой е пял по-хубаво. Вижте – между всички певци, музиканти все спор се води, че този не взел правилно тона *фа*, че онзи не взел добре тона *ми*, че трети не взел бемола хубаво и т. н. Чудни са тези хора! Някои казват, че някой си еди-къде си

сбъркал. Че как констатираме тази погрешка? Представете си следното положение: съберат се двама музиканти, критици са и двамата. Единият взема бемол, другият настоява, че не трябва. И двамата имат музикално ухо. Кой е на правата страна? Аз слушах музиканта Марто. Той свири едно класическо парче, но не излезе хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нещо. При свиренето в известни парчета има особени трептения, като че някакъв отлив става в тях. Тия моменти Айнщайн ги нарича *вливане*. Та в свиренето на Марто липсваше именно това вливане и този отлив. Той не може да влее душата си. Второто парче хубаво изсвири, бързо ставаха тези вливания. Третото парче пак изсвири хубаво. Изобщо малко музиканти могат да свирят хубаво. Един музикант, за да свири хубаво, непременно трябва да изкара двойника си и да го тури на лъка си или в пианото. Може ли да направи това, за такъв музикант казват: „Харесва ми този музикант!“ Изобщо музикантът трябва да има вдъхновение. Идеалните музиканти ще дойдат, но кога? Марто хубаво свири, но като му плащат, той губи половината от силата си. Казват: „Този музикант влага чувство в свиренето си.“ Влага чувство, защото иска да има благоволенieto на публиката, иска да му ръкопляскаат. После някой музикант като свири, прави особени жестове. Казва: „Нали хубаво ги направих?“ – Не, когато музикантът свири за себе си, когато се вдълбочи и никого не вижда, тогава и цветовете са други. След туй пак го виждаш, слиза от сцената, очите му са към слушателите. Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно – това е съобразно с музиката. Засега и това, което имаме, не е лошо, благодарим за него, но за в бъдеще трябва да бъде тъй, както ви говорях.

Та ние искаме да създадем тази музика във вас не сега, но за в бъдеще. Хубаво е да слушаш тъй, като критикуват този-онзи, но сега от мое гледище аз изказвам мнение да се въздържате в критиката. Свири някой – ти хвърлиш един критичен поглед към него, той погледне, долови погледа и съзнанието му се раздвоява – между ръката и ума му

няма връзка. Няма по-хубаво нещо от това, когато умът и сърцето на човека са в хармония, когато изпълняват заедно всичките свои действия. Знаете ли колко е болезнено, когато някой млад поет например напише някое стихотворение и го осмееят! Нещо го чопли: да го занесе някому, да му го прочете. Той го носи като новородено дете. Млад поет е, занесе го на някой стар опитен поет – да му го прочете и той да се изкаже. Този, старият поет, слуша, поухили се и каже, че нищо не струва. Каква болка свива сърцето на този млад поет, какъв катаклизъм става у него! След туй, като се поуталожи болката малко, вземе отново стихотворението си, тури го в другия си джоб и го занесе на друг поет. Ако той му каже, че го е написал хубаво, радва се. Всичките поети все трябва да минат през една дисциплина. Ако разглеждат произведенията на някой виден поет, и нему само тук-там нещо ще одобрят.

Та и вашите знания като ученици все по същия закон ще минат. Няма да бързате да се произнасяте, няма и да се критикувате. Не е хубаво да се вадят слабите страни на хората. По-добре е да вадите добрите страни. Всички хора са силни критици в слабите страни. В Доброто малко критици имаме. Онзи критик, на когото са намазали перото с пари, за да даде добри отзиви, казва: „А, хубаво е това!“ Истински критик е този, който пише доброволно, по убеждение, без всякакво възнаграждение, без всякакъв подкуп. Някой път намажат някому перото с пари, за да критикува някого, да даде лоши отзиви. Казвам: и похвалата, и критиката не струват нищо, защото перото е намазано с пари. Критика, в която не присъства никакво користолюбие, само тя е добра. Така трябва да бъде между вас!

Размишление

Мир! – Мирът носи Божията радост.

ШКОЛАТА И РАЗВИТИЕТО НА УЧЕНИКА

*Единадесета лекция от Учителя
26 декември 1923 г., София*

ШКОЛАТА И РАЗВИТИЕТО НА УЧЕНИКА

Тайна молитва

Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на знанието“.

Тема за следващия път: „Единство на обичта“.

Сега ще изпеем новото упражнение „Благост“.

*Благост, Благост, Благост,
носи, носи, носи
Светлината, Светлината, Светлината.*

*Радост носи за живота (3 пъти),
за живота тя (3 пъти).*

*Стари вдига, млади вдига (2 пъти)
от леглото тя (3 пъти)*

*Болни милва, здрави радва (2 пъти),
кога иде тя (3 пъти).*

*И реки текат обилно, и цветя
цъфтят красиво (2 пъти),
кога иде тя (3 пъти).*

Музиката е диагноза. Когато човек загуби своето равновесие, тоновете спадат – той не може да взема верен тон. И колкото повече човек огрубява, също така огрубява и неговото гърло, понеже вибрациите му стават груби, пречупени. Някои казват: „Не мога да взема верен тон.“ Щом не можеш да вземеш верен тон, това показва, че твоята енергия отива в низходяща степен. Има добри цигулари, които понякога не могат да вземат верни тонове. Някой път свирят по-хубаво, а някой път свирят лошо. И тъй, нека пеенето и музиката бъдат една диагноза за вас. Ако не пеете гласно, поне вътре в душата си трябва да сте музикални – не по буква, но душата ви да пее.

Изпейте сега упражнението *Мир* с тоновете *до, ми, сол, до*. Упражнете го сега само с *до, ми, сол*.

Разгневиш с нея кой път – ще пееш на себе си упражнението *Мир*. Ще си кажеш така: „Висшето пее на нисшето.“ Казваш: „Какво трябва да правя? Не ми върви, не разбирам живота.“ Ще си изпееш *Мир*. Ама не мога да простя: *Мир!* – *до, ми, сол*. Ще пееш тази дума: *Мир!* Мирът е дете на Любовта, а ние знаем, че децата са тези, които помиряват къщата. Много хора, много ученици си правят илюзии за едно, за друго и с това затрудняват живота си. Аз наричам илюзиите незаконородени деца. Заблужденията са, които карат хората да страдат за Бога, за ангелите. Чул-недочул нещо, тъй казал или писал еди-кой си – това са все илюзии. Не, не, истина е само това, което ти сам видиш и знаеш. Туй, което другите знаят – то е истина за тях. По-нататък: истина за двама души е само това, което двамата са внесли, и когато са направили сравнение за видяното помежду си. Истина за трима е това, когато и тримата са направили сравнение във видяното и резултатите са едни и същи. А сега, съберат се неколцина и единият казва: „Аз имам особено понятие за оня свят.“ Какво понятие? За онзи свят ти не можеш да имаш особено понятие, особена философия. В Духовния свят Светлината е такава, че който човек влезе там, не може да се лъже, не може да има илюзии. Там Светлината е много силна. Във физическия свят може да има лъжи, понеже сенките се въртят. В този свят човек може да си състави две понятия за нещата, а в Духовния свят може да има само едно понятие. Сега например, щом се прави една такава забележка, веднага във вашето съзнание се явява мисълта: „Това е за еди-кого си.“ – Не, това е обща бележка. За Истината трябва всякога да имаме еднакви схващания. Когато на едно дете в даден случай сложиш ядене за обяд, не е важно много ли има, но важно за него е онова, което неговият език вкуси и неговият стомах възприеме. Което езикът на детето почувства и което стомахът му преработи, това е важното за него в случая. Паницата ти може да е пълна с ядене, но ако твоят вкус е покварен, ако стомахът ти не може да работи, какво се

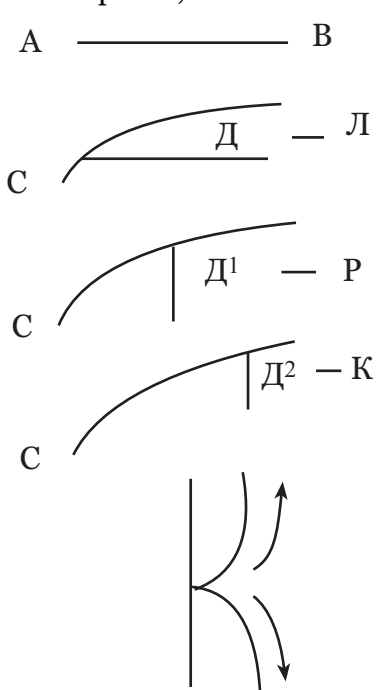
ползваш от това изобилие? Някой може да има малко, но му е сладичко. Защо? – Стомахът му е здрав. Първият казва: „Изобилно имам, но нямам вкус.“

И тъй, при лечението пулсът спада всякога при ония хора, които не вървят по правия път. После, всички меланхолици, всички хора, които намислят да извършат някое престъпление, престават да пеят. Разправя един американски проповедник следния анекдот. Дете отива на събрание в една църква с баща си, човек на около 40 -50 години, стар християнин. Детето казва на баща си. „Татко, аз виждам – всички хора пеят на събранието, ти защо не пееш?“ – „Е, синко, те се радват, пеят, а аз съм утвърден вече, мене пеене не ми трябва. Те сега се учат.“ Един ден детето и бащата отиват с едно малко кабриолетче на разходка. Конят имал нрав да се спира на едно място и да не иска да върви. Детето казва: „Татко, конят се е утвърдил, затова не иска да върви.“ Благодарим на такова утвърдяване. Наистина животът не седи само в пеене, но това е едно от добрите качества на човешката душа. Пеенето е само един начин, по който човек може да се изрази. Френологически, тъй както е поставен центърът на музиката в човека, той е на границата между двете царства: между чисто материалния и Духовния свят. Въобще у всички хора, между всички религии разположения човек ще го познаеш по това, че той всякога пее или, най-малкото – тананика. Неразположеният човек не пее, той си мълчи. Разбира се, Природата, като е вложила пеенето у човека, тя си има своите дълбоки причини – защо и за какво го е вложила. Защо хората пеят? Защо съществува пеенето? По своята същина пеенето съществува като един факт и ние го изнасяме – нищо повече.

Всички пеят *Мир* – до, ми, сол. *Мир* е едносложна дума, нали? На *И*-то може да турим една низходяща и една възходяща степен. И действително – *И*-то е път на възлизане и на слизане. При *М*-то имаме вече миньорна гама. Тя може и да се промени. При тона *сол* вървим вече нагоре.

В какво седи силата на една реч? Правили ли сте изследвания, да видите в какво седи силата на парите и силата на

хубавите думи в живота? Вземете думите *обич* и *любов*. Коя е по-звучна? (*Обич*) Отварянето на устата широко, като за изговаряне на буквата *О*, означава избухване. Буквата *Б* какво означава? Изучавали ли сте какво свойство се крие в тази съгласна? При всяка съгласна буква се упражнява известно налягане върху небцето, т. е. става известно нагласяване на устата. При *Б* стискате устните си, а при *Л* туряте езика си горе. Пречупване става, геометрия има при изговаряне на буквите. При всяка една буква положението на езика и движението на устните е различно. Линията *АВ* в чертежа означава стисната, затворена уста. За да изговорите някоя буква, отвътре става едно напрежение. *С* – това са небцето и зъбите горе. При изговаряне на буквата *Л* езикът взема положение *Д*. При изговаряне на буквата *Р* езикът е малко по-назад, взема положение *Д'*. При изговаряне на буквата *К* езикът се оттегля към гърлото, взема положение *Д''*. Вижте какъв е законът.

Знаете как се пише буквата *К*. Тъй, както виждате буквата *К* на чертежа, тя казва: „Аз мога и надолу, и нагоре.“ Буквата *К* не е от много добрите букви. При изговарянето ѝ езикът е готов да мушка като някое копие. Но *К*-то има и добрите си страни. То казва: „Аз мога не само да коля, но съм и кротък. После с *К* се пишат думите *кола* и *колело*. Значи аз съм в началото на всяко движение.“ *Клепало* също се пише с *К*. Имаме обаче и думите *клекав*, *къпав*. Тъй щото в буквата *К* са събрани противоположни качества. И тя си го признава: „Две противоположни качества има у мене: и нагоре мога да отида, и надолу – *К*.“

И тъй, тази енергия, събрана в гърлото, е причина да се произведат два различни резултата при изговарянето на буквата *К*. В гърлото ни се намират известни чакри. Някой път изговарянето на буквата *К* може да произведе в тебе или низходящо, или възходящо състояние на гърлото, т. е. или да повдигне, или да понижи вибрациите на гласните струни. Защо? – Понеже тия течения отдолу минават в гърлото. Или както казват астролозите, *К*-то в твоите лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. Затова при неразположение всякога трябва да употребявате меките букви. Коя буква е мека според вас? – Буквата *М*. Кое взема участие при произнасяне на тази буква? (*Устните, носът.*) Значи *М*-то казва на *Б*-то: „Аз не само раста и търся Слънцето, за да го използвам, но зная и законите на мисълта. *М* – мисъл. Аз зная как да мисля. После, в мене има и милосърдие.“

Сега това са само символи, емблеми на известни сили, които оперират в нас. Още имаме и думата *милост* и т. н. При неразположение на духа ще произнасяте тези меки букви, защото при грубост човек всякога предизвиква такива букви, които са силни. Този закон до известна степен е верен. Всички думи или имена, които съдържат силни букви, мязат на хората. Например ако буквата *Р* се тури в началото на една дума, упражнява едно влияние, ако се тури в средата – друго влияние. Но за да се издигне човек над тия влияния, трябва по-високо съзнание, трябва знания. Ако знанието се даде на хора, които не са готови, те бабичасват. Аз наричам *бабичасване* туй състояние на хората, при което те имат много знания, които не могат да асимилират, не могат да ги разберат и да ги използват. Такива знания остават като една утайка в Природата, а законът е такъв: всяко нещо в Природата трябва разумно да се използва. И тогава туй, което в даден момент вземеш и използваш, то остава. Оставиш ли го за после, то минава неизползвано. Туй, което можеш да извадиш за себе си в сегашния момент, то ще те ползва. Трябва да знаете, че едно обяснение, което ви се дава за една буква, или едно разискване върху някоя тема – това става само веднъж, не може да се повтори вече. Една мисъл, дошла

веднъж и неизползвана – това е изгубен момент, втори път не се връща. Някой казва: „Е, после.“ – Не, вие трябва да използвате моментите. Този момент втори път не се връща. Каквото си използвал, то ще ти остане. Туй съчетание на условията, при които известни истини ти са казани, в друг случай не може да ги имаш. Туй е вярно не само по отношение на човека, но и по отношение на нашата Земя. Туй, което сега Земята преминава през пространството, втори път никога няма да го мине. Ще кажете: „Идущата година тя ще мине пак по същия път.“ – Да, тя ще мине около Слънцето, но не и през същото пространство, защото и Слънцето се мени. Следователно този момент, който минава сега, използвай го. Ти казваш: „Утре!“ – Не, не, това е философия, която няма никакъв смисъл. Туй, което в дадения момент използваш за себе си, него ще носиш през цялата вечност. Туй пък, което сега си изгубил, никога няма да го добиеш. Може отчасти да се домогнеш до него, но все-таки ще почувстваш, че то е един кърпеж, не е цяло парче. И много праведници от Невидимия свят, като погледнат с онова, вечното око, на тази ти придобивка, ще кажат: „Кръпка е това!“ Тя може да бъде закръпена отлично, но все е кръпка. Сега вие ще кажете: „Защо този закон е толкова строг?“ Той е много хубав закон. Той е закон само за ученици. И тези кръпки не струват нито пет пари за онзи, у когото има знание, съзнание, който търси Любовта, Мъдростта и Божествената Истина. Това са велики правила, с които човек трябва да борави.

Та всяко благо, което днес ви се дава, не го отлагайте! Някой казва: „Като дойдем в някое друго прераждане, тогава ще го използваме.“ – Не, не, сега! Ти, като дойдеш в друго прераждане, ще имаш толкова кръпки на дрехата си, че ще помниш какъв си бил. Ти сега, в туй прераждане не искаш да живееш добре, че втори път като дойдеш, тогава ли ще живееш добре. Това е само игра на зар. Казва: „Сега загубих, но втори път ще спечеля.“ – Но на какво отгоре, като нямаш никакво знание? – „Е, аз ще хвърля пак.“ Хвърляш, но пак загубваш. – „Е, трети път ще спечеля.“ После казваш: „Чакай: четвърти, пети, шести път, докато спечеля.“ – Не, като

хвърлиш един път – и трябва да спечелиш. Това разбирам положително знание. Някой казва: „Аз зная.“ Е, хубаво, като знаеш, ела тогава да играем на табла. Нали си пророк, нали знаеш: казваш ми, че като хвърлиш зара, ще спечелиш. Аз казвам: няма да спечелиш. Ако спечелиш, ти си прав, аз съм крив. Ако загубиш, аз съм прав, ти си крив. Но ти хвърляш и загубваш. Казваш: „Е, то е случайност.“ Казвам: ще спечелиш ли втори път? – „Ще спечеля.“ Казвам: няма да спечелиш. Хвърлиш пак, не спечелваш. – „Ако трети път хвърля, ще спечеля.“ – Няма да спечелиш. Хвърлиш пак, загубваш. Тогава аз обръщам закона. Казвам: аз ще хвърля зара и ще спечеля. Хвърлям и спечелвам. Каквото кажа – излиза. Това е знание вече. Хвърля и печеля – знание имам.

Туй е само за изяснение на въпроса. Това са игри, упражнения. Сега ще упражнявате това знание и върху други хора, и върху себе си. Всеки един от вас може да си прави опити. Да не си правим илюзии. Нито много ще се насърчаваме, нито пък ще се обезсърчаваме, но трябва да се стремим към онази Абсолютна Истина, която е необходима за Живота. Тогава ще бъдем свободни. Разбира се, такова едно състояние не се добива лесно. Че не се е научил човек отведнъж – нищо от това. Ще се опита втори, трети път. Вън от това има известни математически правила, чрез които всеки един от вас може да изчисли например в една лотария кои билети може да спечелят. Мнозина са правили такива опити, но онзи, който има туй правило, не може да злоупотребява с него. Злоупотребил ли, той загубва тази способност. Значи Природата не търпи лъжа. Ще се ползваш от нея, ще вземаш, колкото ти е потребно. Вземеш ли повече, изгубваш нейното доверие. И затуй в истинското знание на хората се изисква абсолютно чистосърдечие и вяност. Знанието и Мъдростта не търпят абсолютно никаква лъжа, никакъв фалш.

Сега тия символи, това произхождение на азбуката, не мислете, че е нещо произволно. Тия символи са образувани още преди хиляди години. Някои от тия символи днес са видоизменени от учените хора и с това те са направили едно голямо благодеяние, една голяма услуга на човечеството, като са опростили тъй буквите.

Всяка една дума съдържа известни елементи в себе си. Например аз написвам думата *благодет*. Тази дума в дадения случай съдържа известни елементи. Например буквата *Б* е един материален елемент, тя съдържа всички материали и условия на физическия свят. Онзи, който иска да говори за благодет, той не борави с Умствения свят. Благодетта трябва да има нещо материално в себе си. Ти не можеш да бъдеш благодет към някой човек, ако не го нахраниш, ако не го облечеш. С това започва благодетта, а не с красивите думи. Благодетта започва с реалното в света: с ядене, с обличане. След като си се занимавал с физическото, иде буквата *Л*. Тя е една преходна връзка към Умствения свят. Буквата *А* означава чисто умственият живот на човека, докато *Л*-то борави повече с Астралния свят, или с чувствения свят на човека. Това показва накъде е неговият стремеж. С други думи, *Л*-то показва човек, който се движи, който търси нещата. Кой търси нещата? – Само този, който чувства, само чувствата търсят. Който мисли, не търси. Когато обичаш, търсиш нещо, а като мислиш, ти си на едно място. Когато мисълта ти придобие способността едновременно и да чувства – значи и да мислиш, и да чувстваш – тогава има и движение, и търсене. Значи първите букви показват, че човек в материално отношение трябва да бъде здрав, да има какво да даде. Второто нещо: да може да се движи, да има добро сърце, да умее да чувства, да се стреми към нещо. Към Бога да се стреми. Буквата *А* показва, че човек не трябва да бъде само крайно интелигентен, много умен, за да знае как да даде, да направи туй благо, и то по най-интелигентен начин. Буквата *Г* е начин, като направиш туй благо, да знаеш как да го закрепил: да не се изменя, а да остане за вечни времена написано в архива на Природата. Буквата *О* е мярка, с която трябва да се мерят всички величини.

Сега ще ви приведа едно сравнение. Ако искате да знаете колко почитание и уважение имат хората към вас или какво мислят за вас, раздайте си всичкото имане, останете само с една скъсана шапка, със скъсани обувки и дрехи и излезте от София. Само така ще познаете каква цена имате. Това е

буквата *О* – нулата. Следователно един човек, който иска да покаже своята сила, трябва да тури една нула в джоба си. Може ли да турите една нула в джоба си? Един грош може да турите, но една нула може ли да турите? Нулата е едно качество. Значи ще носите в себе си едно качество и туй качество ще седи на върха на вашия език като една точица. Нулата се носи само на върха на езика. Тази нула е почти най-важното нещо. Нали, като направят някоя урна, турят нищото на устата на урната и през туй нищо излиза всичко навън? Ако туй нищо се запуши, тогава знаете ли какво може да стане? Ако спрем една река в нейния път, какво може да стане с околните села? – Те ще изчезнат. Следователно нищото показва безкористие в живота. Ние носим своята доброта само на езика си, а някой път, като искаме да станем премного големи, тогава запушваме езика си. Някои се оплакват, че били нищо. А то, докато си нищо, ти си човек. На Земята, щом станеш нещо, навъдят се жаби, риби и те се разполагат в туй нещо, т. е. те се развиват, а ти им носиш само мръсотии – нищо повече! И затуй всички велики Учители са проповядвали, че човек не трябва да има нищо. Туй е закон у тях. Другите хора нека носят богатство, а ученикът ще носи своето богатство на края на езика си! И като каже думата *нищо*, тя ще бъде толкова мощно изказана, че където и да иде, да има място за него. Ще кажете: „Къде ще се прехрани такъв човек?“ – Такъв човек навсякъде може да се прехрани. И казва се в Писанието: „Бог направил света от Нищо.“ Той направил света от една енергия, която не е подпушена.

Сега аз спирам до нищото, до *О*-то при думата *благодать*. Остават буквите *С*, *Т* и *Б* за ваше размишление, т. е. тези три букви вие ще ги разрешите. Какво означава буквата *С* в Природата? Ще направите едно разграничение. Разбира се, това, което ви говоря за буквите, не е Абсолютна истина. Това са относителни сили, които работят в Природата. Може да кажете какво е значението на тия букви в немския или английския език? – Същото. Само че там хората са в друга еволюция. Вземете буквата *Н* във френски и английски

език. Тя представлява нашето *У*, обърнато надолу. Значи тия хора са по-умни, по-установени. Славяните имат *У*-то, а европейците имат *У* (игрек).

Сега вземете думата *Гот* на немски език, българската дума *Бог* и еврейската дума *Йехова*. По какво се различават тия думи? Тези думи нямат еднакво значение у трите народа. Когато англичанинът употребява обръщението *to God*, това не означава онова, Абсолютното, а всички ония помощници на човечеството. Значи в по-мека форма е това. И следователно у тях думата *Бог* започва с буквата *g*, значи пак с Нищото. Англичанинът казва: „Действително, аз зная, че Бог е всесилен, че Той може да направи нещата от нищо, но все-таки, нека турим един корен към земята, да се закрепим това нищо.“ И затова турят този корен надолу – *g*. Българинът пък пише думата *Бог* с началната буква *Б*. Той казва: „За да мога да израсна нагоре, трябва да пусна корен надолу в земята.“ Той не иска само един корен, както англичанинът, но два корена – да секрепи по-здраво. Казва: „Два стълба на мен ми трябват.“ Евреинът пък казва другояче: „Нека Господ ми даде място да закача своето котле, да туря стоката си, тогава и аз ще съм готов всичко да направя за Него.“ Затуй той е станал търговец. Българинът е взел земеделието. Англичанинът, който има само един корен, какъв може да бъде? – Моряк със своя кораб. Корабът нали има само един корен – котвата. Като се спусне котвата в морето, корабът се държи. Значи англичаните вярват в един Господ, който има само един корен. Такова тълкуване може да им дадем според условията, при които те живеят. Вие може да оспорите това, но ние математически може да го докажем. Българинът казва: „На дърво без корен не се качвам.“ Затуй българинът много обича живота. Той е най-весел само тогава, когато хамбарът му е пълен. Англичанинът е весел, когато корабите му са пълни, а евреинът е весел, когато дюкянът му е пълен със стока. Всичко това не е абсолютната истина, но ние тълкуваме смисъла на нещата според знаците на Писанието. Тази бележка е, за да изучавате меките звуци. Тях наричат съгласни, те са по възможност меки. Сега вие

трябва да знаете как да се самонаблюдавате, защото, ако не се наблюдавате правилно, може да си създадете големи неприятности. Когато човек наблюдава, той трябва да бъде правдив. Първото нещо: като ученици трябва да бъдете много правдиви в своите заключения – и спрямо себе си, и спрямо другите. Ако намерите, че не сте правдиви, изправете се. Никога не правете лъжливи заключения! Във всичките си твърдения трябва да бъдете абсолютно правдиви! И в писане, и в говорене, необходимо ви е туй качество – правдивост. Навсякъде трябва да създадете отношения на правдивост. В света, там, дето можем да направим погрешки, може и да изправим своите погрешки.

На всеки човек Природата е дала точно определено място. Аз съм говорил и друг път: никой от вас не трябва да желае да измени своето място. В дадения случай, туй място, което Природата ти е дала, туй място, в което Бог те е поставил, е най-доброто за теб. Той няма да те остави там. Туй звание ти трябва да го минеш. Но дадено ли ти е едно положение, не го заменяй с друго. Този момент, в който сега живееш, е най-важният за тебе. Да кажем, ти си един бедняк, имаш само една риза. Друг някой е цар. Дойдат и те повикат. Кажат ти: „Ела, стани цар!“ Трябва да кажеш: „Не, туй положение аз не го искам. Ако исках да бъда цар, то преди да сляза тук, щях да се родя там, в царския дом, но понеже избрах да се родя в туй положение, не го сменям. И ако стана цар сега, всички ще ми се смеят, ще кажат: „Я, този говедар станал цар!“ И сега, понеже съм избрал туй звание, аз ще му бъда верен.“ Простият може да придобие знание, а царят може да изгуби знанието си. Царете не всякога са били най-учените и най-благородните. А бедният човек, като е самостоятелен, може да придобие само добродетел. Следователно ние трябва да използваме условията, при които сме поставени. Не роптайте, но използвайте условията! Не ги изменяйте, но ги облагородявайте! И после: нито укорявайте никого, нито вземайте страната му, нито пък се опълчвайте срещу него в училището. В училището, щом някой вземе страната на когото и да е, веднага се разделят на партии. Няма

какво да се делите на партии. Всеки ученик трябва да учи. Почнат ли учениците да се делят, тази работа не е на добър път. Ако се явяват някои несъгласия, някои онеправдания в Школата, те са едно изключение. В една Школа като тази на Всемирното Бяло Братство всичките погрешки са абсолютно изключени. Казвате: „Е, тия братя!“ Вие сте чудни. Ами какво са виновни тия братя? Срещне те някой, каже ти: „Ти си коравосърдечен човек.“ Казваш: „Обиди ме той.“ Ами той ти казва една истина. Че ти с меко сърце ли си? Ако те вземем при сегашните условия, колко добрини си направил? Доброто не е само за даден момент. Срещна един човек и в дадения случай му направя едно добро, но на сто други пък не съм направил нищо добро – изпъдя ги. Казваш: „Той направи едно добро.“ Ти си ме видял, като съм направил едното добро, но не си ме видял, когато изпъдих сто души от къщата си. Не е това положението, което определя отношенията ми.

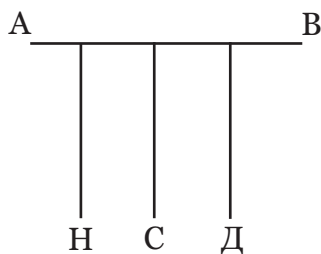
Пита някой: „Каква е задачата на един ученик?“ Казвате: „Знанието.“ – Ами защо ви е знание? – „Да се развиваме.“ – Защо трябва да се развивате? Аз вземам думата *развиване* в буквален смисъл. Да се развивате като едно платно, което е изтъкано и навито. Хубаво, аз взема туй платно, ида на реката и го беля. Развивам го, но какво показва това развиване? – Пера го, за да стане по-бяло. А вечерта го намотая и го нося въкъщи. Казват: „Завил го е.“ На другия ден пак го развивам, пак го беля. Хубаво, но ако аз само развивам платното, без да го беля, какво печеля с туй развиване и навиване? Аз, който само развивам платното, нищо не печеля. То може да стане по-ценно, ако стане по-бяло. Но ако не придобие тази белина, аз съм изгубил своята енергия напразно. Сега ето къде е сравнението. Ако аз в този си живот не придобия едно ново качество, какво се ползвам, че съм дошъл на Земята? Само да се развивам и навивам като платното ли? Следователно в развитието си човек трябва да придобие едно основно качество. Във всяка възраст има качества, които трябва да се придобият. Когато децата станат малко по-възрастни, на около 15 – 16 години, имат известни тъги. Младото дете,

синът или дъщерята, вече седят замислени. По-рано майката е казвала: „Моето детенце е весело.“ После казва: „Замислило се е моето детенце.“ Дойде ли към тридесетата си година, пак ще се замисли, към четиридесет и петата година пак ще се замисли. Към шестдесетата – също. И към сто и двадесетата година човек пак е замислен. Но тия замисляния на човешкия Дух се различават. Обектите на тия замисляния какви са? Едни и същи ли са? – Не.

Аз турям такова правило: никога да не се гневиш без обект. Ако се гневиш, трябва да имаш обект и да намериш истинските причини защо се гневиш. Ако си намерил истинските причини, гневи се, но да не постъпваш както скъперника от Молиеровата комедия. Питат го: „Кой те обра?“ – „Всички ме обраха!“ – „Но кажи кой, специално кой?“ – „Целият свят ме обра!“ – „Но кой специално, кажи!“ Ти можеш да се гневиш, но да предполагаш, че всички са виновни, това не бива. Аз ви позволявам при едно условие да се гневите: да знаете обекта на този гняв. Щом имаш обект, дръж го! Тогава може да се гневиш. В Писанието се казва: „Гневете се, но не съгрешавайте!“ Сега някои казват: „Не трябва човек да се гневи!“ – Не, ще се погневиш някой път, но с обект. Щом имаш обект, ти се ползваш вече, ти пращаш своята енергия. Разгневиш ли се без обект, ще се поправиш, ще се извиниш, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз те обрах, взех ти 10 000 лева, но ще ти ги върна, на ти още 500 лева.“ Кажеш ли така, гневът ти ще мине. Тогава той пък казва: „Ако ти не беше ми върнал парите, аз щях да се убия.“ Ако пък той ти е направил нещо, ти ще му простиш. Значи, като се разгневиш, трябва да извлечеш полза от гнева. Обект трябва да имаш! Вие казвате: „Иван ме обра.“ – Не, ти се лъжеш. Ти само го подозираш, заблуждаваш се. Иван казва: „Аз не те обрах.“ Но един ден се окаже, че той наистина не те е обрал. Ето къде е опасността, ако се сърдиш, без да си намерил истинските причини. Не, ти ще намериш истинския човек, който те е обидил. Ако не го намериш, няма да се сърдиш.

Та в живота си може да се гневите, но само при това условие. Може и да се критикувате, но същия закон ще

пазите. Може да кажете някому някоя остричка дума, но пак обект трябва да имате. Туй е едно правило, спазвайте го. И в туй правило има добри резултати. И защо да ви казвам да не се гневите? Когато някои казват: „Да не се гневеш“, аз се поусмихвам малко, седя и си казвам: значи, не трябва да ядат хората. После, някои казват: „Не трябва да бъдем алчни. Човек трябва да бъде без корист на Земята.“ Може ли да бъде това нещо на Земята? – Не може. Дотогава, докато ти си на Земята и имаш една нишка с нея, ти користолюбие то ще си го носиш. Но казвам: користолюбие то ще бъде само с един корен, както у англичаните *g*-то, а не както у някой октопод, който е пуснал стотина-двеста корена. Ние казваме: користолюбие може да имаш, но само с един корен. Ако имате някой недостатък, и този недостатък трябва да има само един корен. Щом е така, лесно ще може да се справите с него. Много от правилата в тази морална наука не са приложени. Казвате: „Ние трябва да се освободим!“ – Хубаво. – „Ама ние трябва да живеем братски!“ – Много хубаво. – „Не трябва да се подозираме!“ – Много хубаво. – „Ние трябва да си помагаме един на друг!“ – Много хубаво. И други нареждания, нареждания... Но как, кое е Братството, я ми кажете! За братството ние трябва да изхождаме от следния принцип. Ние не можем да говорим за братство, докато нямаме един основен принцип. Той е следният. Ето какво казва самата Природа. На Земята двама души могат ли да бъдат братя, ако не са родени от една майка и един баща. Аз вземам линията *AB* (фиг. 2). Това са бащата и майката. И тегля

Фиг. 2

други линии надолу – *C*, *D*, *H* и т.н. Може и повече линии да спусна. Тия линии може да бъдат братя, понеже в жилите им прониква една кръв – кръвта на един баща и на една майка. Но като дойдем до духовния смисъл, пак трябва да съществува същият принцип. В нас трябва да прониква същият Дух. Ако прониква, може да бъдем

братя, но ако нямаме този принцип, ние не можем да бъдем братя. В Братята на Земята трябва да тече една и съща кръв. И ако някой път братя и сестри не се обичат, аз зная причините за това – същата кръв не тече в тях. Ако бих им изяснил причините, бих ги смразил още повече. Има нещо чудно в такива братя и сестри. Брат и сестра не могат да не се обичат, ако в тях тече кръвта на един баща и една майка. Щом законът на физическото поле е действал правилно, то между тия линии, които се спускат от линията *AB* и които представляват братя и сестри, всякога ще има Любов. Но ако законът се е изменил, ако не е действал правилно на физическото поле, тия братя не може да се обичат и между тях не може да има правилни отношения.

Милостта при кои условия може да се прояви? За да направиш милост някому, пак се изисква същият закон. Ние трябва да турим една здрава основа в живота си и да изхождаме винаги от тази основа. Това е морал! Всички трябва да действаме така, че всякога да бъдем добри. Ти не може да станеш ученик в една школа, преди да си станал добър. Ученикът трябва да бъде добър, преди да влезе в Школата, а не след като влезе. В Школата вътре той ще проявява своята доброта. В Школата от Невидимия свят за ученика ще се разкрият две неща: в един случай, че е бил добър, в друг – че не е бил добър. Школата, това е почва, при която ученикът може да се изяви и да се развива. В тази почва, каквото и да посете:царевица, ябълки или жито, тя ще определи какво е семето. То ще се изяви. Всяко семенце само ще покаже своите качества. Школата е, която ще покаже какво е вложено в учениците, и всеки ще се види какъв е. В Школата ще се покаже даден ученик царевица ли е, жито ли е, ябълка ли е. Аз вземам тия растения като символи на човешкия характер, както той се проявява. Щом тия качества не се проявят, тогава този ученик не спада към растителното царство. Той е някой скъпоценен камък. Значи той е на друга почва. Други са законите, в които той може да се развива.

Тия мисли, които нахвърлям, не трябва да ги вземате като упрек към вашия живот. Вашият живот сега се развива много

правилно, но това е за дадения момент. Аз не искам да се занимавам с вашия минал живот. От вашия минал живот не се интересувам. И от бъдещия ви живот пак не се интересувам, но от тазвечерната ви мисъл се интересувам. За другото турям две междини, казвам: вие сте отворени за него.

И тъй, вие ще поставите тия принципи в живота си. Аз ви говоря за истини, за които много пъти ви се е говорило, но вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: „За в бъдеще.“ Аз виждам много ваши минали съществувания, през които сте казвали: „Като дойда втори път на Земята, ще работя, ще се уча.“ Е, хубаво, сега дойдохте. Вие сте дошли вече, но пак казвате тъй, както и в миналото. Тогава е имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: „Сега да се понаживеем малко, че следващия път ще работим.“ И много от вас са били благородници, имали сте слуги, живели сте богато. Но Господ ви е казал: „Слушай, трябва да се поправиш!“ Вие сте казали: „Я ме остави да се понаживея, че втори път като дойда, тогава.“ И най-после животът ви е приключил. Хайде, сега сте дошли, богатството го няма вече, слугите ги няма. Такива неща има в „Хиляда и една нощ“, в приказките на Халима. Там има много интересни работи. Вие сте вързани някъде, но сега иде онзи, който ще ви освободи. Нали в приказките се говори, че имало едни, които били омагьосани: седят и чакат да дойде някой да ги размагьоса. Ето, иде Той, иде Истината, която ще ви освободи. Започнете това, за което сте ламтели от памтивека. Как ще го направите? – И това знаете. Не се лъжете, не се мамете! „Ами аз ще му кажа как да го направи.“ – Не, той знае как да го направи. Всеки знае как да направи нещата. И аз зная, и вие знаете. Някой ти казва: „Знаеш ли, че ти си обидил еди-кого си.“ – „Тъй ли, пък аз не подозирах, че съм го обидил.“ Но когато него обидят, казва: „Той не трябваше тъй да постъпи.“ Ти като обидиш, казваш, че не знаеш, че си обидил. Е, как тъй? Хубаво, ученици обидят един свой учител. Учителят казва: „Те не трябваше да постъпят тъй с мене. Учениците трябва да ме почитат.“ Казвам: ами ти с учениците как трябваше да постъпваш? Ти нарече онзи ученик с името на едно четвероного дългоухо. Ти си учител,

ще държиш с учениците си един мек език. Искаш да те обичат – ще ги обичаш. Искаш да те почитат, ще ги почиташ. Само така ще имате правилни отношения.

Сега не е важно ученичеството и учителството, важни са отношенията между хората. После и към себе си ще спазвате същия закон. Туй, че утре може да станете вие учители, това е едно заблуждение. Да мислите пък, че този е учител, а онзи е ученик – и това е заблуждение. Човек в света сам учител не може да стане. И ученик сам не може да стане. Учител за да станеш, трябва да те назначат отнякъде, и ученик да станеш, пак трябва да те пуснат отнякъде. Трябва да се тури в тебе този порив, тази Любов, туй непреодолимо желание да се учиш, за да станеш ученик. Друго нещо е, което те движи. Да станеш ученик – то е благодат; да бъдеш учител – и то е благодат. То не е от един живот само. Ако в един живот може да станеш ученик или учител, всеки може да стане. За да станеш учител и ученик, изисква се дълго време. Трябва да правиш опити, опити, опити, докато дойдеш до това положение. И знаете ли какви са тежки условията, за да бъдеш ученик? Това не е лесна работа. Знаете ли какви са условията да стане човек учител? Жените по-добре ще разберат какво нещо е учител. Майка ставали ли сте, раждали ли сте? Майчинството е нещо, което приблизително може да изяви идеята. Докато не заченеш известна идея като една жена и докато не носиш всичките тия тягостни състояния, страдания и колебания, че някой път тъй да трепериш за тази идея: че може да я пометнеш, да не я износиш, да пропаднеш, и всеки момент да ти е скъп, ти не можеш да разбереш какво нещо е учителството. После не само да искаш да я износиш, но да гледаш как да я износиш. И най-после, като износиш всичко туй, да чакаш. Слава Богу! Тогава само ти ще бъдеш герой на положението.

Та сега вие имате една от важните задачи. Ако тази задача не може да я разрешите, учител не може да станете. Добрият учител е бил добър ученик. Лошият учител е бил лош ученик. Ученици и учители – това са положения, които само определят ония велики отношения, които Бог е вложил в човешката душа.

В тия разисквания сега има една малка натегнатост. Знаете ли от какво произтича тази натегнатост? Тя произтича от факта, че не знаем какво да правим със сегашния живот. Сегашен живот няма. Когато вие говорите за сегашния си живот – това е вашето минало, а Животът, за който аз говоря – той изтича от Бога. Той е настоящият Живот. В него няма спънки. Там има всички добри условия за развитие. Щом говорим за спънки, това е нашето минало. Казва някой: „Какво да правя с настоящето?“ Щом има спънки в него, това е вашето минало. С него вие сами ще ликвидирате. Казвате: „Ами как да се освободя от миналото?“ – Два начина има за освобождаване. Единият начин е, когато дължиш, да кажеш, че нямаш да даваш – свършена работа! Нямам да ти давам! Вторият начин е да платиш. Имаш една къща – ще платиш и ще останеш без нищо. Най-беден да си – ще дадеш къщата си, ще легнеш и ще спиш. Ти ще въздъхнеш, но ще платиш. Тогава ще си свободен. Вторият начин е правилният. Но вие ще започнете: „Ама аз съм без пари, нямам условия за живот.“ – Не, не, сега именно имаш най-добрите условия. И тогава знаете ли правилото? Никога не се позволява на една мома от окултна школа да се жени за момък, който има дългове. И в окултната школа никога не се позволява на един момък да се жени за мома, която има известни недъзи. Ако ученик иска да се жени, той трябва да каже на момата: „Никакъв дълг нямам!“ Чист да бъде! Нищо може да няма, но и дългове да няма. А сега момата казва: „Аз имам известни недъзи, но след време ще се оправя.“ Ха, след време! Не, не, то е все едно да каже: „Аз сега не те обичам, но после, като се ожения, може да те обикна.“ – Не, сега ще обичаш! Ще обичаш сега, в дадения момент. Няма да мислиш за своите минали грехове. Сега, в дадения момент – този случай е истинският.

Само по този начин във вас може да се развие един характер, за да мислите извън времето и пространството. Има известни неща, за които вие не мислите, понеже не можете да минете извън времето и пространството. Всяко нещо искате да го ограничите. В дадения момент ще бъде добър! – това правило турете в ума си. В дадения момент ще

бъда богат! Сега, когато аз реша да платя някому, се боря със себе си. Казвам: „Ще платя, няма да платя, ще платя, няма да платя.“ Най-после си кажа: „Ще платя“ – и плащам. Питам: туй решение каква част от времето е взело? – Никаква. Този момент, в който аз реших да платя – той е важен. И щом съм решил това, веднага ми олекне, като че свалям от гърба си един товар. Защо? – Много съм благодарен, че тъй правилно съм решил въпроса. И ако вие например почувствате същото, кажете: „Ще бъда добър!“ И като решите да бъдете добри, трябва да почувствате туй добро разположение на духа. Ако ви е тежко, значи не сте взели правилното решение. Щом решението е правилно, трябва да почувствате един вътрешен мир. Ще бъдете весели, бодри! Казват: „Какво стана с теб?“ – „Аз спечелих много, много спечелих.“ Казвам: вие сте взели правилно решение.

И тъй, ще мислите бързо! Ще живеете във времето и пространството, а възвишените решения ще вземате извън времето и пространството. На туй всеки е способен сега. Това е Истината.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост.

ЕДИНСТВО НА ОБИЧТА

*Дванадесета лекция от Учителя
2 януари 1924 г., София*

ЕДИНСТВО НА ОБИЧТА

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху темата „Качества на знанието“.

Прочетоха се няколко работи върху темата „Единство на обичта“.

Тема за следващия път: „Произход на лечебните растения“.

Сега всички съгласни ли сте с мислите, които сте писали върху темата „Единство на обичта“? Нали казвате някой път: „Единство на вярата.“ Какво подразбирате под понятието *да имаме вяра*? Като казвате единство на обичта, подразбирате ли да се проявявате по един и същ начин в обичта? Вижте, това е един детински въпрос. Онези от вас, които разсъждават философски, ще кажат: „Не знаем ли ние какво нещо е единство?“ Но детинските работи са философски работи – това е вярно. Аз, доколкото съм наблюдавал, забелязал съм, че само децата разсъждават философски, а възрастните хора разсъждават детински. Сега вие може да ми направите възражение. Добре, снемам петдесет процента. Аз идвам тогава към математическите възможности. Нали има сто възможности: от тия сто възможности изключвам петдесет – остават още петдесет възможности. Изключвам и още двадесет и пет – остават само двадесет и пет. Съкращавам ги⁹ – остават седем. Туй вече е едно обикновено съкращение, философско съкращение. Защо именно детинските работи са философски? Представете си, че един философ носи един чувал от пет крини със злато на гърба си. Този чувал има тежест, но има и цена. После срещнеш на пътя едно дете, което носи едно зърно. Покаже ти зърното, скрие го. Всички обръщат внимание на философа. Всички вестници пишат за него. Цял чувал със злато е това! Като даде двадесет и

пет грама от това злато, всеки ще пише. Кой няма да пише? Детето ако даде своето зрънце, никой няма да пише, никой няма да му обърне внимание. Ако вие опитате динамическата сила на това зърно, което детето носи, и на този чувал – къде ще бъде силата? – В зърното на детето. Ако вие разгледате всички съвременни философски системи и ги преведете в тяхната стойност, едва ли ще можете да извадите от тях толкова екстракт, колкото се съдържа в едно житно зърно. Аз съм дошъл до това заключение. Не само това, но ако вземете съвременните религиозни системи и ги прегледате, едва ли ще извадите от тях толкова екстракт, колкото от едно житно зърно. Тъй че всички тия съвременни философски и религиозни системи – това е цял чувал със злато, от който може да се прехрани цял свят, но едва може да се извади от него екстракт, колкото от едно житно зърно.

Сега въпросът е какво трябва да подразбираме под думата *единство*? Единството – това е съдържанието на нещата. Туй съдържание не включва външната форма. Може да ви дам малко вода в една дървена чаша, може да ви я дам в една желязна, в една сребърна или в една златна чаша – важното е туй единство да е в съдържанието, а не във формата. Значи под *единство на обичта* разбираме, че Природата, с която проявяваме нещата, трябва да съдържа необходимото за нас. Аз разбирам под думата *единство* само тия неща, които имат вътрешно съдържание. Единство има само в неща, които са необходими за Живота. Тия неща, които нямат тази необходимост, за тях думата *единство* не съществува. Единство в Обичта, в Любовта, в Знанието: тия неща, които са реални – в тях единство може да съществува, но в тия неща, които не са реални – за тях единството се изключва. Може ли да има единство в лъжата? – Може да има, но то е вече минус, то е вече отрицателна величина, а не единство в положителен смисъл. И наистина, всичките лъжци лъжат, в тях може да има единство. Каквото и да направят, за цел имат лъжата и в тази лъжа могат да успеят. Каквото и да направят те: къща да ти направят, пари да ти дадат назаем, друго нещо да ти обещаят – цел имат те, обект имат. В същинския

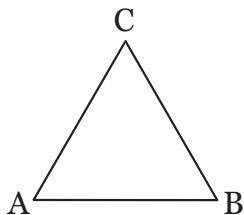
смисъл думата *единство* може да се приложи само върху добродетелите. Затуй при думата *единство* казваме: „Един Бог има само.“ Един – това значи да Го отличим. Като кажем думата *Бог*, тази дума сега е станала малко несъдържателна. Един Бог имаме – значи в Него има единство, в Него няма абсолютно никаква лъжа. Единство е Той – т. е. туй, което е основна мярка на всички неща.

Сега вие говорите за единство на Обичта. По какво се различават Обичта от Любовта? Любовта и Обичта имат един и същ произход, но те не са родени в едно и също време от Бога. Значи те се различават само по времето, по което са излезли от Бога. Коя е родена по-рано – Обичта или Любовта, как мислите? – (*Любовта*.) Да, Любовта е първата проява на Бога. Обичта после се е явила в света. Сега ще ви задам един въпрос: единица с единица може ли да се събере? Мислете сега, не искам нито един от вас да се произнесе веднага. – Единица с единица не може да се събере никога. Туй, което казват математиците в математиката, че единицата може да се събере с единица, аз оспорвам това тяхно твърдение. Когато в математиката събират единицата, това са части от единицата, не е цялата единица. Математиците казват, че няма число, по-голямо от единица. Следователно туй, голямото, с какво ще го съберете? Някои хора казват: „Един и още един да се съберем, та да сме двама.“ Но ако аз съм единица, и ти щом си единица, ние никога не можем да се съберем. Тогава някакъв договор между една единица и друга единица може ли да турите? Не можете. Вие Бога можете ли да Го заставите да направи някакъв договор с вас? Не можете. Някой мисли, че е единица. Дотогава, докато мислиш, че си единица, ако искаш да апелираш към Бога да те послуша, Той никога няма да те послуша. Щом почнеш да мислиш, че си част от единицата, Той е готов да чуе твоята молба, готов е да разговаря с тебе – на всичко е готов. Кажеш ли, че си единица, Той казва: „Ти си един първокласен невежа и лъжец в света.“ Но съществува и друго нещо в света. Тогава единица и нула можете ли да съберете? Нищо с нещото може ли да съберете? – Може. Единственото нещо, което може да събере-

те, е единицата с нищото. Единственото реално нещо в света е Нищото. Нищото е неопределената реалност, а единицата е изявената реалност. Когато човек има нулата в себе си, за такъв човек казват, че той няма нищо. Но ако вие турите зад единицата нулата, какво става с тази единица? – Увеличава се десет пъти. Добре, тогава какъв закон може да се изведе? Единицата – това е човекът, а нищото – това са условията, при които този човек може да се развива. Всичките дадени условия при всичките съществувания, при които човек може да се прояви, ние наричаме Нищо. Така са го определили учените. За тях Нищото седи като граница. Над нулата имаме единица с плюс, две с плюс и т. н., а под нулата имаме единица с минус, две с минус и т. н.: $+2, +1, 0, -1, -2...$

И тъй, в Природата има два вида величини. Този закон е верен навсякъде. Окултната наука трябва да разбират този закон. Вие не можете да имате едно висше схващане за Божествения свят, докато не усетите онази пълна празнота: че нищо не знаете – но съзнателно да е това. Не да се усещате, че сте невежи, че нищо не знаете, и да страдате, но да имате пълно съзнание, че нищо не знаете. Още какво трябва да съзнавате? Да съзнавате, че нищо нямате в себе си. И действително, когато във физическия свят ние мислим, че имаме знание, че знаем нещо, че имаме сила, питам: истинско ли е това знание? Колко пъти ние се самозаблуждаваме! Например аз махам с ръката си. Виждаш ли тази ръка? – Виждам я. Добре, като мине един куршум през нея, тя веднага пада надолу. Е, как е възможно тази ръка да изгуби силата си от туй малко парче олово. Някой казва: „А, докато имам туй сърце, на него мога да уповам.“ Но утре онзи лекар му пръкне една инжекция, сърцето му клекне. Питам тогава: где е силата на човека? Можем ли ние да разчитаме на такова сърце, което при една малка инжекция отстъпва? Можем ли да разчитаме на такава ръка, която от едно малко ядро отпада? Някой философ казва: „Е, тука глава имам аз, мозък има в нея!“ Но утре дойде един малък удар и той изгубва всичко, изгубва речта си. Питам: где е знанието сега на този човек? Аз ще пристъпя сега към едно обяснение: не към самата реалност

на нещата, но ще направя една аналогия. Представете си, че вие сте един библиотекар в една съвременна голяма библиотека, в която има около два и половина милиона тома книги. Вие сте учен човек: наредите я, знаете коя книга где се намира, знаете всички надписи. Но, представете си, че в тази библиотека, която се осветява от електрическо осветление, един ден се прекъсне токът. Питам тогава: може ли да си служите с тази библиотека? Какво ще представлява тя сега с тия многобройни томове? Самата светлина е едно условие, което показва как да намираме тези книги. Добре, знанието намира ли се в тези книги? – Не, не се намира в книгите. Знанието намира ли се в човешките мозъци? – Не, не се намира и там. Човешките мозъци са една библиотека, пълна със символи. Где се намира знанието? – В човешкия ум. Где се намира човешкият ум? – Той се проявява в мозъка, но той не живее там – там временно само се проявява. Някой път сме по-интелигентни, а някой път – не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път – не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път едва ли и някой човешки въпрос можем да разрешим. Защо е така? Защото реално нещо в света е само това, което всякога се проявява по един и същи начин: това значи, че във всичките свои части то се проявява еднакво. Например като влезе Животът вътре в материята, в него всякога има една отличителна черта, а именно, че във всичките тези частици, дето влиза Животът, има движение. И казвам: всичко, което се движи – в него има Живот. А пък в съзнателния Живот има друга отличителна черта – тя е неговата разумност. Ние

Фиг. 1

наричаме съзнателно, разумно същество само това, което може да начертае един триъгълник. Всяко същество, което може да начертае един триъгълник в Природата (фиг. 1), в него има съзнателен, разумен живот, а всяко същество, което не може да начертае един триъгълник, не живее съзнателно. Тогава вие ще кажете: „Ама много вещества кристализират в

известни свои форми, във форми на триъгълници.“ Да, но тия кристали сами по себе си, те ли правят тия форми? Ако аз направя едно триъгълно гърне и го опека в пещта, а някой съзнателен, някой разумен човек го намери и като не знае, че аз съм го направил, почне да го изучава, какви ще бъдат резултатите? Да допуснем, че аз съм го направил преди 500 000 години и дойде една култура като сегашната и почне да го изучава. Как ще го изучава? Ще кажат, че това е едно проявление на Природата, че Природата го е създала. Как го е създала? Аз им казвам, че това нещо не го е създала Природата, но едно малко разумно същество си е играло с него и го е създало.

Съвременните учени минералози обясняват по кой начин се образуват кристалите. Аз като ги погледна, виждам, че има малки разумни деца, които правят тези кристалчета. Щом един предмет се постави близо до точката на замръзването си, те направят от него един триъгълник, един четириъгълник или един петоъгълник, а като дойдат учените, дават си важност и казват: „Какво ли се крие зад тия кристали? Какво ли е искала да каже Природата?“ Тези кристали винаги кристализират по един и същ начин. Тази кристализация показва, че зад тези кристали винаги има едно разумно същество. Да оставим другата страна, но едно нещо, което ние знаем, то е, че зад тази област на кристалите седят разумни същества, които мислят. И тези разумни същества зад кристалите почват да строят. Кристалите са основа, от която по-нататък тия разумни същества са почнали да строят растителното царство. По какво се отличават растенията от кристалите? Те се отличават по форма в това, че техните клетки са ъглести. Добре, значи всичките растителни същества се отличават по това, че те започват с кръговете. Най-първо, тези висши същества, които образуват триъгълниците, четириъгълниците, петоъгълниците – с това те изразяват граници на Вечността. Те най-първо са изучавали Вечността. Значи триъгълникът е един начин за изучаване на Вечността в нейните възможности. Аз имам следното определение: правата линия е най-малката отсечка от кръга.

Следователно, след като учените са изучавали всичките възможности, те очертават един кръг и в него поставят живота, за да се види дали техните теории за възможностите на живота могат да се проявят в кръга. Възможността на триъгълника може да се прояви в кръга. Това са три малки отсечки от кръга в движението му. Този кръг, след като се е завъртял около себе си три пъти, при всяко едно завъртане е отрязал по една малка отсечка. Всяка една област, всяка една част от кръга има специфични възможности, които придават специални свойства на живота, когато мине през този кръг. Кръгът е направен от живи точки и всяка точка има свои качества. Не мислете, че пространството, в което живеем, за което философите говорят дали съществува, или не, е мъртво. Не, то е една жива реалност, в която е включен вечният Живот. Вечният Живот има закони, по които се определя в себе си. След като ограничите този Живот, дали той ще се прояви в една, или в друга посока, ще зависи също от проявлението му във Вселената. От наше гледище има четири важни точки в кръга, от които Вселената може да започне, и според това съществата, които може да се проявят при създаването на Вселената от едната или от другата точка, съществено ще се различават и по форма, и по съдържание, и по смисъл, и по воля. Ангелите са минали преди създаването на сегашната Вселена. Те са минали преди нас. След тях идва създаването на сегашната Вселена, в която човек се проявява. Ето защо ангелите и човекът се различават. Един ден хората ще бъдат като ангелите, но все пак ще се различават, все ще има една разлика в техните естества. Човекът ще бъде ангел, но човешки ангел. Някой казва: „Аз ще бъда ангел.“ Да, ще бъдеш, но човешки ангел.

Сега, като разглеждаме този закон, ще дойдем до въпроса как се е създала Вселената. Този въпрос е толкова сложен, че ако се заеме човек да го разглежда, ще изгуби и най-малкото знание, което има. Аз наричам тия въпроси *научни разходки*. Те са много опасни. Резултатите на тия разходки довеждат човека до положението на онзи човек, който тръгва да обикаля света с малко пари, та като остане без пари, гледа да

започне работа, да спечели малко пари, за да се върне назад. Той трябва да работи.

По кръга се прави хороскопа на човека. Когато един астролог иска да направи един хороскоп, той направя един кръг и го разделя на четири части, поставя зодиите или планетите, знаците плюс или минус във възходяща или низходяща степен според съчетанието им и почва да гадае каква е съдбата на индивида, който е роден в това време. Всичките хора не са родени по едно и също време. Да кажем, някой е роден през месец март, но от 1 до 31 март има 31 дена, значи 31 възможности има. Всеки ден има по 24 часа, значи 24 възможности има; във всеки един час има по 60 възможности, във всяка една минута пак има по 60 възможности. Следователно, като дойдем и до секундите, и в тях има 60 възможности. Значи, като разглеждаме астрологически всички тия хора, в тях, макар да са родени в един и същи ден, все пак има разлика. Например и двамата са родени на 1 март, в 10 часа сутринта, но единият е роден 10 минути по-рано, другият – 10 минути по-късно. Е, казват, какво има, 10 минути разлика? Голяма е разликата! Ако вие се движите 10 минути, но с бързината на светлината, и някой се движи 10 минути след вас, какво разстояние ще има между него и вас? Колко километра изминава светлината в секунда? – 190 000 мили. Е, сметнете тогава: 10 минути по 60 секунди се равняват на 600. Умножете 600 по 190 000 и ще видите, че между онзи, който се е родил 10 минути по-рано, и онзи, който се е родил 10 минути по-късно, ще има няколко милиона километра разстояние. И после казват: „Мязат си тия хора.“ Какво ще си мязат? Между тях има такова голямо разстояние от 190 000 мили.

Тъй щото туй колело, кръгът, се движи в живота ви. За човека има не само един хороскоп – когато се е родил – за човека има няколко хороскопа. Един, когато се е родил, един, когато е започнал да се учи, и трети хороскоп, когато с него е станало едно духовно обръщане. Кога си се обърнал към Бога – това трябва да го знаете. Питат някого: „Кога се обърна към Бога?“ – Не зная. Не, ще забележиш точно

годината, месеца, деня, часа, минутата, когато си се обърнал към Бога. После ще отбележиш дали денят е бил ясен, или не. Всичко туй трябва да го знаеш на пръсти. Казваш: „Е, обърнах се към Бога!“ Ами че ти, когато отидеш при Бога, трябва да знаеш кога си се обърнал. Бог е едно същество на подробностите. Той не обича едно същество на невежеството. Вие казвате: „Е, това са малки работи, ние с големи работи се занимаваме.“ Кажете ми тогава една голяма работа, която помните! Чудни сте! Големи работи! Е, кои са големите работи? Кажи ми кога си роден. – „Това е малка работа.“ – Е, хубаво, ами коя година постъпи в първо отделение? – „И това е малка работа, не е важно.“ – Виж кога постъпи в гимназията? – „И то не е важно.“ – Ами в университета? – „И това не е важно.“ – Е, кое е важното? – „Да изядеш една печена кокошка.“ Но аз питам тогава: ти можеш ли да ми докажеш, че действително си изял една печена кокошка? Аз досега още не съм видял човек, който да е изял една печена кокошка. Например имате един пробит кюнец. През него минава вода. Колко вода е минала? Кажете ми колко вода е изпил този кюнец. Този кюнец може да ми философства, да казва, че през него са минали милиони тонове вода, но аз казвам: кажи ми колко милиона тона вода си изпил? Той казва: „Не е важно пиенето, а минаването.“ – Не, не е важно минаването, но колко си задържал. Да изядеш, да изпиеш нещо: в пълния смисъл на думата разбирам туй, което си приел, да можеш да го задържиш и употребиш за своето благо и за своето повдигане. Казвам: ако ти действително си изял кокошката, трябваше да се научиш как да хвъркаш. Онзи, който действително е изял една птичка или една кокошка, трябва да е научил изкуството да хвърка. Щом не е научил това изкуство, тази кокошка е минала през него като през един кюнец и нищо не е оставила.

И тъй, питам: кое е същественото в живота? Някои казват: „Да вярваш в Бога.“ Това съществено ли е? Някои казват: „Да любиш Бога.“ Всички тия неща вие ги говорите, говорите, но важното е какво остава във вас. Казвате: „Ние трябва да говорим.“ Да, вие започвате добре, но кой от вас

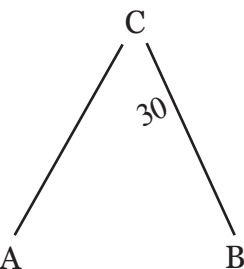
е опитал Любовта? Вие сега ще ми кажете: „Как, знаете ли колко любов е минала през нас?“ Вярвам, че е минала милиони тонове любов, това не отричам, но колко от тази любов задържахте? Че е минала, приемам: 100 милиона, 200 милиона, милиарди тонове е минала, разбирам. В туй отношение мога да ви кажа: браво! Вие заслужавате похвала, вие сте герои, че е минала толкова любов през вас, но питам: от тази любов какво задържахте за себе си? Вие сте направени като един кюнец. Когато хората правят тези кюнци, те не са живи; а когато Бог прави хората, т. е. когато се родят от Него, Той така ги прави, че всяко живо същество да задържа нещо в себе си. Вие пуснахте да минава тази Любов през вас и не я задържахте. Хубаво направихте. Ако не я пуснете, тя ще пукне кюнеца и пак ще си изтече, защото има напрежение. Тази Любов е минала през всичката жива Вселена и всяко същество е взело от нея толкова, колкото му трябва. Питам тогава: ти задържа ли от тази Любов за себе си? – „Да, Любовта мина през мен.“ – Колко задържа за себе си от тази Любов? Вие казвате: „Да любим Бога!“ Вие искате Господ да мисли като вас, да се радва като вас и да скърби като вас. Полукаво нещо от това няма! Единствената права философия в света е ние да се научим да мислим, както Бог мисли, да се радваме, както Той се радва, да се веселим, както Той се весели. Това е същественото. Когато ние се приближим към тази мисъл, ще бъдем ученици на тази велика Наука, на това Божествено училище.

Сега всички насърчават малките деца. Защо? Някой се гневи на Господа и казва: „Аз се молих, молих на Господа, но Той не ме изслуша, не искам повече да Му се моля.“ Защо не искаш повече да се молиш? Ето где е лъжливата философия на живота. Той казва: „Аз няма да мисля вече за Бога.“ Ти си един краен материалист, понеже си мислел, че Бог има някаква форма. Ти като казваш тъй, то значи: „Аз съм един от важните последователи на Бога и, ако престана да Му се моля, Той ще почувства какво нещо съм.“ По-смешна идея от тази няма. И най-първо, Господ не те е пратил на Земята да Му се молиш. Молитвата е нещо второстепенно,

тя отпосле е дошла. Ние сме дошли първо да се учим. Ще учиш за себе си и, като се научиш, като станеш много учен, тогава ще започнеш да говориш на Бога и да Му се молиш. На думата *молитва* ние сме дали едно криво направление. У вас молитвата означава: аз като направя една беля, тогава ще се моля, ще туря всичките си глупости на Бога, а като живея един чист живот, няма защо да се моля. И действително, така е. Когато човек е в охолност, не се моли, а щом се намери в някоя беля, в някой зор, усърдно се моли, някой път се моли и по три-четири пъти на ден. Не, станете като малките деца!

И тъй, Любовта е единство на Обичта. Придобивате Любовта! Обичта е един начин да предадем Любовта си на другите хора. Значи тя е метод, чрез който ние може да предадем Божествената Любов. Думата *любов* и в български, и в английски, и във френски, и в турски език не е сполучлива.

Първата буква на думата *любов* на български език е *Л*. В буквата *Л* имаме един отворен ъгъл. Този ъгъл показва една отсечка от кръга. Този ъгъл определя от колко градуса е любовта на всеки човек, на всеки народ. Някои пишат този ъгъл по-широко, някои – по-тясно. Да кажем, че той е равен на 30° (фиг. 2). Каква част представлява той от цялата окръжност? – Една дванадесета. Линиите, които образуват

Фиг. 2

този ъгъл, са живи, определени. Как мислите, според вашите разсъждения по колко сантиметра са дълги линиите *АС* и *СВ*, които образуват буквата *Л*? Аз ще ви помогна, защото ние навлизаме в отвличена философия. Да кажем, че имаме една малка величина от 1 см, положена на едно равнище, на една плоскост. Каква сянка ще даде тази линия от 1 см при изгрева на Слънцето? Каква сянка ще даде, когато Слънцето е хоризонтално на самата плоскост? И най-после, колко голяма трябва да бъде сянката при самата реалност? Правили ли сте опити? При всеки един час до обяд правете

опити и наблюдавайте. Следователно, ако вие ми кажете, че тази линия може да бъде дълга 10 см, тази малка буква вътре в закона, в условията, е почти неизмерима с нашите величини. Тези две линии са отражение на самата реалност. Щом ми кажете, че тия линии са били по 10 см дълги, тогава аз правя изчисление къде е било действителното Слънце на Живота. И забележете, когато някой иска да пише на своята възлюблена, той пише голямо *Л*. Туй показва, че неговото Слънце изгрява на хоризонта. Ако някой пише малко *л*, туй показва, че неговото Слънце е на обяд. Този човек е практичен, неговите хамбари са пълни, а този, с голямото *Л*, е идеалист, с празни хамбари. Той на думи е богат, пълен е с много обещания, но дойде ли до живота, няма го. Този с малкото *л* има мярка: малко дава, събрал е всичко. Този, който няма мярка, много дава, обещава 100, 200 хиляди, милиони, а другият ги икономисва, казва: „С мярка се дава.“ Вие ще кажете, че тези неща са случайности. Не, не са случайности. Питам: онзи, който пише буквата *Л* така, че събира двете линии на едно място, какъв характер има? Някои графолози има ли тука? Когато някой пише буквите така, че стеснява линиите им, какъв е по характер? Други пък разширяват буквите. Как тълкуват графолозите туй разширение на ъглите? Ъглестите, острите букви показват един нервен характер, припрян човек, бърз, който иска всичко бързо да направи. При тази бързина това са акумулатори. На всеки връх има центрове. Такъв човек е динамическо същество, той е пълен с електричество. Казвам: ако искате човек, който да движи някоя кола, или ако търсите пионер, намерете такъв човек. Но ако искате да уреди някое общество някъде, него не търсете. Не че е лош човек, но като бърза, разваля работите. Един свещеник изпратил слугата си на лозето и му казал: „Стояне, една година си стоял при мене, ще можеш ли да изрежеш лозето?“ – „Мога.“ Отива Стоян и с ножиците си го изрязва. Връща се. – „Изрязва ли го?“ – „Изрязвах го.“ – „Плаче ли?“ – „И ти да го видиш, ще плачеш.“

И тъй, тези ъгли може да се изменят, да ги превърнем в магнетически. Ако в главата ви се е събрало много

електричество, вие ще направите стомаха си магнетичен. Следователно всичката енергия от мозъка ви в стомаха ще се превърне в магнетическа енергия. Някой път стомахът е електрически, вследствие на това хората боледуват от стомах. Събере ли се много електричество, енергията от мозъка трябва да се превърне в магнетическа. Затова казвам: идеите на хората трябва да се изменят в магнетически. Някои хора много бързат, имат желание всичко да опитат. Това значи, че те имат изобилно електричество.

Това са посторонни идеи, дадени за обяснение на една основна идея. Е, коя е тази основна идея сега? От всичко това, което казах досега, какво извадихте като основна идея? Аз бих желал всеки един от вас да остави в ума си поне една основна идея.

Тайна молитва

МЪРТВИТЕ И ЖИВИТЕ ЛИНИИ

*Тринадесета лекция от Учителя
8 януари 1924 г., София*

МЪРТВИТЕ И ЖИВИТЕ ЛИНИИ

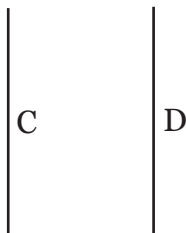
Размишление

Прочете се резюмето от темите „Единство на обичта“.

Прочетоха се няколко от темите „Произход на лечебните растения“.

Тема за следващия път: „Най-малката добродетел.“
Ще си изкажете мнението. То няма да бъде меродавно, защото такава добродетел в Природата съществува.

Каква е разликата между една мъртва и една жива линия?
Да кажем, че имате линията *C* (фиг. 1), имате и линията *D*.

Фиг. 1

Какво представляват едната и другата линия? Линията *C* може да представлява една плоскост, но представлява и един квадрат, нали? Тогава казвам: тази мъртва линия е граница на една мъртва плоскост. Тогава по какво се отличават мъртвите линии от живите? Сега аз няма да ви оставя в затруднение, защото, ако река да взема вашето мнение, един ще каже едно, друг ще каже, че то не е вярно, тогава ще се накърни вашето честолубие. Вие ще мълчите, за да бъдете умни, пък аз ще говоря, та ако направя погрешка, ще кажете: „Учителя не знае.“ Живите линии всякога са по-дълги – тази е разликата. И за да направите тази линия жива, тя не трябва да е съвсем права. Линията *D* е една жива линия. Всичките физически или мъртви сили в Природата, в които няма съзнание, вървят по правата линия, а всичките живи сили вървят по една вълнообразна линия. Следователно кривите линии – това са изключения между правите линии. Геометриците

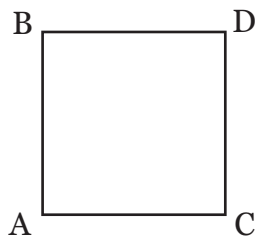
всякога искат да направят кривите линии на прави, за да ги измерят. Едно мъртво тяло може да го претеглите, но едно живо тяло не може да го претеглите. По какво се отличават мъртвите тела от живите? – С това, че тежестта на мъртвите тела е постоянна, а тежестта на живите постоянно се изменя. Тогава, по същия закон, когато кажем, че човек се е изменил, ние трябва да разбираме, че той се е изменил чрез Живота. Това е едно благо за него. Ако е станала една промяна или едно видоизменение вътре в него, то е за негово добро. Този закон е много верен. Всички ония хора, които по един престъпен начин забогатяват – те идат по права линия. Например крадецът по права линия бръква в джоба ти. Той ще се приближи до джоба ти и по права линия бръкне, извади кесията ти и си свърши работата. И неприятелят ти, когато иска да те убие или да ти направи някоя пакост, гледа да се доближи до тебе по права линия.

Следователно изваждам един общ закон: туй, което скоро се придобива в живота, скоро се и изгубва. Туй, което скоро се извървява, не се преценява. Онзи, който търси късия път в живота, търси безсмисления път. Смысленият път е дълъг път. Сега по някой път мене ме учудва, че вие, като влезете в Школата, търсите късия път, искате за една-две години да свършите всичко, всичко да научите и да си излезете. Може, туй е пътят на С-то, туй е пътят на правите линии. Но така свършват мъртвите линии. Всичките умрели хора така свършват, но живият човек в света, в Природата, в Космоса има един дълъг път. И туй трябва да си го поставите като задача: да знаете, че пътят ви е безграничен. За този път, в който вървите, никога не туряйте една преграда, че ще стигнете до неговия край. Вие ще стигнете този край, но той е началото на друг един път, който е идеен. Родили се във вас мисълта, че ще дойдете до края, вие имате в себе си една дребнава мисъл, вие искате да стигнете една височина и оттам да се върнете към хората и да покажете колко знаете. Човек, който търси славата на хората или похвалата на хората, не знае абсолютно нищо.

Сега във вас ще се зароди друг въпрос: не трябва ли да обменяме мисли? Да обменяме разумни мисли – това е Божественото вътре в нас. Да имаш похвалата на Божественото вътре в себе си, да чуеш гласа на вечното, на безконечното: че ти вървиш по правия път, по дългия път, по тесния път, а не по широкия път – тази е моята идея. Често някои от вас казват: „Моите страдания няма ли да се скъсат вече?“ Мнозина от вас се оплакват от страданията си. Не може без тях. Впрочем има един път, по който хората не страдат, но той е пътят на умрелите. Два пътя има: пътят на страданията и пътят на Живота. Пътят на успокоението в този смисъл, както хората го изискват – той е път на умрелите, на забравените в Природата.

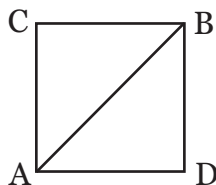
Аз искам като ученици на тази велика Школа да имате една мярка. Не е въпросът да се съкратят вашите страдания, но трябва да станете разумни. Кога изчезват мъчнотиите? За един способен ученик, за един способен математик мъчнотиите изчезват, когато изучи всичките правила и според тях решава задачите си. Той пак ще срещне мъчни задачи, но нему е приятно да се бори с тези трудности, понеже знае как; а когато не знае тези правила, той е като гъска в мъгла – не знае накъде да върви.

И тъй, живите линии са дългите линии в живота. Следователно според този принцип животът не е един кръг. Всичкото движение от положението, в което сега живеем, се представя като множество отделни кръгове. Когато ние кажем, че трябва да любим ближния си, какво подразбираме? Кой е този ближен? Да кажем, че ти си един квадрат (фиг. 2).

Фиг. 2

Цял квадрат можеш ли да бъдеш? Не, ти можеш да бъдеш само линията AB , твоят ближен ще бъде AC , а твоят враг ще бъде CD . Всичките линии от чисто геометрическо положение, които се намират на запад, са все вражески линии, защото врагът ти никога няма да върви пред тебе – той всякога е отзад. И човека го убиват по-лесно

Фиг. 3

отзад, отколкото отпред. Пък в Доброто законът е обратен. Всички линии в геометрията – това са сили в Природата, които играят важна роля. Едни от тия сили в Природата при сегашното ваше развитие са в разрез с вас и затова вие трябва да разбирате този закон. Следователно вие може да превърнете един враг във ваш приятел. Как? – Като намерите равнодействащата линия. Коя е равнодействащата линия в квадрата? Тя е линията *AB* (фиг. 3). Сега за обяснение на мисълта си ще ви приведа един пример, който съм приваждал и друг път. Той е из романа на един граф, който се влюбил в някоя си графиня – красива, интелигентна. Но тя по едни или други съображения се отказва от него и се оженва за друг. Обаче в този граф се заражда такава омраза, че той търси начин как да отмъсти и на нея, и на мъжа ѝ по такъв начин, че и двамата да го почувстват. Той помислил да ги убие, но този начин на отмъщение му се видял слаб. Минават година, две, три – не може да намери такъв начин, че като си отмъсти, и двамата да почувстват силно това отмъщение. Графинята почувствала, че в неговия ум се заражда една мисъл да погуби и нея, и мъжа ѝ, затова, като ѝ се родила дъщеря, извикала графа на частна аудиенция и му казала: „Действително ние се обичахме едно време и сега ти ми се сърдиш. Ти си млад: ето, дъщеря ми ще порасне, ако искаш, почакай я малко, ожени се за нея и считай, че за мене се оженваш.“ Той се съгласил и всичката му омраза изчезнала. Радостта дохожда у него и след няколко години той се оженва за дъщерята. Следователно тази графиня е разбирала великия закон как да превърне едно чувство на омраза в едно чувство на любов.

И тъй, всичките противоречия от чисто окултно гледище – това са сили. Това не са индивиди, форми, това са действащи сили, на които вие трябва да проучвате законите. Ако имате един приятел или един враг, вие трябва да го проучвате като една сила, да проучвате законите и силите, по които той се движи. Защо той те мрази? Вие трябва да знаете

положително причините за тази омраза. Казвате: „Ама той ме мрази!“ Това не е наука. „Ама той не иска да ме гледа!“ Това не е наука. „Ама той не може да ме търпи!“ Това не е наука. Всяко нещо си има причина. Как можете да разберете тия причини? Може да кажете: „Той много ме обича.“ И това не е наука. Защо те обича? Вие трябва да знаете кое е онова, което той обича във вас. Вие имате един приятел и казвате: „Аз много обичам моя приятел.“ Коя е онази черта, която служи за основа на вашата обич? Не знаете ли това, вашата обич почива на пясъчна почва. Знаете ли причините, тя почива на скала или на диамантена основа.

Сега във всяка една школа трябва да се създадат отношения между учениците. Нали вие сте ученици? Кое е онова у вас, което трябва да ви свързва като ученици? Може да ви дам това за тема. Ще кажете, че Бог ви свързва. Но Бог свързва ли отвън хората? Кое е онова, специалното, което свързва учениците, което в другите, във външните хора го няма? Ако това нещо го има и във външните хора, значи то е общо за всички. Има нещо специално, което свързва тези, които се учат. Аз бих ви задал сега друг един въпрос, за да ви помогна. Кое е онова, което свързва човека с хляба? (*Гладът.*) Тази сила положителна ли е, или отрицателна? – Тя е положителна сила в низходяща степен. Гладът сам по себе си е едно жестоко чувство и, когато човек е гладен, той и човека може да изяде. Следователно гладът съществува в нас като една връзка да съедини човека с хляба. Питам тогава: защо Природата не тури някоя друга връзка, а туря този голям враг, глада, да свързва хляба с човека – едно живо същество с друго живо същество. Това аз наричам каприции, игри на Природата. Този закон за вас още не е доказан и аз не искам да го приемете само на вяра. Вие ще разсъждавате, ще направите опит и тогава ще го приемете.

И тъй, ако във вашия живот се вмъкне едно зло, това е една съединителна нишка. Злото всякога е съединителна нишка между две точки на Доброто. Всяко зло съединява две противоположни точки на Доброто в себе си. Значи всяко зло е ограничено от две граници на Доброто. Тогава, казвам,

тази сила, която съществува между двете точки на Доброто, е зло само между точките, а въвн от точките не е зло. Когато вие изучавате ботаниката, когато изучавате лечебните елементи на растенията, ще видите, че действително соковете на едно растение, ако ги присадите, може да се превърнат в друго. Съвременните ботаници присаждат само клоните. Те не знаят да присаждат корените, но присаждане има и в корените. Ако един ученик на окултна школа се заеме да изучава ботаниката, той трябва да изучи и двата вида присаждания. Сега е смешно да се говори за присаждане на корените, защото, за да присадим един корен, трябва да има други условия. Засега, тъй както живеем, това не може да стане. Днес има условия само за присаждане на клоните. Но психологически в самия човек трябва да се присадят корените на неговите чувства.

Е, питам: тия нови твърдения, които ви дадох, хвърлят ли светлина в ума ви. Освен че не хвърлят светлина върху вашия ум в дадения момент, но веднага произвеждат едно смущение във вас, и знаете ли какво смущение произвеждат? Сега аз ще ви дам един малък пример. Представете си, че вие сте турили в джоба си 20 лева и вървите с мисълта, че ще си купите билет за трен и ще направите една разходка. Тих и спокоен сте, вървите радостен, че тренът ще ви вози. Обаче аз се приближавам до вашия джоб и по правилото на мъртвите линии бръквам в джоба ви и изваждам парите. Вие сте още радостен, но дойдете до гишето за билети, бръкнете в джоба си – парите ви ги няма. Уплашите се. Защо? Какво е станало? Вие си казвате в дадения момент: „Аз ли съм, или не съм аз? В джоба ми имаше пари!“ И първото нещо, което изпъква във вашия ум, е, че разходката с трена няма да я бъде, а пеша ще се ходи. Вие казвате: „Аз не обичам да ходя пеша. Веднъж в неделята реших да ида на разходка с трен, а то парите ми ги няма! Пък сега времето е топло. Как ще вървя?“ Значи мързелът ви безпокои. Друг случай. Представете си следното. Вие сте едно дете. Майка ви ви дава 20 лева в джоба и казва: „Иди, качи се на трена и направи една разходка до еди-къде си!“ Обаче ти не искаш. Няколко твои другарчета

са те поканили да отидете на разходка, но пеша. Майка ти казва: „Не, ще вземеш парите, ще идеш с трена!“ Майка ти заповядва. Ти отиваш, но си неразположен. Другарите ти са в ума ти. Аз дойда до гишето, бръкна в джоба ти и ти взема парите. Ти като отвориш кесията си и видиш, че парите ги няма, развеселиш се. Върнеш се и отидеш с другарчетата си на разходка. Вечерта майка ти те пита: „Ходи ли, където те пратих?“ – „Не.“ – „Защо?“ – „Откраднаха ми парите.“ Обаче кражбата за тебе в случая е една приятност, защото се постига твоето желание. Обаче възгледите на единия и на другия за откраднатите пари са различни. Питам: защо възрастният човек и детето не мислят еднакво? Единият се радва, а другият скърби? Нали старите хора минават за умни хора, а децата – за глупави? Кой в дадения случай мисли здраво?

Сега всичките учения са приятни само дотолкова, доколкото имат приложение в живота или пък доколкото ни дават възможност да се явят нови мисли. При всичките тия твърдения, които ви давам, някой ще каже: „Виж какво каза Учителя днес – че ако Любовта не може да те снесе в ада, тя не е Любов, и ако омразата не може да те заведе при Бога, тя не е омраза.“ Как е възможно това? Как може омразата да те заведе при Бога! Ще ви дам две обяснения, за да направя мисълта си по-конкретна. Те са следните. Да допуснем, че аз съм един богат овчар или един земеделец. Имам две хиляди овце. Вие сте скарани с мене и аз съм ви един голям неприятел, враг. Вие казвате: „В дома му аз никога няма да стъпя, не искам да го срещам даже по пътя.“ Обаче там, в планината, аз си направя една колиба, приготвя за себе си и за овцете храна за зимата, обзавеждам се добре. Вие сте един търговец, отивате по търговия, но случва се една виелица, сняг запуши пътя ви. Вие сте близо до моята колиба. Да вървите по-нататък не можете. Вие се намирате пред една дилема. Гледате насам, нататък, какво ще направите? Ще влезете ли в моята колиба, или не? Ще влезете и отгатък ще минете. Като влезете в моята колиба, аз ще ви нагостя. Казвам: омразата си е омраза, а ние, като хора, можем да се споразумеем. Значи този студ, това зло е станало причина

вие да влезете в колибата. Друго положение има, дето омразата може да ви заведе при Бога. Вие мразите някого кръвно, но същевременно сте много слаб, малодушен човек. Пък онзи, когото мразите, е голям човек, силен, може да ви направи голямо зло. Вие обаче не може да му направите никаква пакост. Какво да правите? Сам сте, слаб, на Бога не сте уповавали досега, но този човек е опасен за вас. Тогава? Обръщате се най-после към Господа и казвате: „Господи, не виждаш ли какво прави този, той ме измъчва.“ Омразата ви към него в този случай ви праща към Бога. Вие се молите веднъж, дважд, и най-после казвате: „Що ми трябва да се занимавам с него, аз намерих правия път.“ Ето, омразата към този човек ви тика към Бога. Ако тази омраза не е толкова силна, тя няма да ви накара да се молите. Но как се молите? Вие не се молите на Господа да му прости, но искате да ви помогне да му отмъстите. Сегашните хора така разбират това. Затова казвам: ако омразата не е толкова силна, че да ви прати при Бога, тя не е омраза. Питам: омразата прати ли те при Бога? – „Прати ме. Колко пъти аз Го виках на помощ, колко пъти се молих!“ – Е, твоята омраза има смисъл.

Другият въпрос: ако Любовта ви не може да ви смъкне в ада, тя не е Любов. Този въпрос вие сами ще си го изтълкувате. Ако не може да го изтълкувате, следващия път ще ви дам пак две обяснения. Това са неща, които съществуват в живота. Когато ние говорим с някой символ, този символ трябва да се превърне в една права мисъл. Когато някой човек каже, че е свят, трябва да е свят. Когато каже, че е учен, трябва да е учен. Когато каже, че е добър, трябва да е добър. Когато каже, че е търпелив, трябва да е търпелив. И когато каже, че е лош, трябва да е лош. Мнозина от вас говорят с един неопределен език. Казвате: „Аз съм много лош човек.“ Ами с туй вие се хвалите. С туй вие искате да си придадете една важност. Вие казвате: „Аз съм много добър човек.“ Не сте добър, но искате да си придадете една важност. Нито сте добър, нито сте лош. Казвам: вашата омраза, вашата лошащина е толкова голяма, че не ви е придвижила нито една педя от дома ви, тя и пет пари не струва. И добрината ви е толкова голяма. Вие имате малки

величини, които не са ви помръднали нито на една педя. Те са такива величини, с които даже и децата не си играят. Например едно дете, като има пет стотинки, казва: „Знаеш ли колко имам!“ Питам: ако тия пет стотинки ги дадете на един търговец, какво ще направи с тях? Тия пет стотинки обаче в ума на това дете стоят като една велика идея. То е право. Тия пет стотинки в ръцете на детето са една голяма величина. Ако то може да си купи едно ябълчно семе и да посее тази ябълка, след десет години то може да стане един от най-големите търговци; ако то разумно употреби петте стотинки, в продължение на десет години те може да му донесат един голям приход. А десет милиона лева, зле употребени, може да ти турят един такъв голям товар на гърба, че след хиляда години може да слезеш на дъното на океана. Това са все сили, отношения, идеи, които може да ни отклонят от правия път на живота, но разсъждението е важно.

За някои ученици от Школата има опасност да се отклонят от правия път на своето развитие. Как? Например някои дойдат в Школата и казват: „Аз ще посещавам Школата.“ После поседят, поседят една-две години и казват: „И без Школа може.“ И без Школа може, нямам нищо против това, но знаете ли какъв е законът? Сега да определя какъв е моралният закон. Имате банката *С*. Имате и клиента *А*. Този клиент *А* внася 10 000 лева в банката *С*. Тия пари седят пет години в банката *С* с лихва 7 %. Един ден дойде *А*, казва на *С*: „Аз искам да си изтегля парите от банката ти.“ Питаме сега: аз правя ли зло, като изтеглям парите си? Трябва да знаете, че *С* е приятел на *А*. Сега *С* казва: „Не правиш зло, но нашият интерес страда. Парите са твои, имаш право да си ги изтеглиш, но с това нашият капитал се намалавя.“ Защо? – Всичките банки се поддържат все от вносове. Ако всички извлекат своите вносове, банката ще трябва да уравни своите сметки – ще ликвидира. Добре, но има друга една банка *В*, дето му дават 12%. Банката *С* обаче му казва: „Тази банка *В* действително дава 12%, но след една-две години ще фалира и вашите пари ще хвъркнат.“ Питам: какво ще придобие този клиент, ако извади парите си от *С*

и ги тури в банката *В*? Най-после вие имате едно погрешно схващане за Школата. Веднъж решил в себе си да следваш Божествената школа, трябва да имаш определени неизменни отношения спрямо нейните закони и правила. Спрямо когото и да е отношенията ви трябва да бъдат коректни. Това са математически величини, без които вие не можете да функционирате.

Ще ви обясня друг един закон. Някой път и у светиите се заражда едно чувство, едно желание за уединение. И вие казвате: „Аз искам да се уединя от хората, да ги напусна.“ Какво значи да се уединиш от хората или да ги напуснеш? Да се уединиш, значи да дадеш свобода на всички хора. Сега да обясня своята мисъл. Представете си, че аз имам тридесет големи къщи, които давам под наем, и в тях имам квартиранти – повече от тридесет фамилии. Постоянно имаме разпавии помежду си. Най-после дойде ми до гуша и казвам: „Не мога да ги търпя тия хора!“ И те казват: „И на нас ни дойде до гуша, и на нас ни дотегна от този човек!“ Ще ида в пустинята най-после! То значи: ще ги оставя свободни една-две години, без да им искам наем. Туй значи да се уединиш – да не ги смушаваш. И следователно светиите са учили в пустинята туй изкуство – да не смушават хората.

Сега мнозина от вас сте рентиири. Всяка вечер седите и казвате: „Този ученик там има някакъв си недъг.“ Значи той има да ви дава. Вие сте съдия, съдите го. Хиляда лева глоба да се наложи на Драган Стоянов. Налагате му глобата. Критикувате го. И тъй, нареждате този-онзи, на всички туряте глоба. Питам: кой ще изпълни вашите присъди? – Няма кой, затова отивате сами да си вземете парите: „Ти ще дадеш 1000 лева.“ – „Защо?“ – „Имаш известен недостатък.“ На другия: „Ти ще дадеш 2000 лева.“ Е, кой ще те търпи? Ако тия хора всяка вечер изпъкват в твоя ум със своите недостатъци, след десет години какво ще стане? – Разбира се, до гуша ще ти дойде от живота. Не, ще седнеш вечер и ще мислиш тъй, както Господ е мислил, когато е създавал света: че всичко е хубаво и красиво. В Бога всичко е хубаво и красиво, но вън от Него не е тъй. Следователно дойде ли вечерта – с Бога. Дойде

ли денят – с хората. Вие още не сте научили това изкуство. Вечерно време, когато дойде да живеете с Бога, какво правите? – Всички се криете вкъщи. Ами знаете ли колко е хубаво при Бога, там, на Витоша, горе! И например, ако аз бих ви задал една такава задача – в тези големи студове да идете на Витоша, вие ще кажете: „Учителю, извини ни, но друг път ще отидем, защото сега не ще можем да се върнем.“ Пък и аз, като зная вашето разположение, никога няма да ви пратя по това време. И аз съм практичен – не ви давам такава задача, защото ще трябва да ви нося на ръце от Витоша надолу.

Положителната страна на ученика е следната: онзи, който иска да се учи, трябва постоянно да е в съприкосновение с Бога на Мъдростта. Съвременните религиозни хора казват: „Не трябва много знание на човека.“ И Соломон казва, че много знание на човека не е потребно. Има едно знание само на любопитството. То не е знание, но има едно знание, което е необходимо – това е знанието за Живота. Знанието за добродетелите също е потребно. Сегашното знание върви в низходяща степен. Досега вие сте изучавали всички науки в щета на вашите мисли, в щета на човечеството. Всичките науки хората ги използват все за зло – не тъй прямо, открито, но вътре в тях се крие една користолюбива цел. Даже най-благородните хора или най-възвишените философи използват всичко за известни облаги. Защо някой се учи? – Да стане някой виден проповедник. Все очаква някакво благо от своето учение. Питам: знание, което очаква своята облага отвън, знание ли е? – Не, това е знание на мъртвите линии. Следователно знанието, за което аз говоря, това е знание за съприкосновение с Бога – знание за добродетелите. Ние ще дойдем на другата фаза на еволюцията – да се учим да превръщаме всички отрицателни сили на Природата в добри сили, т. е. не самите сили да станат добри, но да действат за добро.

Често някои казват: „Еди-кой си тъй разправя за нас.“ Вие сте чудни! Ние няма какво да се занимаваме със света, няма какво да изправяме човешкия характер. Ами че който и да е от вас, когато е слязъл на Земята, той е подписал

известна програма за своя живот. Колко силни, колко велики умове са правили тази програма за работа – и са определили на всички начин за живеене, който те трябва да изпълнят. Няма какво аз да им определям, да им давам нова програма. Казвам на такъв човек: разгърни кодекса на твоята книга – еди-коя си глава, еди-коя си страница, еди-кой си пасаж и чети! Ако е умен, той ще разгърне и ще види. От там трябва да започнете. Сега всички ще се върнете към вашето минало. Само така, като разберете нещата, вие ще можете да използвате вашия живот и ще изучите освен скритите сили, които сега са вложени във вас, но и всички главни точки, закони, с които да работите.

Аз тази вечер имах един разговор с двама учени от лявото течение. Казвам им така: мислите ли, че животът може да се оправи само тъй, както вие разбирате, и че този е единственият начин? Казват: „Да, този е начинът.“ Казвам им: има и друг начин, хиляди пъти по-добър от вашия. – „Е, какъв е той?“ – Аз ще ви го кажа. И започвам, давам им следното обяснение. Питам ги: где седи силата на богатите хора? – „Разбира се, в техните пари!“ – Хубаво, ами где седи слабостта на бедните хора? – „В безпаричието.“ – Но, представете си – им казвам, – вие сега искате да дадете възможност на бедните хора да станат силни, да заграбят парите на богатите и да ги употребят разумно. Но вие още не знаете дали те ще ги употребят разумно. Представете си, че тези, бедните хора, знаеха този закон: без оръжие да изтеглят богатството на богатите и да го приложат. Гледа богатият – касата му затворена. Отваря я – вътре празно. А сиромашът стане, гледа касата си – пълна. Казвам: где ще бъде силата тогава? – У сиромасите. Казвам: туй богатство от богатите може да мине по един естествен начин в ръцете на сиромасите. Да допуснем сега, че аз мога да направя това – да прекарам златото на богатите хора в ръцете на сиромасите. Но вие гарантирате ли, че тия сиромаси, като ги направите богати, ще употребят туй богатство за доброто на човечеството. Казват: „Е, и това са хора.“ Да, хора са и те, като онези, богатите. И тогава казвам: в окултната наука се

знае, че сегашните сиромаси са едновременно богаташи, а едновременно сиромаси са сегашните богаташи. – „Че как!“ – Тъй е. Следователно друго, друго нещо трябва да се внесе в живота. Вън има нещо по-важно. Но какво? – У всички ви трябва да има човештина. Но каквито и да сме, богати или сиромаси, човешки трябва да се отнасяме, да имаме еднакви права всички и да се зачитаме. „Ама кога ще дойде това разбиране?“ – Ами по вашия начин по-скоро ли ще дойде? Няма да дойде по-скоро.

Та и сега за вас, учениците, които казвате по някой път, че може и без Школата, казвам: вие грешите против себе си. Не може без Школата. Вие не считайте буквата на нещата. Ако мислите, както някои сегашни хора мислят, че трябва да отидат в църквата – те не са прави. Ти не трябва само веднъж да идеш в църквата – всякога трябва да бъдеш там. Школата – това е постоянно общение с Бога, постоянно общение с всички ония живи и благородни божествени души, с всички будни и съзнателни умове, с всички благородни сърца, които имат един и същ съзнателен стремеж. Следователно според мен, или според правилото, желанието ви за знание, желанието ви за наука трябва да бъде толкова силно, че да няма мъчнотия, да няма сила в света, която да ви спъне. Тогава вие може да постигнете всичко, което искате. Някой казва: „Аз не искам сега да уча.“ Защо? Ако Драган или Петко те е обидил, какво от това? Нали ти търсиш знание? – Знанието иде от Бога. Всичко добро, всичко красиво излиза от Бога. Така трябва да схващате нещата вие. И във всинца ви трябва да има туй непреодолимо желание да учите, а не любопитство, като това на Ева. В Ева нямаше непреодолимо желание за знание, а имаше любопитство. Някой път трябва да се спра да обясня какво разбирам под *непреодолимо желание за знание*. Вие ще проверите много от тия качества – верни ли са, или не. Всяка една жива идея трябва да се определи. Опитността, която имате сега, е богата, но ако туй знание, което сте постигнали, не го прилагате и не му давате един нов подтик, във вас ще се образува една ферментация, ще се вкиселявате и ще се огорчавате. А там, дето се образува

вкиселяване и огорчаване, спира се и прогресът на човешката душа. Има много от вас, които казват: „Е, за в бъдеще в този живот не мога да уча, но в другия живот ще уча.“ Може, но ученикът трябва сега да разреши въпроса. Това интензивно желание за учене във вас никога не трябва да се прекъсва. Прекъсне ли се туй желание, отде знаете, че в бъдеще ще бъде пак тъй? Кой ще ви свърже тогава? Аз се чудя на вашата голяма вяра в бъдещето. Ако ти сега седиш, разговаряш и не искаш да повдигнеш една малка сламчица, как ще повдигнеш голямата греда в бъдещето?

И тъй, сега желая ви да се движите. Ако искате да бъдете живи, не избирайте късите, мъртвите линии, но избирайте дългите, живите линии. Следователно страданията в живота в този смисъл са само едно от качествата на дългия път. Много се изморява този, който е ходил на дълъг път, нали? А онзи, който е изминал само 10 метра път, изморява ли се? Онзи, който е извървял 10-15 километра, казва: „Много се измори. Краката много ме болят.“ Не е грях, че се е изморил. Той ще си измие краката, ще си почине и на другия ден пак ще тръгне на дълъг път – и в този дълъг път той ще добие Знание. Ще се срещне с много хора, ще се запознае с географските места, с живота, с Природата, с дърветата, с реките и т. н. Следователно ще разбере целият Космос, който сега съществува. Аз говоря сега за космоса на човешкото съзнание, защото има един Космос, който е извън човешкото съзнание – той е съзнанието на ангелите, или космосът на ангелите, който е различен от космоса на човека. Нашият космос е много по-малък, отколкото космосът на ангелите. Когато един ангел разсъждава за Космоса, в неговия ум има такива неща, които един човек даже и насън не е виждал, и наум не са му идвали.

И тъй, коя е основната мисъл? – Дългият път. Защо? Защото е Път на Живота. А другият път, късият път – той е път на смъртта, той е гладък път. В него няма никакви препятствия.

Сега вие ще извадите известно заключение. Аз оставям думите си без заключение. Знаете ли защо аз не правя

заклучение? – В окултната наука никога не затварят. Ако, след като излезете от Школата, аз затворя вратата, какво означава това? Или ако, след като влезете, вратата се заключи, какво е това положение? Сегашните хора искат заключения. Какви заключения? Разсъждение и обсъждане върху идеите – да, това може, но ако вие искате да извадите едно общо заключение за целия Живот – това не може. Заключение не може да се даде не само за вас, а и за никого, т. е. заключение може да ви дам, но това заключение няма да определи същността или смисъла на нещата.

Често вие питате какъв е смисълът на живота? Може ли да дадем отговор какъв е смисълът на живота? Може да питаме каква е крайната цел на Любовта, защо Господ създаде света, защо хората се мразят, защо се обичат и т. н. – и на всички тия въпроси може да дадете едно, второ или трето обяснение, но да дадете едно общо заключение, да обясните нещата – това е една от най-трудните философии. Затова ние се пазим от заключения. Ние разсъждаваме, обогатяваме се със знания, а другото оставяме настрана. Заключение в света може да даде само Един, и то Онзи, който разбира тази дълга линия – който може да събере двата края в едно. Тогава аз ви питам: мислите ли, че един ден Господ, за да ви убеди в това, ще съедини двата края в едно? Това е пак предположение. Ние не можем да знаем какво мисли Той. Догаждаме се, правим си предположения, но нищо повече.

Някои учени хора говорят за случайностите. Но аз мога математически да изчисля какви сили седят зад всяка една случайност. Сили работят и в изключенията! Има закони, които определят на какво се дължат случайностите. Зад всяко едно изключение седи една разумна, интелигентна сила, на която съзнанието в даден момент не е било будно – и така се е явила една случайност. Колкото тази случайност става по-често в Природата, толкова тия същества са по-малко интелигентни. Колкото случайностите и изключенията са по-редки, толкова и тия същества са по-умни и по-висши. Тия заключения аз правя за себе си. Мои заключения са те. Имам свои основания и по този закон зная след първото

изключение кога ще се яви второто изключение, защото те стават периодически. Някои питат как стават случайностите в света? Ето как: при един млад български чорбаджия отива един български абаджия да му крои бир-бучуклия гащи. Изнася абаджията един топ хубаво сукно, измерва го и взема ножиците да крои. Но в това време дъщерята на чорбаджията влиза. Абаджията я поглежда, забравя се, помръдва ножиците и реже, обаче платът вече за бир-бучуклия гащи не става. Криво изрязва плата. Коя е причината? (Момата) Не, той се захласнал и отрязал накриво плата. Значи, всяка една случайност се дължи на разумна причина, която е отвякла съзнанието на едно разумно същество в друга посока. Това не е умишлено. Погледнал той момата, а хората го отдават на закона на случайностите. Тъй щото, тъй погледнато, случайностите са едно изключение, въздействие на една сила, на едно същество върху друго интелигентно същество.

Да изпеем новото упражнение „Благост носи Светлината“.

Тайна молитва

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

*Четиринадесета лекция от Учителя
16 януари 1924 г., София*

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Тайна молитва

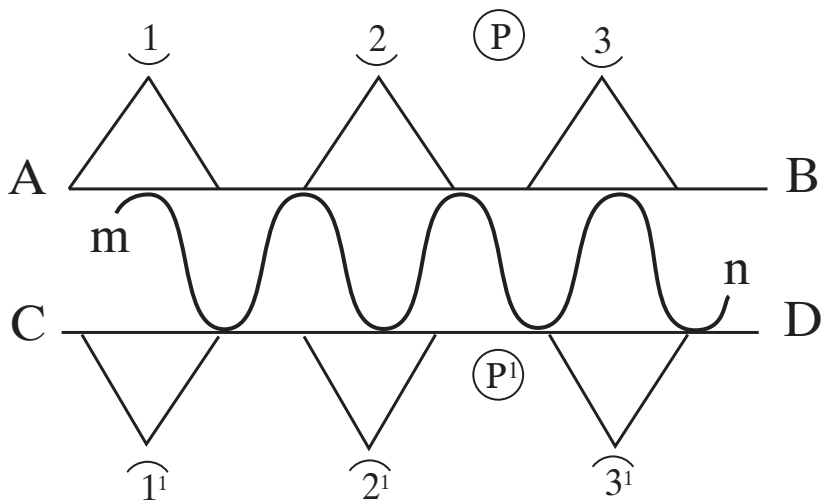
Прочете се резюмето върху „Произход на лечебните растения“.

Прочетоха се няколко теми върху „Най-малката добродетел“.

Тема за следващия път: „Произход на усмивката“.

За да намери човек най-малката добродетел, иска се много ситна мрежа, за да я хване от морето; някои от вас са взели много едра мрежа.

Сега какво разбирате от тази картина (фиг. 1)?

Фиг. 1

Вие я считате за едно украшение. Тези две успоредни линии показват теченията, които стават в Астралния свят или във всички онези вещества, които са жидки, можем

да го наречем *течението на жидките вещества*. Тези две прави линии AB и CD са граници на Астралния свят. Какво представляват тези триъгълници отгоре? Стяхните изразяваме Духовния свят. Тези граници AB и CD представляват по-гъста материя, в която хората постоянно бият главите си, чупят костите си. Това са неща, които не могат да се променят. Някой път учените хора се заклещват: че нито назад, нито напред. Триъгълниците пък показват чисто Божествения свят. В тях енергиите са от друг род. Защо линията mn е крива? Защо не върви по прав път? Защо змията, като върви, прави тия зигзагообразни линии, криволичи? Защо не върви, както другите животни, по права линия? Кои са причините? Вие, физиолозите, нали се досещате кои са причините. Понеже крака и ръце няма. Всички онези същества, всички онези сили, които са безотговорни, които са невменяеми в света, вървят все по тези криви линии. И ще забележите, че това е факт. Вземете един човек, който върви много спретнат – дайте му вино да пие и той ще започне да върви като някоя гемия. Той първо мисли, но пийне ли винце, върви по една крива линия.

Сега да обясним какво означава изпъкването, изкривяването на тази линия. Сама по себе си в геометрията тя няма никакъв смисъл. Казват: *крива линия*. Но от окултно гледище, за да изпъкне тази линия нагоре, има известно влияние. Тук, между втория и третия триъгълник, при буквата P , се намира един разумен център, който е предизвикал прилив на тези разумни енергии. Значи тук има известна култура. Но на противоположната страна на всяка една култура има известен отлив. Този отлив се дължи на друго разумно влияние – P' за отличие от P . Следователно в движението на тази крива линия mn едните линии са приливи, другите – отливи. Тия неща постоянно стават в самите вас. Забележете, че тук има друг един закон. Сега коя е дясната страна на тия криви линии? Да кажем, че сърцето и умът в дадения момент представляват граници на Духовния свят. В ума и сърцето текат два рода енергии. Когато в ума има прилив, в сърцето има отлив. Когато в ума има отлив, в сърцето има прилив.

Туй не е само едно твърдение – това е един факт. Този факт ние обуславяме психологически чрез следното наблюдение. Вземете момичетата и момчетата на възраст от десет до четиринайсет години. Щом почне да се развива тяхното астрално тяло, щом започнат да се развиват чувствата у тях, колкото и да са паметливи, започват да стават разсеяни, става прилив в тях и паметта им започва да се губи. Към двадесет и първата година паметта им пак почва да се възстановява. Следователно, когато енергиите слизат в сърцето, всякога в ума се явява една разсеяност, а когато става прилив в ума, всякога човек усеща, че в сърцето настъпва една студенина и той казва: „Изгубих онези благородни, хубави чувства в сърцето си.“ Това само привидно е така. Сърдечните

енергии, които изразяват същността на сърцето, и енергиите, които минават през сърцето, са две различни неща. Когато някой път вие се чувствате радостни, весели, това още не е вашето сърце. Вие само изпитвате известен род енергии, които са в съгласие с вашите сърдечни енергии. Пияният, като се напие, или гладният, като се нахрани, изпитват едно приятно разположение. Ученият човек, като прочете една книга, изпитва едно приятно настроение в Умствения свят, горе. Промените на тия енергии не съставляват още същественото в живота. Тук се раждат всички противоречия. Някой стане сутрин: в ума си има отлив, не може да мисли правилно, а в сърцето си има накипяване на енергии – не може да работи. Щом влезеш в сърцето – там трябва да работиш, в него има по-груба материя. Дразниш се нещо, но никаква философия няма в това, не можеш да си дадеш отчет. Ако си майка, ще намериш някого, върху когото да излееш този гняв. Ще ти дойде на ума, че малкото или голямото ти дете е счупило някоя паница. Ще го набиеш и ще му кажеш друг път да не чупи. След като го набиеш, пак ти е нещо мъчно. Дойде ти на ума, че гашите му са скъсани.

Още един път ще го набиеш. Но и след това не ти минава мъката. После, дойде ти на ума, че мъжът ти не е донесъл хубаво месо, и ще се скараш с него. Това е една вътрешна енергия в тебе, която се е събрала и трябва да я изразиш. Защото ако не стане отлив на астралните енергии, ако не им дадеш възможност да изтекат, тогава ще се образува едно благо, около което ще има много миазми. Така стават хората клюкари. Клюкарите са хора, в които има благо с миазми, дето се събират жаби. Те обичат езерото и плашат жабите. Такъв човек все мисли да изважда риби, това-онова, все търси нещо, но тъй си отива животът.

Тези хора, у които сърцето се развива, аз ги уподобявам на онзи циганин, на когото дали едно гърне с мляко да го продава. Той го туря на главата си, тръгва и си мисли: „Ще продам туй мляко, ще купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Като продам яйцата, ще си купя една гъска, която ще ми даде патенца. И тях ще продам. От парите ще си купя едно агънце, което ще се размножи. Ще продам агнетата и ще си купя една крава.“ И тъй забогатял в мечтите си, че решил да се ожени. Ами каква ще избере? – Ще се представи на царската дъщеря, тя ще се съгласи и после ще си имат едно хубаво детенце. Като си помислил за детенцето, подскочил от радост, млякото с гърнето паднало на земята и се разляло. Сега има много учени, благородни хора, които мязат на този циганин. Някой от тия учени казва: туй ще чета, онуй ще чета, ще проучвам Библията, ще си правя извадки и т. н. Прави си той плана, подскача, но изгубва Библията. Ученият казва: „Това ново нещо ще изобретя, онова ще изобретя.“ Подскача и изгубва мисълта си. Не трябва да си правите илюзии.

Тези граници, които съществуват, аз ги наричам граници на два свята. Действителният, реалният Божи свят – туй са все разумни същества. Всичките ваши постъпки, всичките ваши мисли, всичките ваши желания няма да останат без последствие. Да не мислите, че можете да бъдете по-умни от тях. Дотолкова, доколкото вашите мисли, вашите интереси са в съгласие с тия разумни същества, дотолкова те ще ви съдействат, но в момента, в който се отклоните, ще ви турят

препятствие. Ще ви приведа един анекдот. Поканили едного на гости, и този, който го поканил, му показва една ябълка и веднага я скрива. След туй му показва друга една ябълка: донесъл я до устата му, онзи я близнал и той веднага пак я скрива. Най-после му донесъл един много хубав бонбон, така направен, че отвън бил сладък, а отвътре горчив. Близнал го гостът и си казал: „А, хубав е!“ Но като го сдъвкал, изплюл го. След това домакиният му донесъл ядене: хубаво сготвено, от хубаво месо, но като го изял гостът, повърнал – от развалено месо било сготвено. И след това, като му донасяли нещо, все питал от кое е това? От туй, което се вижда, или от туй, което се само близва; или пък от туй, което се вкува и изплюва, или от туй, което се изяжда и после се повръща? И аз ви питам: от кое е вашето знание? От туй, което се вижда само, или от туй, което се близва; или от туй, което се вкува и повръща, или от туй, което се изяжда и после се повръща? Това не е знание. Това са само опити, за да добием онази истинска наука. И при сегашните условия нашата наука е почти само виждане, близване, вкуване, изяждане и повръщане. И в туй и вие, и всичките хора, сте специалисти. Ако някой човек каже, че е щастлив, този човек принадлежи на друг свят. И аз ви казвам: човек, който живее в материалния свят, абсолютно не може да бъде щастлив. Който мисли, че е щастлив, той се самозаблуждава. Ще ви дадат сладкия бонбон, но ще го изплюете. Ще ви дадат хубаво ядене, но ще го повърнете. Тогава някой ще каже: „Какъв е смисълът на живота?“

Смисълът на живота е извън тази материя, извън този свят, в който живеем. Всеки от вас научно ще изучава закона на приливите и отливите. Някой има едно неразположение. Ще хване това неразположение: „Защо си неразположен?“ – „Тежко ми е.“ – „Е, как, вчера беше готов за Христа всичко да направиш. Казваше: аз туй ще направя, онуй ще направя, а днес си се сгушил! Как тъй от вчера до днес си друг вече?“ – „Ама такова е обществото!“ – Не, ти ще намериш същинската причина. – „Ама Господ тъй е наредил.“ – Как намери ти, че Господ е наредил така? – „Ама Господ на едни е определил да са радостни, а на други – да скърбят.“ – Не, заблуждаваш

се. Господ не прави хората нито скръбни, нито радостни. Неговата задача, Неговата цел, ако мога така да се изразя, тука, на Земята, е да ни застави да мислим. Сега разберете – аз ви представям нещата в един фигуративен смисъл. Някои от вас може да кажат: „Това е една подигравка с нашите чувства.“ Аз като на ученици бих ви казал, че вие досега хиляди пъти сте се подигравали сами със себе си. Ами че ако един ден вие мислите, че сте добър и умен човек, а на другия ден мислите, че сте един идиот или един голям грешник, питам: не се ли подигравате със себе си? След като днес мислите, че сте един идиот, глупав човек, а утре мислите, че сте един гениален човек, не се ли подигравате със себе си? Може ли глупавият човек да стане гений, а геният да бъде глупав? – Не може. Аз говоря за същността на нещата. Аз говоря за интелигентността в света – за нейната колективност. Тя по същество не може да се измени. Тази интелигентност, която ни ръководи, произтича от един Божествен център и не може да се измени. И ако някой път ви се вижда, че тази енергия се е изменила, за това причината сте вие. Ако някой път енергията прави известно отклонение, трябва да знаете, че нейното естество първоначално не е било такова. Всички хора казват, че светлината се движи вълнообразно. Защо върви така? – Тя среща известно съпротивление, затова образува крива линия. Кривата линия е силата на живота, тя е живата енергия. Светлината има два вида елементи. Единият елемент носи енергиите на сърцето, а другият елемент е образуван от трептения, които носят интелигентността, но не само тези вибрации на светлината. Тия вълни показват, че етерът е правил такива малки трептения. Между две височини има една малка трапчинка, която се обуславя от известно отклонение в закона.

Сега вие може да отклоните вашата енергия, т. е. можете да измените вашето настроение. Например имате отлив във вашето сърце. Какво да правите? – Напуснете сърдечния свят и влезте в Умствения, не се занимавайте с чувствени работи. Някъде се дава театър, кинематограф, забавление, но вие нямате пари. Не отивайте на театър, защото, ако отидете,

ще си създадете ред неприятности. Или искате да отидете на курорт някъде, обаче нямате пет пари. Ако отидете, какво ще стане с вас? – Ще прекарате там един, два, три дни и най-после хотелджията ще каже: „Господине, платете си!“ Не ви трябва курорт. Колкото и да е труден вашият живот, впрегнете ума си в умствена работа.

Сега туй, което ви пречи, е това, че много ученици живеят със своето минало. Мислите, че сте учен. Това е една самоизмама. Не че не знаете нищо, но мислите се за нещо повече, отколкото сте. Ще ви приведа един пример, който съм привеждал и друг път. Ако имате сега справочна книга, денем на светлината може да четете всичко от нея, но ако ви я дам на някое тъмно място, какво можете да четете от нея? Следователно някой път Божествената книга на Живота е закрита и ние нямаме Светлина. И ако един ден се усещате въодушевени, то е, че сте прочели един лист от вашия живот. Вие се радвайте, че можете да четете. Втория ден вие имате отлив. Отваряте книгата и казвате: „Какво стана, че не мога да чета?“ – Нищо, ще легнеш да спиш. Какво означава спането? Спането е един вътрешен процес. Ще напуснеш физическия свят и ще влезеш в Астралния свят – там е ден. Ще отидеш там, дето има ден. Когато в Астралния свят настане нощ, в Умствения свят е ден. Когато и в Умствения свят настане нощ, ти ще отидеш в Божествения свят – там е ден. Онези, които разбират законите, ще вървят напред. По някой път и в тези висши светове настава нощ, и в тях има отливи. Тогава ще започнеш обратното, ще започнеш да слизаш надолу. Когато един висш Дух слезе на Земята, т. е. когато слезе долу в ада, за него това съставлява една голяма приятност. Например ако един ангел слезе на Земята, той ще я намери за едно забавление и след 500-600 години ще се върне на Небето с големи опитности. А вие, като не разбирате закона, казвате: „Животът е нещастен.“ Защо е нещастен? Защото вие искате да бъдете рентиери. Най-първо вие искате да се учите и казвате: „Няма ли някой да ни помогне?“ Може някой да ти съдейства, но никой не може да учи заради теб. Моята мисъл може да съдейства на вашата мисъл, но вие за

себе си трябва да мислите. Моята добродетел може да ви съдейства, но тя не може да бъде ваша добродетел. Тя няма да ви ползва. Такъв е законът при сегашните условия. Туй разберете ли веднъж, не си правете повече илюзии. Вие си казвате: „За мене условията в живота не са благоприятни.“ – Не, доколкото зная, условията за всеки един човек са такива, каквито са необходими за дадения случай. Ако така разсъждавате, вие не само че можете да си помогнете, но ще можете да премахнете и всичките препятствия, които съществуват у дома ви, между децата ви.

Сега този закон, тази крива линия математически има своето приложение, но тази вечер няма да се спирам на това. Мнозина от вас започват с ирационалните числа, а свършват с рационалните. А то трябва да е обратното: да започнат с рационалните, а да завършват с ирационалните числа. Защо? Защото рационалните числа се делят правилно, без никакъв остатък. Ирационалните числа пък са числа, които съществуват в друг свят, те не се делят. И всичките спорове сега между вас, всичките ваши криви разсъждения се дължат все на тези ирационални числа. Законът е такъв. Вие дойдете при мене с една торба от 10 кг, а друг – с една торба от 50 кг, която може да носи, и ме питате: „Защо на този даде 50 кг, а на мене 10 кг?“ Защото твоят чувал е толкова голям – толкова можеш да носиш. „Ама ти трябваше да ми туриш един твой слуга да ми носи повече.“ А, такъв закон няма. Ако аз накарам моя слуга да носи заради тебе, това е едно насилие. Ти ще носиш толкова, колкото можеш. Един ден, ако станеш силен, и 100 кг може да ти дам. Следователно при сегашните условия Живата природа на всеки един човек дава толкова, колкото може да носи.

Другото заблуждение е следното: вие не се познавате. По някой път мислите, че се познавате. Някой казва: „Аз познавам еди-кого си.“ Да познаваш нещо, то значи да боравиш с него. Да познаваш електричеството, това значи, като посоча с пръста си, да светне. Ако аз мога да заповядвам на тази електрическа енергия в моя пръст да светне, значи аз имам познания за електричеството. А, ще светне! Може да

го накарам да светне, но знания трябва да имам. Туй знание не се добива от книги – съвсем други условия се изискват. Аз мога да запаля своя пръст и той да гори, без да изгаря. Ще свети само. На нас не ни трябват електрически лампи. Ами че вие може да минавате много икономично. После, на нас не ни трябват тия соби. А сега вие седите, имате големи претенции, мислите, че знаете много. Казвам: докато плащате за електричество, докато си купувате дърва, ще вървите по този отъпкан път, а докато вървите по него, ще имате страдания. Той е път на страдания.

Сега вие казвате: „Защо ми са тия страдания?“ Някой отговаря: „Тъй ми е определено в света.“ Сега ще ви представя мисълта си по-ясно. Представете си, че на едно място Природата е изкопала една дупка с около половин до един метър дълбочина и широчина. Вие сте учен човек. Минавате покрай дупката, погледнете в нея и си казвате: „Защо ли е изкопана тази дупка?“ И си заминете. След това мине втори, погледне в дупката и пак си каже: „Защо ли е изкопана тази дупка?“ И той си замине. Това са все учени хора! След това минат още около стотина души, всички се спират, погледнат дупката и си казват: „Кой ли я е изкопал и защо?“ Никой не я заравя. Срещнат се всички и си казват: „Забелязали ли сте тази дупка?“ Добре, сто такива дупки са изкопани, всички хора минават-заминават и само хроникират: „Сто дупки има изкопани.“ Описват ги. Допуснете сега, че всички тия хора се връщат по същия път, но е тъмно, нощ е. Те не забелязват тия дупки и в мрачината – хоп, падне един в дупката, изкълчи си крака. Друг след него падне в друга дупка, изкълчи си ръката, и най-после казват: „Да те пази Господ от тези дупки! Да те пази Господ от този път!“ Какво искат да кажат с това? Ако тези хора се върнат, напълнят тези дупки с пръст и посадят в тях някакви дръвчета, втори път като минат, ще пострадат ли? Следователно вие, като сте минавали там, като учен човек не сте посадили семката на някоя добродетел. Втори път, като минете, ще я посадите. Питате тогава: „Защо са страданията?“ – Много дупки има. Туй показва доколко сте били готови да изпълните Волята Божия. Ти срещнеш един

твой другар. Срам те е да си изкажеш мнението, да разкриеш своите убеждения, и затова нищо не му говориш. Мислиш си: „Ще се изложя!“ – Не, ти минаваш за учен човек – срещни приятеля си и му кажи: „Слушай, приятелю, едно нещо има в света реално, един път има: човек трябва да обича Бога с всичкото си сърце. Така, както вървиш, ти не вървиш по правия път.“ Речеш ли му така, ти ще го стреснеш. Този човек отива в дома си и втори път, като го срещнеш, ще видиш, че туй семенце е поникнало.

Сега мнозина казват: „Чакай да не си казвам мнението, да не се излагам.“ Я ми кажете, какво се проповядва за Господа? „Ами да изучим Библията!“ Е, хубаво, пророкът как е проповядвал, като нямаше Библия? Казвате: „Да изучиш Евангелието!“ Ами апостолът как е проповядвал, като нямаше Евангелие? Казвате: „Е, на тях Господ е дал.“ Отде знаеш, че Господ е дал на тях? Защо на вас не даде? – „Ама те са имали особена привилегия.“ Е, в какво седеше тази привилегия? Привилегията беше в това, че те имаха абсолютна Вярa, Любов, Обич, бяха готови на всички жертви, за да изпълнят Волята Божия. Значи те се учеха съобразно законите на живота. Те имаха друга книга. Сега за вас е още по-добре, понеже имате и тяхната опитност. Това не е в ущърб на вас, аз не искам да се върнете 2000 години назад, но казвам, че те бяха при много по-лоши условия. Те са направили много преводи от Живата природа. Вие ще се ползвате от техните преводи и опитности. И ние днес ще вложим нещо в Евангелието на нашия живот. Как? Всеки от вас ще внесе поне една дума, поне едно предложение в това ново Евангелие. То се пише там, Горе. Каквато добрина направиш на Земята, тя се пише в Божествената книга, отбелязва се в нея. Помислил си нещо, казал си някое предложение: има разумни същества, които веднага го внасят в тази свещена книга, отбелязват името ти и кога се е родила тази мисъл. Вие мислите, че никой не се занимава с тия работи, никой не се занимава с вас. Не, не, занимават се. И всичките ваши упражнения, които имате тук, един ден ще ги разглеждате. Архиви има там! Един ден ще ви въведат в тях и ще видите

и много умни работи, и много глупави. Ще дойде някое от разумните същества да ви покаже вашите гарджета, които сте рисували, и ще ви каже: „Виж с какво си се занимавал.“ Ще дойде ученият човек, ще му кажат: „Виж с какво си се занимавал.“ Смешно ще бъде. Там ще ви обяснят кои са били причините, че сте нарисували тези гарджета.

Тези истини ще ви обяснят един велик закон в света. Туй изисква дълго изучаване. Има известни математически изчисления, според които можете да знаете влиянието на планетите през всеки ден, час и минута. И после някой ще каже: „Какво влияние има Месечината, какво влияние имат всичките звезди, какво влияние имат планетите върху нас?“ Ако дойде да боравите с тия философски въпроси, вие съвсем ще се изгубите. Знаете ли как ще се изгубите. Казвам: има известни, учени хора, които обясняват какво нещо е топлината. Казват, че топлината била движение, че светлината била движение. Аз казвам: топлината не е движение. Светлината била движение. Топлината образува движение, но самата тя не е движение. Светлината образува движение, но самата тя не е движение. Сега да оставим тези твърдения и отричания, но казвам: ще трябва ли аз да чакам този учен човек да ми казва какво нещо е топлината и после да я употребявам. Преди да ми обяснят учените хора колко трептения имали светлината и топлината, те си съществуват, аз си служа с тях. И сега ще ми казва някой какво нещо е Бог. Ще чакам аз еди-кой си богослов да напише своя трактат за Бога и тогава аз да боравя с Него. Че аз съм усетил какво нещо е Бог, преди да са ми обяснявали това. Неговата мисъл, Неговите трептения аз съм ги усещал в себе си! Ако вие ми дадете най-последните обяснения за светлината, добре, но ако аз чакам да ми обясняват какво нещо е Бог, няма да чакам. И сега в църквите ще ми доказват какво нещо е Бог. Там е заблудението. Преди да ми доказва Църквата какво нещо е Бог, аз Го зная. И всичките Велики Учители, които идват в света, ни дават само методи, чрез които можем да използваме великото Божие благо.

Сега първото нещо: не отивайте в друга крайност! Вие искате да научите хората какво нещо е Господ, преди още вие да сте Го разбрали. Не, ти не знаеш какво нещо е Господ. Когато Господ действа в сърцето ми, сърцето ми е меко. Аз казвам: ела, приятелю, готов съм с тебе да разделя хляба си. Седна с него, приказвам си приятелски, дам му от хляба си, и тогава и той, и аз разберем как действа Бог. Щом Го няма, затворя вратата си. Щом Господ е в моя ум, като видя един учен човек, уча се от него. Може да ме изпъдят и сто пъти, но аз ще ида, ще дам всички жертви, ще отстъпя на всичко, само за да науча нещо. Щом Го няма Господ горе, в моята мисъл, и цялата библиотека да ми дадат, аз ще избягам оттам. Знанията и стремежът към Божествените идеи се дължат на Божественото, което от хиляди и милиони години действа вътре в нас. Там няма да имате тези понятия, да казвате: „Чакай да видя какво ще каже моят Учител, че да имам едно по-право понятие за Бога.“ – Не, моята задача не е там, да ви дам едно по-право понятие за Бога. Аз искам да ви дам прави методи как да служите на Бога. Казвам, че всичките методи, с които хората досега са служили на Бога, не са прави. Не че не са добри, аз не ги отричам, но не са един идеален начин за служене на Бога. Добри са всички църкви и държави, във всичко работи Божественото, но не е този истинският метод, по който можем да служим на Бога. Когато истинският метод влезе, ще има разбирания, ще има мир, ще има благородство между хората. Смъртта ще изчезне, страданията ще се премахнат, затворите ще се премахнат, всичко туй ще изчезне.

Сега някои може да кажат, че това се отнася до далечното бъдеще. Не, не, аз твърдя едно нещо, което е вярно, а то е, че това е възможно и сега. То е извън времето и пространството. Вие може да имате туй нещо още сега, не след един час, още сега може да го имате. Как? – Ако изхвърлите съмнението от вашия ум. Казвате: „Е, тогава още не му е дошло времето.“ Ами че ти сам си туряш тази мисъл в ума, че не му е дошло времето. Кога ще дойде времето? Онзи, който казва, че не му е дошло времето, знае ли философски какво значи да ти

е дошло времето? Ами ако това време е преминало? Ами ако ти си закъснял за станцията? Ще чакаш втори трен. Не, не, ти ще идеш точно навреме, защото Природата обича точността, в нея няма забавяния: точно навреме ще тръгнеш, най-малко две секунди преди да тръгне тренът. Закъснееш ли една секунда, нейният влак ще е на разстояние от тебе хиляди и милиони километри. Ти ще кажеш: „Закъснях само една секунда, и не ме чакаха!“ А ти се мислиш за една величина. „Ама трябва да ме чакат.“ – Не, ти ще чакаш. Този е великият закон. Всички велики хора са чакали.

Аз наричам велики хора добрите, онези, които служат на Бога. Онези хора, които служат на света, от каквото произхождение и да са, аз не ги наричам велики. Онези, които са написали някои велики книги, тях наричам велики. Вие ще кажете: „Ама пророк Исаия е написал една велика книга.“ Вие знаете ли кой беше пророк Исаия? – Той беше само една фирма, а всъщност туй са онези велики духове, които са работили с него. Исаия е като някой редактор. Казвате: „Е, Виктор Юго е написал една книга.“ – Какво е написал? – „Клетниците.“ Ние имаме криво понятие. Всеки един труд представлява колективна работа на възвишени и велики същества в света. Онези велики оратори написали една хубава реч – вземат я за своя. Аз нали зная: някои проповедници в Америка прочели нещо оттук-оттам, напълнили кошера си и ще говорят. Е, приятели, това е един колективен труд. Не трябва да се самоизмамваме. Това е колективен труд, това е общата интелигентност, която е работила. Тези висши същества, които имат благоволението да те вдъхновяват, имат и доблестта, като ти предадат своите мисли, да не искат да си турят името. Ти напишеш една хубава реч, казваш: „Тя е от мене.“ Истинският автор седи настрана – ще те погледне, ще те потупа и ще каже: „Хайде, няма нищо, тури си твоето име!“ И нему е приятно. Когато дадете на едно малко дете една ябълка, какво прави? – Туря си я в джоба. И после ти казваш: „Ама на моята книжка обърнахте ли внимание, особено на онзи пасаж?“ Той пак те погледне, потупа те и каже: „Няма нищо.“ И после, кой как те срещне,

казва: „Ама ти си бил гениален човек!“ – „Ами че и аз не знаех.“ Той пак те потупа и се поусмихне. Е, пак гениален човек си, проводник на туй, възвишеното. Ще се стремите да бъдете проводници на туй, възвишеното и благородното. Като държа някоя беседа, някой казва: „Учителя говори хубаво, но ние пак ще си вървим по нашия път.“ – Да, ще си вървите по вашия път, но кракът ви за втори път ще бъде изкълчен. За мене е безразлично, но казвам: много от вашите страдания може да се премахнат още сега, не за в бъдеще, но трябва да вървите в Божествения път. Някой от вас казва: „Аз имам доброто желание, правя тези усилия.“ Други обаче търсят по-лесния път. За да се добере човек до една велика, Божествена Истина при сегашните условия, изисква се усиlena работа. При тази усиlena работа ще срещнете хиляди мъчнотии. И представете си сега, аз като изнасям тези Божествени Истини, всички казват за мене: „Той изнася едно Ново учение.“ Това не може да се нарече Ново учение – това е Божественото учение, това са законите в Природата, това са начините, по които Живата природа действа. Аз констатирам тия закони, които действат в Живата природа, които действат и в Живота. Казват, че тия неща разваляли живота – и започват срещу мене шпионирания, говорят, че аз лъжа, това-онова и т. н. Казвам: когато говорят за мене, че лъжа, аз зная, че говоря Истината. „Ама той е лош човек!“ Аз зная, че съм най-добрият човек. Защо? – Всякога, когато започнат за някой човек да говорят лошо, аз зная, че той е добър. Това е едно от най-силните доказателства, че той е добър. Хвалят ли го, аз снемam петдесет процента и казвам: този човек е един от посредствените. Говорят ли лошо за някой човек, аз го вземам за добър.

Сега мнозина от вас казват: „Аз влязох в Братството с доброто желание да работя, но братята не ме разбраха.“ А трябваше да го посрещнат с финикови вейки, гений бил! Ами че тогава ще бъдем самохвалци. Туй е едно криво разбиране. Туй не съставлява идеята на едно братство. Вие сте чудни, като казвате, че сте от Бялото Братство. Вие още не сте братство, но туй, което сега става, е едно побратимяване.

В какво седи туй побратимяване? – То седи в това, че като срещнеш някого, когото много обичаш, той ще ти направи един абсces и ти на него друг, та ще смесите кръвта си. Това е побратимяване, обмяна. Едните ще вземат от твоята кръв и ти от тяхната. Само по такъв начин у вас ще се зароди желание за висшето, за Божественото. Само по такъв начин животът ви ще се осмисли. Ще се намериш в едно затруднено положение: писател си, художник си или музикант, но не ти върви – беден си, сиромаш си. Не че не ти върви, много добре ти върви, но трябва да намериш вътрешната философия на нещата, да разбереш защо не ти върви. Разбирате ли нещата, вие ще намерите красивата страна на живота. Като изнасям тия неща, вие не се занимавате със себе си, но казвате: „Чакай, този е *хикс* (*x*)“ – турите го долу. „Онзи там е *изрек* (*y*)“ – и него турите долу. Трети някой е *зет* (*z*) – турите и него долу. Ами вие какво сте? – „А, ние сме горе.“ Аз, аз, чакай, аз съм важният! Ти казваш: „Аз съм, каквото съм, а онези там не разбират нещата.“ Ето философията, която ражда партиите. Ти си като една гемия в морето: когато морето ти е развълнувано, ти се клатушкаш; щом морето ти е тихо, и ти си тих. Не че ти искаш да играеш, но морето те кара. Някой казва: „Аз съм тих.“ Тих си, защото морето е тихо.

Някои от вас казват: „Аз работя.“ – Не работиш ти, но други някои работят с теб. „Аз съм тих.“ – Не, морето ти е тихо. Аз бих искал, когато морето е тихо, и вие да сте тихи; и когато морето се развълнува, вие пак да сте тихи, да можете да устоите срещу вълните. Тия мисли са солидни. Като ученици тъй трябва да разсъждавате. Тия мисли трябва да се вложат в ума ви. Те не са от сега, те се предават от хиляди години. Сега искам, като разбирате закона, да знаете, че туй, което става с вас, става и по целия свят. И в Америка да отидете, и в Англия – навсякъде в сърцата и умовете на хората има приливи и отливи. Това не са недъзи. Казвате аз. Това аз е един прилив горе, но после ще дойде един отлив. И тъй, като аз можеш да бъдеш и *x*, и *y*, и *z* – все ще бъдеш една величина. Тия величини може да се изменят.

И тъй, в тази лекция ви показвам един начин, с който може да възстановите равновесието на вашите сили – не само отвън, но и отвътре. Аз не искам да се примирявате така, привидно само. Казвате: „Да се примирим!“ Най-първо трябва да примирим силите на ума със силите на сърцето, да можем да прекараме енергиите на ума в сърцето и енергиите на сърцето в ума. И затова трябва да знаете тия закони и да ги проучвате.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ

*Петнадесета лекция от Учителя
23 януари 1924 г., София*

ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ

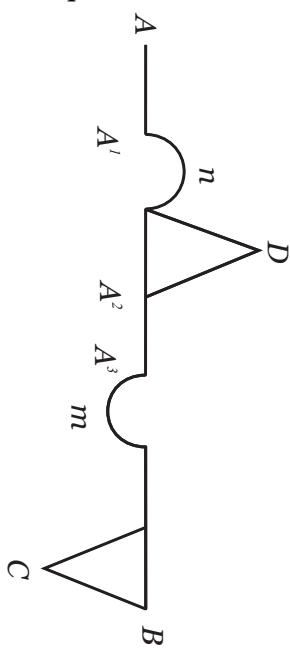
Мир! – Мирът носи Божията радост!

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху темата „Най-малката добродетел“.

Прочетоха се няколко от темите „Произход на усмивката“.

Тема за следващия път: „Разлика между Дух и материя.“ Това е една философска тема.

Фиг. 1

Тук имаме точката A (фиг. 1). Да кажем, че линията $A - A'$ е дълга 5 сантиметра. Тази линия реална ли е? Свойството на живите линии в света е, че те се менят постоянно. Да допуснем, че бих ви дал такъв един ребус, какъвто имате на чертежа. Как бихте изтълкували този ребус? Той не е скроен току-тъй. Туй е, което съществува в Природата. Това е езикът на Природата. Тия линии не са измислени, те съществуват. Цялото човешко тяло е направено все от такива линии. Например точка D представлява вашият нос горе, N е окото ви. Тия, малките линии A, A', A^2, A^3 – това са вашите вежди. После, имате един триъгълник C , обърнат надолу.

Сега в Природата това са приливи и отливи и трябва да знаете, че когато имате пред себе си една реалност, за да

се убедите, че реалността е действителна, тя трябва да даде едно отражение. Всяка реалност, която не дава отражение, не е действителна. Следователно вторият триъгълник *C* е едно отражение на първия – *D*. Правите линии също имат отражение. Това е закон на противоположностите. Този закон е необходим за разбиране на сегашния ви живот, а не на бъдещия. И цялата съвременна философия, и всички философски системи на миналото са образувани все от тия знаци. Например говори се за Абсолютното. Какво подразбирате под думата *абсолютно*? Никой не може да определи какво значи *абсолютно*. Казват: „Бог е безкраен.“ Може ли да бъде така? Кой е безкраен? Значи идеята е безкрайна. Може ли нещо, което има начало, да бъде безкрайно? И безкрайното може ли да има начало? Може, т. е. може да има начало само по отношение на нашето съществуване.

Като говорим, че Вселената е безкрайна, подразбираме себе си. Аз приемам едно начало за себе си. Когато говоря, че Вселената е безкрайна, подразбирам, че за моето съзнание, за мене, това е начало – *A*. Всяко начало се подразбира по отношение на вас. Които от вас говорят за начало, подразбират себе си, проявленията на известен живот в даден момент извън времето и пространството. Да допуснем, аз ви давам следното изяснение: вие се движите с бързината на светлината, с 300 000 километра в секунда. Представете си, че аз ви казвам: вие, които се движите така бързо, с тази бързина ще се намерите на другата страна на Земята. Там ще намерите и мене. Ще кажете: „Не си правите този труд.“ Може ли да има за мене труд? Ако вие сте на другата страна на Земята, а аз се движа с бързината на светлината, колко време ще ми отнеме да се намеря на това място, където сте вие? – Не повече от около една двадесета от секундата. Значи една двадесета от секундата ще изживея, за да ви намеря. Вие казвате: „Не си правите труд.“ Моето идване е извън времето и пространството. Не, освен че няма да си направя труд, но за мен ще бъде приятно да се придвижа към вас. Някой казва: „Много дълъг път сте минали.“

Сега, да кажем, че ти си извървял 50 километра заради мене, за да ме видиш, и в твоя ум седи една грандиозна идея, че си направил много нещо. Хубаво, но ако някой иде от Слънцето да те види и заради тебе е изминал 300 000 километра в секундата, какво е отношението между тебе и този, последния? Ако сравним отношенията между изминатия път от тебе и от другото лице, което идва от Слънцето, какво показва това? Туй е резултат на Любовта ви един към друг. Съзнанието *В* е извървяло 300 000 километра път в секундата, за да изрази своята Любов към вас. Питам: кое от тия същества има по-голяма Любов? Което е извървяло 50 километра или което е извървяло 300 000 километра? После, на съзнанието *А*, което е изминало 50 километра път, му трябват 10 часа време, а на съзнанието *В* е нужна само една секунда. Как ще примирите едното и другото положение? Едното същество е извървяло 50 километра за 10 часа, а другото същество е извървяло 300 000 километра за една секунда. При това съзнанието *А* казва: „Аз имам повече любов. Аз извървах 50 километра път, цял ден изгубих.“ Съзнанието *В* казва: „Не, аз имам повече любов, понеже по-дълъг път изминах.“ Да, но то е изгубило от времето си само една секунда. Сега кое от тия същества обича повече? Де е мярката за Любовта? Философски ще разсъждавате. Трябва да намерите онези елементи, за да не изпаднете в една отрицателна почва.

Сега аз ще обърна тия величини. Да кажем, че съзнанието *А* ви дава 50 лева, а съзнанието *В* ви дава 300 000 лева – кое ви дава повече? Щом е за пари, разрешението е лесно. Второто съзнание *В* ви е услужило повече, разбира се. Добре, да направим тия величини разнородни. Съзнанието *В* ви дава 300 000 лева, а съзнанието *А* ви дава петдесет житни зрънца подарък. Питам: коя величина е по-голяма в този случай? – Петдесетте житни зрънца. Следователно, когато вие превръщате силите, които съществуват във вас, вие трябва да знаете какви са тия сили. Тия сили имат ли движение, живи ли са, имат ли съзнание в себе си? Вие, учениците на тая Школа, трябва да правите разлика във вашите мисли, във вашите философски схващания, да знаете към коя категория

спадат. Вие може да правите различни опити, да познаете дали една ваша идея е реална, или не. Вие ще опитате нейната сила по бързината ѝ. Тя трябва да се движи бързо. Ако искам да отида на Слънцето, аз бих предпочел бързината на съзнанието *В*. Обаче ако искам да се заселя на Земята и да се развивам при нейните условия, ще предпочета бързината на съзнанието *А* или туй *А*, което ми дава петдесет житни зрънца. В този случай между *А* и *В* има известно съотношение. Тия величини вие може да ги превърнете. Представете си, че *А* представлява почвата, а *В* представлява условията или силите, които работят за развиването на ония семена, които са вложени в почвата. Тогава, като разсъждаваме философски, различие между *А* и *В* има само по отношение на техните служби в света. Да допуснем, че едно живо тяло се движи от точка *А* към нас, които сме в точка *В*. То изминава правата линия AA^2 . Колкото тази линия се удължава към *В*, толкова живото тяло се приближава към нас, колкото тази права се скъсява към *А*, толкова живото тяло се отдалечава от нас. Следователно, когато правите линии се удължават, живите предмети се приближават към нас; когато правите линии се свиват, живите предмети се отдалечават от нас. Разбира се, този закон има и изключения. Когато човешкият нос се разширява, животът се увеличава. Когато човешкият нос се стеснява, животът се намалява. Туй намаляване не става изведнъж. Тия линии изведнъж не се намаляват, а постепенно. Туй тяло, което се отдалечава, се движи в известна посока. Туй е вярно и в спектроскопа, с който учените хора си служат. Когато едно тяло се отдалечава от нас, линиите, които образуват правите ъгли, се стесняват. Когато едно тяло се приближава към нас, тия ъгли се увеличават. И затова всички хора твърдят, че известно небесно тяло се приближава към Земята, а друго се отдалечава по отношение на нашия живот. Следователно, когато обкръжаващата среда (ние разбираме живата среда) или душите, които ви заобикалят, са в хармония, тяхното съзнание е будно, всички са в добро настроение към вас и

линиите ви се увеличават. Щом погледнат на хората в едно общество, по тях линии се познава какво е това общество. Тия линии са език. Като срещнем един човек, по тях линии ние познаваме дали съзнанието на този човек се приближава или отдалечава от някое дадено лице. Под думата *отдалечаване* ние подразбираме всички ония условия, които носят в себе си сила за развиване на този човек. По същото ние съдим дали Бог се приближава към нас, или се отдалечава.

Сега, когато аз говоря, че Бог се приближава или отдалечава, аз употребявам този език, както когато астрономите казват, че Слънцето изгрява или залязва: всъщност Слънцето никога не залязва. То изгрява и залязва само по отношение на нас. Същият закон е и тук. Ако тия прави линии се скъсяват, ние се отдалечаваме от Бога, ако тия линии се удължават, това не става изведнъж, а върви по един математически закон и тогава ние съдим за правилния развой: щом има известна пропорция, значи ние се приближаваме към Бога. Щом се намалява разстоянието, ние се отдалечаваме. Това е закон на човешкото съзнание.

Често вие казвате, че известен човек е добър. Аз ще ви попитам: по какво познавате вие добрите хора? Вие казвате, че еди-кой си човек е добър. Кои са качества на добрия човек? Фактически кое е, което ви дава право да кажете, че този човек е добър, а друг е лош? Кои са качества, които в даден момент отличават един човек от друг? Ние ги изчисляваме математически. В добрите хора тия линии винаги са широки, дълги, а у лошите хора тия линии са къси, неравни. Затова казваме: добрите хора се приближават към Бога, а лошите хора се отдалечават от Бога. Това е мярката, с която мерим нещата. Вие казвате, че известен човек е лош, но това е само относително. Окултната наука казва тъй: този човек се приближава към Бога по своите стремежи, значи в стремежите на своето съзнание той се приближава към Бога. Тук не става въпрос за зло. Злото е само един резултат. Кога се ражда злото? Ти вземи парите на богатия, той после се научава да краде, да лъже, защото кражбата, лъжата и насилието се раждат само при неблагоприятни условия. А

тия, богатите хора, които обичат да крадат, те не съзнават, че са богати. Те винаги мислят, че са бедни хора.

Един английски милионер във времето на коронацията на английския крал Едуард се връщал от Африка. Той имал 350 милиона златни английски стерлинги, но се удавил в морето, като мислел, че тия пари няма да му стигнат да прекара останалата част от живота си. Значи в съзнанието си този човек минавал за бедняк. Той казвал: „При тази скъпотия на живота тези пари няма да ми стигнат даже за един ден.“ Следователно богати хора са само ония, които оценяват условията, при които живеят. Богатството седи в съзнанието. Някой казва, че той може да има 100 милиона лева, да забогатее. Това още нищо не значи. Човек може да е милиардер, и пак да е бедняк, а може да няма нито пет пари в джоба си, и пак да е най-богатият. Може в джоба си да не носим нищо, но в банката на живота си да имаме много нещо. Ние не знаем още кои хора са богати. Сега, като правим сравнение, може да се употреби една аналогия. Думата *богатство* ние я изключваме. Тя е за обикновения език. В окултизма тази дума се изключва. Друг е езикът там. Ние не казваме: този е богат, онзи е беден. Това са само отношения. Това са сенки на живота. Ние казваме: човек, у когото съзнанието се разширява в пълнота и светлина, е богат. Когато в едно съзнание се намалява светлината, настава здрач; когато Слънцето на някой човек залезе, разбираме, че този човек е беден. Бедност подразбира условия. Много хора, които казват, че са бедни, не са бедни. Това е само една илюзия на техния ум. И много хора, които казват, че са богати, не са богати. Законът е обратен. Богат е само онзи човек, който в даден момент може да използва разумно богатството, което има.

Сега да допуснем, че вие имате 50 милиона лева. Или да кажем, че съзнанието А има 50 милиона лева. Имате пет дъщери и петима синове. На всеки един от вашите синове и дъщери се падат по 5 милиона лева наследство. След като им дадете това наследство, питам: какво печелят те и какво печелите вие? Да дойдем до реалните неща. Ако един баща

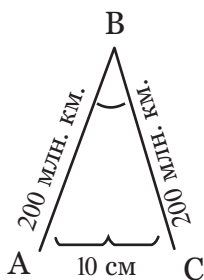
остави 5 милиона лева наследство на своя син, какво печели той и какво печели синът му? Стози закон аз обяснявам защо някой път идват страданията в света. Думите *страдание* и *радост* в дадения случай имат същото отношение. В някой случай е необходимо бащата да остави 5 милиона на сина си, а в друг случай няма нужда да оставя нито пет пари. Защо? Изчислете 5 милиона лева злато в тежест колко килограма правят. Мисля, че около две хиляди лева правят 200 наполеона, а един наполеон тежи 5 грама. Тъй щото един килограм злато колко лева са? (*Един милион лева злато тежат 1500 кг.*) Сега представете си, че вашият син трябва да премине океана с една лодка, която само него може да побере. Ще има ли той възможност да тури при себе си и тия 5 милиона лева, които вие ще му оставите, и с тях заедно да премине океана? Следователно, когато съществата тръгнат от Небето за Земята, нито пет пари не им дават от горе. Те тръгват така голи, като туристи. На вашия син в дадения случай най-доброто наследство ще бъде, ако му дадете само петдесет житни зърна. Той, като влезе в тази лодка с тези зърна и като премине на другия бряг, ще посади зърната там. Някой казва: „Трябва да осигурия сина си.“ Казвам: вашият син ще мине през морето, как ще го осигурите? – „Ама аз искам да му оставя 5 милиона лева.“ Нищо не му оставяйте, дайте му само петдесет житни зърна. И Господ някой път ви дава само петдесет такива зърна и ви казва: „Ще ги посееете.“ И всички мислите, че Господ ви е направил щастливи. Но вие още не разбирате дали Господ ви е направил щастливи.

Сега някои от вас астрологически минавате през море. Вие мислите, че имате нужда от голямо богатство. Ами че вие не разбирате законите! Аз виждам: мнозина от вас искат с малка лодка да минат през това бурно море. Трябват ви само петдесет зърна в това море, защото всичките ви страдания произтичат от голямото богатство. Тъй че ние сега сме в морето. Тия страдания показват, че материята, през която минава човешкото съзнание, е жидка, течна. И в тази жидка материя стават грамадни пертурбации. В тази материя ние сме на повърхността на живота и вследствие

на това ние се намираме в бури, в помрачения, в мъчнотии. Някой казва: „Аз се забърках. За довечера нямаме хляб, ще умрем гладни.“ Но може ли човек да не яде 24 часа нищо и да умре? Казвам: не 24 часа, 3-4 дни, пък и повече да не яде, човек не умира. Тъй е наредено, че човек от глад не умира. Никой досега не е умрял гладен. Никой не е умрял от глад. От пресищане много хора са умрели. Сега всички хора умират все от пресищане. В окултната история няма случай някой да е умрял от глад, но от пресищане са умрели много хора. Сегашните сиромаси, които умират от глад, и те са преситени – разбирам пресищане на съзнанието. Съвременните хора аз наричам хора задънени. Казват: „Преплели му се червата.“ Значи този човек, като се е наял хубаво, е умрял. Е, от глад ли умира той? Не, от пресищане. Той е ял повече, отколкото стомахът му може да смели, и червата му не са могли да изхвърлят излишъците. Казвате: „Бедният човек!“ – Не, не, вие трябва да го очистите. И Писанието казва: „Покайте се, очищение ви трябва!“ Не само по отношение на стомаха има излишъци, но и по отношение на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля има много излишни работи. Всички тия излишъци трябва да се изхвърлят, за да може новата храна, която възприемаме, да ни ползва.

И тъй, законът е верен. Когато очите в своята орбита се намаляват, човек се отдалечава от Бога. Вие, понеже разсъждавате по буквата, ще мислите, че се говори за външната орбита. Не, аз не говоря за тази малка линия, която изразява външната орбита на окото. Тя преди всичко е проекция тук, на Земята, на онази линия в пространството, която има дължина с милиони километри. Всяка една от тия линии тук служи като мащаб, като мярка, с която мерят другите линии, другите ъгли.

Колко елемента са нужни, за да измерим колко са дълги страните на един ъгъл? (Три.) Значи в дадения случай трябва да имате един ъгъл. Да допуснем, че имате един ъгъл ABC (фиг. 2). Да допуснем после, че AB е 200 милиона километра, BC е 200 милиона километра, а между A и C разстоянието е само 10 сантиметра. Какво отношение има третата линия

Фиг. 2

АС към другите две линии, които са по 200 милиона километра дълги? В дадения случай тия 200 милиона километра трябва да се превърнат три пъти, за да намерите тяхната стойност. Защо трябва да направите на тия три линии три превръщания? – Понеже едното изображение, което имате, е в Менталното поле, трябва да го смените с астралното. Това изображение от Астралния свят трябва да го снимете на физическия свят и едва тогава да си съставите една ясна представа какво означава този символ. Двете страни *AB* и *BC* показват, че даден предмет се приближава към реалността на нещата, а линията *AC*, която представлява физическия свят, показва, че физическият свят е далече от реалността на нещата. Значи 200 милиона километра е по-близо до реалността, отколкото 10 сантиметра. Следователно един човек, който е потънал в материята, се намира на линията *AC* – той е далече от Бога. И каквито и усилия да прави, той не може да се приближи. Вземете най-способното, най-гениалното дете и го оставете само в Природата. Какво ще направи? То само няма условия, няма среда и затова, каквито усилия и да прави, няма да се развие. Но ако турите това дете при известна благоприятна среда, двете страни на този триъгълник *AB* и *BC* показват именно условията, при които това дете може да се развие. Ако това дете има условия, то ще се развие.

Вие трябва да вземете тия линии по отношение на вашето сърце. Аз ще ви дам следния пример: вие трябва да простите някому, който ви е обидил кръвно. Да оставим причините, поради които ви е обидил. Факт е, че има известна обида. Може да не си е удържал думата или може да ви е изгорил къщата. Вие може да опитате дълга ли е или е къса правата линия на вашето милосърдие. Ако вие не можете да извините този човек в себе си, ако не можете да му простите, вие се отдалечавате – нищо повече! Каквото и да философствате: „Ама няма условия, ама туй-онуй...“ – Не, не, аз зная, че вие

се отдалечавате от Бога. Не ви е възможно да му простите, защото се отдалечавате от Бога. Някой казва: „Аз не съм готов, не мога да му простя.“ Друг казва: „Аз ще му простя.“ Защо вторият прощава? – Защото той се приближава към Бога. Следователно ние можем да употребим Доброто само когато се движим към Бога. Щом се отдалечаваме от Бога, невъзможно ни е да направим Добро. Тъй че, когато аз казвам, че трябва да бъдем добри, подразбирам, че в дадения случай нашето съзнание се приближава към Бога. Ще схващате въпросите философски. Според окултната наука правенето на Добро не представлява нищо: никакво време не ви отнема, нищо няма да иждивите. Казвате: „Ще ми отнеме всичкото време, аз имам деца, трябва да работя.“ – Не, не, Доброто няма да ви вземе даже една хилядна част от секундата. Туй Добро, което може да направиш, е извън времето и пространството. Ти ще имаш време да работиш и за жена си, и за децата си – и при това да правиш Добро, колкото искаш. Казвате: „Аз трябва да отделям време.“ – Не. Господ не иска време.

Времето е дадено за физическия свят. Времето е само за хора, които трябва да се мъчат. Времето е за хората на мъчението, а за хората на блаженството няма време. Времето е само за да съзнаваш, когато се мъчиш. Например обичаш някого, някой свой приятел, и той ти обещава да дойде. Чакаш го, казваш: „Много закъсня той.“ Струва ти се, че е минало много време, като че една цяла година се е минала. Пък то само две минути са се изминали. Извадиш часовника, погледнеш, пак го прибереш и мислиш, че много време се е минало. Че коя е нормата на времето? Някога времето ви се вижда много късо. Казвате: „Тази година си отиде като един час.“ Значи в нашето съзнание има друга мярка, с която ние мерим реалните неща. Сегашното време в живота не е действителна мярка. То е относителна мярка, затова не се спъвайте с нея. Казват някому: „Ти трябва да работиш за Бога.“ – „Ама нямам време.“ Ти се отдалечаваш от Бога – нищо повече. Да служиш на Бога – това няма да ти отнеме никакво време. Ами че какво ми струва да отпращам ума си към Бога? Мислите ли, че Господ е от тия същества, които са

неискрени? Някои, като отиват при Бога, турят си було. Други пък си държат затулени очите. Не, няма да затваряш нито очите си, нито ушите си. Някои затварят носа, устата си и така отиват при Господа и Господ, като ги види със затворени уста, знае защо са ги затворили. Защо си затварят устата? Защото миришат. Такъв човек ще ти каже: „Извинете, малко съм неразположен, не мога да говоря.“ Пък някой си туря памук в ушите, не иска да те слуша. Има богати хора, които си турят памук в ушите, когато не искат да изпълнят Волята Божия. Говори му някой беден, а той казва: „Не разбрах, болят ме ушите, не чувам. Елате друг път.“ Казвам: щом намерите един човек със запушени уши, той се отдалечава от Бога – не си губете времето при него. Тия неща не са външни – това е процес на съзнанието.

Аз ви говоря само за правата линия. Щом можете да простите, вашата права линия показва, че ви се приближавате към Бога. Имате голяма неприятност – не се обезсърчавайте! Живейте с известна надежда – вашата права линия е дълга. Обезсърчиш ли се, отдалечаваш се от Бога. Ако нищо не може да ви разколебае, ако нищо не може да разклати вашето убеждение, вашата права линия е дълга. Някой път вие се съблазнявате, мислите, че вашата вяра се намалява. – Вашата линия е къса. Ако нищо не може да ви отдалечи от убежденията ви, вашата линия е дълга. Когато човек се съблазнява, той се отдалечава. Е, какво ще ме съблазнят хората? Някой казва: „Ама неговата жена ме съблазнява.“ Неговата жена! Тя ли те съблазнява, или тиней съблазняваш? Чудни са хората! Колкото тя може да те съблазни, толкова и ти можеш да я съблазниш. Това не е разрешение на въпроса. Не е въпросът в съблазънта. Това са играчки, а окултният език изключва такива залъгалки. В дадения случай аз казвам тъй: или се приближаваш към Бога, или се отдалечаваш от Него – две положения има. Аз зная: ако се приближавам към Бога, всичките ми отношения са прави. Те може да не са идеални, но всяко користолюбие е изключено. Може да правя погрешки: то е по отношение на светлината; но щом съм в тази посока, аз ще ги изправа в края на краищата.

Отдалечавам ли се от Бога, може да съм идеален човек – след време ще почна да правя погрешки. Има хора, които са грешници, обаче са в посока да се приближат към Бога. Казвам: този човек след една година ще те задмине. Защо? – Защото той се стреми с голяма бързина към Бога и скоро ще измени живота си, а ти, понеже вървиш в обратна посока, след една година ще се отдалечиш от Бога. Следователно, щом се приближаваме към Бога, имаме условия, а щом се отдалечаваме от Бога, ние губим условията.

И тъй, правата линия в нашия живот може да се удължи, може и да се скъси. Математиците казват: най-късото разстояние между две точки е правата линия. Но най-късото разстояние за едно престъпление се намира между две точки, а най-дългото разстояние между две точки е мястото на добродетелта. И когато казвате, че между две точки може да прекарате една права линия, или че правата линия е най-късото разстояние между две точки, тъй е, но това е едно отношение. Най-късото разстояние между две точки същевременно е и друг един символ. То показва и най-голямата скорост.

Тук имате линията n^1 _____ n^2 . Когато кажем *най-късото разстояние между две точки*, това показва, че тия съзнания се движат едно към друго с голяма бързина. Следователно разстоянието между тия две съзнания показва бързината на движението им. Това разстояние може да се скъсява. Но ако при това движение се образува един временен застой, тогава върху този застой се зараждат най-големите катастрофи. Например, ако човек се движи с голяма бързина, най-после той ще дойде до Земята и ще поиска да се осигури, да живее един щастлив живот. Тогава се създава най-голямата катастрофа. Каква е тази катастрофа? Той ще има този тежък изпит на Йов, който, като забогатя, синовете и дъщерите му поискаха да се осигурят и казаха: „Нашият баща е много богат, нека умре! Тия камили, овце – всичко това за нас трябва да остане, ние ще живеем, както си искаме.“ И Господ каза на Йов: „Понеже ти имаш такива синове, ще те поставя на най-тежкия изпит – ще те науча

друг път да раждаш други синове, които да се приближават към Мене, а не да се отдалечават.“ И какво стана? Камилите му, говедата, къщата, нивите: всичкият му имот се загуби. И след като Йов мина най-тежкото изпитание, разбра великия закон на движението. В него се зароди една нова идея не само спрямо неговото съзнание, но и спрямо това на неговите деца. Тогава той направи едно ново обещание пред Бога. След това обещание всичко му се върна в двоен размер. И други синове му се родиха. Кои синове се върнаха? Колко синове и колко дъщери имаше Йов. Прочетете в Писанието колко синове и колко дъщери има Йов.

Вие трябва да знаете, че Господ е от онези, които не извиняват погрешките, т. е. когато един човек не се движи към Бога, Господ не го извинява. Ето какво подразбираме под това: Бог на такъв човек не може да даде ония условия, които би дал на човек, който се приближава към Него. Туй е всичко, а не че у Бога няма желание да ти даде благоприятни условия. Ти, който имаш противоположен стремеж, не отиваш към Бога, а се отдалечаваш. Тогава и 300 000 000 лева да ти дадат, с какво ще пренесеш това богатство, как ще го използваш? От вас се изисква да имате определени идеи в сърцето, в ума си и да не сте колебливи. Вие мислите, че знаете много. Вие знаете много, но още не знаете, че на хора, които се приближават към Бога, линията им се удължава. Тия символи не ги знаете още. Това може да наблюдавате във вашия живот и да видите, че е така. Щом се приближавате към Бога, вашето съзнание се разширява и придобивате Светлина. Тогава лесно може да си изясните явленията, които стават около вас. Щом се отдалечавате от Бога, нещата стават смътни и някой път и себе си не разбирате даже.

И тъй, аз желая сега вашите прави линии на съзнанието да се увеличат. За това увеличение на линиите не се изисква никакво време. То е само един вътрешен порив. Ще турите в душата си онзи стремеж – всякога да се приближавате към Бога. Дръжте едно положение: като ученици в съзнанието си ще се движите към Бога! Оставете вашите форми за Христа, за светиите. Те са много хубави, но това са само методи. В

дадения случай ще имате само една светла идея – че вие се движите към Бога, в когото седи вечното благо на света. Той е израз на всичкото съвършенство. Той е, който носи благата на всички същества, от Него излиза този Дух. И когато вие се движите към Бога, ще бъдете в съгласие с всички същества, които отиват и се движат в същата посока. Какво може да ни пречатства, когато всички се движим към Бога? В моя джоб няма нито пет пари, и във вашия няма нито пет пари – нищо не мога да ви взема и вие нищо не можете да ми вземете.

Сега всеки един от вас, където ходи, ще носи със себе си само петдесет зърна: да сее. Ако вие вземете само едно зърно повече, вашата лодка в живота ще потъне. Ако вземете едно зърно повече – това значи, че ако във вас се зароди най-малката мисъл за зло, тя може да ви свали долу. Помнете този велик закон за дългите и малките линии! Някой път казвате: „Господ с нас не се занимава.“ Това е една дяволска мисъл. Това е мисъл въвн от съзнанието ви. Кажете ли така, в дадения случай вие сте изгубили нещо, вие се опетнявате, вие се опорочавате. Ако вие мислите по този начин, ще видите един ден дрехите си опетнени: всички неща около вас ще са почернели, а вие ще се превивате, ще се прегъвате от мъка за това нещо. Не, ще пазите в ума си следната свещена идея: Бог с никого не си играе! Пазите ли тази линия, вие ще бъдете силни. Туй е гръбнак за всеки един ученик.

Сега вие няма да мислите: „Добър ли съм аз, или не?“ Тази мисъл е спънка. „Ама аз не съм добър!“ Ти може да не си добър и може да се движиш към Бога, а може да си добър и да се отдалечаваш от Бога. Движението е важно в този случай. Приближаваш ли се към Бога, ти ще се усъвършенстваш. Следователно правата идея е тази: да се движим към Бога, от когото можем да почерпим знание и Мъдрост, можем да почерпим и сила за живота си. Тя ни е необходима при сегашното развитие.

Упражнение: Ще теглите ръцете си от гърдите до под лъжичката и ще произнесете думата *сърце*. Като я произнесете, ще мислите за всички херувими, понеже сърцето е свързано с тях.

После ще движите ръцете си нагоре към главата и ще произнесете думата *ум*.

След това ще разтворите ръцете си настрана и ще произнесете думата *душа*. И най-последно ще приберете ръцете си пред челото и ще произнесете думата *Дух*. Значи Духът включва в себе си всички движения.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН

*Шестнадесета лекция от Учителя
6 февруари 1924 г., София*

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН

Мир! – Мирът носи Божията радост!

Размишление

За тема ще имате „Най-щастливият ден в годината“.

Упражнение: Дясната ръка настрана. Движение на китката нагоре и надолу. Отначало бавно, с постепенно усилване и пак с отслабване. Дясната ръка се прибира свободно. Същото се прави с лявата ръка. После и с двете ръце едновременно. Почивка.

Двете ръце успоредно напред. Постепенно разтваряне ръцетенастранасдвижениенакитките–трептене. Прибиране на ръцете напред пак с трептене. Това упражнение се прави няколко пъти.

Ръцете успоредно напред. Бавно издигане на ръцете отстрани на главата до над главата и бавно снемане пак напред (*седем пъти*). Един път обратно движение: ръцете успоредно напред, издигат се над главата и се спущат покрай страните на главата напред. Пак първото движение четири пъти. Ръцете спират успоредно напред, движение на китките с трептене при постепенно усилване и отслабване. Ръцете настрани и долу прибрани.

Като си движите ръцете, какво усещате? Имате ли усещане за допиране на някакво пихтиеобразно вещество? – Да. Илюзия ли е това, или действителност? Щом движите много бързо ръцете си, усещате, като че се допира нещо до тях. На какво може да отдадете това? Имате ли всички еднакво усещане? Когато някой от вас е неразположен духом, нека направи това упражнение. По такъв начин всеки от вас може да трансформира своето състояние. Още първия

ден, щом ви се отдаде случай да направите упражнението, направете го и вижте какво влияние ще ви окаже. То е един цяр за всички ви. Някой път може да не успеете напълно, но все-таки осемдесет и пет процента ще имате резултат. Неразположен сте – подвижете си ръцете: с това упражнение ще се привлече магнетическа сила и тя ще ви помогне да трансформирате състоянието си.

В Природата има един закон, според който може да се определя възрастта на дърветата. Например у малките дръвчета клоните са винаги изправени. Колкото едно дърво започва да остарява, толкова клоните започват да се превиват към земята. Този закон за растенията е същият, както и у човека. Човек, като мине известна възраст, някой път започва несъзнателно да се прегърбва. Това е идеята. Това прегърбване произтича от изменение на теченията, които действат в неговия организъм. Това Учение, което придобиваме, ако не го приложим, ние ще приличаме на онзи търновски адвокат, когото хващат разбойници между Търново и Севлиево и намират в джоба му два револвера запазени. Питат го: „Защо са ти тия револвери?“ – „За зор заман.“ – „Ами от този зор заман по-голям има ли?“ Те го набили и му казали: „Като не знаеш да носиш револвер, защо го носиш?“ Той си казал: „Втори път вече без револвер ще ходя.“

Знанието има сила само когато се прилага. Сега изобщо и в трите свята – и в материалния, и в Умствения, и в Духовния свят, всякога хората търсят най-лесния метод за прилагане. Например българинът, щом го заболи глава, ще викне врачка да помаха с ръка, да му побое, веднага да му отнеме главоболието. Изобщо у всичките хора има стремеж към лесното. Те не обичат мъчните работи. Щом се яви една малка мъчнотия, една мисъл, която не можем да разрешим, или едно тягостно чувство или действие, винаги се намираме в едно противоречие с окръжаващите и със себе си. В един свят като сегашния, тъй както материята е създадена, тъй както нашите тела са устроени, ние не можем да очакваме животът ни да бъде лесен. Този живот, който сега имаме, е един от най-мъчните. Всички трябва да го знаете. Ние

се намираме сега при най-мъчния живот – не отвън, а отвътре. Че е тъй, може да се уверите от това, че вие не можете да намерите двама души, които да мислят еднакво и да си хармонират. Някой може да си поклати главата, че е съгласен, но той не е съгласен. Няма да намерите двама души, съгласни с едно и също. Ако намерите двама души, които са съгласни в своите мисли, то, ако само им дадете да изпеят тона *до*, ще го вземат тъй чисто, че гласовете им ще се сливат. Ако двама души мислят еднакво, чувстват еднакво, действат еднакво, те ще вземат тона тъй правилно, че двата гласа ще се сливат. Ние казваме, че човек е тройк, т. е. има ум, сърце и воля. Този закон може да приложим и тука. Ако има общо съгласие между ума, сърцето и волята у някой човек, то вземе ли той този тон, пак трябва да стане същото сливане между ума, сърцето и волята му. Ето какво подразбира сливането. Тази форма, която умът образува, трябва да е така напълнена от сърцето, че нито една капка да не се излива, нито пък да остане празно място – идеално да бъде запълнена формата. Това значи съгласие. Щом остане празнина във формата на ума, всякога се ражда известен дисонанс в живота, т. е. някой казва: „Не съм разположен, не мога да обичам, нещо ме стяга, коравосърдечен съм.“ Това стягане се дължи на това обстоятелство, че формите на ума не са тъй идеално запълнени. Защо не са идеално запълнени? Всеки, който не знае как да запълни формата на ума си, той е духовен мързеливец. Духовният мързел е един от големите врагове. Духовните хора са много мързеливи. За тях трябва голям остен. От Невидимия свят има изпратени духове, които стягат мързеливите, впрягат ги на работа. Имаш да даваш полица от 10 -20 000 лева. Казваш: „Аз мисля да я платя ли, или да не я плащам.“ Как, нищо няма да мислиш – остен има! Седне някой, пише трактат. Професор е, стегнали са го студентите – срам го е от тях, заставен е да пише. После, обществото какво ще каже, срам го е от него. Съвременните хора: и професори, и проповедници, и учители, и свещеници, и майки, и бащи – никой не е свободен, всеки е заставен с остена да работи. Не само те карат да мислиш, но те карат

и да чувстваш. Така трябва да разрешавате въпроса. Вие казвате: „Аз съм свободен, аз чувствам така и така, имам такава мисъл.“ Не е така, не сте свободни.

Често вие се поставяте в положението на един критик. Съвременните хора приличат на двата бивола, които са влезли в локвата. Единият от тях имал кал на гърба си половин сантиметър, а другият – един сантиметър. Първият казва на втория: „Много си се окалял, много дебела кал имаш.“ А неговата е по-малко! И двамата са в локвата. И малката кал, и голямата кал в дадения случай произвеждат еднакви резултати. Когато дойдем до личния живот, до идейния живот в нас, всеки ученик трябва да има правилно схващане за себе си. За това лично схващане гърците са казвали: „Познай себе си!“ Що значи да познава човек себе си? Да познава това, същинското, което е в него. Не онова, което хората мислят за него, не това, което той мисли в някои щастливи моменти за себе си, но да познава онова, неизменното в себе си, при всички случаи на живота си. Да кажем, има щастливи дни, когато човек е сто процента добър. Има и такива дни в живота, когато той е сто процента лош. Питам тогава: какво е спечелил човек? Като разделите 100 на 100, какво ще получите? – Единица. Какво показва тази единица? Сто делено на сто показва погрешки от втора категория. Единицата показва, че човек не се е държал за първата категория на Божествения живот. От едно до десет – това е първата категория на Живота – чистият, Божественият живот. Десетте съставлява единица за по-голяма мярка. От 1 до 10 е Животът на Бога. От 10 до 100 – животът на ангелите, животът от втората категория. Защото стоте е единица за хилядите. От 100 до 1000 е животът на хората, животът от трета категория. Следователно човек не може да живее като ангел. Защо? Защото той не разбира смисъла на единицата, т. е. туй показва, че той не познава себе си: или надценява, или подценява своите качества и способности. Човек във всеки случай трябва да се познава.

Сега забелязали ли сте как някой човек най-първо ви се вижда много добър. Казвате: „Аз виждам в лицето на този

господин един много интелигентен, много добър човек – човек с отличен характер.“ Не се мине и една година, вие казвате: „Аз съм се излъгал, той не бил толкова добър. Сега виждам, че този човек бил лош.“ Питам ви сега: тази промяна в първия и във втория случай вярна ли е? Не, не е вярна. Аз мога да направя всеки от вас да бъде добър през целия си живот. Как? Представете си, че ви направя една хубава къща, с хубава градина, имате на разположение трима души слуги, и то толкова умни и отзивчиви, че да познават всичките ваши навици, та да задоволяват всичките ви нужди. После, направя да имате файтон, автомобил и каквото пожелаете: всяко най-малко ваше желание да се задоволява. В този случай по-добър човек от вас няма да има. Идеален човек ще бъдете, ще ви туря тогава седем. Но аз мога да направя всеки едного от вас и най-лош човек. Може да ви пратя в ада и след една година да станете рогат дявол. Как? – Ще почна да ви отнемам един по един слугите: най-първо единия слуга, после втория, че третия, след туй файтона, автомобиля, градината, къщата, докато най-после ви оставя гладен, гол и бос, без дрехи, без шапка, окъсан... Добър ли ще бъдеш?

Това са неща, които стават постоянно в живота. Туй е, което Богвършиснас. Външният свят не правитова съчетание. Някой ще каже, че това е съчетание на нашата дихарма или на нашата карма. Съчетанието на дихармата прави човека щастлив, добър, съчетанието на кармата прави човека нещастен, лош. Кармата всякога подразбира лош живот. Кармата е закон за причина и последствие. Ние казваме: „Това е съдба!“ Туй, което хората наричат щастлив живот, то е дихарма. Всеки един от вас може да бъде щастлив. Кога? – Когато е свързан с Бога. Тогава човек ще има правилни отношения и във всяко едно направление ще се развива правилно. Щом неговите отношения с този Първичен принцип на единицата се развалят, веднага животът му започва да се разрушава. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Сега ще обясня идеята си. Да кажем, че имате тук правата линия AB A _____ B . Тя представлява един път. От едната и от другата страна на тази линия има

всевъзможни условия и красоти в живота. Допуснете, че тази линия е равна на 92 милиона мили. Представете си, че най-напред вие изминавате този път с бързината на светлината, после изминавате същия път с един локомотив и третия път изминавате същата линия с биволска кола? Каква ще бъде разликата, когато преминете с бързината на светлината, с бързината на локомотива и с бързината на биволската кола? С какво ще се различава това минаване? Със светлината вие ще преминете бързо и ще имате по-малко знания. С локомотива ще имате повече знания, а с биволската кола ще добиете най-много знания. Добре, друг случай. Представете си, че вие се движите с бързината на светлината, но сте съп. Питам: като сте минали от едната точка до другата, какво сте придобили? – Нищо. Да допуснем, че пътувате с трен. Пак сте съп. Какво сте придобили? – Нищо. Пътувате с биволска кола и пак сте съп. Какво сте придобили? – Нищо. Някой казва: „Зная това.“ Питам: ти когато минаваше с бързината на светлината, твоите очи отворени ли бяха? Казва: „През това време аз съп, ама и дълго време не съп.“ Казвам: за да се премине тази линия с бързината на светлината, нужни са всичко осем минути. Следователно ти през това време си съп, съп си бил в твоето съзнание. Допуснете, че този път го преминавате с трен, колко ще ви отнеме? Ще ви отнеме 250 години. Биволската кола пък ще ви отнеме няколко хиляди години, за да пропътувате с нея същия път. Тъй че зависи дали съзнанието на човека е будно, когато той минава от едната точка до другата. При това тази линия е разделена на сектори.

Първото правило: всеки трябва да се спре и да определи с какво пътува – с бързината на светлината ли, с бързината на трена ли, или с бързината на биволската кола. Сега някои от вас, като имате страдания, искате да пътувате с бързината на светлината. Когато имате щастливи дни, искате да пътувате с някоя биволска кола. Защо? Възможно ли е това? Не! Има такива съчетания в Природата, но тя всякога се коригира. Ако в един момент вашето щастие е кратковременно, а нещастиято – дълговременно, в следващия момент законът

ще бъде обратен: щастието ви ще бъде дълговременно, а нещастieto – кратковременно. Няма никакво изключение в този закон. Някои казват: „Аз не съм виждал бял ден в живота си.“ Това не почива на никаква философия. Приятните и неприятните случаи в живота са еднакви, само че възможно е нашето съзнание при страданията да е било будно, а при щастието да е било в спящо състояние. Някой път може да е обратното. Нашето съзнание при щастието е будно, а при страданието – спящо. Някой може да каже тъй: „Аз не съм имал в живота си щастие.“ Възможно е. Някой може да каже: „Аз в живота си не съм виждал нещастие.“ Възможно е. Това са само отношения, но това не са чисто философски разсъждения. Това не почива на Божествената Мъдрост. В Природата всякога има равновесие. Сега мнозина искат само щастливи дни. Не, това е невъзможно. В живота има толкова щастливи дни, колкото и нещастни.

Зададох ви темата „Кой е най-щастливият ден в годината“. Най-щастливият ден е X, а най-нещастният ден е У. Най-нещастният ден и най-щастливият ден свързват верижката на живота. Най-щастливата халка и най-нещастната влизат една в друга и образуват едно цяло колело. Следователно най-щастливият ден и най-нещастният ден винаги се допират. При това трябва да знаете, че като намерите най-щастливия ден в годината, до него седи най-нещастният. Тия щастливи и нещастни дни са относителни. Ако вашето съзнание е будно в най-щастливия ден на годината, ще намерите най-добрите условия, които са заложени от минали ваши съществувания и сега се реализират. В най-нещастния ден тия разумни същества са заложили най-лошите условия на миналите ваши съществувания. Едните ще изправят, другите ще използват. Умният човек, като има най-щастливия ден в годината, през щастливия ден ще поправи погрешките на нещастния. Туй, което спечели в щастливия ден, с него ще плати дълговете на нещастния ден. Който не е умен, като дойде щастливият ден X, той ще каже: „Намерих една тайна, забогатях.“ Ще започне да яде и пие. Той няма да плати дълговете си, а ще затъне още повече. Тогава втория път

неговият нещастен ден ще се увеличи. В това отношение всички трябва да бъдете внимателни. Някой вярва, че в живота има късмет, има щастие. Да, има щастие, но щастieto се обуславя от миналото на човека. Само един умен човек може да бъде щастлив, глупавият – никога. Когато хората станат умни, ще бъдат щастливи.

Щастieto е качество на ангелите. Когато някой каже: „Аз не съм от щастливите“, същевременно с това се определя и неговата интелигентност. Щом той е недоволен от живота си, в Невидимия свят заят, че той не е много умен човек. Който казва: „Слава Богу, ще се оправи тази работа, на добър край води“, за този човек имат добро мнение, той е от умните. Сега например вие казвате: „В този живот няма да го бъде, ама в следващия живот ще тръгне.“ На какво отгоре градите това? Нали всяко знание трябва да почива на нещо? Ами отде знаете, че следващия живот ще бъдете щастливи? Някой казва: „Аз сега не можах да завърша, но оставям това за следващия живот.“ На какво се базира това твое предположение? Вие трябва да знаете, че ако в един живот сте умрели щастлив, погребали са ви в голямо великолепие, имало е 5–6 души свещеници, владика, подире ви много войници, много свят, държали са надгробни речи за вашите добродетели и т. н., всичко това много ви е радвало. Втори път обаче, като умрете, ще имате едно от най-нещастните погребения. И обратното е вярно. Ако вие сте умрели в един живот като последен бедняк, втория път ще имате едно от най-великолепните погребения. Засега хората не са достигнали още до това да търсят безсмъртен живот, но мислят, след като умрат, как ще ги погребат. Гледаш някой, завършил университет, с две дипломи, казва: „Ще се мре, но как ли ще ме погребат?“ И владиката проповядва безсмъртие на другите, но мисли как ще го погребат. И между вас, учениците, слушам да казват: „Как ли ще ни погребат?“ Как ще ви погребат! Едно от двете: или с почести, или в мизерия. Това са двете крайни халки. Между тях има други второстепенни верижки, второстепенни погребения.

Никога не оставяйте сегашния живот, за да го реализирате в бъдеще. Това е крива философия. Ние може да насърчим известен човек, който умира, че в следващия живот, като дойде, ще има по-добър живот. Туй е за насърчение. Но когато аз говоря на себе си, никога не казвам *втори път*, но казвам *сега*. За мен бъдещето не съществува. За грешника, който умира, на когото греховете не са простени, има бъдеще, но за праведния има само настояще – нищо повече! Онзи, който казва: „За в бъдеще ще възкръсна“, на него Господ не е простил греховете. Хората на Любовта обаче може да говорят само за сегашното, за Божественото.

Сега няма да изпадате в друга крайност. Това са само философски разсъждения, а когато дойдете до онова, Божественото, в себе си ще се поставите в положение да гледате на нещата от чисто Божествено гледище. Тъй трябва да разисквате. Онези от вас, които искате да мислите правилно, под думата *сега* ще разбирате условията, които животът днес, в този момент, ви предлага. Използвайте ги за ваше добро!

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЕКА

*Седемнадесета лекция от Учителя
13 февруари 1924 г., София*

ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЕКА

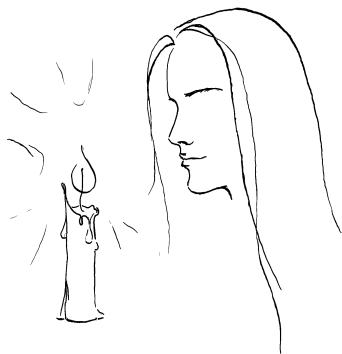
Тайна молитва

Прочете се резюме върху темата „Най-щастливият ден през годината“.

Упражнение: 1. Ръцете на гърдите. Дясната ръка настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. После лявата ръка настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. Това упражнение се повтаря няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка.

2. Двете ръце нагоре, в кръг, допрени над главата горе. Отварят се ръцете малко и пак се поставят над главата. Това се прави с постепенно усилване и пак със забавяне (няколко пъти), ръцете настрана и бавно се отпускат надолу.

Сега вие можете да си кажете: „Какво ме ползва такова едно движение?“ Ами туй движение на птицата какво я ползва? В туй движение какъв устрем има птицата? Как обръща това движение напред! Разбира се, тя не се движи в една плоскост, тъй, хоризонтално, но това движение има един малък наклон. Според този закон колкото и идеално да живеете в света, като се движите в гъста материя, винаги ще имате един малък наклон. След туй ще се спрете, ще почнете едно кръгообразно движение и тогава пак ще тръгнете по една права линия. В това движение става видоизменение във вашето съзнание или във вашето състояние. Ние говорим философски. Но тия неща, за които ви говоря, са верни. Може да ги наблюдавате в себе си: ще видите, че вашите състояния се сменят. Състоянията може да се изменят, без да се изменяте вие. Мнозина от вас не могат да си представят това и казват: „Как е възможно моето състояние да се изменя, а аз да не се изменям?“ Да предположим, че вие имате една свещ и я запалвате (фиг. 1). На този човек, който наблюдава, няма да му сложим око, защото ако гледа отвън, той няма да разсъждава. Ако

Фиг. 1

има око, вътрешно ще е сляп. Ако тази свещ гори и изгаря, променя ли се състоянието на вашия господар? Представете си, че горящата свещ е вашето състояние. Следователно, ако вашето настроение се мени, ако вашата мисъл се мени, ако вашите чувства се изменят, това ни най-малко не показва, че вие се мените. Промяната е във вашата свещ, която гори и изгаря. Всички тия промени се дължат на естеството на

вашата природа. Промените стават в широката Природа, в която живеете. Мнозина от вас, като не разбират този закон, си създават ред неприятности. Щом се измени нещо във вас, вие казвате: „Изгубих нещо много ценно, много хубаво.“ Кой ли не губи? – Всички губят. Но след всяка една загуба в Природата идва съответстваща печалба.

Във физиката имате един закон, че силата, енергията E е равна на обема на масата T , т. е. в материята всякога стават известни прояви. В материята има няколко движения. Срещат се вълни, които имат височина, имат ширина, имат и брой на трептенията. Следователно енергията е равна и на височината, и на ширината, и на броя на трептенията. Физиката казва, че енергията е равна на масата. Този физически закон отчасти е верен. Някой път обемът на масата е по-голям от енергията, а в някои случаи силата на енергията е по-голяма от масата. Какво е приложението на този закон? Известна енергия може да се прояви в известна маса – известен обем има тя. Да допуснем, че вземете човешкото тяло. И в него има известна енергия, но енергията може да бъде специфична, както се взема във физиката. Каквато и да е тя, от нея всякога излизат известни сили. На какво е проява самата енергия в света? Зад енергията седи една разумна сила. Следователно вие трябва да знаете, че между отношенията на енергията и масата

постоянно стават промени. Тези промени може да имат разни направления. Някой път движението на енергията може да спомага за вашето морално повдигане, а някой път тази енергия спомага за вашето морално падане. Да допуснем, че вие сте енергичен, способен, умен и печелите пари. Парите – това са масата. Тази маса, като влезе вътре във вашата каса, започва да ви изкушава, почват да се удоволствате по разни начини. Един ден масата намалява, т. е. парите изчезват и остава само енергията вътре във вашия ум. Сега във физическия свят всички физици казват, че човек трябва да има достатъчно маса, в която енергията може да се прояви, т. е. постоянно трябва да има гориво за живота си. Туй е само във физическия свят.

Защо се менят състоянията в човека? Всяка една промяна, каквато и да е тя, която става във вас, означава, че известни разумни същества са влезли във вас да работят, взели са участие в живота ви – нищо повече! Вземете един прост факт. Вие седите сам в стаята си, имате каса, имате си и пари в нея. Отворите я, гледате си парите: сам сте, спокоен сте. Вадите си парите, броите ги, радвате им се, после пак ги затворите. Един ден дойде някой ваш приятел и ви завари тъкмо в момента, когато вашата каса е отворена. Вие от благородство не можете да затворите касата си, излизате отвън, но у вас се заражда едно малко безпокойство. Защо? – Възможно е той да бръкне в касата, да вземе нещо от нея. Вашият приятел си замине, вие веднага преброявате парите си и казвате: „А, точно са. Честен човек е значи, не е взел нищо.“ Сега у вас се поражда едно доверие към него. Този ваш приятел дойде втори, трети път и т. н. Питам: може ли да проверите след колко пъти, ако дойде той, ще изчезне туй безпокойство, туй недоверие към него? Ако има закон, ще може ли точно да изчислите това? Има закон, чрез който то ще може да се определи. Вземете който и да е градинар: той може да ви определи точно след колко години една ябълка ще достигне върха на своето развитие, т. е. крайния предел на развитието си.

Така също може да се определи след колко години един човек може да достигне върха на своето развитие, бил той млад момък или някоя млада мома. По същия закон ние можем да определим математически след колко време човек ще достигне предела на своето растене, т. е. кога ще спре неговият растеж. Тогава питам: след колко години може да дойде пределът на вашето съмнение и неверие? Вярата и съмнението също имат свой предел. И най-голямата вяра да имате у някого, достатъчно е само един път да задигне парите от касата ви, за да се разколебае веднага вашата вяра. Следователно вашата вяра не е стабилна. Казвате: „Нашата вяра трябва да е постоянна.“ Питам: ако вашата вяра се разколебава, това вяра ли е, стабилна ли е тя? Не само спрямо хората, но вашата вяра се разколебава и спрямо Бога. Вие имате вяра в Бога, докато всичко ви върви добре. Казвате: „Бог е добър, справедлив.“ Но дойдат някои малки изпитания, казвате: „Абе, джанъм, тази работа не върви.“ Значи и у Бога имаш съмнение. Е, ако критикуваш Бога в себе си, с каква мярка може да Го критикуваш? Коя е тази абсолютна мярка? Ако ти имаш съмнение в Бога, туй съмнение трябва да го измерваш с някаква величина. Ние казваме: „Този човек е честен, а онзи не е честен.“ И единия, и другия трябва да мерим с известна мярка. Тия неща са относителни.

Не, един учен човек или един християнин трябва да различава своите състояния. Има състояния чисто физически, има състояния душевни, има и състояния умствени. Физическите състояния се нарушават от физически предмети. Например вие имате едно прекрасно състояние на духа. Понеже касата ви е пълна, казвате: „А, аз съм достатъчно спокоен човек, аз не се тревожа.“ Не се тревожете, понеже имате ниви, говеда, но един ден някой изпразни касата ви и туй състояние се изменя. Значи туй състояние е физическо: взети са парите ви, изменя се състоянието ви, изгубвате спокойствието си. Туй спокойствие се дължи само на парите, на нивите, на къщите. Има и друг вид състояние. Вие се мислите за благороден човек, човек от знатно произхождение, но сте беден, нямате пет пари в джоба си, работите честно,

имате спокойствие. Но някой казал обидна дума за вас и веднага се изменя вашето състояние. Значи в този случай вие усещате, като че някой е взел нещо от вашата чест. Аз наричам туй изменение на състоянието душевно състояние. Обидните думи изменят вашето състояние.

Да допуснем сега, че имате известно умствено състояние. Например имате някаква самоувереност в известни научни теории, които вие сте създали, но един ден намерите, че има грешка във всичките ви теории и изчисления и във вашия ум стане едно изменение. Туй, което сте твърдели, туй, което едно време е съставлявало за вас удоволствие, днес в него намирате една погрешка и веднага във вас се започва една умствена пертурбация. В света има и други състояния, за които сега няма да се спирам да ви говоря. Значи всички състояния у вас имат свой специален обект, който вие може да измените. А ние сега туряме всички тия състояния под еднакъв знаменател. Не е така. Следователно онзи, който иска да работи съзнателно, трябва да надрасне тези три вида състояния. От това, че е загубил парите си, че са му казали обидна дума, че е претърпял умствена загуба, той не трябва да се изменя, а трябва да знае, че това е в реда на нещата. Тия три състояния са горящата свещ. Сега някой може да пита: „Не може ли без свещ вкъщи?“ – Може, как не! Мога да впрегна моя мозък да ми свети, докато мисля, а като престана да мисля, да настане тъмнина. Значи мисля ли – свети мозъкът ми; престана ли да мисля – тъмнина настава, почивам си. Да допуснем, че някой ви вземе свещта. Казвате: „Какво право има да ми взема свещта?“ – Е, взел я, той има право. Тази свещ всеки има право да я вземе и да измени вашето състояние. Но кой е онзи, който може да вземе свещта, която нося в моя мозък? Тази свещ не може да се краде. По някой път някои се опитват да вземат тази свещ, но не могат – в редки случаи само успяват. И ако живеем добре, разумно в живота си, никой не ще може да ни вземе тази свещ. Някои говорят за добрия живот. Добрият живот започва само тогава, когато почнем да си служим не с външни свещи, но със свещта на нашия ум. Когато той свети, ние

сме в безопасност. Сега ние можем да завъртим ключовете на нашите мозъци и ще настане тъмнина. А като отвъртим ключовете на нашите мозъци, ще настане Светлина. Колко души сте тука? – Двеста души. Всеки един мозък може да даде енергия най-малко от хиляда свещи. Хайде, нека да е по-малко – от сто и петдесет свещи. Знаете ли какво нещо е енергията на сто и петдесет свещи? Двеста души по сто и петдесет свещи прави тридесет хиляди свещи.

Аз свеждам това към развиването на човешката воля. Ние допускаме, че има неща невъзможни. Щом кажете, че има неща невъзможни, вие спъвате развитието на вашата воля. Едно от правилата на Божествения свят е: всичко в света е разумно, всичко в света е възможно! Ще кажете: „Всичко е възможно. Може да се родят ред критики.“ – Не, ще знаете, че всичко е възможно. Какви противоречия биха се родили? Вие ще кажете: „Аз искам да стана богат.“ – Това не влиза в тази формула. „Ама аз искам да стана учен човек.“ – Това не влиза в тази формула. Ще ви приведа един анекдот, един реален пример за нашите смешни схващания. Това беше по Освобождението. Един българин ходил в Америка, там живял около 10 – 15 години и се връща в България във времето на княз Батенберг¹⁰. Дошъл той със специален трен в България и княз Батенберг го приел със специални почести. Казва му: „На каква длъжност искаш да те назнача?“ Князът бил разположен към него, зер учен българин бил, затова искал да му даде едно почетно място и мислел, че той ще поиска да го назначи пръв министър в България. „Искам – казва българинът – да бъда директор на някоя гимназия.“ – „Е, ще отидете при министъра на просвещението, това е неговата длъжност.“ Като казваме, че всичко е възможно, то значи, че са възможни само тия неща, които влизат в тази формула. Щом кажа, че искам да стана директор, тогава ще отида при министъра на просвещението. Чудна работа! Онези, богатите хора, не работят с тази формула. Учените хора също не работят с тази формула. Казвате: „Невъзможно е.“ Как да е невъзможно? Ще турите в ума си формулата: „Всичко е възможно!“ Казвате: „Ама не и в този живот.“ Оставете това ограничение – в *този*

живот! Това не е философия, това не влиза в тази формула. И знаете ли къде е заблуждението на мнозина хора? Ние говорим често за нещата, че едни са нагоре, други – надолу. Ние говорим за Бога. Но къде е Господ? – Нагоре. Хубаво, ти уверен ли си, че Господ е там, горе? Хората все оттам Го викат и там все Го няма. Учените хора казват, че туй, което денем виждаш нагоре, вечерно време е надолу. Тогава, ако се молиш денем, Господ е нагоре, ако се молиш вечерно време, Господ е надолу. Къде е Той? Туй е според науката.

Това не са мои разсъждения. Ние, като се въртим според Земята, тази Земя някой път е надолу, някой път е нагоре. Казвам: надолу и нагоре няма. В дадения момент, когато ние разсъждаваме върху думите *надолу* и *нагоре*, ние сме център и всеки човек разсъждава, изхождайки от себе си. Ти говориш за Бога, но ти си център и разглеждаш нещата по отношение на себе си. Някой казва: „Аз говоря за Господа.“ – Не, ти мислиш за Бога, но ти си център, за себе си разсъждаваш. И каквато е твоята интелигентност, такъв е твоят Господ. Господ у философа е по-учен, а у простия човек е по-прост. Това е много естествено. Вземете един отличен художник и един прост художник. Първият ще нарисува един хубав образ, а вторият – един по-прост образ: всеки според своята дарба. Някой казва: „Аз ще изразя на платното си една идея.“ Тази идея ще бъде точно като тебе. Ти не можеш да нарисуваш една идея, по-висока от себе си. Следователно това е по отношение на положението нагоре или надолу, надясно или наляво. Да допуснем, че имате около сто куба, които се движат. Трябва да знаете надясно ли се местят, или наляво. Те се движат по един математически закон. Трябва да знаете в дадения момент в каква посока се движат: наляво – това е вашето сърце, надясно – това е вашият ум; наляво – това е вашият дух, надясно – това е вашата душа. Значи в света има разни движения. Този закон не е абсолютен. Та *горе* и *долу* – това са само думи с обикновен смисъл. И всеки един от вас, когато разсъждава, трябва да знае откъде иде неговата мисъл. Някой казва: „Аз видях нещо.“ Какво си видял? – „Светлина видях.“ Е, хубаво.

Разправяше ми един наш починал брат, който ходеше из България, за нашите ясновидци. Ред богомолци, ясновидци отивали до Света Гора и из пътя в парахода имало голямо осветление, та станало нещо и те веднага казали: „Елате да видите едно чудо, от небето светна нещо!“ И като отиват да видят, какво виждат? – Че туй чудо, тази светлина, е чудо на парахода. От Бог е това чудо – мислят си и почват да тълкуват, че нещо е светнало по особена благодат, а се оказва, че лампите на парахода светнали. Не, реалните неща в Божествения свят са строго определени, те си имат специални качества и тези качества всеки един от вас трябва да ги знае. Някои хора казват, че духовният живот и духовните явления са специфични и в тях няма абсолютно никаква промяна. Те са еднакви във всички времена. Например някои говорят за Божествена светлина. Най-реалното нещо е вътре във вашия живот. Ето в какво седи туй, най-реалното, на което вие може да се осланяте и да се поверите. Някой път у човека се намира една много мъжделива светлинка, която никога не се мени. Тя е много малка, микроскопическа, но никога не гасне. В човека има големи светлини, много хиляди лампи светват и изгасват, но с тях стават промени, а тази, малката светлинка, никога не се намалява. Тя при всички условия на живота ви: и при падане, и при ставане, никога не изгасва. Еднаква е. Знаете ли кога се вижда тя? Не когато сте щастливи, но когато се намирате в най-голямото отчаяние, изоставени от всички, когато всичко е загаснало на вашето небе – и звезди, и Месечина. Тогава далече някъде във вашето съзнание се появява тази светлинка: блещука на вашия хоризонт, показва пътя, към който трябва да се стремите. Там е Бог! И тогава, ако виждате тази малка светлинка – това показва, че вие се движите по посока на Божественото. Не се ли движите в тази посока, вие се намирате с гърба си към светлината, т. е. съзнанието ви е обърнато към света.

Следователно ще се обърнете точно в посоката на вашето съзнание. Някои от вас искат да видят някой ангел, но трябва да знаят, че тази малка светлинка струва повече, отколкото да видят един ангел. Един ангел може да стои при вас един

ден, той е един пратеник – дойде да ви посети и си отива, но тази малка светлинка – това е специфичното, Божественото, което бди над вас във всеки момент. Това е тази мъжделива светлинка. Аз я считам за най-приятната светлинка. Когато вие видите тази светлинка, сърцето ви ще заиграе – много радостни ще бъдете. Единственото нещо в света, което може да ви причини тази Радост, това е малката светлинка. И аз казвам: най-доволните, най-щастливите хора в света са тези, които виждат най-малките, микроскопическите неща. И от тях са доволни. Туй щастие никой не може да ви вземе. Тази светлинка никой не може да изгаси: нито бури, нито отчаяние, нито неверие, нито ад, нито ангели, нито дяволи – никой не може да я изгаси. Тя е единствената реална светлинка, която дава Живот. Туй е действително реалното, положителното, и всеки един от вас може да види тази светлинка в себе си. Може да направите наблюдения и ще видите, че всеки има тази малка светлинка. Някой път казвате: „Загасна моята светлинка.“ – Не, тя не е загаснала, но вие сте обърнати с гръб към нея. Тя седи в далечината на вашия живот: обърнете се и ще видите, че тя седи и мъждее. Тя е отлична светлинка.

Ето сега къде е опасността в разискването на тези лекции. Като ви разправам за тази светлинка, вие по някой път се намирате в положението на онзи турчин, който казвал, че знае български език. Той бил бей. Отива един ден на гости у един български чорбаджия. Казва му: „Слушайте, да внимавате, да не говорите нещо обидно за мене, аз зная български език, ще ви разбера, затова на български ще ми говорите.“ Той си запалил чибук, пуши си спокойно. По едно време искрица от чибук хвърква и запалва чалмата му. Дохожда домакинята, казва му на български: „Агачо, чалмата ти гори.“ Не разбира той, продължава да си пуши. Пак му казва тя: „Агачо, чалмата ти гори.“ – „А, знам, знам.“ Пак не разбрал. Най-после на турски му казва: „Чалмата ти гори!“ – „Е, тъй кажи, да те разбера.“ Всяко нещо трябва да се разбира, а щом се разбира, то може да се приложи. Туй приложение не го определяйте с думите: „Трябва да бъдем добри.“ Аз съм ви говорил и друг път. Не се стремете да бъдете добри, защото за онзи, който

се стреми да бъде добър, това показва, че той е лош. В нас трябва да има желанието да изпълним Волята Божия. Закони има в света, които трябва да изпълним. В неизпълнението на Волята Божия се раждат тия нещастия. „Аз искам да бъда добър човек.“ Че и най-добрият човек може да върши най-глупави работи. Нима един добър човек не може да счупи едно шише, да развали една лампа? Но това не показва, че той е лош. Туй е невнимание, незнание. Според туй Учение за един момент можеш да станеш добър. Но вие се спирате, казвате: „Това не може изведнъж, то е невъзможно.“ – Не, може. Невъзможните неща са възможни, а възможните неща са невъзможни. Бедният може да влезе в Небето, а богатият – никога. Богатството може и да ви повдигне, може и да ви направи един знатен цар, но то може да ви лиши от Царството Божие. Възможността на Земята е невъзможност на Небето. Бедният човек, когото всеки може да го подритва, има възможност да влезе в Небето. „Аз – казва – зная това.“ Онзи, който мисли, че знае – той е най-големият невежа. А онзи, който мисли, че не знае – той е най-ученият човек. Но сега знаете ли какво ще се яви у вас? Друга една слабост ще се яви. Аз зная този дявол. Вие сега ще кажете: „Аз не зная нищо.“ – Не е така. Ще кажеш, че не знаеш нищо, за да почнеш да мислиш, че знаеш нещо. Защото този, който знае, и този, който не знае, в действителния живот ще видят колко знаят.

Всеки единотна трябва да определи своите възможности. Например някой път вие казвате, че знаете, че имате вяра, че Господ е отговорил на вашата молитва и т. н. – убеждавате, доказвате: „Аз еди-кога си се молах, зная, че Господ ми отговори. Друг път се молих за една своя съседка и тя оздравя. Господ ми отговори.“ Аз ще ви покажа колко вяра имате. Заболи ви някой път петата, коляното, ревматизъм имате, казвате: „Не знам какво ми стана на крака, не мога да ходя.“ Е, казвам, помолете се! – „Молих се, но не минава.“ Казваш си: „Едно време Господ ми отговаряше, сега не ми отговаря.“ Знаете ли на какво прилича вашият живот? Трябва да бъдем искрени! Един старец върви из планината, не гледа пред себе

си. Както върви – хоп в един трап! Догневяло го – как тъй да падне! Излиза въвн от трапа и си казва: „Е, едно време, като бях млад, как го прескачах!“ Прескача още веднъж и хоп – пак в трапа. Седи, мисли, че го чува някой, и си казва: „Едно време, като бях млад, как прескачах, но сега, като остарях, не мога.“ После, като вижда, че няма никой около него, казва си: „И едно време, и сега – все така беше.“

Положителните неща трябва да бъдат като задачи в живота на ученика. Онзи, който сериозно се занимава, не трябва да бъде критик, но трябва да бъде толкова чистосърдечен, че да признава нещата пред себе си и, като ги признае, трябва да каже: „Мога да се поправа, възможно е това.“ Да не казва: „В този живот не мога да се поправа, а в бъдещия.“ – Не, още сега е възможно. Ако си нетърпелив, казваш: „Аз съм нетърпелив, от майка си наследих този нрав, не мога да се поправа.“ Ти можеш още тази вечер да поправиш поведението си – всичко можеш да поправиш. И при самовъзпитанието си постъпвайте по следния начин: всяка вечер, като си лягате, и всяка сутрин, като ставате, казвайте: „Всичко е възможно!“ Под *всичко е възможно* подразбирам, че като живеем в Божествения свят, като спазваме онези велики Божествени закони, за нас няма да има невъзможни неща. Нарушим ли един Божествен закон, всичката възможност става невъзможност. И тогава, колкото и да е силен един човек, той се лишава от възможността да успява. И като казвам, че всичко е възможно, в какво отношение е възможно? – По закона на Божествената Любов, по закона на Божествената Мъдрост, по закона на Божествената Истина всичко е възможно.

От тези лекции, които ви давам, знаете ли някой път в какво положение може да се намерите? – В едно отношение вие може да се насърчите, а в друго отношение да се обезсърчите. Всякога вие може да попаднете в плюс безконечност и в минус безконечност. Това са две величини, две възможности. Плюсът – това са всички възможности в света, минусът – това са всички невъзможности. Сега идеята, която е заложена в мен, е следната: ние казваме, че всичко е

възможно, нали така? По какво се отличават възможностите в света? Всякога, когато вие се доближавате до едно същество, което знае повече от вас, чувствате, че сте нищо, но това е привидно. Във вас се заражда временно само едно такова състояние. Ще направя друго едно сравнение. Ако имате една свещ, която ви свети добре, радвате ѝ се, но ако я приближавате при друга една свещ, която има силата на сто и петдесет-двеста свещи, вашата свещ по отношение на втората едва ще мъждеее – значи светлината ѝ се намалява. Ако пък се приближавате с вашата свещ при едно същество, което има свещ, по-слаба от вашата, вие се чувствате над него. Следователно, когато се движите в духовен свят, някой път вие чувствате, че знаете много – значи имате работа с по-нисши същества, а някой път мислите, че нищо не знаете – имате работа с по-висши същества. Нима онзи студент, който е постъпил в някой университет да следва математика, не вижда, че професорът му знае много? Той като ученик е бил много добър, но като излезе онзи професор пред него, като заработи с онази висша материя, той вижда, разбира, че професорът му борави с много точни, научни работи. Ученикът казва: „Колко има да уча аз!“ Та когато по някой път във вашия ум влезе мисълта: „Аз нищо не зная“, това е добър признак. Значи доближавате се до онова, великото, което знае. Във вас тогава именно има условия да учите. А когато мислите, че знаете, държите обратния път. Аз забелязвам – понякога някои казват: „Ние вече свършихме!“ – Не, свършват само умрелите. Туй го помнете! Само умрелите свършват, а живите – никога. Живите започват, а умрелите свършват. Аз свърших – минус. Започвам – плюс.

Сега тия мисли ще ги държите в ума си. По някой път имаме една слабост, имаме известна стратегия: не искаме да угодим на Бога, не искаме един на друг да си угаждаме. Там седи цялата погрешка. Когато глупавият угажда на глупавия, какво става? – Нищо не става. Когато угаждаш на най-умния, на най-добрия в света, животът има смисъл. Туй не трябва да ни доведе в друга крайност. Всяка една постъпка, която извършвате в света, трябва да е строго определена във

вашето съзнание. Трябва да имате една строго определена мярка, да знаете защо вършите това или онова. Няма нищо по-хубаво от това, да имате едно вътрешно удовлетворение в света и всеки да е доволен от постъпките си. Когато обсъжда туй, хубавото, красивото, да знае, че е прав, да знае, че е постъпил тъй, както трябва. Нищо повече!

Тема за следния път: „Отличителните черти на търпението.“

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

ОБЕКТЪТ НА СЪЗНАНИЕТО

*Осемнадесета лекция от Учителя
20 февруари 1924 г., София*

ОБЕКТЪТ НА СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва

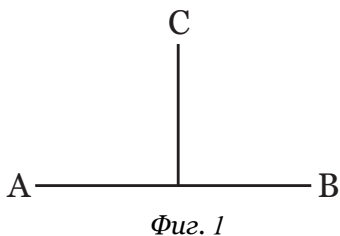
Прочете се резюмето от темите „Най-щастливият ден в годината“.

Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на търпението“.

За идущия път ще имате темата: „Най-важният стих от Евангелието на Йоан.“

Втора тема: „Кой е най-важният въпрос в живота?“

Тук имате линията AB (фиг. 1). Как може да разделите тази линия изведнъж по най-правилен начин? – От двете крайни точки AB описваме с пергел дъги и там, дето се пресекат тези дъги, означаваме точка C . От тази точка спускаме перпендикуляр към линията AB и по този начин я разделяме на две равни части. Допуснете, че вие сте

линията AB , проектирани в пространството, и не знаете към коя система принадлежите. Допуснете още, че вие сте един свят, който сега се формира, намирате се в едно небуларно състояние. Сега как мислите: къде ще бъде вашият център – на линията ли, или вън от линията? Във вас ли ще бъде той, или вън от вас? Ето какви малки въпроси има, които ни спъват в живота. Не че не сте готови да кажете, но всеки един от вас се страхува да каже: имате една неувереност, че ще кажете нещо невярно. Възможно е туй – всеки един човек може да каже неверни неща. Тази възможност може да не произтича от вашето невежество. Да допуснем, че вие пътувате вечерно време в мрачината и виждате един предмет, но не можете да го измерите. Може да направите

погрешка, която произтича от външните условия, при които се намирате. Следователно всякога, когато искаме да се произнесем върху един предмет, непременно трябва да има светлина. Може да кажете, че Светлината е от Бога. Отде знаете, че Светлината е от Бога? Представете си, че пред вас се намира един човек, който не вярва в Бога, и ви казва: „Отде знаете, че Светлината е от Бога? Вие с Бога срещали ли сте се?“ – „Ама тъй казват!“ То е друг въпрос. Аз казвам: Светлината не е от Бога. Тогава как ще ме убедите, че не е така? Следователно смисълът на живота на тази линия е само в движението ѝ към нейния център *С*. Точката *С* е център на това движение *АВ*. Ето защо всеки един от вас трябва да има един обект извън своето съзнание. Онези, които са следвали философия, нека кажат има ли такъв обект извън съзнанието. (Няма.) Всяко отрицание обаче показва, че има. Защото ако нещата не можеха да бъдат извън съзнанието, не можеше да има никакво отрицание. Щом едно нещо се отрича, то съществува. Ако ви попитам дали всичко, което съществува, е осъзнато, това е по отношение на Божественото съзнание, а не по отношение на нашето съзнание, защото нашето съзнание не съставлява целокупността на общото съзнание. Казват, че вън от съзнанието нищо не съществува. От кое съзнание? От Божественото съзнание – да, но не и от нашето съзнание. Защото нашето съзнание е част от Божественото съзнание.

Сега какво приложение може да има този въпрос в живота? Да допуснем, че вие сте гладни, три дни не сте яли. Аз ви задавам въпроса: има ли Господ, или няма Господ? Какво отношение има моят въпрос към вашия глад? Казвате: „Не е важно дали има Господ, или няма Господ, но аз съм гладен.“ Аз ви казвам, че причината за вашия глад е тази, че вие не вярвате в Господа. Ами че то е много естествено! Ако един човек върви вечерно време и се спъва, коя е причината за спъването му? – Няма светлина. Сега някои хора казват: „Светът е лош, защо хората не се оправят?“ Защото Бог не е вътре в техния живот. Помнете само едно правило! Бог във време и пространство не работи в нас. Бог работи извън

времето и пространството. Той моментално се появява в нас и моментално се оттегля от нас. В даден момент Бог само ни въздейства и се оттегля. Ние казваме: „Бог живее в нас.“ Ако Бог живее в нас, как е възможно да правим толкова много погрешки? Как ще примирите тия противоречия? Някои казват: „Мен Духът ми говори.“ Да, но Духът живее извън времето и пространството. Духът само въздейства и се оттегля. Тази е причината за всичките спорове между хората, за несъгласията, за крайния егоизъм, защото омразата, лъжата, престъпността: всичко се дължи на това, че Бог не съществува в тях – т. е. не че не съществува, но Бог е извън техния живот. Сега някой ще спори, ще каже: „Бог е вътре в нашия живот.“ Може ли снегът лятно време да издържи на слънчевата светлина и топлина? – Не може. Следователно, ако Бог би се проявил със своята Любов вътре в нас, то нито един от нашите пороци не би издържал – всичко ще се разтопи, ще изчезне. Вие ще кажете: „Ама Господ на мен ми е говорил!“ – Кога? – „Миналата година, на 5 декември, в 5 часа сутринта!“ – Е, какво ти каза? – „Каза ми да имам вяра.“ – Имаш ли я? – „Още не съм я развил.“ Друг казва: „И на мен Господ ми проговори.“ – Какво ти каза? – „Да имам любов към ближния.“ – Имаш ли я? – „Старая се.“ Друг казва: „Мен Господ ми се яви. Каза ми да уча.“ – Е, учиш ли се? – „Според условията, гледам да ги използвам. Още не съм станал учен човек, но за в бъдеще имам намерения.“

Това е крайно неопределен език, туй е езикът на Земята. Тук така се говори. Ако на съвременните хора бихме говорили на един определен език, щеше да им мръдне дъската. Техният мозък не би издържал на този език. И затова най-приятното занимание сега е хората да правят погрешки. Вие си мислите: „Защо са допуснати погрешките?“ – Те са най-приятното занимание. – „Защо?“ – Тия погрешки, които правите тук, на Земята, в Невидимия свят ги купуват и от тях изкарват нещо хубаво. От всяка една ваша погрешка след време ще образуват нещо прекрасно, нещо хубаво. Вие се мъчите, безпокоите се: защо са тия погрешки. В Природата Божественият разум така е разпределил нещата, че нито

една сила, нито едно действие не отива напразно – всичко се използва. И в Исая един стих казва: „Словото ми няма да се върне, преди да принесе плода си.“ Значи разумното Слово няма да се върне, преди да принесе своя плод. Исая разбира, че то ще принесе своя плод.

Във вас трябва да има един определен стремеж. Попитайте ония, които говорят, че имат съобщение с Невидимия свят, да ви дадат едно направление: към коя посока човек трябва да се задвижи в даден момент. Ние казваме: „Трябва да се движим *над*.“ Това *над* накъде е: в коя посока, на кое място? – (*Към Слънцето.*) На кое място на Слънцето? Мнозина са ми казвали: „Не може ли да ни изведеш?“ Къде да ви изведе например? Допуснете, че ви изведе в другия свят и видите, че и там има планини, но по-високи, долини, но по-широки, реки, извори – какво ще кажете? – „И този свят е като нашия.“ Пак ще намерите физическия свят. Тогава какво ще научите? Допуснете, че ви заведе да видите ангелите: красиви като слънца – и светят. Тази светлина ще внесе във вас страх и трепет. Какво ще научите от светлината им? Значи вие трябва да сте на онзи уровень на развитие, при който тази ангелска светлина и топлина да може да се оползотвори правилно за вашето развитие – да може да я възприемете и да я асимилирате. Другояче тази светлина и топлина ще бъде вредна за вас. Туй ни най-малко не е едно опровергаване на онзи живот, който са прекарвали всички разумни и добри хора. Трябва да се провери какви са били методите, начините, по които те са живели. Например трябва да се види какъв е бил методът на апостол Павел, на апостол Петър, на Йоан, на всички пророци, на светиите, защото те са имали начини, те са имали методи, по които са живели.

Сега често се явява някой и казва: „Какво може да ни даде прераждането? Какво може да ни обясни то?“ Прераждането до известна степен ще ни обясни например защо двама души се мразят или обичат, защо един човек е по-умен, друг – по-глупав. Но по закона на прераждането ние нямаме още ония методи, с които да можем да възпроизведем миналите си съществувания. Още не сме достигнали това развитие,

че от живия човек да можем да възпроизведем неговите минали съществувания като на кинематограф: да дойде един човек, да завърти кинематографа и да видим редицата наши съществувания. Сегашните хора още не са стигнали дотам. Един ден може би ще стигнат до това развитие. Миналото е написано на човека. То говори, то е едно твърдение. Ние още нямаме средства да превърнем тия картини, да видим каква е историята на човешкия произход. Моята цел сега, в дадения случай, е знанието, което човек придобива, да може да го използва, т. е. не да го използва, защото тази дума, *използване*, има малко лош смисъл, но знанието, което човек има, той трябва да го употреби за добро.

Тъй както вървите, аз забелязвам, че у мнозина се изгубва желанието и интересът към музиката, към поезията, към четенето: вие постепенно се свеждате към един еднообразен живот и у вас постепенно се образува едно хипнотическо състояние. Вие се стремите към Бога, но в дадения случай този стремеж не е определен. Казвате: „Ще жертвам имането си за Бога!“ – Но не го жертвате. „Ще покажем подвиг!“ – Но не го показвате. „Ще покажем геройство!“ – Няма го. „Ще покажем голямо търпение!“ – И него го няма. „Ще покажем безстрашие!“ – Няма го. „Ще покажем смирение!“ – Няма го, т. е. не че го няма, но отвън не се проявява – отвътре може да го имате. После казвате: „Да проявим Любовта в този висш смисъл!“ – Няма я. Ние виждаме, че всеки върви така. Някой говори, ти слушаш. Говори за Господа, разправя своята опитност, но ти в себе си казваш: „Дано свърши по-скоро!“ Нямаш търпение да го изслушаш. Така е и с мъжа, и с жената. Жената говори, мъжът казва: „Мълчи, на мен ми дотегна да слушам за Господа!“ Мъжът говори, жената казва: „Мълчи, на мен ми дотегна да слушам за Господа!“ После, хората са много докачливи. Вие, учениците, сте по-докачливи от светските хора и много сте своенравни. От най-малкото нещо се докачате. Казва някой: „Аз няма да ходя вече на събранията, няма да слушам, аз мога да си живея сам.“ Ами че тук, в училището, никой не те е теглил с кука, нито те е използвал. Защо казваш, че няма да ходиш? Ако имаш

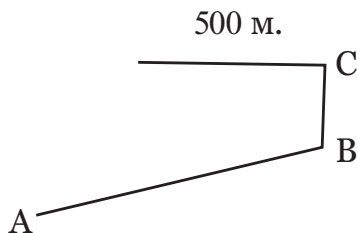
някакъв ангажимент, то е друг въпрос. Ще бъде смешно един вол, който е влязъл в дама, да казва: „Аз няма да седя в дама.“ Кой те кара да седиш? Ти сам влезе – ще седиш, колкото искаш. Ще влезеш и после ще кажеш: „Влязох, понеже исках. Излизам, понеже искам.“ Тук няма никаква философия. Трябва да знаете обаче, всички трябва да си запечатите в ума следната мисъл: всички имате отношение към Бога! Вашият живот не е ваш, но е на Бога, разбирате ли? Този живот Бог ви го е дал. Вие отричате Неговия живот, а следователно носите една много голяма отговорност по отношение на Бога. Никаква друга отговорност нямате. Ние носим в себе си Божествения живот, който Бог ни е дал. Някой живее непорядъчно. Нямаш право да живееш непорядъчен живот! Този живот не е твой. Ти си една кесия. Тия пари ще ги дадеш, комуто трябва, а не на твои роднини. Ако не, ще дойде комисия и – хайде в затвора. Ти ще внесеш в банката всичките пари. Някой казва: „Аз съм свободен да живея, както искам.“ – Не си свободен да живееш, както искаш. „Аз съм свободен да любя.“ Кого да любиш? Хората все от любов умират, все от любов се избиват.

В съвременните окултни школи има ученици, които са разбрали живота, които са разбрали този велик идеал, но малцина са те. Има членове на църквата, които са разбрали живота, но болшинството от тях не живее добре, а казва: „Днес за днес!“ Някой казва: „Аз ходя на събрание за развлечение.“ Друг казва: „Аз ходя, когато няма какво да правя.“ Трети рече: „Аз да слушам само еди-кой си проповедник.“ Ти слушаш за това, за онова, но то не е тъй. Проповедникът няма право да проповядва, каквото иска. И ти нямаш право да слушаш какво хората говорят. Господ няма нужда от глупости, разбирате ли? Не е ли хубаво да имате онова благородно качество в себе си, да имате онова уважение и почитание един към друг? Като срещнете някого, да имате към него истинско уважение, тъй както спрямо себе си – ни повече, ни по-малко. Нямаме право да злоупотребяваме с Божествения живот! Това е единственият закон засега. Каквото и да работи човек в света, той трябва да има предвид обогатяването на

този живот. Като четете Евангелието, ще намерите притчата за онзи господар, който дал власт на своя слуга да управлява десет града. Защо? Защото той вършел неговата воля. А на онзи, който не вършел волята му, нищо не му дал.

Често се говори, че трябва да имаме концентрирана, силна воля. Едно от условията за развиването на силната воля е чистият живот. Чистотата, чистия живот не може да ги купим отникъде. Думата *чистота* има няколко значения. Аз давам следната аналогия: гледам някой път ръцете си – виждат ми се чисти. Искам сега да зная дали моите ръце са чисти, или не. Правя опит. Взема леген с топла вода и сапун и си измия ръцете. Водата става черна. Значи водата показва, че ръцете ми не са били чисти. Изхвърля тази вода, още веднъж ги сапунисам – водата е пак черна. Няколко пъти ги измивам, докато водата стане чиста. Сега вече заключавам, че ръцете ми са чисти. Казвам някому, че умът му не е чист. „Как, умът ми да не е чист!“ Да, умът е нещо материално и мислите са нещо материално. Както ръцете може отгоре да се окалят, така и умът, и мислите може да се окалят. Ще ги измиеш. Казвам: сърцето ти е нечисто. „Как нечисто?“ – И то става отгоре нечисто като ръцете. Ще го измиеш веднъж-два пъти със сапун и вода и ще провериш. Докато има кир във водата, не си прави илюзии, че сърцето ти е чисто. Когато казвам, че умът ти е нечист, че мислите ти са нечисти, трябва да ги измиеш. Започнеш да миеш ума: измиеш го веднъж-два пъти и, след като го измиеш, ще дойде малка светлинка и ще усетиш едно успокояване. Това е един от признаците, че умът ти е чист. Когато работиш върху сърцето си, щом се очисти сърцето, непременно ще почувстваш една малка радост, едно успокоение. Това са признаци в дадения случай, че този процес на чистене е въздействал. Не мислете, че един ден, като очистите сърцето си, повече не трябва да го чистите. Всеки ден човек трябва да чисти сърцето си! Всеки ден човек трябва да чисти ума си! Даже много хубаво ще бъде, ако вечерно време, като останете сами, половин час преди лягане, си направите сметка какво сте мислили през деня, как сте го прекарвали: да си дадете отчет за вашите

мисли или за вашите чувства. Ако искате да бъдете ученици и да усилите вашата воля, непременно трябва да правите опити. Някой ще каже: „Аз ги правех едно време, но сега престанах.“ Човек, който започва и престава, е по-лош от онзи, който никога не е започвал. Ще ви докажа защо е по-

Фиг. 2

лош. Представете си, че AB е един прът, на който съм се качил, и отивам към C (фиг. 2). За нищо не мисля. Разстоянието от AB към C е един метър. Ако падна, няма да се произведе никаква вреда, защото разстоянието е един метър високо. Но в мен се заражда една амбиция да вървя, да се кача на по-високо място. Вървя от C нататък, на 500 – 600 метра височина, и се спра на това място: назад не мога да се върна, нагоре не искам. Ако се спра, ще падна. Защо? – Всяко спиране е падане. Често в това движение нагоре стават бури. Щом се спрем, дойде тази буря, задигне ни и ние се намерим на 500 – 600 метра долу. Как мислите тогава, какво ще бъде положението ви? Писанието казва: „Онези, които стоят, да гледат да не паднат.“ Да гледаме да не губим припечеленото. Някой казва: „Аз не съм толкова лош човек.“ – Не, ти си на кривата посока. Казваш: „Аз не съм толкова лош човек.“ – Да, но не си и толкова добър. Не си толкоз лош – това е отрицателно. Не си толкоз добър – това е положително.

Сега вие сте от тия ученици, които очакват, както се казва в Писанието, едно голямо наследство. Казвате: „Ние нямаме работа. Като дойде наследството, тогава ще си купим книги да учим.“ Чакате да умре баща ви, понеже баща ви е скъперник. Ами защо да си губиш времето, защо да чакаш да умре баща ти, та тогава да се учиш? Иди и работи още сега. Тази е съвременната философия в света. Казват: „Нека се оправи светът, че като дойдем в бъдеще при друга култура, когато хората бъдат по-благородни, тогава ще развием своя характер.“ – Не, и тогава ще бъде същото. Силните натури в света се показват, когато има най-много грехове, когато

условията са неблагоприятни. Ако ти на най-силната буря не можеш да издържиш, то и на най-силната топлина не ще можеш да издържиш. Тия две неща са равностойни. Някои може да кажат: „Този път е много труден, аз не съм завършил университет.“ Ако с университети, с гимназии може да се оправи светът, тогава най-добрите хора трябваше да бъдат тези, които са ги завършили. Вярно е, че един човек, който е завършил университет, може да свърши по-хубава работа и по-добър човек може да бъде, но и много лош човек може да бъде. Онзи, който не е завършил университет, не може да бъде толкова добър, но не може да бъде и толкова лош. Хората на науката могат да принесат по-голяма пакост, ако не вървят в правия път, но когато работят, принасят по-голяма добрина. Тогава как трябва да се приложи това Учение? Някои казват: „Да се приравним с хората.“ Как разбирате този въпрос? С кои хора да се приравним? Ще се приравняваме с хората, само когато сме невежи. Представете си, че аз съм човек, който владее законите на Природата, и нямам нито пет пари в джоба си, нито кесия, нито слуги. Излизам в планината, огладнея и седна на един камък. Тропна с пръчицата си и тъй, както в 1001 нощ, яденето излезе. Ще се нахраня. Тропна пак, масата се прибере, няма я. Искам да си почина. Как? На тревата или на кревата? Тропна – приготвено легло, легна си. Тропна – леглото пак изчезне. Искам да пътувам. С аероплан или с автомобил? Тропна – пристига автомобилът. Питам: с кого трябва да се приравня, я ми кажете! Туй приравняване в съвременните хора е смешно.

В една видна евангелска църква на Спържи, една от най-богатите евангелски църкви, трябвало да се съберат пари за благотворителни цели. Членовете на тази църква били все богати хора, препълнени им били касите със злато. Събират се всички благочестиви християни да се помолят на Христа да им прати някак една крупна сума, за да подема Неговото дело, да свършат добре тази работа. Ще се молят на Христа да отвори кесията на другите хора, когато те имат в изобилие. Спържи, проповедникът, им казва: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Христа! Ето, аз отварям кесията си и давам

толкоз. И ти, братко, толкоз ще дадеш. Ето, имаш, изпълни Волята Божия, считай, че Христос ги дава! Права ли е тази мисъл? – Права е. Обаче нито един от вас, които сте ученици, не мисли, че е касиер на Христа. Всеки мисли, че е господар. Това е едно лъжливо положение. Преди всичко всеки един от вас трябва да почувства, че по отношение на Бога е слуга. Почувства ли, че е слуга, в него ще се зароди един нов импулс, едно ново разбиране, една нова философия – да схваща и да прилага нещата. Методите, които сега съществуват в света, са най-слаби. Тези методи, които употребяваме сега, са играчка. Ако ви дам другите методи, всички ще се намерите в следното положение. Вие ще приличате на деца, всеки един от вас ще тръгне да се хвали кой какво е получил. Ако например аз бих ви научил, като тропнете с пръчката си, да имате това, което искате, вие току изведнъж ще кажете: „Знаете ли какво мога да направя аз?“ Тропнете. На друг кажете: „Ти знаеш ли какво мога да направя аз?“ Пак тропнете. И тогава започва това тракане. Питам? Каква цел ще се постигне? – Това е външната страна на нещата. Има по-велики неща в света! Когато в душите на хората се възцари Любовта, те пожелават от името на тази Любов онова велико Божие благо – знание за умовете, чувство за сърцата. Това положение е най-хубавото, най-красивото.

В света ние се нуждаем от приятели, които да ни пожелаят хубавото. В това отношение външните условия, живите условия имат голямо значение. Например има поети в света, има музиканти, но тия поети ги създават техните приятели. Музикантите ги създават техните приятели. Те стават причина да се прояви техният талант. За един музикант, за един поет тия условия са тъй необходими, както едно растение не може да расте без почва, без вода и без въздух, макар че има условия в себе си. Ако един човек с какъвто и да е талант няма при себе си добри приятели, които да са като почва за него, той не ще може да се прояви. Ти, като прочетеш нещо, което той е написал, в душата си ще пожелаеш нещо хубаво за него и туй, което пожелаеш, той ще го почувства. Тъй че във всяка една окултна школа вътрешният стремеж

е да се образува именно тази аура. В старо време учениците от школата на Питагор са се подлагали на тежки изпитания. Тежкият изпит седи главно в очистването на кирта.

Сега например, ако бих ви дал такава една тема: да излезе един от вас на таблото и да опише според своята опитност как различава моралните чувства от личните и от себичните чувства, как ще ги опише? В моралните чувства всякога има единение, единство – целта, към която се стремят всички същества, е една. Когато едно същество в името на тия чувства извърши нещо, и на Земята, и на Небето, всички му се радват. Например ако ти напишеш от дълбочината на твоите морални и духовни чувства следния стих:

Любовта носи живот.

Мъдростта носи знание.

Истината носи свобода.

Духът ги съдържа в себе си.

Тези изречения имат смисъл. Ако вие вземете изречението *Любовта носи живот* и не го съедините с изреченията: *Мъдростта носи знание; Истината носи свобода; Духът ги съдържа в себе си*, няма да имате никакъв резултат. За да може да развиете живота, знанието, свободата, вие трябва да ги съедините с Духа. Вашият живот, вашето знание и вашата свобода трябва да растат в Духа. Духът ги носи в себе си.

Сега как ще проверим, че Любовта носи Живота? Някой от вас може да каже: „Аз имам този живот.“ Вие може да проверите дали Любовта носи живота, или не. Искам да опитате дали този закон е верен, или не. Ще отидете при една сестра, която е отпаднала духом, и ще си поставите ръцете върху главата ѝ, нищо няма да ѝ говорите. Ако в нея се зароди едно желание за живот, значи вярно е, че Любовта носи живот. Опитът тук е на дело, а не на думи. Някой път думите хипнотизират. Ще си подържите ръцете, ще видите дали животът може да се предаде чрез ръцете. Ако тази сестра се въодушеви, тя е почувствала, че се е вляло нещо в нейната душа. Значи първият закон работи.

После вие казвате, че Мъдростта носи Знание. Имате едно глупаво дете. Нека трима разумни хора поставят ръце-

те си върху главата му. Ако този закон е верен, ако вие сте съединени в Духа, в това дете, което е било глупаво, мързеливо, веднага ще се зароди желание да учи и то ще стане много трудолюбиво.

Сега трето правило. Казвате, че Истината носи Свободата. Когато вие поставите ръцете си върху човек, който е бил ограничен във всяко отношение, веднага неговите външни отношения ще се изменят. Той ще почувства силен копнеж към свобода, към простор. Често има хипнотизатори, които поставят ръцете си по известен начин върху главите на хората, но освен че не внасят живот, внасят известно хипнотическо състояние. В църквите често проповядват: трябва да се покаеш, да се покаеш, да се покаеш – и най-после човек се покаява. Какво става? – Покаяният не може да бъде по-горен от онзи, който го е заставил да се покае. Ученикът, който се учи при един учител, не може да бъде по-горен от него: ще бъде като учителя си, а по някой път ще има същите слабости, каквито има и учителят. В Америка, в една област, имало един проповедник, който носел главата си наклонена наляво. Всички четиристотин души в тази област все тъй си носели главата по примера на проповедника. Считали, че това нещо е хубаво. И лошите, и добрите навици са заразителни. Много от тия примери биха ви привлекли. Може да проверите това. Да кажем, вие минавате някъде и виждате, че някой си играе. Най-първо вие мислите, че туй не ви е направило впечатление, обаче вечерта, като се върнете у дома си, започвате да играете. И доброто, и злото по рефлексия се предават. Всяко влияние се предава неизбежно, всяка форма се предава неизбежно. Има един закон: всяко нещо, което ни е направило впечатление, ще се прояви вътре в нас. Затова именно сърцето на ученика трябва да бъде пълно, да няма никаква празнина. Защото всяко нещо, което прониква в празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човека трябва да бъде пълно с благородни неща, за да бъдем избавени от влиянието на външния свят.

Това, което става сега в света, от Божествено гледище не е толкова лошо. Това, че хората умират, от Божествено

гледище не е зло. Тия форми са несъвършени. Телата на тия хора не са такива, каквито трябва да бъдат. Господ постоянно ги гради и ги разрушава. Той е единственият, който може да разруши и да съгради. Ако разрушиш, ти не можеш да съградиш. Някой казва: „Господ може, и аз мога.“ Хубаво, но Господ, като събори една къща, съгражда друга, а ти събориш и не можеш да съградиш.

Сега всички трябва да имаме един определен вътрешен стремеж. Ученикът трябва да бъде свързан идейно с повисши същества, които да му дават подтик за обикновения живот. Той трябва да знае, че обикновеният, сегашният му живот ще създаде условия за неговия бъдещ живот. Не мислете, че сегашните условия, при които живеете, са неблагоприятни. Не. Слушам, някой казва: „Що съм се вмъкнал между тия невежи! Аз мога да вляза между учени хора в света.“ Той мисли, че там ще го посрещнат с лаврови венци и ще го увенчаят. „Ние го знаем света!“ Ако тук не те посрещнат добре, и там няма да те посрещнат добре. Ако ние не можем да победим малките мъчности, които имаме, как ще победим големите? При сегашните условия ние имаме да побеждаваме още ред мъчности. Има още много години, през които учениците на окултната наука ще срещат ред мъчности. Вие трябва да се въоръжите с търпение, да преодолеете тия мъчности. Някои казват: „Иде Царството Божие!“ – Да, иде, лесна работа е, като дойде, но докато дойде Царството Божие, има един доста дълъг период от време. Дотогава ще минете през известни мъчности. Готови ли сте да ги посрещнете? Готови сте, но не повтаряйте погрешката на онези руснаци там, при Елена, които, като превзели града, напили се хубаво. Казват им: „Турците идат!“ – „Ничево!“ – „Турците идат!“ – „Ничево!“ Като ги нападнали, тогава удрят онези казаци на бяг. Помнете: турчинът е още в света! И във вас има турци. Чалми имат те. Някои имат и по една гъжва, някои – по две гъжви. Аз наричам знание само това, което може да придружи човека след неговото заминаване в задгробния живот. Знание, което може да се заличи от мозъка на човека, е само забавление. Един човек, който има

библиотека от десет хиляди тома философски книги, който е научил много работи – всичко това може да се изличи. Това, което остава, то е най-важното, то е хубавото в живота. Най-важното за нас е това знание, което може да остане с нас, та като отидем на другия свят, да го носим. Това значи събуждане на Божественото съзнание. Всички трябва да се усецате силни.

Сега моето желание, целта ми не е да се примирите, но искам да бъдете силни, да не сте малодушни. Защото, гледам, мнозина от вас сте малодушни. Аз наричам силен човек онзи, който, като дойдат страданията, казва: „Тия страдания са на място, още, още страдания искам. Тия са малко.“ А пък сега, като ни дойде едно малко страдание, ние ще окрекаме орталъка, всички ще знаят. Да няма отчаяние, а понасяне на страданията. Това е каляване за ученика. Ученикът трябва да има характер, да издържа. Ние казваме: „Диамантна воля трябва.“ Мнозина от учениците и от ученичките, както ги виждам, нямат диамантна воля.

Търпението в човека морално чувство ли е, или лично? Когато някоя жена търпи мъжа си, от морални съображения ли търпи? Тя е много весела, казва: „Аз ще ти направя това, онова – всичко.“ От морални съображения ли, или от политика е това? Вие имате ли опитността на това търпение, за което говорите. В личното търпение винаги влиза една неприязненост. Някой търпи, но прави усилия над себе си. Ние се радваме на моралното търпение. При моралното търпение, щом ти дойде една неприятност, ти усещаш радост. Например мъжът и жената не живеят добре. Няма да се докачат. Аз виждам мъжа и жената като две величини, като 1 и 2. Мъжът и жената не представляват личности, това са само символи. Мъжът може да каже най-лошите неща на жена си. Ако тя усети една приятност в себе си, това търпение е морално. Но ако усети в себе си една обида, това търпение не е морално, в него има вече личен елемент. И в моралните чувства човек усеща едно разположение. Моралните чувства водят към съвършенство. Човек трябва да бъде съвършен! И ние можем да бъдем съвършени. Опитайте се някой път,

когато някой ви обиди, да запазите съзнание. Аз съм следил този закон на моралното чувство. Какви големи тънкости се изискват, за да се спази той. Онези същества, които поставят човека на изпит, са големи майстори. Имаш едно богатство, разположен си, весел си, като че имаш цялото богатство на света. Дойде един момент, за нищо и никакво, за пет пари работа, кажеш нещо и в една минута всичкото ти щастие изчезне. Може да мине ден, два, три, цяла седмица, докато ти мине. Затова всички ние трябва да имаме този стремеж към Бога: да разберем, че Бог е Бог на Любовта, на Мъдростта, на Истината, които носят за човека Живот, Знание и Свобода. Неговият Дух съдържа всичко това в себе си.

Тайна молитва

ИСТИНСКО И ОТНОСИТЕЛНО ЗНАНИЕ

*Деветнадесета лекция от Учителя
27 февруари 1924 г. , София*

ИСТИНСКО И ОТНОСИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху „Отличителните черти на търпението“.

Прочетоха се някои от темите „Най-важният стих от Евангелието на Йоан“.

„Многото знание – казва Соломон – създава тревоги на човешкото сърце, развива в човека личните чувства, развива човешкия егоизъм, недоволството, създава в човека високо мнение за себе си.“ Следователно знанието на Земята, можем да кажем, не е нужно за Небето. Сега искам да бъда обективен. Това, че вие знаете да шийте хубави рокли, какво приложение може да има на Небето? Това, че може да пишете много хубаво, какво приложение може да има на Небето? Това, че сте художник или че сте поет, какво приложение има на Небето? – На Небето нямат нужда от поети, от доктори, от проповедници, там няма съдии, няма стражари, няма и министри. На Земята те трябва, но ако всичкото ви време бъде погълнато от тия работи, като влезете в Невидимия свят, ще се намерите в друго едно противоречие, много по-лошо, отколкото това на Земята. Да кажем, честолобив сте, искате да не се излагате пред света. Какво трябва да направите? Който не иска да се излага, ще си има къщица, креват, това-онова, но щом умре, тогава ще дойде мъчението. Там няма да има нищо. Като умреш, ще те пратят там, дето не очакваш. Там е злото. Някои от вас ще кажат: „Я бъде, я не.“ Така е, то е въпрос на вяра.

Има знания относителни, които са необходими само временно, има и знания истински. Има някои въпроси, които ние зачекваме, но които не са толкова съществени. Например тук вие може да сте един виден търговец. На Небето обаче няма търговци. Там продаване на платове

няма. Печатари, които да печатат книги, няма, банки няма. Ще кажете: „Какво има на Небето?“ Има нещо, което хората не са и сънували. Апостол Павел казва, че чул и видял неща, които не могат да се изкажат. Те са извън опитността на хората. Това не ви го казвам, за да ви поощрявам, защото вие на Земята трябва да живеете земен живот, но трябва тъй да го наредите, че да го съгласувате с небесния. В това се състои изкуството на окултния ученик. Такъв човек аз наричам Божествен. Божественият човек съгласува земния си живот с небесния. Това трябва да научите сега. Някои мислят, че много обикновени работи се учат тук. Питам аз тогава който и да е професор или учен, който се занимава с дълбоката наука, с дълбоките проблеми на математиката и геометрията, да ми каже колко милиарда атома съдържа думата *обич*. Или нека каже колко вътрешни вибрации има тази дума и какви са те по дължина. Ще ми кажете: „Що ни трябва да учим дължината на тези вибрации.“ Тъй разсъждавате обикновено, щом нямате нужда от нещо. Казвате: „Не ме интересува как е направено.“ Ще дойде ден, когато ще имате нужда. Следователно от това, от което сега нямате нужда, ще дойде време да имате нужда от него. Умният човек е като онзи земеделец, който приготвя, разорава земята за есента или за пролетта, за да посее.

Аз съм ви говорил толкова пъти и пак ще ви кажа: не виждам във вас изкуството да превръщате вашите мисли. Аз се чудя на вашите умове – как изопачавате думите! И после казвате: „И Учителя е като нас.“ – Не, едно ще знаете: аз не съм като вас. Това да го знаете. В нищо не съм като вас. Аз абсолютно изпълнявам Волята Божия, обръщам внимание на най-малките прояви в себе си и мога да трансформирам всяко свое чувство, всяка своя мисъл моментално. Туй е, което Бог изисква от всинца ни – в даден случай да не реагираш против Волята Му. В момента, когато Господ казва да мълчиш – да мълчиш. Когато Господ казва да говориш – да говориш. Когато Господ казва да почиваш – да почиваш. Когато ти каже: „Работи!“ – да работиш. Щом започнеш да философстваш с Него, всичкият свят ще се обърне с главата надолу. Някои ще кажат: „Нали трябва да се разисква?“ Яков, като се бори с Господа, какво

получи? – Окуця. Тогава Бог дойде и му каза: „Отсега нататък няма да се наричаш Яков, а Израил.“ – „Кой си?“ – попита Яков. – „Няма да ти кажа кой съм. Ти имаш лошо име – ти си човек, който обича да спъва и да развърта. Отсега нататък ти трябва да бъдеш Израил.“ И Аврам има борба с Бога, но по друг начин: на него Бог тури още една буква *а* на името му и той стана Авраам. Туй значи, че от него се изисква приложение. Казвам: ние трябва да изискваме нещата не само обективно, но трябва да бъдем абсолютно справедливи. Формулата *„Няма Правда като Божията Правда, само Божията Правда е Правда“*, трябва да я приложим всеотдайно – и в ума, и в сърцето, и във волята си. Да бъдем тъй правдиви, както е Бог правдив! Не приложете ли справедливостта, не можете да приложите и Любовта. Любовта е сила, но трябва да я регулирате с нещо. Как ще я регулирате? Например казваме: „Трябва да обичаш някого.“ Как? Коя е нормата? Вие хващате ръката на една ваша приятелка. Колко време трябва да ѝ държите ръката? Майката, като хване своето дете, колко време трябва да го държи? Това са изяснения само.

Природата не е оставила тия неща произволно. Тя е определила всичко точно. За да се излюпи едно пиле, колко време е необходимо за това? – Три седмици. Всички ония, които се занимават с ботаника, знаят колко време трябва да стои в почвата семето на всяко едно растение, за да поникне. Сега има един бърз процес на никнене, но има и един по-бавен процес, който е по-мек. По някой път у вас се зараждат контрасти. Може да дойде един силен контраст. Да кажем, някой казва, че Господ му е говорил. Вие може да схванете външната страна на въпроса и да се докачите. Казвате: „На мен Господ не е говорил.“ Нима ако аз вляза във вашата къща и видя, че свещите ви горят, ще кажа, че не горят? Не, ще кажа, че свещите ви горят. Но може да направя и следното: вляза в стаята ви и изгася свещите. Вие казвате: „Горят ли свещите?“ – Не, не горят. Как не горят? Вляза отново в стаята, извадя кибрита и ги запаля. В този случай минавам за благороден човек. Такива работи на един ученик не се позволяват. Отношенията на ученика трябва да бъдат отношения към Бога. Когато говорим за ученици, подразбираме отношенията ви към Божествения Дух, който

носи всички блага и дарби. Трябва да знаете, че този Божествен Дух никога няма да ви даде едно благо, докато не сте готови. Тъй че, да ви говори Господ или да не ви говори, зависи от вашата подготовка. Дарби! – Той ги носи и вие не можете да Го заставите да ви даде нито една, ако не сте готови. Ще Го заставите само тогава, когато изпълните Волята Божия. Той е много внимателен. Когато бъдете готови, ще ви даде нужното точно навреме.

Следователно ученикът има отношение към Духа. Някои от вас казват: „Аз трябва да бъда ръководен от Духа.“ Не смесвайте едно ваше лично отношение с Духа. После, не смесвайте онзи временен импулс с това, че Духът ви говори. Духът е най-разумното същество. Онзи ученик, който търси виден професор, намира го. Той е учителят му. Учителят говори, той слуша. Това е най-важният момент за него. Много учители може да му говорят, но този, който може да внесе в ума му Светлина, необходима за неговия живот, това е Духът. Така трябва да разбирате въпроса. Щом дойде Духът, не може да има спор. Когато двама души говорят, щом дойде този Дух, когото ние познаваме, то като заговори единият, другият ще седне да слуша. Спорят ли двама души, те говорят, а не Духът. Духът когато говори, има взаимна отстъпка. Въпросът не е в бързането. Когато се дойде до Божията работа, дали ще си в началото, или в края, все едно е. Там, дето е Бог, е все начало. Дето не е Бог, е все край. Ние може да обърнем и опашката да стане глава. Искам, забележете това нещо в себе си, да бъдете ученици. Колкото се отнася до другите неща, те ще се изправят. Няма да остане нито една грапавина в света, която да не се изглади. Тъй казва Писанието. Всичките грапавини, които съществуват в този свят, ще се изгладят. То е въпрос само на време. Нещата се проявяват във времето. В света ще дойдат нежелателни работи. Спорове са се явявали и ще се явяват. Не мислете, че само вие сте в света ученици. В света има много школи. Сега бих ви запитал: отде са се явили тези противоречия в живота? Коя е същинската причина, че хората не могат да се спогаждат. Някой пише теза – оспорват му я, има опоненти. Той трябва да я докаже, да обоснове своите твърдения.

За в бъдеще ние ще поставим нашите теми малко на по-друга почва. На няколко души от вас ще дадем да разработят няколко теми. После ще ги извикаме тук да докажат своите твърдения, а другите ученици ще оспорват. И едните, и другите ще оспорват чисто научно. Да видим как ще изнесете Истината. Например как ще докажем на съвременния свят научно, че Любовта е необходима, че кръвта на ония хора, у които Любовта се проявява, се различава по състав от кръвта на ония хора, у които Любовта не се проявява? После, мускулите на хората, които любят, се различават по качество и по количество от мускулите на ония хора, които не любят. Не мислете, че Любовта може сега да се прояви. Любовта се явява като вътрешен процес във всичките съществувания на хората от милиони години. Вие сте засегнати от нея. Тази Любов ще ви засегне дотолкова, доколкото може да внесе ония елементи, които са необходими за вашето повдигане. Следователно един ден ще дойдем до положение по състава на кръвта да определяме до каква степен е достигнала Любовта във всеки човек. Ще вземете една капка кръв, ще я разгледате под микроскоп и ще знаете дали даден човек има морални устои, или не. По кръвта ще се познаете сами.

Под *морален устой* разбирам основа, върху която, каквато буря и да дойде в света, да издържите. Любов, която не може да издържи бурите на живота, е преходно състояние, което у всички хора съществува. У вас може да се зароди страх: „Ами ако аз не мога да издържа?“ – Любовта изключва всякакъв страх. Страхът придружава само ония хора, които не се учат, които не изпълняват Волята Божия. Когато дойде заемодавецът и поиска парите, като ги нямаш, страх те е. Когато дойде учителят, а ти не си учил урока си, страх те е, но щом си готов и знаеш урока си, ти си смел и решителен. Учителят познава, че си учил, в неговата душа има Любов към тебе. Щом не се учиш, ти се страхуваш. Действително ние сме възприели страха от животните. Това е животинско състояние, от което не само трябва да се освободим, но трябва да превърнем неговите енергии, да ги внесем в човешкия живот, за да ги облагородим. Страхът трябва да го превърнем в благоразумие! Сега, като ви говорих това,

какво научихте? Пак толкова знаете, колкото и по-рано, т. е. любовта у вас не е станала повече, отколкото преди. Тъй че и вие не сте се изменили. Аз наричам силни думи тия, които, като ги говорим, да стане у нас трансформиране, да кажем: „Аз се измених, не съм онзи, който бях по-рано.“ Например двама души са се скарали от десет години и не искат да се видят. Силна дума за тях ще бъде тази, с която, като я изговорят и двамата, да се помирят и да кажат: „Ние забравихме всичко.“ И двамата братя се прегръщат. В тях вече наистина има промяна. Но ако само ме слушате тука, като ви говоря, и одобрявате всичко, но при все това всеки си седи на своята позиция, вие нищо не сте придобили. Аз искам да стане във вас известна промяна, да кажете: „В мен е станала известна промяна.“ Постоянно трябва да става тази промяна. Човек, който се усъвършенства, той расте, той е като зората. Нали най-първо се смята, че се появява на хоризонта малко светлина, после тази светлина се увеличава, увеличава, докато най-после по обяд дойде най-ярката светлина. Вие ще кажете: „Не е време сега за усъвършенстване.“ Това е друг въпрос, това са ваши разсъждения.

Ако искате да следвате Божествения път, знайте, че той е само един, няма друг път. Ако вие не се измените, може да слушате да ви се говори с хиляди години, но най-после ще кажете: „Нищо не научих!“ Аз ви казвам: ако не работите съзнателно, за да се измените, дето и да идете, вие ще си останете все същите. Европейските народи промениха ли се от 2000 години насам? Иди кажи на някой евреин нещо за Христа! Все си е същият той. Евреите и сега не обичат Христа. И днес, след 2000 години, нямат Любов. Те са крайни материалисти, казват: „Ако приемем Учението на Христа, ще спънем своята еволюция. Нека чака Христос да изучим работите, та един ден ще приемем Неговото учение.“ Практичен народ са те! Може да кажем, че евреите са най-материалистическият народ. Синовете на Яков продадоха брат си Йосиф. Юда, един от учениците на Христа, продаде Учителя си за тридесет сребърника. Какво може да се очаква от хора, които постъпват по този начин? Не са само евреите такива. Евреите са разпръснати днес из целия християнски

свят. Колко народи и днес дори биха продали Христа за тридесет сребърника!

За вас е важен въпросът за отношенията ви като ученици. Той е сериозен въпрос. Знанието ви на Земята няма значение за Небето. Туй да го знаете! Знанието, което ви е необходимо за другия живот, и това, което ви е необходимо за Земята, трябва да вървят паралелно. Това е разумно. Това трябва да знае ученикът, туй трябва да учи сега. Има някои проповедници, които казват: „Трябва да си продадете къщите, имотите, да живеете само по Бога.“ Много пъти християните са се опитвали да служат на Бога, но все са срещали някаква спънка. Казват най-после: „Светът още не е готов.“ Знание трябва на хората, промяна на сърцата им – това е важното. Съвършена промяна трябва да стане в човешкото съзнание. Ако двама души могат да се обичат тъй, че всеки в себе си да счита интересите на другия като свои, въпросът е разрешен. Това е съзнание! Ако във всеки едно има толкова съзнание, че винаги да урежда въпросите на ближните си преди своите, светът щеше да бъде друг. Щом уреждаме своите интереси преди тези на ближния, светът ще бъде, какъвто е сега. Ако слугите уреждат най-напред работите на господаря си, а после своите, и ако господарите уреждат работите на слугите си преди своите, не щеше ли да бъде по-добре?

Когато ви се правят тия бележки, имайте предвид, че вие, като ученици на Земята, сте отлични. Ако ви заведе горе, на Небето, и ви сравнявам с другите ученици там, казвам: далече сте от тях. Ако отидете като ученици горе – там ще ви пишат единица. Говоря ви истината, тук и седем можем да ви пишем, но горе – единица. Ще кажете: „Единица плюс седем прави осем; осем делено на две дава четири.“ Но единицата горе и седемте тук не се събират. Затова ви казвам: трябва да се стремите. Това е един вътрешен процес, не е нещо, което може да ви се даде наготово, но трябва да го придобиете. Това е великото в Божествената школа, че съвършенството може да го придобиете.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

ДВЕТЕ ГРАНИЦИ

*Двадесета лекция от Учителя
5 март 1924 г., София*

ДВЕТЕ ГРАНИЦИ

Тайна молитва

В характера на ученика се забелязват два психологически дефекта: единият произлиза от преувеличаване или надценяване на нещата, а другият – от намаляване или подценяване на нещата. В първия случай ученикът прилича на онзи учен естественик, който наблюдава под микроскоп известни микроби или клетки от някое растение и ги вижда силно увеличени. Във втория случай ученикът прилича на астроном наблюдател, който със своя телескоп проучва грамадните звезди и планети, но ги вижда в намален вид от естествената им големина. Обаче както естественикът, така и астрономът, за да разполагат с верни научни данни, трябва да знаят колко пъти микроскопът увеличава и колко пъти известна звезда, гледана през телескопа, е по-малка от нормалната си величина. По същия начин ученикът трябва да има точна, правилна преценка за нещата. Когато той се произнася върху известно свое качество или действие, както и за известни качества или действия у другите, трябва да има правилен поглед – нито да преувеличава, нито да намалява, защото колкото в единия случай ще изпадне в грешка, толкова и в другия случай ще сгреша. Той трябва да преценява нещата тъй, както са. Трябва да бъде тъй точен, както е точен математикът при решаване на задачите. Всяка прибавена или отнета единица или най-малка част от единицата не дава правилни изводи и задачата на този математик не може да се счита за вярно решена.

За да дойде ученикът до едно правилно разглеждане на нещата и да преценява всичко точно, той трябва да се вглежда в отношенията на хората около себе си, да наблюдава, да проучва и най-малките прояви в живота и по такъв начин постепенно да се приближава към разрешението

на малките и големите задачи, които ежеминутно изникват в живота.

Може да ми възразите: „Какво ще ни ползват тия неща?“ – Те ще ви дадат истински знания. Аз наричам истински знания тия, които почиват на едно вътрешно разбиране и които имат приложение в живота. Това са знания, които почиват на една дълбока опитност. Животът е училище, в което придобиваш знания, прилагаш тия знания и жънеш техните плодове. Той е опитното училище на Живата разумна природа. Някои ще кажат: „Еди-кой си човек знае много неща, той е много образован, завършил е няколко факултета.“ Какво от това? Аз не говоря за онова книжовно знание, което може да се изтрие от паметта на учения, както морските вълни изтриват написаното на пясъка. Аз говоря за онова вътрешно знание, което може да доведе ученика до самопознание. Познай себе си, познай възможностите, които Живата природа е вложила в тебе – това е една от важните задачи в развитието на ученика.

Да изучаваш живота в неговия вътрешен смисъл, да придобиваш знания и да дойдеш до самопознанието – това трябва да бъде стремежът на ученика. Ученикът ще намери всичко това, скрито в Живата природа. Природата постоянно ни говори. Всеки момент, всеки час, всеки ден тя сменя своите картини, променя гамите в своите песни и в туй велико разнообразие тя открива тайните на Битието за оня, който знае да чете от нейната книга. Вие трябва да изучавате езика на Природата, защото в този език ще намерите скрити онези велики закони, които трябва да прилагате и в своя живот.

Мнозина запитват: „Какво представляват страданията? Защо съвременното човечество страда тъй много?“ Казвам: страданията не са нищо друго освен ретортите на Живата природа, в които се поставят хората, за да се очистят от известни свои грешки, заблуждения и нечистотии в миналото. Човек трябва да се освободи от всички утайки, от всички излишъци в своя организъм. Когато едно дете излезе на улицата да играе и падне в някоя локва и се окаля, какво прави майка му, след като се върне детето у дома си? Нали

взема едно корито с вода, сапун и започва да къпе това дете. То плаче, недоволно е, сърди се, но майка му не обръща внимание на неговите създи. Тя го измива добре, преоблича го и го оставя в стаята на топло: не го пуца вън, на улицата, да играе – лишава го временно от предишната му свобода. Не прави ли същото нещо и Природата с нас? Същото прави. Тя е нашата обща майка, която, като види някое от своите деца изцапано, окаляно, нечисто, туря го в една от своите реторти, подлага го на огън и следи кога ще трябва да прекрати този процес. Ти плачеш вътре, викаш, но тя си знае работата. Като те извади от ретортата и намери, че си чист, оставя те на спокойствие, но ако нямаш необходимата Чистота, ще те тури във втора, трета и ред още реторти, докато придобиеш необходимата Чистота, чрез която ще разбереш правилно Божиите закони и повеления. След като човек премине през всички реторти, нужни за неговото очистиване, той ще се освободи от онзи тежък камък, който натиска душата му, ще се подмлади и ще дойде до онова състояние, което Писанието нарича *Новораждане или Възкресение на човешката душа*.

Изобщо Природата със своите местности – планини и долини – оказва известно влияние върху характера на хората. И наистина, забелязано е, че хора, които живеят на по-високи места, имат по-благородни и възвишени стремежи. У тях се забелязва един по-висок полет на Духа, по-голям стремеж към търсене на Истината, те са хора повече идеалисти. Тия пък, които живеят по долините, са хора повече материалисти, хора на живота, на удоволствията. Те са по-здравосъвързани с материята. Освен това дали някои хора живеят по южните, а други – по северните склонове на някоя планина, това също оказва влияние върху характера на хората. Всичко това какво показва? Че Природата е жива, разумна. Затова проучвайте нейния език, проучвайте въздействието, което оказва тя върху характера на хората, използвайте нейните методи за вашето самовъзпитание, за вашето развитие като ученици. Вижете как учените хора изучават Природата и се ползват от техните методи, от

техните придобивки. Природата в своята необятност, в своето голямо разнообразие и голямо множество на явления е неподатлива на едно щателно и дълбоко проучване само отвън, затова учените хора я вмъкват постепенно и бавно, явление след явление, в техните малки и скромни научни кабинети. Някъде някой химик в своята малка лаборатория изучава известно химическо явление – такова, каквото става в Природата. Нагажда условия, обстановка за това явление, каквито съществуват в Природата, и го проучва. Другаде някой физик в своя малък физически кабинет прави някакви опити, изследва някое физическо явление, проучва го, мъчи се да подражава на Природата. На трето място някой техник механик се мъчи да съчетае от множество отделни частици някаква голяма машина – иска да използва познатите нему закони в Природата, да види тяхното действие. И успяват тия учени хора, постоянстват в своите изследвания. Така работете и вие и ще видите добрите резултати.

Встремежа си към търсенена Истината никога не мислете, че сами можете да си помогнете в пътя на възлизането нагоре. Не си ти сам, който се повдигаш. Преди тебе е имало много работници, които са прокопали, изчистили и подготвили пътя за твоето развитие, както и за развитието на твоите братя. Вие пък ще работите за бъдещото поколение след вас. Осеяна е стълбата на възлизането с усилията, труда и работата на нашите предшественици. Затова помнете, че множеството е една необходимост за развитието на човешката душа.

Съвременната наука в своите изследвания ни дава известна светлина върху силата на слънчевите лъчи, която те упражняват върху растежа на растенията. Правени са опити например какво влияние има червеният лъч, портокаленият, зеленият, жълтият, синият, белият и другите цветове върху растенията. Същото нещо е и с човешките желания. И те са от разни категории: всичките желания на човека нямат един и същи цвят. Например, когато човек се възбужда, явява се червеният цвят. Когато хората искат да отворят война, вдигат червеното знаме. Когато някоя мома иска да се жени, все червени рокли носи. Черният цвят например,

черната пръст означава проявяване на най-малката степен на живота. Когато действа портокаленият цвят, хората обичат да изпъкват, индивидуализират се. И у животните е същото. Щом дойде портокаленият цвят, кучето си вдигне опашката и те отминава. Плашиш ли го, то си свива опашката. Щом дойде зеленият цвят, хората стават материалисти. И у животните е същото. Птичката например си прави леговище, полочка, гнездо. Хората пък мислят за къщи, за ниви, за пари, като че светът се състои само от тези неща. Злото не е в това, че се пораждат такива желания, но щом материалният живот вземе надмощие над духовния, явява се злото в света. Изобщо всички цветове трябва да се хармонизират помежду си. Всеки цвят си има определено място и определено въздействие върху Природата и човека. Например кога може да се даде предимство на зеления цвят? Дотогава, докато той подкрепя твоите корени, докато дава стабилност на твоя живот, докато те успокоява, той е на мястото си. Но щом се натрупа повече, отколкото трябва, заражда се злото. Щом дойде жълтият цвят, той оказва влияние върху развитието на човешкия ум и човек започва да разсъждава повече, да търси причините на явленията. Дотогава този цвят е на мястото си. Но ако този цвят изпъди другите цветове съвсем и вземе надмощие над тях, той влияе зле. Щом дойдем до синия цвят, той събужда у човека по-благородни чувства, стремеж към Истината. Но ако този цвят се набере повече и изключи другите цветове, такъв човек става фанатик и умът му се спъва. Най-после всички цветове трябва да се съединят в едно, за да образуват Светлината. Всички цветове трябва да се слейт в Светлината.

Така и човекът трябва да стане светъл. Човек става светъл само тогава, когато се хармонизират в него всички цветове. Светлината е израз на всички стремежи на човешката душа, понеже в Светлината ние виждаме степените на живота, който се проявява, или интелигентността на всички светове. Всеки човек според своето естество възприема и изпраща по един лъч на живота. Например всички по-висши същества знаят какво изпращат чрез червения, чрез белия цвят и т.

н. Белият цвят е повече пасивен, отколкото активен. Той действа омиротворяващо. Ти може да гледаш светлината, колкото искаш, но ако не можеш да я възприемеш отвътре, а само отвън, ти ставаш само буен и нищо повече. Но ако възприемеш светлината отвътре, ти можеш да станеш интелигентен, да живееш разумно. Когато светлината действа отвън, събужда само временни, обикновени прояви, а когато действа отвътре, човек става активен.

Та казвам: вие сте влезли в тази Школа и трябва да разбирате истинския Живот, трябва да разбирате Доброто и злото. Злото и Доброто – това са двете важни граници на живота. Като дойдеш до скръбта, ти си до границата на живота. Ти дойдеш до скръбта и казваш: „В моя живот има само скърби.“ – Не, ти си дошъл само до единия бряг на живота. Като дойдеш до другия бряг, ще намериш скръбта. Но ти ще живееш между радостта и скръбта. Трябва да прекопаваш бреговете на Радостта, за да разбереш какво нещо е скръбта. Ако прекопаваш бреговете на скръбта, ще разбереш какво нещо е Радостта. Ще живеете между единия и другия бряг. Ако живеете между двата бряга, все ще изкъртите по малко от тях. Тъй щото, ако искате да живеете в Живота, трябва да бъдете между бреговете му. Щом искате да знаете какво нещо е скръбта, ще знаете, че сте до единия бряг на живота и трябва да се върнете назад. Дойдете ли до радостта, и там ще изгубите живота си. Еднакво е положението. За разяснение на мисълта си ще ви дам един пример: ако аз ям и пия в кръчмата и се радвам на това, не изгубвам ли живота си? Днес повечето хора умират от преяждане и пиене, отколкото от глад.

Ще знаете, че радостите и скърбите са двете граници на живота. Значи ние вървим между радостта и скръбта. Те ни показват пътя към Бога. Те са успоредни линии, от които едната се движи от ляво на дясно, а другата – от дясно на ляво. В този живот вие трябва да контролирате вашите желания. Щом станеш по-голям материалист, искаш да трупаш повече, отколкото ти трябва, ще се спреш, ще помислиш, че Божият закон е крайно възискателен. В живота си всеки трябва да носи толкова, колкото е необходимо. Тури ли повече, скъпо

ще плати. Не че съзнателно ще го накажат, но понеже пътят му е дълъг, затова ще плати скъпо. Смисълът не е в многото работене на Земята – това трябва да го знаете! Не е и в многото тичане, не е и в многото мислене. Защото не сме само ние, които мислим. Някой казва: „Да си уредя живота.“ – Не си ти, който го уреждаш. Ти ще мислиш толкова, колкото ти е дадено. Ти ще уреждаш живота си толкова, колкото трябва. Нима, като влезете в един университет, ще мислите да уреждате програмата на този университет? Не, ни най-малко. Нима, като влезете в една школа, вие ще уреждате програмата ѝ? Не, вие ще мислите за времето: кога ще я посещавате, как ще учите и т. н. Туй, което ви е дадено на Земята, него ще изпълните, както трябва. На всички ви е дадена по една програма. По някой път вие седнете и започвате да коригирате тази програма. Какво става обаче? Аз казвам: всички тия, които коригират тази програма, които искат нова програма, са отишли в гробищата. На тия хора Господ казва: „Ти ще слезеш на Земята, аз ще ти дам ново тяло да работиш, но като се върнеш, ще дадеш отчет за всичко.“ Ти като слезеш долу, започваш да ядеш, да пиеш и казваш: „Тъй ще направя, иначе ще направя“, но нищо не направяш и осиромашаваш напълно. Тогава Господ казва: „Я повикайте този!“ Като се разправят тези работи, някой българин казва: „То не е баш така – нека аз да се наям и напия на този свят, пък какво от това, че като отида на онзи свят, щяло да има огън? Нека има, мен не ме е страх от огън, поне топличко ще ми бъде!“ Когато съм чувал да казва така, аз съм му казвал: слушай, на онзи свят няма да те горят. „Ами какво?“ – Ти като умреш, душата ти ще бъде свързана за тялото дотогава, докато научиш урока си. Ти ще чуваш всичко, ще виждаш как месото ти се разкапва парче по парче, как го чоплят червеите. Казва той: „А бе, не казвай такова нещо!“ Значи българинът не се бои от огън, а се бои за месцето си. Наистина тялото ни е едно богатство. Бог ни го е дал, за да живеем разумно. И ако живеем по Бога, това тяло ще се преобрази и ще стане духовно. Тогава силите в него естествено ще се развиват.

Смисълът на тази Школа е всички да разберат вътрешния смисъл на Живота, да разберат, че всички хора на Земята трябва да живеят съгласно Божия закон. Всеки трябва да прилага живота си разумно, според както е определено в неговата програма. Някой от вас може да каже: „Ама аз не зная каква е моята програма, не зная какво да правя.“ Чудни сте вие! Я питайте един ученик от първо отделение каква програма има – той знае. Попитайте един ученик от първи клас какви предмети изучава, кои учители му преподават – знае. Ако вас запитат в кое училище сте, ще кажете: „Не знаем.“ Какви предмети ви преподават? Ще кажете: „Не знаем.“ Ще кажете: „Ние учим Божествени работи.“ Какви са тия Божествени работи? Децата, като влязат в първо отделение, нали първо се учат да събират, а после – да изваждат? Вие по стария начин знаете да събирате и да изваждате, но я ми кажете, знаете ли по новия начин да събирате и да изваждате? По Божествения начин знаете ли да събирате и да изваждате?

Сега Господ ви дава следната задача: двама братя се скарали и се разделили. Как ще постъпите по новия начин, за да ги съберете? Нали при събирането всякога туряте знака плюс, т. е. една хоризонтална и една перпендикулярна черта? Какво показва хоризонталната линия? – Тя показва почвата, върху която трябва да се сеят нещата. Перпендикулярната линия показва това, което е израсло отгоре, над почвата. Тези двама братя не се разбират, цяла река ги дели. Сега ти трябва да направиш един мост, по който те трябва да минат, защото единият е на брега на скръбта, а другият е на брега на радостта. Тези двама братя са двете успоредни линии и ти, за да ги събереш, трябва да прекараш един перпендикуляр между тях, т. е. да дадеш нещо от себе си. Ученикът взема тебешира и написва нещо на черната дъска? Ами ти какво ще напишеш на дъската? Как ще събереш тези двама братя, които са се скарали за имането на баща си? Единият взел 20 000 лева, а другият – 50 000 лева, затова единият е на брега на скръбта, а другият – на брега на радостта. Какво ще направиш? Ще отидеш да убедиш брата, който е взел повече, да върне 30 000 лева на място. Значи, за да се съберат хората

на едно място, всяка неправда между тях трябва да се махне. Неправдата е едно препятствие, което спъва хората да се споразумеят. Вземам неправдата във всякакво отношение: всяка лоша мисъл или всяко лошо желание, които са се загнездили в ума или сърцето, трябва да се премахнат. Само така ще дойде събирането. Дойде ли събирането, ще дойде и изваждането. По друг начин как ще можете да събирате или да вадите човека?

Та сега, на своите ученици давам действието събиране, първото действие на аритметиката – събиране по новия начин. Ще кажете: „Ние сме възрастни.“ – А, възрастни сте! Вие сте още деца. Когато от вас и да извадя на черната дъска, все ще се намери в затруднение. От Небето изпращат разумни ученици, да ви учат да събирате. Те ви учат, казват ви: „Турете знака, турете черта отдолу и започвайте!“ Като ви учат дълго време, вие едва започвате да проумявате какво нещо е събирането, и казвате: „А, лесно е да се събира.“ – Да, като се научиш, лесно е. Положителни знания трябва за учениците на Новото учение. Щом се приложи тази нова Божествена наука, и резултатите ще дойдат. Ние трябва да боравим с нови съединения, защото градим нов живот. Ако продължавате да живеете по стария начин, ще имате такива последствия, каквито и досега. Всеки от вас ще гради, ще гради и всичко най-после ще рухне, ще си замине. По нов начин ще гради духовният човек – и само това богатство ще му остане. Казва се в Писанието: „Събирайте съкровища!“ Къде? – „Там, дето нито молец, нито крадец влиза.“ Не е въпросът да бъдем сиромаси, но да бъдем богати по новия начин. И всичкото това богатство от Земята ще се пренесе горе, ще бъде заедно с вас. Вие трябва да бъдете като онзи американец, който фалирал седем пъти и, като изгубил всичкото си богатство, казал: „Слава Богу, и за мен остана нещо.“ Какво? – „Само онова, което дадох на бедните.“ Той имал една Библия за 10 000 долара – и нея му продали, но той си казал: „Остана ми само това, което дадох на сиромасите.“

Туй, което направим за Бога, само то ще ни следва. Това трябва да бъде идеал за нас. Ще кажете: „Е, то е лесна работа!“

Всеки ден като станем и направим едно добро дело за Бога, то е оправдано. Не направим ли едно добро дело, този ден е изгубен за нас. Та като ученици, всеки трябва да направи през деня по едно добро дело за Бога, макар и микроскопическо. Като направиш едно малко Добро, да усещаш, че си извършил Волята Божия, макар и в най-малка степен.

Тази е новата насока, в която трябва да турите ума си. Тогава и Духът ще действа усилено върху вас. У вас трябва да стане едно преобразование! Като гледам лицата ви, виждам, че трябва да работите още много. Не че лицата ви са лоши, но когато един скулптор извади един камък и започне да го дяла, той трябва много време да го дяла, докато изкара една хубава статуя. Той ще вземе Божествения чук и ще удря. Няма да ви изпотроши, но ще работи, докато изкара една хубава статуя. Той трябва да изхвърли всички непотребни вещества. Духовният човек трябва да извае своята духовна красота – да остави само онова истинско тяло, с което може да живее, без да го засяга смъртта. Това е една от великите задачи, която решават както учениците на света, така и тия, които следват Божествената школа.

Тема за следния път: *„Най-късият път между скръбта и радостта.“* Вие трябва да знаете тия къси пътища, та кой как дойде, да му кажете: „Този е най-късият път.“ Да не считааш, че като скърбиш или като се радваш, това е привилегия. Еднаква привилегия е и когато скърбиш, и когато се радваш.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

**БЕЗ СЪМНЕНИЕ, БЕЗ ПОДОЗРЕНИЕ И
БЕЗ ДОКАЧЕНИЕ – С НАДЕЖДА, ВЯРА
И ЛЮБОВ**

*Двадесет и първа лекция от Учителя
12 март 1924 г., София*

БЕЗ СЪМНЕНИЕ, БЕЗ ПОДОЗРЕНИЕ И БЕЗ ДОКАЧЕНИЕ

Тайна молитва

Мълчание и размишление половин час.

Съмнение, подозрение и доказание – това са три важни положения, които спъват ученика. Затова първият закон е: никакво съмнение, никакво подозрение и никакво доказание към вътрешното начало, което те ръководи. И каквито и да бъдат външните условия в живота ти, знай, че Бог нито се изменя, нито се променя. Да предпочетеш всичко: да те бият, да бъдеш гонен, но да останеш верен на Бога – това е величието на човека! Човек, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не е характерен човек. Аз едно зная: не само вие, но и целият свят да дойде, не може да ме накара да се съмнявам в себе си. Всички хора да дойдат, не могат да ме накарат да подозирам себе си. Никой не е в състояние да ме застави да се докача. В мене доказание няма, защото аз зная, че Бог нито се променя, нито се изменя, Той е вечен. Защо ще се съмняваш в Бога? Ако не можеш да глътнеш един горчив хап в живота, ти не си ученик. Вие имате невидими неприятели. Ако не внимавате, те могат да изсмучат всички сокове на живота ви и да останете мъртви кости. Ако внимавате, ще бъдете насадени на лозата. Вечното начало е невидимо, безгранично, не може да му турите никакъв образ. От Бога няма да се докачате. От вас се изисква една вътрешна просвета, която да ви служи като основа в живота. За да може Божественият Дух да работи във вас, не трябва да се съмнявате, нито да се подозирате, нито да се докачате. При това положение Духовният свят ще ви говори на един разбран език.

Сега, като мълчахте, някои се питаха: „Какво да мислим?“
– Ще прекарате в ума си доброто и лошото във вас. Ще

разгледате как сте приложили търпението, милосърдието, смирението, кротостта, въздържанието, Любовта и Истината. Ще се помолите на Бога да дойде Божественият Дух във вас като Светлина, да ви помогне да приложите всичко това постепенно. Без тази Божествена благодат много трудно ще се борите в света. Вие мислите, че Истината може да я намерите на Земята. Не, Истината е жителка на Небето. Единственото нещо, което Бог обича в нас, е Истината. Господ ще постъпи с вас тъй, както е постъпил едно време спрямо пророците – същата опитност ще имате и вие, същото благословение ще имате и вие. Духът, който работи, е същият и преди Христа, и след Христа. За Божественото в душата си трябва да имате един свещен трепет. Всяка дума, излязла от Божествената уста, който и да ни я донесе, е ценна за нас. Скъпоценният камък, който и да го донесе, има своята ценност. Също и по отношение на Божествените думи. Само по този начин може да се установи хармония между нас. Ние имаме да се борим още с доста сериозни мъчнотии, с голямо неразбирателство. В даден момент се иска голяма мъдрост, за да знаем как да постъпваме. За в бъдеще всички трябва да постъпваме по Бога и ще бъдем силни. Ако Бог е с нас, ще бъдем силни.

Втория път ще гледаме да направим мълчанието по-пълно. Ще се молите да се изцерите от физическите си недъзи. Би трябвало всички ние да бъдем здрави. Тези болести не ни препоръчват много. Пред Бога скрито-покрито няма, лицеприятие няма. И тъй – никакво съмнение, никакво подозрение и никакво докачение! Сполучите ли в това, ще дойде онази Светлина, която очаквате. Човек, който не е спокоен, който се дразни и е недоволен от себе си, не е силен. Силният човек не се дразни, слабият се дразни. Опитът показва дали трябва да се съмнявам, или не. Докачението е един опасен недъг. Дълго време ще трябва да се борите с него. Стременията на човека са безконечни – човешкия Дух може да го задоволи само Вечността. Тук, на Земята, човек не може да се задоволи. Щом кажеш, че ще направиш нещо, не подозирай себе си дали можеш да го направиш, или не. Кажи и го направи! После не се съмнявай, че нямаш толкова

сили. Без подозрение, без съмнение, без докачание! Работите ли така, Божието благословение ще дойде. В този закон няма изключение. Всички велики хора в света са се отличавали с това.

В характера на Христа имаше самообладание. Той имаше власт, но когато го биха, не се защитавахе. Той знаеше, че е от високо произхождение, но при все това не се защити. Христос не се съмняваше в работата, която имаше да върши. Той понесе всичко с търпение. Вие не можете да бъдете потърпеливи от Христа. Когато дойде плесницата на вашата карма, на съдбата ви, ще трябва да издържите без колебание, без страх. Ще застанете срещу нея без страх, без съмнение и без отчаяние. Само хората без честолубие, без гордост се отчайват. Когато човек изгуби своята гордост, се отчайва. Вие ще пазите вашата гордост. И като ви бият, пак ще стоите горди. Човек трябва да бъде спокоен като вечната скала, в която морските вълни се разбиват. Да си горд – това значи да не се поколебаеш, да не се подкупваш от никаква съблазън, да останеш верен на Бога в Любовта си, да си верен на Истината. На човека, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не знам къде седи неговото величие. Който издържи смело всички изпитания, неговите по-големи братя го поздравяват и му казват: „Не бой се, ние ще превърнем тия плесници на благословения. Те са само по лицето ти – твоята душа не е засегната.“ Божествените плесници са хубави! Ако Господ някога ни прати Своето благословение, не трябва да Го подозираме. Най-мъчното нещо в света е да изгърпим всички изпитания без докачание. Тези неща не са за деца, а са за възрастни хора – за хора, които разсъждават. Аз говоря лично за всеки един от вас. Аз ви виждам като горящи свещи. Виждам кой колко свети. Животът не е играчка, не трябва да се самозаблуждаваме. Ние сме пред лицето на Бога, Който е съвършен и желае и нашето усъвършенстване, желае да разбираме Неговите закони. Когато аз говоря, имам предвид всички ви. Всяка Истина може да я проверите, аз не я измислям от себе си. Приложете я и вие ще се ползвате

от нея. И който и да ви донесе Истината – вие трябва да я използвате. Истината като факт, от когото и да е дошла, винаги има една и съща стойност. Когато дойдете в съприкосновение със самия източник на нещата, то е друг въпрос. Знайте, че изворот сам няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Господ няма да дойде при вас. Във вас трябва да има разположение вие да отидете при Него. Щом решите вие да отидете при Бога, това показва, че Божественото изтича от вас. Тогава и в Бог ще се породи желание да дойде при вас – ще изпрати Духа Си.

Като ученици във всички ви трябва да има морална стабилност и устойчивост. Без тази морална стабилност, колкото и познания да имате, ще ги изгубите. Разбойникът в света, който иска да обира хората – това е дяволът. Ако си силен, ще го разтърсиш: ти ще имаш сила само ако имаш морална стабилност. Ще хванеш дявола, ще го раздрусаш хубаво и ще кажеш: „Аз съм, който побеждавам.“ Това в окултната, в Божествената наука наричат самообладание, благородство на Духа. Аз ви зная слабостите и ако исках да ви привлека за себе си, щях да ви угаждам. Аз обаче ви казвам недъзите, за да ги изправите. Ако учителят не покаже грешките, недъзите на ученика си, защо е учител? Да се изправят погрешките – това е една задача на живота. Ще преминете през ред изпитания, ще дойдете най-после до Божественото око, ще ви се даде една задача и ако я разрешите, ще влезете в Царството Божие. Кога? – За ученика остаряване няма. Във Вечния Живот има вечно подмладяване. На Земята може да работите, каквото ви се даде. От никаква работа човек не трябва да се срамува. Всеки ден, каквото и да намерите, и някоя малка работа – направете я. Някой търси специална работа, за светии само. Не, каквато работа и да ти се даде, свърши я, не избирай работата. Каквато и работа да е, тя ще се облагороди от тебе. Не трябва да се срамуваме от работата, която Бог ни е дал. Щом една работа ти е определена от Невидимия свят, бъди благодарен за нея. Започни и ще я свършиш. Кой каквато работа върши – да се радва. Това е важно. Бог има за вас разни длъжности.

Каквото ви попадне на ръцете, извършете го без роптание, без съмнение, без подозрение, без докачание. На мястото на съмнението турете Надеждата; на мястото на подозрението турете Вярата; на мястото на докачанието турете Любовта. И кажете тогава на първите трима приятели: по бюджетни съображения ние вече затваряме тия три служби, нямаме място за вас, намерете си другаде място. Ще уволните подозрението, докачанието, съмнението, но приятелски, и ще насадите вместо тях Вярата, Надеждата и Любовта, които служат без пари. Първите искат много пари. Съмнението – 10 000 лева, подозрението – 20 000 лева, докачанието иска 1 милион годишно. Надеждата, Вярата и Любовта работят без пари. Те са три закона, които трябва да работят във вас.

Мълчанието, което ви давам, е само една промяна, една малка почивка. Друг път ще искам от вас едно събрание тихо, без никаква кашлица. Искам да се дисциплинирате. Да седиш половин или един час в мълчание – това е благодатно средство. Всички да забравят мъчнотиите си поне за половин час – това е едно Божие благословение.

Тайна молитва

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ

*Двадесет и втора лекция от Учителя
19 март 1924 г., София*

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ

Двадесет минути мълчание.

В тия събрания на мълчание вие ще изучавате каква сила има човешката воля. Да имаш воля, значи човек да може да извърши нещо. Мълчалив човек е само онзи, който е докарал в себе си всички мисли, желания и действия в съгласие. Мълчалив човек – това значи човек, който вдига малко шум. Онези неща, които са хармонични, са проявление на мълчанието. Светлината е мълчалива.

Всички трябва да отвикнете от един стар навик, който е навикът на дявола. Вие му слугувате от 8000 години насам. Тогава питам: кой слуга, след като е живял 8000 години при своя господар, не е взел от неговите навици? Това е една служба от цели 8000 години при един и същи господар. Въпреки всички усилия, които правите в себе си да се повдигнете, вие все-таки носите някои от неговите навици. Всички контрасти, които произтичат от живота ви, се дължат на него. Сега, разбира се, школите по въпроса за съществуването на дявола се разделят в мненията си. Някои не вярват, че има дявол, понеже мислят, че дяволът не е всесилен, а някои мислят, че дяволът е господар на света. Христос казва: „Иде князът на този свят! Ще знаете, че Аз нямам нищо общо с господаря на вашия свят.“ Значи от 2000 години насам Христос управлява света. Мнозина се учудват на следния факт, казват: „Чудно нещо, откакто съм тръгнал в този път да служа на Бога, изживях толкова нещастия, толкова неприятности и злини. Трябва да се върна към стария живот. Тук не върви. Пари имах – изгубих ги; къща имах – продадох я; деца здрави имах, а сега са болни; жена ми по-напред ме почиташе, сега пет пари не дава за мене! Защо стана така?“ Това са навиците на стария господар. Че много естествено е това! Ако вашата дъщеря излезе от дома ви без

ваше съгласие, ще дадете ли прикята, която сте приготвили? Обущата, роклята, шапката, които сте ѝ приготвили, ще ги дадете ли? Аз говоря принципно. Някой път ние казваме: „Майката е длъжна да дава – това е Христовият закон.“ Да, според Христовия закон е така; но според човешкия закон майката ще вземе обущата и ще изпъди дъщерята навън боса. Така прави и дяволът: като речеш да служиш на Бога, той си иска парите, които му дължиш. Той казва: „Те са мои, дай ги тук, в моята каса. Тия дрешки, обуща, дай ги на мен, а ти излез навън гол, тъй както си.“ Не е ли това естествено? Вие се чудите, но дяволът право казва: „Тия неща са мои.“ Някои искат да отидат при Бога с парите на дявола, с дрехите на дявола, с обущата на дявола. Аз ви казвам: Господ не иска такива разбойници. Туй е факт! Сега вече за Новия живот трябва да има други методи и затуй е внесена смъртта. Смъртта седи между дявола и Господа. Тя примирява нещата. Дяволът отива при смъртта и ѝ казва: „Еди-кой си заминава за онзи свят. Като отидеш при него, вземи му всичко, което е взел от този свят.“ Тя казва: „Не бой се, всеки, който дойде до мене, всичко му снемат.“ Господ също отива при нея и ѝ казва: „Аз искам синът Ми и дъщеря Ми да се върнат чисти при Мен, да не оставиш никакъв грях в тях.“ – „Добре, аз ще ги очистя напълно.“ Тъй щото едното лице на смъртта е обърнато към дявола, а другото – към Бога. Ето защо, ако погледнете смъртта от страната, дето е дяволът, тя е страшна, но ако погледнете смъртта от страната, дето е Бог – тя е красива. Тази страна на смъртта носи Чистота, затова Господ придружава това лице на смъртта.

Кои са старите навици на дявола? Един от старите навици на дявола е докачането. Когато е бил на Небето, той се докачил за много малка работа и оттам го изпъдили. Така и всички ученици в Школата се докачат от малки неща. Някой дошъл и не поздравил някого. Как тъй да не му обърнат внимание? Питам сега: ако ние разсъждаваме с онзи здрав разум, кое е онова, което повдига ученика в очите на учителя? Нали неговите способности? Когато един ученик влезе в клас, може никой да не му обърне внимание. Но когато започне

да решава всичките задачи най-хубаво, когато започне да отговаря там, гдето никой не може да отговори, учителят ще обърне внимание на него, а после и учениците ще му обърнат внимание. Следователно не важи как влиза ученикът и как го посрещат, но как се учи и как проявява своята воля. Същият закон е и по отношение на вас. И вие влизате в света и светът не ви обръща внимание. За да ви обърне внимание, вие трябва да бъдете способни, трябва да имате дарби. Някои от вас трябва да бъдете красноречиви, други да имате сила да лекувате; трети да бъдете художници, четвърти – писатели, музиканти; пети – архитекти, инженери, зидари; шести – търговци, но не търговци на лъжата, а търговци на честността. Всички трябва да развивате всестранна деятелност в живота. Всички тия професии трябва да се осветят и да се прилагат тъй, както ангелите ги прилагат. Когато светът се е построил, всичките по-напреднали братя на човечеството са имали вече място, където да проявяват своите дарби. Не е въпросът какво е вашето положение днес. Сегашното ви положение е положение на обществото, а за вас е важно положението, когато вие излезете от затвора. Човек е в затвор дотогава, докато има известни недъзи в себе си. Когато се освободите от всички свои недъзи и добиете ония велики добродетели, които са били първоначално вложени във вашите души, във вашите духове, вие ще бъдете свободни от законите на света, от законите на смъртта. Това, което човек ще придобие в бъдеще, ние наричаме *ново състояние*, състояние на Нов живот.

Всички окултни школи с многобройните си клонове, както и Божествената школа, имат за цел да въведат учениците си в това ново състояние. Разбира се, не е лесна работа да влезе човек в Новия живот. Падането е било трудно, но и възлизането е трудно. Колкото е голяма силата, която е тласнала човека към Земята, толкова голяма е силата, която може да тласне човека към Бога. Низходящата и възходяща сила са равни една на друга. И слизането, и качването е в Бога. И падането, и ставането е в Бога. И едното, и другото са от Бога. Всички ония хора, които не са искали да слизат по

правия път, са паднали; и всички ония, които не са искали да възлизат нагоре по правия път, са криволичили много. Не се спъвайте в кривите си възгледи, които са внесени във вас по закона на наследствеността или по закона на прераждането, или във времето на странстването на човешката душа.

Сега за нас е важно да превъзмогнем лошите навици. Например между вас съществува навикът, че двама души не могат да се търпят. Че не могат да се търпят, това не е грях, не е и някакво престъпление. Защо не могат да се търпят? – Допуснете, че вие влизате в една много тясна стая само с едно легло, и то за един човек. Идва втори човек, и той иска да легне, но няма място. Тогава той ляга отгоре над първия. Как мислите: онзи, който е отдолу, ще бъде ли разположен? – Няма да бъде разположен. Напротив, той дори няма да може да го търпи и много естествено е, че ще му каже: „Махни се!“ Вторият ще бъде малко по-разположен и първият ще му каже: „Ако ме обичаш, моля ти се, остави ме да полежа отгоре ти!“ Това, че те не могат да се търпят, се дължи на едно съвпадение, че и двамата искат да използват един естествен навик в едно и също време. Този спор може да се избегне, като си разделят и двамата леглото по следния начин. Единият ще каже: „Аз ще спя три часа. След това ще стана, а ти ще легнеш. Няма защо да лежим един отгоре, друг отдолу. В това време, когато аз спя, ти ще бъдеш дежурен. После ти ще спиш, аз ще дежурия.“ Силните хора, хората, които спорят в света, това са хората на едното легло. Спорът се отнася до въпроса, кой върху кого ще лежи. Единият казва: „Този човек не се подчинява.“ Той отговаря: „Как да се подчиня? Да се оставя да легнеш отгоре ми?“ Това подчинение ли е? Това е, което често се случва в живота. Затова онзи, когото не обичаме, ние считаме за куц човек и не можем да го търпим. Причината за това е много проста: и двамата имат един естествен навик, който искат да използват в едно и също време – нищо повече. Например, ако срещна двама души, които са чрезмерно горди, и поздравя единия най-напред, а после другия, то този, когото поздравя последен, ще се докачи. Тогава, ако аз съм умен, ето как ще разреша тази задача. Щом и двамата са горди, ще почакам да

излезе най-напред единият и като го срещна, ще го поздравя. След 15 минути ще излезе вторият – и него ще поздравя. Той няма да знае, че съм поздравил другаря му първо, а после него. Всеки ще мисли, че пръв него съм поздравил. Види ли ме, че поздравя другаря му по-рано, той ще каже: „Значи мен ме мислиш за опашка.“

Има много противоречия в света, които ние няма да оправим. Тия неща не са само отвън, но това са противоречия, които съществуват в нашата плът. Някой път ние се борим със себе си. Това е най-голямото зло. Човек никога не трябва да се бори със себе си, защото, ако се бори със себе си, ще се унищожи. Победиш ли себе си, ти ще се заличиш. Единственото естествено нещо е да познаваме себе си. Да познаваме себе си, значи да познаем Доброто, което е вложено в нас, и да знаем как да го развиваме. Човек трябва да познава себе си, но не и да се бори със себе си. Тази мисъл трябва да се изхвърли от ума ви. Бориш ли се със себе си, дяволът е влязъл в тебе – нищо повече. Започнеш ли да познаваш себе си, Бог започва да живее в тебе и ти започваш да познаваш Бога. Много нещастия в света произтичат от факта, че човек се бори със себе си. Познаеш ли себе си, ще знаеш как да постъпваш. Борбата е навик. Сега да кажем, че трябва да се борим, и сме поставили борбата като принцип в живота си. Всички хора днес се борят – и наляво, и надясно, все се борят. Питам: ако борбата разрешаваше въпросите, где са резултатите от тази борба? – Няма почти никакви резултати. Тази борба представлява само едно упражнение за уякчаване на силите. Да воюваш със себе си – това е най-голямата глупост, която човек може да извърши. Ние не трябва да воюваме. Защото, ако воюваме, как ще обясним стиха от Писанието, който казва: „Бог е, който действа в нас.“ Туй, което мислиш, което вършиш – това е Бог. Тогава с кого ще се борим, с кого ще воюваме. Разберем ли това нещо, този навик, да се борим, трябва да го избягваме и към външните. Не трябва да се бориш нито със себе си, нито със своите близки. По същия закон трябва да се стремим да познаем и тях. Има моменти, когато един брат или една

сестра са тъжни, скръбни в душата си и се нуждаят от една малка услуга. Това е в реда на нещата. Такава нужда от услуга всякога ще се яви, не сме ние всесилни. Даже Бог, Който е всесилен в Своето величие, Който няма нужда от нищо, радва се, когато ние направим едно Добро. Какво печели Той от това? – Нищо не е спечелил, но Той се радва, че вие сте изпълнили, че вие сте разбрали едно Негово свещено желание. Радва се, че вие сте възприели и реализирали една ваша свещена мисъл, която е чакала хиляди години реда си. Бог се весели, а щом се весели Той, ние се радваме, че ще имаме възможност да изпъдим от себе си лошите навици. Човек трябва да познава себе си!

И тъй, няма да се борите със себе си, но ще познавате себе си. Ако ви сполети някакво нещастие в света, то е от дявола. Астролозите отдават нещастията в света все на Сатурн, на падналия Бог. Дяволът не обича да вижда човека щастлив – той иска всички да бъдат нещастни като него. Затова умният човек трябва да бъде нащрек. Дяволът има престол на Земята, има агенти, които следят всичко. Мислите ли, че той не знае за туй събрание, което става сега тук? Той знае всичко. В България той си има много агенти, понеже царството на света е негово. Всичките хора, които управляват света, които служат на света, са все негови слуги. Той не иска някой да знае смисъла и предназначението на това негово царство. Пък ние му казваме: „Ти се разправяй със света, ние имаме в твоето царство нямаме, няма защо да се разправяш с нас. Ти не си взел твоето царство от нас. Ако Бог те остави на власт, ние нямаме нищо против, но когато Той те смене, ние няма да те поддържаме.“ Дойде дяволът и те пита: „Ако Господ ме сваля от власт, ще гласуваш ли за мене?“ – „Няма да гласувам.“ Там е туй, дълбокото разбиране на живота. Не мислете, че вие може да избегнете от тия по-висши интелигентни сили, наречени адепти на злото, на тъмните сили. Тяхната мисъл е насочена да действа разрушително, да вселява съблазън, съмнение. Има Братя, които носят мир, радост, съзнание. Тъй че в света съществува голяма борба между тия две сили, т. е. борба между Светлината и тъмнината.

Сега ние ще излезем за първи път на 22 март сутринта, за да посрещнем първия лъч на Слънцето. Всичките ученици да бъдат на своето място. Дъжд, кал – каквото и да е времето, всички, без изключение, ще излезем. Не казвам, че само при хубаво време ще излезем. Хубаво, лошо – каквото и да е времето, ние ще хванем първия лъч, ще се качим над облаците отгоре.

Вие може ли да предскажете какво ще бъде времето в събота? Как предчувствате? (*Хубаво.*) Не ви питам какво искате да бъде, но какво чувствате? Туй, което чувствате, то е вярно.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ МИСЛИ

*Двадесет и трета лекция от Учителя
26 март 1924 г., София*

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ МИСЛИ

Двадесет минути мълчание.

Мълчанието в Природата е процес на събиране на енергии. Има три вида мълчание. Едни мълчат, когато говорят, другите мълчат, когато разсъждават, и третото мълчание аз наричам Божествено: когато човек само възприема – нито говори, нито разсъждава. Не мислете, че разсъждението е нещо лошо – то е най-висшето нещо в човешкия живот, но в Божествения живот то е начало на знанието, то е физическата му страна. Най-висшето у човека е най-нисше у Бога, а най-нисшето у Бога е най-висше у човека. Това са контрасти. Малцина са ония, които разбират контрастите. Например вземете такъв един контраст. Поетът казва: „Вън беше зима студена, сняг се сипеше на парцали, нощта беше тъмна, бурна, а в малката къщица свещица бледа една мъжделей.“ Какво ви интересува днес, че зимата била студена, че нощта била тъмна, облачна, че снегът се сипел на парцали? В това изречение на поета има едно математическо изложение на факти, което може да се тури в хиляди форми. От него може да се образува известен ритъм, но това са само голи факти: „Беше зима студена.“ Поетът описва една далечна епоха на живота. Ако той би описал живота такъв, какъвто си е, духовните хора биха му се скарали, биха го наругали. Когато той е писал тази поезия, духовните хора са били лоши. Следователно той казва в прикрита форма: „Беше зима студена.“ Значи животът на хората е бил студен. Всеки е бил затворен в себе си, всеки е живял един егоистичен живот. Поетът не казва, че хората са били лоши, но казва: „Беше зима студена.“ И онзи, който разбира езика на поета, ще разбере и смисъла, който той е вложил в поезията си. Нощта е била тъмна. Значи хората много малко са разсъждавали. Тъмнина е имало в човешките умове. Бурята пък показва, че

хората са обичали да се карат помежду си. Запалената свещ в малката къщица показва някой човек, който се е сгушил и си мисли: „Как ще прекарам този живот?“

Сега някой ще пита какъв е езикът на поета? Някои поети обичат да описват зимата. Те са майстори на това. То е навик, останал от минали, далечни епохи, през които са живели. Те описват много хубаво зимата. Някои поети пък описват полето. Тия поети са живели в епохи, когато хората са били добри. Някои възпяват птичките, песните, любовта. Това показва, че тогава животът на хората не е бил като този на животните. Следователно в поезията имаме две фази: едната, наречена минорна поезия, когато човек се е скрил в себе си, окайва се, че се е родил в такива лоши времена. Другата – мажорна, експанзивна, когато човек казва: „Струва си да се живее!“ И тъй, туй, което е станало някога в живота, става и сега. Вие казвате: „Какво е било далечното минало на човечеството?“ Всеки един от вас по настоящето може да разгледа и проучи какви са били тези далечни епохи. Да кажем, че един ден вие имате разположение на светия, готов сте със сърцето си да обгърнете целия свят, да помагате на всички, да правите благодеяния, да се жертвате за народа си, проектирате планове за повдигане на бедните и т. н. Но изведнъж, в един момент, всичката поезия се пресича, наставя тъмна нощ, във вас се заражда бурно състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнявате в Бога, в себе си; искате, ако ви е възможно, да отсецете главите на всичките хора, да унищожите целия свят. Питам: от где дойде това нещо? Коя е причината, че се сменят тия състояния? Всички вие горе-долу сте изживели по някой път такива състояния. Това са атавистични архиви.

Аз ще ви кажа един факт, от който трябва да се пазят всички ученици. Всичко, което човек помисли, е вярно и става някъде; всичко, което човек отрича, е вярно и става някъде. Ще кажете: „Че как тъй?“ Аз ще ви докажа. Вие сте честен, почтен човек. Представете си, че в някоя каса има торби с пари и вие, като ги видите, мине ви мисълта: „Я да взема аз тия пари с торбата!“ После си казвате: „Не, това не е

благородно.“ В дадения момент обаче, когато вие помислите това, някой вече върши тая работа. Ти само го помисляш, а друг го върши някъде в света – взел е торбата с парите и я носи. После, мине ти мисълта: „Да ги скрия поне някъде.“ Ти помислиш, но се откажеш, а този, който е откраднал парите, крие вече торбата. Туй, което вие сте намислили, друг го върши. После вие казвате: „Е, да стана богат човек!“ Когато изказвате желание да станете богат, в дадения момент някому дядото е умрял и му пишат, че му се падат 10 милиона лева наследство. Ти мислиш да станеш богат, а друг някой, комуто дядото е умрял и е оставил наследство, получава парите. Искаш да удариш някого, но не го направляш, но друг вече бие някого. Всяко нещо, което в даден момент мислите, е вярно. Дойде ви някоя мисъл. Спрете се в себе си и кажете: „Това е станало вече.“ Дойде ви в ума мисълта да направите някъде училище, но нямате достатъчно средства. Някой вече го е направил. В Англия, в Америка или другаде това училище е направено вече. Това е по отношение на всички материални работи. В другите светове това нещо става по отношение на духовните работи. Замислите да повдигнете някой народ. Някой ангел или някой светия е турил вече този проект в действие.

Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: „Слънцето грее заради мене.“ Защо? Господ, Който е направил Слънцето, като го види чрез мене, казва: „Аз направих това Слънце.“ И аз казвам: аз го направих. Да кажа, че не съм го направил, това значи да отричам реалността на нещата. Ти разсъждаваш като човек, като материално същество, като отделна личност, а не като същество, което е свързано с Бога. „Аз го направих вътре в тебе“ – говори Господ. Господ каже: „Аз направих Слънцето.“ Ти ще кажеш: „Слънцето грее за мене.“ Това е хубавото, това е правилният отговор. Затова Бог е направил Слънцето – да грее заради тебе. Излизаш денем и казваш: „Обича ли ме Господ?“ Този е най-глупавият въпрос. Щом те грее Слънцето, Той те обича. Господ казва: „Аз направих туй Слънце да грее заради тебе.“ И тъй, в живота си всякога трябва да намерите най-

правата мисъл. Ако чуеш в себе си мисълта: „Вселената Аз я създадох“, ще знаеш, че това е гласът на Бога, гласът на Духа Божи, който говори. Тогава ти ще кажеш: „Заради мене, Господи!“ Това е изяснение. Бог заради тебе е направил тази Вселена. Ти ще го потвърдиш. Сега ще дойдат философите, ще ти казват: „Ами, заради тебе Господ ще мисли, заради теб, малкото човече!“

Този философ, който разсъждава така, е от рода на бръмбарите. Той е бръмбарче. В него няма никаква философия, никакво разбиране. В дадения момент, щом кажеш, че тази Вселена е направена заради тебе, ще почувстваш една Радост в душата си. Няма да кажеш: „Аз направих Вселената.“ Тя не е твоя, но ще знаеш, че Бог говори, а твоят Дух ти казва, че е направена заради тебе. Господ казва: „Аз направих Слънцето.“ – „То грее заради мене.“ – „Аз направих Земята.“ – „Заради мене е.“ Господ казва: „Аз създадох дърветата.“ – „Плодовете им са заради мене.“ – „Аз направих водата.“ – „Заради мене е, аз да пия.“ Ако разсъждавате по този начин, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде, произтича от личните чувства на човека. Вие сте били божество, някой виден ангел в Небето, заповядвали сте на цяла слънчева система, но един ден Господ заповядва: „Вземете този крилат ангел и го пратете на Земята като обикновен човек.“ И вие слизате на Земята не като министър на България, но като един прост слуга някъде – седите и въздишате. Вие, като ангел, знаете своето високо произхождение. Ще научите ли нещо на Земята? – Ще научите един велик закон: ще намерите противоположния полюс на живота.

Сега и вие, които сте слезли до дъното на живота, ще намерите противоположния полюс. Оттам започва вашето възлизане. Ще се върнете пак при Бога, но с една придобита опитност. Мнозина, не само между вас, но и между хората от целия свят, очакват благословението по един материален начин. Аз казвам: не очаквайте подаяния отвън. Ученикът на Окултната школа трябва да има една основна идея – сам да работи. Това е смисълът. Какво ще ми дават завещание. Аз

казвам тъй: сега ще разговаряме по следния начин: „Земята е моя, защото аз живея на нея.“ Казват: „Виждаш ли този богат човек каква хубава къща има!“ – „Тя е моя, аз му я дадох да живее под наем.“ Минавам покрай някой богат търговец с 10 милиона лева: „Виждаш ли колко е богат?“ – „Аз му дадох парите.“ Срещнеш някой виден професор. Кажи: „Аз го назначих. Той сега се занимава с наука, нека се порадва. Аз го похвалявам, отличен професор е.“ Тъй ще разсъждавате. Само на себе си ще разправяте тъй. Това е интимен разговор. Щом отидеш да разправяш това нещо на хората, ще минеш за ненормален. Това е правилният разговор. Ще се радваш, че този, когото си назначил за професор, успява. За него всички ученици се радват. Отдето минеш, кажи: „Хубаво е нареден светът!“ Само така ще бъдеш щастлив. Сега, понеже не разсъждавате така, казвате: „Виж Господ какво благо е дал на този, а на мен не е дал нищо – аз ли съм най-големият грешник?“ – Не, ти си от философите на бръмбарите. По-добре е да разсъждавате по първия начин и да се радвате на чуждото благо, отколкото да мислите по втория начин. Защо? Защото няма по-лошо нещо от това, когато имаш дете, да му даваш да яде всичко безразборно. То хвърля това, хвърля онова, нищо не обича. Каквото трябва, ще му дадеш; не ще ли, вземаш пръчицата и ще го понашариш. Това става и в Природата. Който не е доволен от големите благословения, пръчица иде за него. След като Природата го понашари по този начин, той става отличен човек, доволен е от всичко и казва: „Слава Богу, че се освободих от едно зло, много добре стана.“

Следователно вие трябва дълбоко да разбирате вътрешния език на живота. От неразбирането се зараждат съмнения. Имало е епохи на големи съмнения и тия минали епохи и сега се проявяват понякога. Съмнението си има свой произход, гордостта си има свой произход; омразата също си има свой произход. Омразата – това е зимата на живота. Някой път трябва да мразиш. Щом почнеш да мразиш някого, ти започваш да учиш проявите на това изкуство. Някои го прилагат често. Омразата съществува в света. Изобщо всички

неща, които човек твърди, съществуват. Дойде омразата – виж защо съществува тя в света. Дойде неверието – проучи и него. Някои хора са проучили тия неща, минали са ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви някоя странна мисъл, вие казвате: „Каква странна мисъл!“ За този, който не знае, тази мисъл е странна, но за онзи, който я знае, тя е изтъркана мисъл, минала е хиляди пъти през неговия ум. Умният ученик или умният човек избира онова, което е нему потребно.

Всички хора, всички ученици правят две главни погрешки. Някои изпъждат злото, а туй зло се загнездва в тях. Някои приемат Доброто и то се загнездва в тях. Злото чрез изпъждане се загнездва, а чрез възприемане бяга. Ако се противиш на една лоша мисъл, тя се загнездва. С Доброто е обратното. Ако ти му противодействаш, то се отдалечава. Ако го приемаш, то се загнездва. Дойде лоша мисъл – остави я да влезе в двора. Ти се скри и следи само нейното ходене. Наблюдавай я! Тя ще ходи, ще ходи, ще обикаля, докато си излезе. Ако я питаш защо е дошла, какво иска и почнеш да я пъдиш, ти не можеш да я изпъдиш. Белята ще си намериш – няма отървяване от нея. Тя като влезе, ти само я наблюдавай! Дойдели Доброто, посрещниго, отвори му вратата, нека влезе! По същия закон и двете ще влязат – и Доброто, и злото. При злото ще се скриеш да гледаш, при Доброто ще излезеш да го посрещнеш и ще останеш при него. Сега, когато у някого се яви Доброто, някоя добра мисъл, той казва: „Не съм готов за тази мисъл.“ Кога ще бъдете готови? Да допуснем, че у вас дойде мисълта да раздадете 100 000 лева на бедните хора. Ти казваш: „Трябва да продам всичкото си имане и едва ли ще мога да изкарам 50 000 лева. Как може това?“ Е, тази мисъл е от дявола. Не раздадете ли тия пари, ще ви продадат къщата – нищо повече! Законът е такъв. Няма Добро или зло, което, като е дошло при вас и не спазвате закона, да мине незабелязано. И злото е неизбежно, и Доброто е неизбежно. Ако се противиш на злото, то ще дойде. Ако не приемаш Доброто, то ще избяга. Вие имате тука две обратни действия. Ако приемете злото, имате обратно действие – то си заминава. Ако не приемете Доброто, пак имате обратно действие – и

то си заминава. Ако се противите на злото, имате обратно действие – то остава. Ако приемете Доброто, и то остава във вашия живот. Като ви дойде мисъл да раздадете имането си, подпишете се отдолу: „Съгласен съм да дам 100 000 лева на бедните. Аз ги раздавам на бедните.“ Кажете ли така, някой човек вече раздава тия пари. Вие ще санкционирате.

Сега у вас ще се яви една слабост – ще вземете да се шегувате с всичко, което говоря. Онзи, който се шегува, всякога го бият. При разискването на Божиите мисли шега да няма! Вие трябва да знаете, че за да се реализира една мисъл в света, тя трябва да мине през много хора. Тя ще мине през хиляди хора, докато дойде до онзи човек, който е най-способен да я реализира. Кръгообразни връзки има в мислите. Една мисъл може да е минала през една верига от десет-двайсет хиляди души, докато един я реализира. Другите ще бъдат на тила, той ще бъде на фронта. Ще излезе на фронта и ще изпълни тази мисъл. Тъй щото, каквото той печели, и вие печелите. Каквото той губи, и вие губите. Пък има такива добродетели, за които в даден случай цялото човечество взема участие. Значи, ако в цялото човечество има един способен човек да изпълни тази мисъл, цялото човечество печели. За нас е важно да се извърши нещо, безразлично е кой го върши. Може да го извърши едно дете, може да е някой професор, някой цар – който и да е, но ще го извърши този, който е най-способен в дадения случай. Кой ще бъде този човек, не се знае: този най-способен може да е и в някаква колиба, може да е някой царски син, а може и да е най-добрият – но във всеки случай ще е човек, който най-добре знае. Великите мисли, които минават през ума ви, възприемайте ги и не се спирайте! Ще си кажете: „Каква странна мисъл ми дойде снощи в главата – искаше ми се да стана цар.“ Ами че в какво седи царуването на един човек? – Като станеш цар, да освободиш хората от злото – това разбирам под царуване. „Да царува Господ и да се весели Земята, да бъде Волята на Бога!“ Това значи: като се възцари най-силният, най-добрият, той ще тури ред и порядък в света и всичките хора ще бъдат свободни. Когато ти дойде мисълта

да станеш цар, кажи: „Да се възцари Божията Правда!“ Кажи това и потвърди. „Искам да се възцари Божията Правда!“ – Подчертай, подпиши отдолу и то ще стане. Вие казвате: „Това аз не съм го мислил – цар да стана.“ Обикновен цар всеки може да стане. Има царе в света по кръв, а има царе по призвание. Писанието казва: „Този е свещеният цар на Бога Живаго.“ Така нарича Писанието всички избрани и с това подразбира духовните сили в човешкия живот. Да кажем, че някои от вас ги повикат да се молят за някого да оздравее. Ти кажеш: „Чакай, аз не мога да го повдигна, ще повикам друго.“ Веднъж мисълта е проектирана върху тебе, че ти ще помогнеш на този човек: ти се моли, моли, подпиши се, но мълчи и провери. Когато оздравее този човек, тогава и твоята вяра ще се усили. Слабост има у всички, които още не са се подписали. Казват: „Дойде ни мисъл, че еди-кой си брат щял да оздравее.“ Вие кажете това и го изоставите. Не, това е човешкото. Ти ще се задълбочиш в себе си, ще туриш в действие Божественото и ще се подпишеш. С това едновременно ще вземеш участие в живота на този болен. Ако вие бяхте работили по този начин, половината болни, които имате, не биха съществували. Кашлицата показва, че в Умствения свят има дисхармонични мисли. Всякога, когато хората страдат епидемически от кашлица, има обща дисхармония. Тази дисхармония не е грях на един човек, но общо престъпление на всички хора. И тогава по-слабите натури ще се засегнат от кашлица. Все трябва злото да се излее през някъде. Тези, които кашлят, през тях злото излиза навън.

Сега вие мислите за другия свят, но не сте готови за него, защото ви е страх. Комуто и да кажа, че утре ще замине за онзи свят, непременно ще му потекат създи. Колко души биха се зарадвали, ако им кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Някой казва: „Искам да умира.“ – Не, това не е вярно. Когато кажеш, че искаш да умреш, то значи да си готов да отидеш в другия свят и да ти е приятно това. Трябва да имате разбиране на нещата. Онзи, който умира по този начин, ще го повикат в онзи свят, но няма да го заравят,

свещеници няма да го опяват. Вие ще си заминете тъй, както е заминал пророк Илия. Ще кажете: „Аз заминавам за далечна страна.“ Заминете ли така, никой няма да знае къде сте и гроба ви никой няма да знае. Това значи отиване в онзи свят. А сега заминаването в онзи свят е голяма мъчнотия. Защо? Защото хората имат връзки. Като отидете с тия връзки в другия свят, няма да мине много време, и вие пак ще се върнете в този свят. Ще престоите там 40 – 50 години и от онзи свят ще ви кажат: „Хайде сега на Земята! Тук нямате работа.“ Като стоите без работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратят на работа на Земята. Ще дойдат при вас трима ангели, не от много големите, ще ви вземат на ръце, ще ви донесат около Земята, ще ви приспят, като прекарат няколко пъти ръцете си над вас. След това ще ви прекарат през една вода. Минете ли я, всичко ще забравите. Като ви доведат до Земята, ще намерят вратата, ще дойдат при майка ви, която ви чака, и ще се върнат назад. След девет месеца ще се явите на този свят.

Учениците на Божествената школа трябва да бъдат смели и решителни, да не се боят от страданията. Не се противопоставяйте на злото, мислете за причините и последствията – защо и какво е дошло. Тази мисъл няма да дойде току-тъй: дойде ли, тя ще ви причини някой път и страдания. Тези мисли ще дойдат тогава, когато имате някое хубаво настроение. В реда на нещата е да дойдат. Не се борете с лошите мисли. То е губене на време. С тях заедно ще дойдат и добрите. Понесете тия мисли – това е най-доброто. Онзи, който изтърпява злото, е по-силен от онзи, който му се противи. Мине ти лоша мисъл да откраднеш нещо, кажи си: „Цялата Земя е моя, къде ще туря тази вещ?“ Ако Бог живее в нас, и Земята е наша, и Вселената е създадена за нас, и Слънцето грее за нас. Щом е така, отде ще се родят изкушенията и съблазните. Разсъждавате ли така, вие ще имате един правилен растеж. При такива разсъждения може да се зародят онези противоположни мисли: „Това е зальгване, това е губене на време.“ – Не, философските изследвания тука, на Земята – те са губене на време. Вън от

това разбиране всичко друго е губене на време. Всеки човек, когато умира, усеща, че всичко е изгубено. Идете при някой умиращ и го попитайте: „Доволен ли си от своя живот?“ Какво ще ви каже? – „Дано ми върне Господ живота, другояче ще живея.“ Ние все уреждаме живота си, а животът си остава неуреден. Не, животът за ученика е уреден. Туй, което трябва да стане, е определено. Това не е ограничение на волята ви, защото всяко нещо става по закона на кармата. Идва един беден, който не ви познава, и ви иска хиляда лева назаем. Този човек в едно минало съществуване ви е приел в дома си, дал ви е 10 000 лева назаем, но вие сте задържали парите, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минават хиляда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнат с лихвите, колко трябва да платите? Той ви иска 1000 лева, а вие казвате: „Не признавам.“ – Не, вие трябва да го повикате и да му кажете: „Аз ви дължа още 10 000 лева. Ще си изплатя дълга.“ Не ги ли изплатите доброволно, той ще дойде веднъж, два пъти, десет пъти, докато му върнете парите.

Каква е вашата философия? Вие казвате: „Ако речем тъй да даваме, къде ще му иде краят?“ Трябва да знаете обаче, че при вас ще дойдат да искат пари само онези, които имат да вземат от вас – и то ни повече, ни по-малко. В Божествения живот няма нищо случайно. Има известни хора, на които ние дължим нещо. Има други хора пък, на които ние трябва да направим една услуга. Те са ни направили едно Добро някога, без да са ни взели нещо. Когато вземеш от някого нещо и се подпишеш на полицата, той по закона те хваща. Друг някой направи едно Добро, но казва: „Аз не искам нищо, от Любов направих това.“ Този човек, комуто е направено това Добро в този живот, дохожда и по същия закон направя едно Добро по Любов на същия човек. По Любов ще ти направят едно Добро, по Любов ще отговориш. Следователно има два вида правене на Добро: едните от хората работят по задължение, а другите – по Любов. Такива трябва да са вътрешните ви разбирания; така трябва да разсъждавате, за да се освободите от дребнавостите на живота. Някои от вас страдат, защо? – Парички нямат. Всички страдате за пари. Аз обаче мисля,

че съвременните хора страдат от нямане на идеи – безидеен е животът им, убеждения нямат. Те имат вяра, която не издържа критика.

Разправяше ми един евангелски проповедник един действителен пример от своя живот. Той бил проповедник в Русе, но живеел в едно близко село. Един ден, преди Великден, отивал в Русе; придружавал го един селянин. Селянинът карал една крава и едно теле. Проповедникът искал да го обърне към Бога и почнал да му разправя как Христос дошъл на Земята, как искал да спаси човеците и т. н. Селянинът казал: „Приятелю, хубави неща разправяш, не съм срещал друг човек като тебе. И нашите свещеници все такива неща разправят, но не изпълняват. Виж дрехите ми как са скъсани! Цървулите, шапката ми – също; пък и деца имам. Карам тази крава в града да я продам. Ето, Великден иде, нямам нито пет пари; търсих работа, но не намерих. „Чувам – казва проповедникът – един глас, който ми казва: ти имаш нов костюм, затова ще дадеш дрехите си на този селянин.“ Проповедникът седи цяла нощ и се бори да даде ли дрехите си на селянина, или да не ги дава. „Отде се намери тази беля из пътя, та трябваше да му проповядвам?“ Но става рано сутринта, събира палтото, жилетката, шапката и цървулите си, отива и ги занася на селянина. Селянинът остава много благодарен. Казва му: „Виждам, че прилагаш Христовото учение. Ако всичките проповедници бяха като тебе, светът щеше да се оправи.“

Ние говорим да се оправи светът, но трябва да сме готови да дадем новите си дрехи. Бори се цели 24 часа, но трябва да ги дадеш. И проповедникът се борил 24 часа, молил се Господ да му покаже какво да прави. Той проповядва, пък се моли Бог да му каже да даде ли дрехите си, или не. Казвате: „Ама може някой дявол да ни лъже.“ Толкова дяволи са те лъгали, нека те излъже и още един дявол, но дай дрехите си на един беден. По-блажен е онзи, който дава в този случай, отколкото този, който разсъждава. Човек трябва да бъде последователен на онова, което проповядва. Ние трябва да приложим онова, което проповядваме. То е най-вярното.

Всеки човек трябва да прилага. Аз трябва да прилагам тъй, както разбирам; аз трябва да бъда последователен в себе си, за да бъда доволен. Ще си кажете: „Аз искам да мисля добро за хората. Аз искам да бъда доволен от себе си, че съм приложил закона на Любовта – тъй го разбирам.“ Туй е хубавото, красивото в света.

Сега всички вие трябва да бъдете последователни със самите вас, с вашия Дух. Вашият Дух е Духът на Господа, който работи у всинца ви. И всяка добра мисъл, която мине през вас, подпишете я! А всяка лоша мисъл, която мине през вас – наблюдавайте я само и се учете от нея. От лошите мисли ще се учите, на добрите ще се подписвате.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ

*Двадесет и четвърта лекция от Учителя
2 април 1924 г., София*

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ

Десет минути мълчание.

Тема за следния път: „Качествата на новия човек.“

Всяка работа или всяко предприятие в света не трябва да почива на една колеблива основа, а на една здрава основа. Под думите *здрава основа* разбирам основа, която не се мени, която остава една и съща при всичките условия. Тази основа е жива. Допуснете сега, че вие, като живеете на Земята, основата ви е здрава. Значи вие разчитате на вашата личност. Но след вашата смърт върху каква основа ще турите живота си?

И тъй, Земята не е истинската основа, върху която човек може да стъпи. Тогава коя е истинската основа? Истинската основа ние наричаме *разумно човешко сърце*. Не говоря за разумното сърце на настоящия човек, а за разумното сърце на Божествения човек. Апостол Павел казва: „Физическият човек не може да разбере духовните работи, понеже те духовно се разбират.“ Вие трябва да поставите новата насока на живота си върху вашето разумно сърце. В това разумно сърце оперира или действа Божият Дух. И в действията на това разумно сърце няма никакво изключение. Човек, като действа според него, не прави никакви погрешки, ако пък направи някакви погрешки, всичките погрешки се разрешават моментално. Погрешките в света произтичат от обективния ум на човека. Той е сегашният ум, с който човек разсъждава. Дойде ти една добра мисъл и ти почваш да разсъждаваш по кой начин да я приложиш – и изгубваш условията. Ние често казваме, че ако човек влезе във водата, може да се удави. Или трябва да знае да плува, или трябва да се учи да плува? Питам: в кое училище е учило изкуството на плуването онова малко патенце, което, щом се измъти, и знае

да плува? Преди хиляди години то е научило това изкуство. Тъй щото вътре в човешкия ум има един Божествен елемент. Ние го наричаме Божествен Дух, Който действа разумно, без никакви изключения. И когато ние слушаме този вътрешен глас, аз него го наричам *разумното сърце* – тогава моите разсъждения се отличават от обикновените разсъждения.

Може да направите един прост опит. Ако вие мислите с вашата глава, трябва да мислите дълго време, трябва да правите изследвания година, две, три, пет, десет и повече върху известен въпрос, докато дойдете до известни заключения. Да кажем сега, че вие си зададете въпроса какво ще бъде времето в понеделник. Нашият ум започва да разсъждава и казва: „Хубаво ще бъде.“ Добре, ще проверите. После ще запитате: „Дали времето ще бъде абсолютно ясно, или наполовина ясно; дали ще бъде само облачно, или дъждовно“ и т. н. Ще си зададете въпроса ясно в ума. При тия опити ще забележите, че каквото умът каже, едва ли излиза едно на сто вярно. Че времето ще бъде хубаво, това е предположение. Но ако вие запитате вашето разумно сърце какво ще бъде времето в понеделник, то ще ви каже с абсолютна точност. В тия схващания няма разсъждение. Щом започнете да разсъждавате, Божественото вече почва да губи своята стойност. Разсъждавате ли с разумното си сърце, вие ще почувствате едно приятно разположение долу, под лъжичката си, и тогава всеки един от вас може да каже: „Времето ще бъде еди-какво си.“ Запитайте се например как ще прекарате тази година живота си – добре ли, или не? Ако отговорите с ума си, той ще ви даде или най-хубавите проекти, или някой път може да ви даде мрачни проекти, но запитате ли вашето разумно сърце, то ще ви даде един положителен отговор. Не само че ще ви даде един положителен отговор, но ще ви посочи дали ще минете през мъчнотии, като същевременно ще ви даде права насока, за да може да преминете по-благополучно.

Сега в това разумно сърце влизат и добрите навици. Всеки човек има добри навици. У някои хора добрите навици се явяват по-рано, а у някои – по-късно. Дойде ти

едно подбуждение, една добра мисъл да направиш някому добро. Минаваш покрай пътя, гледаш една бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, но веднага започваш да философстваш. Казваш си: „Имам пари, но ми трябва днес. Хайде, друг ден ще направя това добро.“ Разсъждаваш ли така, ти вече си направил първата погрешка. Няма да се мине дълго време и ти ще платиш десетократна глоба за неизпълнението на ония хубави Божествени чувства. Следователно ние всякога трябва да се подчиняваме на Божествения глас в себе си. Щом това Божествено чувство заговорва в нас, то е изпит в живота ни. Бог ни изпитва – трябва абсолютно да Му се подчиним! Възприемеш ли Божественото, изпълни го. За това Добро, което ще направиш, не се изисква да дадеш цялото си имане – то е една малка услуга. Едно дете паднало на улицата, ступило си крака. Какво ще ти коства да го вземеш, да го занесеш у дома си и да му помогнеш? – Ще изгубиш само половин час. Казваш: „Аз имам важна работа.“

Всичкото нещастие в нашия живот е там, че ние не слушаме своите добри подбуждения и добри навици, които имаме вътре в сърцето си. Ние се спираме на ред философски разсъждения и умувания и казваме, че трябва да уредим живота си. Първото заблуждение е в това, че ние мислим, че искаме сами да уредим живота си. Животът ни, според това разумно сърце, е уреден. Всички условия, при които трябва да живеем, всички хора, с които трябва да се срещаме и които трябва да имат влияние върху нас – всичко това е определено. И както е определено, така ще бъде. Цялото Небе работи върху нас в тази насока. В света ние не живеем, но Бог живее. И следователно всяко добро дело е проявление на Бога в нас. И когато ние противодействаме на една добра Божествена мисъл, ние създаваме своето нещастие в света. С тия добри навици, които имате, не се изисква вие да вземате целия товар на света. Аз съм ви говорил и друг път, че всяка една добра мисъл е свързана с хиляди други добри мисли. Сега вие не мислите, че ако не изпълните добрата мисъл, Бог не е предвидил това. Той е предвидил всичко, но вие губите условията. При всяко неизпълнение на добрата мисъл вие

се понижавате, вие потъвате, при което и животът ви става по-труден. С отказването да изпълните каквато и да е добра мисъл вие всякога се понижавате. Средата става все по-груба и по-груба, докато най-сетне вашата воля се парализира. Вие ставате играчка на съдбата, т. е. на външните условия. Тия условия идват по единствената причина, че ние не слушаме разумното сърце.

Как познаваме, че в нас действа разумното сърце? Когато това разумно сърце действа в нас, в душата ни всякога наставя едно разширение. Щом направиш най-малкото Добро, ти усещаш вътрешното доволство в себе си, като че си придобил целия свят. Всички трябва да се пазите от следното нещо: когато направите най-малкото Добро, не го изявявайте отвън. Изявите ли го отвън, вие спъвате себе си. Защото в дадения случай, когато направиш Доброто, ти вече имаш одобрението на Бога и се радваш. С това ти не се препоръчваш, но Бог те препоръчва. Да кажем, че един човек се дави във водата. Ти го спасиш. След като го извадиш от водата, не стой да ти се отплаща. Ти си замини, а нека той те търси. Ако ти, след като направиш Доброто, пишеш във вестниците, че си избавил от смърт еди-кого си, това Добро е наполовина изгубено. Моралната сила на ученика, който следва Божественото учение, е в това, че той трябва да има абсолютна вяра в Бога. Ние може да не знаем где е Небето, може да не знаем где живее Господ, колко е далече от нас, но трябва да чувстваме Бога. Един английски проповедник казва: „Аз не зная где е Небето, но щом започна да се моля Богу, тайно в душата си чувствам действието на Божествения Дух.“ Значи Господ го чува моментално, а това е важното – че в момента, когато ние отправим своя Дух към Бога, Той ни чува. Право е казал пророкът, че Бог не живее на Небето, а в сърцата на смирените. Кой са смирените? – Хората на разумното сърце – казвам аз. Ако всички вие бихте се водили по вашето разумно сърце, всичките спорове, които по някой път се явяват между вас, биха изчезнали. Например вие имате груби навици, по някой път нямате търпение – всичко туй се дължи на вашия философски ум, който смята, че са ви обидили. В какво седи

достойнството на човека? – Достойнството на един човек седи в изпълнението на Волята Божия, в приложението на най-малките добродетели. Ти може да си спечелил едно от най-големите сражения, може да си повдигнал цял народ, но ако един ден сърцето ти каже да завържеш обувката на един старец и не направиш това, всичко сторено пропада. Да завържеш обувката на един старец струва повече, отколкото да спечелиш едно сражение. Сега ще ви приведа примера за онези двама отшелници, които живели цели дваайсет години в пустинята, дето постоянно се молели на Бога. Един ден единият от отшелниците вижда, че другарят му, като минава покрай едно място, подскача и хуква да бяга. Чуди се: какво ли е видял този човек, от какво се е уплашил, та хуква да бяга. Отива на мястото и вижда един голям кюп със злато. Казва си: „Колко глупав човек, бяга от златото!“ Той изважда златото от кюпа, взема го и отива в Александрия, дето направи голяма къща за странноприемница; помага на бедните, похарчва всичко и нищо не задържа за себе си. Връща се в пустинята и се моли на Бога да му каже дали е доволен от него. Явява му се един ангел и му казва, че всички негови добрини не струват колкото подскачането на неговия брат. Следователно, ако съберем всичко онова, което сегашният наш обективен ум може да направи от времето на нашето детинство до времето, когато си заминем за другия свят, и го претеглим, всичко това не може да тежи толкова, колкото една малка постъпка на разумното сърце. И в Писанието някъде се казва: „Размишляваше Давид в сърцето си“ – значи той размишляваше с това разумно сърце.

Туй е, което сега се изисква от всички. Във втория стадий на вашия живот вече се изисква обхода, т. е. да знаете какви трябва да бъдат постъпките ви един спрямо друг. Например искаш да направиш бележка някому. Направи, но да я направиш от Любов, както ще постъпиш спрямо себе си. Когато правиш бележка на себе си, как постъпваш? Осъждаш ли се строго? Нали смекчаваш условията? Защо да не постъпваме спрямо другите тъй, както спрямо себе си? Следователно ние трябва да изнесем Истината с Любов.

Когато поправяме грешките на който и да е брат, трябва да ги поправяме с Любов, та той да почувства, че ние правим това нещо от Любов, а не че искаме да се радваме на някоя негова погрешка.

Първото нещо, което сега липсва на хората, е благородството. Например в тази Школа някой път се карате за столове. Някой ме пита: „Ние нямаме ли право да седнем напред да слушаме? Питам: кой е по-благороден – който сяда отпред, или който сяда отзад? Ако си човекът, който може да отвори устата си и да каже една любовна дума, да изпълни Волята Божия, седни на първия стол! Ако си човекът, който може да каже най-грубата дума, седни най-последен! И да те викат напред, кажи: „Братя, аз не съм за първото място. Аз ще седа отзад и постепенно ще идвам към първите столове.“ Казвате: „Да седнем отпред!“ Да седнете отпред аз ще се радвам, но трябва да знаете, че аз чета тия първи редове. Те трябва да бъдат редове на Божествената Любов, така че кой как ви срещне, от вас да излиза онази благодат, онази нежност, онази сила да си помагате един на друг. Вие сега ще ми кажете: „Да, но това са нашите наследствени черти.“ – Това е една лъжа. Наследствените черти са ваша измислица. Доброто, добрите навици, благородното сърце у вас Бог ги е вложил още когато ви е създавал, още когато сте излезли от Бога. Следователно във всеки един случай ние имаме толкова възможности да бъдем добри, колкото и лоши. Аз съм казвал и друг път що е зло. Злото всякога произтича от отказването ни да вършим Добро. Злото е ненаправено Добро. Да допуснем сега, че двама ученици се скарат, обидят се нещо. Това е много естествено. Как ще изгледат тази обида? Ако единият от тях си каже: „Чакай, аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ И другият казва в себе си: „И аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ Постъпят ли и двамата така, спорът веднага ще бъде изгладен. Ами че какво има да делите? Какво има да делите в този свят? Не е ли най-хубаво да имате Божествената Любов? Онова, което може да даде сила на ума ни, онова, което може да даде сила на сърцето ни, онова, което може да даде сила на волята ни

– това е Бог, Който се е ограничил, за да живее в нас. Има Един Бог в света, Който се е ограничил заради нас. Това е най-голямото величие на Бога. Ако ти пренебрегнеш тази жертва, която Господ е направил – да влезе в човешкото сърце, създаваш условия за смъртта. Оттам произтича смъртта. Ние всеки ден и умираме, и възкръсваме. Ако още тази вечер вие решите да бъдете верни на този велик закон на Божественото проявление, знаете ли каква промяна ще стане с вас? Ако вие се подчините на този Божествен закон, то който човек и да срещнете на пътя, и най-лошият да е, щом се спрете и го погледнете, Бог ще ви се усмихне чрез него. Ще кажете: „Познах Го!“ У лошите хора Бог е скрит надълбоко. Тия хора са лоши, защото не живеят добре. Когато се развалят пътищата в една държава, кой е виновен – пътищата или хората? Хората не поправят пътищата. И тъй, при сегашните условия на живота ние със своето непослушание на този велик вътрешен закон сме дошли до такова положение, че целият съвременен християнски свят страда. И тъй, изисква се мекота на нравите! Един господин е казал, че от лицата на тукашните школници свети смъртта. Не, аз не зная дали смъртта може да свети, но това, което зная, то е, че нашите лица не трябва да дишат смърт, а трябва да дишат живот.

Сега, когато аз говоря за разумното сърце, трябва да знаете, че за да се развие то, страданията трябва да ви засегнат издълбоко. Човек трябва да бъде разклатен от дълбочините на душата си. Не са нужни само афекти, които да засягат повърхността ви, както някои вълни засягат само десетина метра от морската повърхност. За вас трябва коренна обнова. Ние трябва да имаме характера на Авраам. Авраам беше бездетен. Според закона на евреите наследството трябваше да остане на одного от неговите слуги или на одного от неговите синове от робините му. Обаче Бог му каза, че ще му даде наследник. Кой беше наследникът на Авраам? – Исаак. Баща му и майка му имаха една светла идея. Бог каза на Авраам: „Ще принесеш сина си в жертва.“ Ако вие бяхте на мястото на Авраам, щяхте да кажете: „Това не може да бъде!

Бог ме изпитва. Такива работи не върша.“ Авраам обаче не направи така. Каза: „Да бъде Волята Божия!“ Той взе сина си, тури дърва на гърба си и отиде точно на мястото, дето му бе казано да го принесе в жертва. До последния момент бе на изпитание. Когато вдигна ножа, Господ му каза: „Познах, ти си човек на послушанието, затова няма да принесеш сина си в жертва.“ Ето една похвална черта на Авраам! С това той показва, че е готов да пожертва и най-ценното, което имаше. Затова Авраам се нарича приятел Божи. Аз го наричам отец на верующите, понеже беше човек на абсолютната вяра, човек без никакво съмнение.

Разбира се, вие ще приложите това Учение кой на което място се намира в живота. Вие ще опитате Бога и Той ще ви изпита. Да не мислите, че Той няма да ви изпита. Ще ви изпита като Авраам, ще ви изпита като апостолите, ще ви изпита като пророците. Всички ще минете през огън, седем пъти ще минете през огън. Като казвам, че всички ще минете през огън, вас ви е страх. Трябва да се мине седем пъти през Божествения огън! Това е най-голямото благословение. Това е свещеният огън на Любовта, който ще пречисти умовете и сърцата ви, за да разбирате хубавото у Бога и как трябва да го изпълните. Никога няма да бързате. Каквото и да вършите, не бързайте. Някой от вас е търговец, заплете се в сметките си, няма пари – отиде си вкъщи, стисне си главата – отчае се. Не стискайте главата си! Като дойдете вкъщи, седнете, отправете ума си към Бога, към своето разумно сърце, послушайте какво ще ви се каже да направите в дадения случай. Все ще получите един отговор. Майка сте, имате непослушна дъщеря. Не ѝ се карайте, не я молете да направи това-онова, но се обърнете към своето разумно сърце и го попитайте какво да правите. Може да минат ден, два, три, четири – ще дойде най-добрият отговор какво трябва да направите. Учител си, слуга си някъде, ученик си – каквото и положение да заемаш, не бързай.

Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че онези, които имат вяра, всякога се спасяват. Около двеста и петдесет-триста души офицери били осъдени от

болшевиките на смъртно наказание. Отиват при един от тях. Питат го: „Вярваш ли в Бога?“ – „Не вярвам.“ Теглят му куршума. Убиват го. Отиват при втори, трети, четвърти и все ги питат: „Вярвате ли в Бога?“ – „Не вярваме.“ Най-после запитват един от тях: „Ами ти вярваш ли в Бога?“ – „Да, вярвам!“ – И се прекръства. „Най-после – намери се един да вярва в Бога. Хайде навън, не заслужаваш да те убием.“ Пушат го на свобода. Защо? – Господ пошепва на този, който убива: „Пусни този, той е Мой човек!“ Този човек вярва в своето разумно сърце, слуша своя вътрешен глас. Аз мога да ви приведа още много примери за съветите на разумното сърце, но тия примери имат сила в своето приложение. Аз зная колко е мъчно човек да приложи едно правило! Когато човек се разгневи, веднага идва съмнението, колебанието.

Във всичко в света може да се усъмните, но в Бога – никога! Бъдете готови да се жертвате заради тази велика Любов – заради Господа, Който съизволява да се ограничи, да дойде да живее в нас! Бъдете готови в дадения случай всичко да пожертвате заради Него! С това се е отличил Христос: „Дойдох да изпълня Волята на Онзи, Който Ме е пратил“, казва Христос. Най-после, когато Му казаха, че трябва да понесе кръста на страданията, каза: „Аз ще направя всичко, което Отец Ми е казал.“ Христос имаше знание, имаше и сила. Той казваше: „Не мога ли да поискам един-два легиона ангели да дойдат и да Ме освободят? – Мога, но няма да го направя. Аз ще предпочета позора, страданието, мъчението, но всичко това ще бъде за благото на Моите братя.“ Туй е Божествената воля! В какво седи Божията Любов? – В послушанието. Ще дойде ден, когато няма да има страдания. Христос вече няма да Го разпъват в света. Защо? Ами че няма такова дърво, на което могат да разпънат Христа! Този Христос, Който днес живее в сърцата и душите на 500 милиона хора, за Него няма такова голямо дърво, на което могат да Го разпънат. Той е достатъчно силен и Неговата сила ще се развие още повече. С тази сила можем да разполагаме и ние. Затова казва Христос: „Всичко, каквото попросите в Мое име, ще ви бъде дадено.“ В кое име? – В името на Божията Любов, в името на

това разумно сърце, което е в нас. Ако имаш разумно сърце, Христос може да дойде и да живее в него.

Аз ви говоря, но ние не можем да ви наложим правила. Желая едно нещо от вас: да се надпреварвате в отдаване на почит един на друг. Това е първото нещо. Философия имате достатъчно, даже и за професори ставате; лекции може да държите, морал на хората може да четете, можете да тълкувате и Евангелието, но приложение ви трябва. Най-мъчното нещо е приложението, а това се изисква от всинца ви. Който приложи, той влиза във втората фаза. Който слуша разумното сърце, на него може вече да се говори. Добрите навици са това, на което може да разчитате. Трябва да знаете, че всички имате добри навици. Че ги имате, ето как ще ви докажа. Ако ви обидя, вие ще ми покажете как трябваше да постъпя. Ще ми кажете: „Трябваше да бъдеш по-мекичък.“ Щом ми четеш морал, значи имаш добър навик, знаеш как да постъпваш. Щом можеш да ми четеш морал, значи разбираш от добрите навици. Защо да не можеш да постъпиш така и ти? Всички знаем как трябва да постъпваме? Щом знаем, защо да не можем да приложим? Можем да приложим! И тъй, всички, без изключение, можете да приложите. Ние имаме добрите навици, имаме разумно сърце. Бог се е ограничил да живее в нас. Ако 2000 години след Христа кажем, че не можем да живеем един чист християнски живот, това е срам за нас!

Аз ви слушах преди лекцията, един брат каза: „Братя, да се помолим!“ Аз бих желал само един от вас да се помоли, а не всички. Един от вас би свършил цялата работа. Един трен колко души машинисти изисква? – Един. Ако всички станат машинисти, ще има караница. Един машинист е нужен! Той ще се качи на машината, а всички останали ще насядат във вагоните – и работата ще тръгне. Това добро сърце ще потегли; този лост ще се съобрази с великия Божествен закон, а всички други ще стоят във вагоните тихо и спокойно. Вие ще кажете: „Ама да не направи той някаква погрешка.“ Историята, която ние знаем от хиляди години, показва, че всички онези, които са се ръководили от своето разумно сърце, са постъпвали разумно. Те никога не са създали

някаква катастрофа. И затова псалмопевецът казва: „Млад бях и остарях, но не видях праведният да проси. Не видях човек с разумно сърце да проси, да е излязъл на поругание.“ Ако някой път праведниците са били излагани на поругание, то е било по простата причина да помогнат на своите братя.

И тъй, сега ще апелирате към вашите добри навици, които имате, към вашето разумно сърце. И после ще апелирате към Христа, към Този, живия Христос, Когато аз наричам Син на Любовта. Единственият Учител в света! Неговото име ние знаем, че е Христос, но Той има свещено име, което не смеем да произнесем. Когато се обръщам към Него, аз казвам: „Господи, с Твоето име, с което Ти си знаен само горе, на Небето, да бъде Твоята воля.“

Надпреварвайте се в почит! Това нещо е необходимо за българина. Между всички славяни те са най-груби. Това ще си го признаете. Няма никаква обида в това. Не е лошо да бъдете груби, но оглаждане ви трябва. За да се огладите, ще се надпреварвате в Божествената Любов. Тази Любов ще ви изглади. И тогава вие, като онази мида, ще направите от вашата грубост един бисер. Най-първо ще започнете с добрата обхода. Аз постоянно слушам да казват някои от вас: „Учителя спрямо някои е по-благосклонен, а спрямо други – не. Вие разсъждавате плътски. Ние не можем да бъдем благосклонни по лице. Божествената Любов действа еднакво към всички хора. Към всички хора Бог действа еднакво, но не всички хора еднакво проявяват Божията Любов. Следователно вашите души се различават по това, че някои са по-готови и затова Господ по-силно се проявява към тях. Обаче всички трябва да знаете, че имате една и съща възможност. Както Бог действа спрямо един ангел, тъй действа и спрямо един човек; тъй действа и спрямо растението, тъй действа и спрямо последното камъче – без никаква разлика. Аз не говоря за външния, за физическия свят. Аз говоря за живите камъни, за живите растения, защото на Небето и растенията говорят, и камъните говорят – и са живи.

Та всички трябва да проявявате вашите добри навици! И аз бих желал да изчезнат грубостта, хокането между вас. С това

се нарушава Божията Любов. Всички хора се оплакват, казват: „Любов ни трябва.“ Ами че Любовта е между вас! Любовта е вътре във вас, проявете я само! Ами че кой е крив, ако вие имате един затворен кран и водата не може да тече през него? Водата ли е крива, или вие? – Отворете крана и вашето разумно сърце веднага ще проектира тия извори навън.

Първата черта и за младите, и за старите е да се надпреварват в отдаване на почит. Ученици, които не могат да се почитат един друг, не могат да почитат и учителя си. Ученици, които не живеят помежду си добре, не почитат и своя учител. Господ казва, че не е доволен от онези, които не Го слушат.

Сърцата на всички трябва да са готови да изпълняват Волята Божия. Всички трябва да изпълнят Волята Божия от Любов. Неговото царство ще дойде! Тогава всички ще се веселим. Това можем да го направим още тази вечер. Не, тази вечер е ден! Ние можем да обърнем вечерта на ден.

Сега искам да остане в главата ви следната мисъл: всеки един от вас сам за себе си да разреши въпроса как да се обхожда с другите, а не как да се обхождат другите с него. Този е главният въпрос. Вие започвате обратно. Не, всеки един от вас от свое гледище да разреши как се обхожда с другите и дали Господ е доволен от неговата обхода. Аз не казвам, че Господ е недоволен, защото ако кажа, че Той е недоволен, това е съдено. Вие можете да изправите всички ваши погрешки. Тази вечер Господ ще вземе всичките наши грехове и ще ги хвърли зад гърба Си. Моментално ще стане това. Тогава ще се яви това ново състояние, ново раждане на човека, ще се зароди един нов подем в човешкия Дух. Новороденият човек ще бъде свободен от своите терзания, ще бъде радостен и весел. Това може да стане още тази вечер. Този въпрос може да разрешите още тази вечер. Онези, които са готови, да не отлагат. Пък онези, които не са готови – когато им дойде времето. Които са готови, моментално могат да разрешат този въпрос.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЕ СИ!

*Двадесет и пета лекция от Учителя
9 април 1924 г., София*

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЕ СИ!

Тайна молитва

Прочетоха се няколко теми върху „Качествата на новия човек“.

Всяка мисъл има свое приложение. Думата *приложение* е ясна. Мислите могат да бъдат отделни, разхвърляни, тъй както са отделни и разхвърляни нишките, преди да се е изтъкал от тях какъвто и да е плат. Може да имате най-хубавите нишки: копринени, ленени, вълнени или памучни, но все-таки те ще бъдат разхвърляни тук-таме из материята. Питам: тия нишки ще ви ползват ли? – Не. Ако дойде една разумна сила и така сплете тия нишки, че образува от тях един плат, този плат ще може вече да се използва за вашето тяло, за вашата къща. На същия закон се подчиняват и човешките мисли. Докато са разхвърляни, те не ни ползват нищо; изплетат ли се така, че да образуват едно цяло, те вече са една материя, която може да се използва в живота.

Сега някои казват: „Трябва да мислим!“ Да мислим, значи да предем. Добре, но ако през целия си живот правим само конци, какво сме научили? Казваш: „Жената преде.“ Какво от това? Каква полза имате от тия нишки? Тези нишки трябва да се изтъкат.

Мнозина от младите и старите се страхуват да влязат в някоя окултна школа, защото щели да се приравнят с другите и нямало да могат да мислят. Кой е крив за това, че човек не може да мисли? Ако вие сложите мед пред една муха, тя ще отиде ли при меда? – Ще отиде. Като види още отдалече меда, мисли ли да отиде при него, или нещо я привлича. Никаква мисъл не я ръководи към меда, освен желанието ѝ да си вкуси от него. Тя може да се удави в този мед, може крилцата ѝ да залепнат и да умре, но въпреки всичко това ще отиде към меда. Така е и с всяка разхвърляна мисъл,

затова мислите трябва да се изтъкат. Как ще се изтъкат? – Има закони за това. Тия закони трябва да се разбират, а при разбирането има и методи за приложение.

Да кажем, че имате една величина *A*. Тази величина може да е една неподвижна точка, която чака подтик отвън, за да се движи, а може да е и една жива топка, която има подтик за движение отвътре. Да кажем, че тази величина може да се движи в известна посока, например към посоката *B*. Какво може да направи тази величина в движението си към *B*? Къде ще бъде следното положение на тази точка *A*? – Щом тази величина дойде до *B*, тя ще се обърне назад.

Сега няма да се впускам в обяснение на механическите закони, понеже живите закони на Природата се отличават от механическите, а съзнателните закони на Живата природа се различават от живите закони. В тия закони има градация. Допуснете, че *A* е един вол, който живее в София, а *B* представлява пашата му някъде горе по Витоша. Този вол прекарва цяло лято на паша и не мисли за София. Значи той се намира в движение към *B*. Но дохожда зимата, цялата местност се покрива със сняг. Едва тогава му дохожда наум, че трябва да се върне в София. Следователно от *B* той трябва да се върне назад.

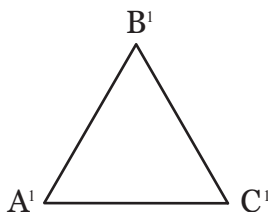
Значи величината *A* се движи от величината *B* назад към София. Можете ли математически да определите например след колко време величината *A* ще се върне обратно в София? За решението на тази задача имат значение условията, а също и времето, през което ще се върне този вол. Този вол ще се върне в София, когато падне сняг и покрие цялата местност. И наистина, тъкмо така става. Същото нещо прилагаме и по отношение на човека. Той е същата величина, която слиза от Невидимия свят *A* във видимия, физическия свят *B*, дето остава на паша. Той прекарва на Земята 40-50 години: яде, пие, забравя за онзи свят. Обаче щом снегът падне, дохожда смъртта. Тази величина от *B* се връща пак в *A*, в първоначалното си състояние. Тъй че човек най-напред се движи от горе на долу, а после от долу на горе. Там, откъдето започва движението, положението на тази точка наричаме

горе. Силата, която движи известна величина, е отгоре. Следователно силата, която е заставила човека да се движи, е отгоре. Изминатият път *AB* може да е път на един вол, може да е път и на един човек, но резултатите ще се различават. Ако величината *A* е един вол, който е дошъл до *B*, той през цялото лято само ще пасе и за нищо няма да мисли. Ако пък е един човек, който слиза на Земята, процесът на движението за него ще е по-сложен. Туй движение по посока *AB* представлява задачи за решение от висшата математика на живота. Можете ли вие например математически да определите коя посока ще вземе един вол, като тръгне от София за паша на Витоша. Той все ще вземе една посока, но откъде ще тръгне: дали от южната, източната, западната или северната страна? Освен това можете ли да определите математически где ще спре? – Може. Онези, които разбират законите и правилата за решението на тия задачи, ще могат да ги решат. Също така математически може да се определи кога ще се роди някой човек на Земята, какво е способен да извърши и какво ще извърши.

Следователно главната мисъл в нашия живот е да се разберат вътрешните закони, по които се гради и развива разумният живот. Аз наричам разумен живот онзи, когато човек е в състояние сам да премахне някоя своя болест. Такъв човек според мен е разумен човек. Всеки човек, който не може да премахне някоя своя болест, не е разумен и следователно разумният живот не е в него. Великата сила, която лекува хората, иде отвътре. Великата сила, която прави хората разумни, също иде отвътре. Любовта, която може да повдигне човека, и тя иде отвътре. Отвън съществуват само условия, поводи за Любовта. Отвън съществуват само поводи за Знанието. Известен предмет може да ви причини известно впечатление, може да ви подбуди към нещо, но същинската причина, която ви подбужда, иде всякога отвътре. А вътрешният свят е реалният, истинският, действителният свят.

Питам ви: в какво седи една права мисъл според вас? Допуснете, че накарам един от учениците да начертае на

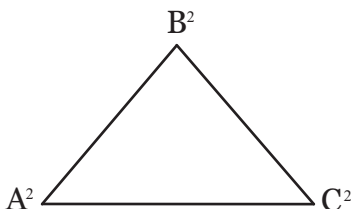
дъската един триъгълник и да опише колко положения може да заеме този триъгълник, т. е. какви възможности се крият в него. Колко положения може да заема този триъгълник? Как се явява в Живата природа той?

Фиг. 1

Да вземем например един равнобедрен триъгълник $A^1B^1C^1$ (фиг. 1). Правата A^1B^1 е движението на величината A^1 към B^1 . Обяснете какви са качествата на този равнобедрен триъгълник! Той е остроъгълен триъгълник и в него страната $A^1B^1 = B^1C^1$, а страната A^1C^1 е по-малка. Добре, но сега ви питам: кои са били условията, които са направили този триъгълник остроъгълен? Ако в човешкото сърце и в човешкия ум е имало повече сили, триъгълникът се развива повече на височина и става равнобедрен, т. е. триъгълник със слабо телосложение.

Ако пък имате по-ниския триъгълник $A^2B^2C^2$, той показва, че условията, при които се е родил, са били по-неблагоприятни (фиг. 2). Материята, в която се е развивал, е била по-гъста. Давленията са били по-силни, значи този триъгълник изразява по-силно телосложение. В този

Фиг. 2

случай тялото се развива за сметка на всичко, а умът и сърцето са като условия за развиване на тялото. Тялото е господарят, то заповядва на ума и на сърцето, а в първия, равнобедрения триъгълник, сърцето и умът заповядват на тялото. Следователно в сърцето и в ума на човека има в еднаква степен егоизъм, затова двете бедра в равнобедрения триъгълник са равни. Това показва, че за да бъде човек нормален, между ума и сърцето му трябва да има хармония. Нормален човек е само онзи, в който умът, сърцето и тялото са в хармония, т. е. тялото се подчинява на ума, а умът се подчинява на сърцето. Ще кажете: „Сърцето трябва да се

подчини на ума.“ – Не, на Земята сърцето е по-силно от ума. Най-първо човек е чувствал и после се е появила мисълта. Значи първо се е явило сърцето, а отпосле – умът. Вие може да мислите, че вече разбирате тия триъгълници. Не, в тях има движения. Представете си, че един от тия триъгълници се движи около своята ос с известна бързина. Това движение може да има известна посока, но може да има и второ движение, точно противоположно на първото. Посоката

и дължината на тия движения може да се
 Ч ————— 2 определят. Да допуснем, че силата на вашите
 М ————— 1 чувства е два пъти по-голяма от силата на
 Фиг. 3 вашите мисли (фиг. 3). Тогава ще имате отно-
 шението 2:1. Ако пък вашите чувства са два

пъти по-слаби от вашите мисли, какво ще бъде отношението в този случай? Отношението ще бъде 1:2. Как мислите, ако вашите чувства са два пъти по-силни от вашите мисли, колко от вашите мисли ще могат да бъдат реализирани? Всякога след реализирането на две желаниа ще дойде една мисъл. След като се реализират две желаниа, човек се изтощава и чувствата му отслабват. Тогава законът се сменя: умът става два пъти по-силен от сърцето. Щом се реализира мисълта, умът отслабва, енергията му се изразходва и той се нуждае от набавяне на нова енергия. Много пъти човек не може да мисли, понеже няма енергия. Някой път човек иска да чувства, но няма енергия. Той знае какво е Любовта, но енергия няма. Например дойдат ти гости, искаш да ги нагостиш, но нямаш брашно, сиренце, масло и започваш да се извиняваш – усещаш едно стеснително състояние. Имаш ли брашно, масло – направиш баница на гостите, радостен си.

Сега какво е приложението на закона? Да кажем, че аз зная много добре как се прави баница. Баницата е един символ. Това значи, че аз зная символа, но нямам сирене, масло, брашно, т. е. нямам условия, за да приложам символа. Законът за приложението на тия геометрически формули е следният: всякога, когато имаш условия да проявиш една мисъл или едно желание, но не ги проявиш, ти се спъваш, влизаш в дисхармония с Битието. Дойде ти някой

приятел и имаш желание да му направиш една баница – ти трябва да му направиш тази баница, колкото време и да ти коства. Изпълниш ли това свое желание, в теб ще се развие едно благородно качество. Някой ти поиска някаква малка услуга – направи я! Ама може да се явят във вас противоречия: нямам условия, нямам време и т. н. Не, ние говорим само за възможностите. Когато няма абсолютно никаква възможност, това вече е изключение. Законът за невъзможностите е друг. Мъртвият човек живее в невъзможности и затова отива в гроба. Умрелият човек мълчи, не се проявява, казва: „Не мога.“ Но когато отидем при живия човек, той говори. Живият човек трябва да говори, а мъртвият – да мълчи. Сега има хора, умрели поради нямаване на Любов. Казва някой: „Аз не мога да любя.“ Казвам: мъртъв си, затова ще мълчиш, ще изучаваш философията на мълчанието. Мълчанието е законът на мъртвите. Трябва да научиш закона на мълчанието! Мъртвите само ще мълчат в почвата, докато съберат енергия да израснат отново. Сега, разбира се, аз не говоря за естествената смърт, но аз говоря за онова вътрешно бездействие, когато човек не се интересува абсолютно от нищо.

Допуснете, че аз ви дам една задача в Школата. Какво ще правите? Трябва да сте готови! Вие още не сте имали задачи. Едва сега ще пристъпим към задачите. Например ще раздразним едного от вас. Ще пратим десет души да го набият, тъй да го масажират, че да го предизвикат да се раздразни. След туй ще искаме от него, точно математически, след пет минути да бъде весел, всичко да забрави, като че нищо не е било. Но да не бъде весел само привидно, а и вътрешно. Така ще направим с един, с двама, с трима и с повече. Други пък ще изпитаме по друг начин. После ще направим и друг опит. Ще ви свикаме на събрание и, без да знаете, изведнъж ще запалим салона. Тъй ще видим колко сте смели. Сега говорим: „Трябва да сме смели, решителни, в случай на някое нещастие не трябва да се бяга и т. н.“ Ще направим опита, без да знаете. Тогава, каквото мислите, ще бъде? Вие всинца може да бъдете герои, да седите спокойно,

без всякакъв страх, но може и всинца да избягате навън – не се знае. Това е само предположение. Предположението не е знание. Докато нещата не се опитат, те не се знаят. Например аз може да мисля, че съм герой, но на геройство на думи само аз не разчитам. На такова геройство нищо не градя. Често, когато си задавам някоя задача, аз предварително си правя един малък опит. Сега например наблюдавах как се проявиха някои от вас на последната екскурзия. Времето е облачно, вали дъжд, но ние вървим. У мнозина минава мисълта: „Уж пролетна екскурзия, времето трябваше да бъде хубаво, а то вали, ще се простудим – не си струва да се излагаме така на дъжда, да отидем по-добре на хижата, да се изсушим.“ Това е много правилно, но това са човешки разсъждения. Казвам: добре, като дойдат всички, ако искат, да отидем на хижата, но ако не се съгласят, ще отидем на нашето място, ще накладем огън и ще се изсушим там. Ако отидем на хижата, какво ще спечелим? Ние постоянно сме пред очите на хората, всички ни следят, затова, като отидем там, ще дойдат и други екскурзианти и няма да бъдем свободни. Казват: „Вали дъжд, може да се простудим, духа вятър.“ Значи дъждът и вятърът ви плашат. Ако един малък дъжд и вятър могат да ни плашат и не можем да ги издържим, какви екскурзианти можем да бъдем, какъв характер имаме. Не, спокойни ще бъдете. Гледам – някой потреперва, студено му е. Казвам: няма нищо, ще се стоплите.

И Природата в туй отношение е много умна! Аз я познавам, аз съм запознат с нея. Много умна и много досетлива е Природата. Тя има всички методи, за да изпита човека. И какво беше времето през целия ден? Току изведнъж се поправи времето, небето се отвори. Всички казват: „Оправи се времето!“ Мина се половин час, отново заваля дъждът. Всички казват: „Сега вече ще ни накваси.“ Мина се още половин час, времето пак се оправи. Така целия ден времето си игра с нас – ту дъжд, ту слънце. Ние, като виждахме, че завалява дъжд, мислехме, че няма повече да се оправи времето. Обаче не мина половин час, то пак се промени. Та в света има един разумен закон, който ръководи нещата.

От опит трябва да го научим. Щом го научим, ще добием тази вяра. Аз наричам тази вяра вяра в законите на Живата природа, вяра в законите на разумния човешки живот и най-вече вяра в законите на Божествената Любов. Придобием ли тази вяра, тогава ще разберем дълбокия смисъл на Божествения живот. Това са три области, които трябва да се изследват. Вие най-първо трябва да изучавате законите на Живата природа. Имате да изучавате една отлична област, богата с разнообразие. Всичките възможности има човек да изучава Живата природа, без да се умори. После ще изучаваме разумния човешки живот. И когато най-после дойдем до Божествената Любов, това е финалът на всичките науки, които ние можем отчасти да изучаваме.

Сега всички вие учите, но трябва да тъчете вашите мисли. Ако вашите мисли са разхвърляни, ще ги тъчете. Всеки ден ще мислиш. Ако станеш материалист, ще кажеш: „Аз съм един от по-ниските триъгълници.“ Станеш ли много чувствителен и започнеш ли да философстваш, ще кажеш: „Аз станах сега по-заострен, по-висок триъгълник.“ Тогава идеалът ти ще бъде да станеш един равностраничен триъгълник. Чувствата ти трябва да бъдат хармонични, изобщо волята ти, умът и сърцето ти трябва да бъдат хармонични. Всичко това е лесно за говорене, но е мъчно за изпълнение, ала може да се постигне. Желанието ни да постигнем туй състояние трябва да ни движи в живота. Казвам: на всинца ви трябва благородство в обходата ви. Аз ви наблюдавам – вие не вярвате в погледа на човека. Казвате: „Той не ме погледна хубаво.“ Защо не вярвате? – Има нещо лошо в погледа ви. Погледът трябва да бъде точно определен. Обходата ви към всички хора трябва да бъде такава, каквато е обходата ви към самите вас – нищо повече! Тъй ученикът трябва да си създаде истински отношения. Ако не можете през целия ден да имате добра обхода, то поне един час от деня трябва да бъдете примерни в обходата си. Ще си кажете: „Един час от деня аз ще се обхождам с другите тъй, както със себе си.“ Като се мине този час, слез от сцената, върни се към стария начин на обхода. Утре пак един час. Всеки ден увеличавай

по пет минути. Туй са много приятни опити. Условиата, при които сега живеем, постоянно ни изваждат из релсите и ние се спираме, изгубваме този вътрешен импулс и стремеж да се учим, да се облагородяваме, и ставаме индиферентни, като казваме: „Остаряхме вече, нашето се свърши, за друго прераждане ще остане.“ – „Трай, коню, за зелена трева!“ Ти не знаеш какво ще бъде другото ти прераждане. Това е предположение. Знаеш ли точно математически каква ще бъде идущата ти възможност? Сегашното ти положение е най-важното. От сегашното положение по-важно няма. Следващото ти положение като дойде, тогава то ще бъде най-важно. Трябва да знаете, че следващото ви положение зависи от сегашното. Същият закон ще имате и тогава. Представете си, че величината A , волът, няма храна в София. Какво трябва да прави? Той трябва да се прероди в B , т. е. на Витоша, и там да живее. Той живее в София, но слама няма, сено няма – трябва да излезе вън от София. Ако този вол каже: „Аз не мога да напусна София, ще остана да живея в нея, София е отличен град“, какво ще стане с него? – Краката му ще почнат да се преплитат. Той непременно ще трябва да излезе на паша по Витоша – B , за да си събере оттам енергия, та като се върне в София, да бъде оправен и да може да използва живота. Ако вие, които сте дошли в условията B , както вола, не пасете, няма да можете да се развивате правилно.

Сега да преведа смисъла на този символ. Да пасете, значи да мислите правилно. Ако не мислиш, ако не туряш тия нишки в едно, ако не събираш тази енергия в себе си, какво друго ще работиш? Всеки момент, всеки час, всеки ден от вашия живот е пълен с енергия. Тази енергия трябва да се складира и за в бъдеще да я обработвате. Тия са задачите, с които вие трябва да се занимавате и да ги решавате не по един начин, но всеки в кръга на възможностите, при които съществува. Аз мога да дам един метод, по който да се обхождате помежду си, но знаете ли на какво ще мязате? – Всички ще бъдете еднообразни. Еднообразието е много смешно нещо. Всички вие трябва да бъдете разнообразни. Какъвто поздрав дадеш ти, да няма подобен на твоя. Ти да се отличава от

другите. Всички да бъдете тъй различни помежду си, както са различни листата на едно и също дърво. Нека има нещо еднакво, но то да се състои в това, че действа един и същи принцип, обаче в отделните ви прояви да има разнообразие. Между всички ни трябва да има обща нишка, която да ни свързва действията. Някой от вас, като поздравява, може да направи един реверанс, друг – едва да се поклони, трети – да се усмихне, четвърти – да даде едно цветенце или една смокиня, или един портокал, или една картичка, или една кърпичка: хиляди начини има, по които човек може да изяви учтивостта си към своя брат. Може да занесеш на своя брат нещо много малко – една теменужка. Какво от това? Ти с тази теменужка изразяваш известно чувство. Аз ви говоря това нещо като на ученици. Под ученици на една окултна школа подразбирам хора, които се стремят към Божествен живот. Тия хора трябва да развиват чувствата на деликатност и благородство по отношение на своите близки и после същите качества ще приложат и към външния свят. Няма по-опасно нещо в духовната наука от еднообразието, което аз считам за начало на греха. Еднообразието аз наричам духовен мързел. Допуснете, че имате едно стихотворение от Петко Славейков. Излязат на сцената сто души, един след друг, да декламират това стихотворение. Какво ще научите от тази декламация? Достатъчно е един, двама, трима, до десетина души най-много да го декламират, но да слушате сто души наред да го декламират, нито ще можете да издържите, нито има смисъл. Това е губене на време.

Опасността е в повторението. Например често казваме: „Да бъдем добри!“ Не се мине много време, пак повтаряме: „Да бъдем добри!“ Хубаво, да бъдем добри, но как? В какво седи добротата? – Е, добри трябва да бъдем! Според мен за Доброто човек трябва да мисли най-малко. Не трябва да си индиферентен, но да се проявяваш като добър човек, без да мислиш, че трябва да си добър. Започнеш ли да мислиш, че ще направиш някое Добро, ти няма да го направиш. Не мисли, а прави Доброто. Започнеш ли да мислиш за Любовта, ти няма да я проявиш. Не мислете, че умните хора много

обичат. Поне моята опитност е такава: умните хора много малко обичат. Умният човек е много умен, но за себе си.

Аз ви говорих за разумното сърце. То се проявява при съвсем особени условия. Аз съм наблюдавал хора, които отричат Бога, казват, че няма Господ, че трябва да отмъщаваш и т. н. Но същият този човек, като минава покрай реката, вижда, че някой се дави, и веднага се хвърля във водата и го изважда. Казват му: „Ти казваше, че няма Господ, защо извади този човек от водата?“ – „Е, будала съм бил.“ Значи, ако би спрял: да разсъждава дали да го спаси, или не, би казал: „Нека се удави!“ Той го спасява, защото в този момент в него заговаря нещо възвишено и благородно от миналото. Неговият минал живот му казва: „Тази философия не струва, не е права.“ Ето защо той влиза във водата, спасява човека и с това изпълнява Волята Божия. Ние дължим нашето величие не на сегашните наши мисли, но на онова, което е вложено в нас от миналото ни. Има нещо хубаво, благородно в нас. Вие и не подозирате даже какво велико нещо има, заложено в известни души. Дайте на човека благоприятни условия да се прояви и тогава ще го познаете. Хората, за да се проявят в Доброто, трябва да минат през много тежки изпитания. Само така ще може да излезе онази хубава почва, дълбоко скрита в тяхното естество.

Приложение ви трябва сега! Трябва да се научите всички да мислите правилно, да знаете как да преплитате нишките във вашата мисъл.

Сега как бихте постъпили един спрямо друг? Аз бих ви казал как постъпвате вие, като се съберете двама души. Като не можете да се разберете, хванете се и двамата за косите, набиете се и след това настъпва примирение. Примирявате се, но и двамата се връщате в дома си спръснати глави. Някога пък само единият пострадва. Аз съм наблюдавал такива случаи. Как идва примирението? Върнат се в дома си, но не се мине много време и единият размисли върху станалото, пък си каже: „Пръснах му главата, но не направих добре.“ Не се мине много време и вторият казва същото. И двамата съжаляват, подадат си ръка и си простят взаимно. Това нещо

постоянно става с хората. Този начин е стар метод и вие сега трябва да се освободите от него. И ще се освободите. Новият живот е без вързани глави – това е най-хубавото нещо. Като срещнете един човек, старайте се да носите в ума си една светла мисъл за него; старайте се да виждате неговото минало, а не настоящето му, и ако видите в него нещо лошо, кажете: „Той беше добър човек, има нещо добро, заложено в него.“

Ако бих ви дал една задача, как бихте я разрешили? Да кажем, че се раздават три премии: една премия за ума, друга – за сърцето, и трета – за волята. Коя от трите ще изберете? Ако сте инженер и градите къща, какво ще ви трябва? – Ум. Ако сте работник и копаете на лозето или орете на нивата, какво ще ви трябва? – Воля, сила. Тъй че, ако сте инженер, ще изберете премията за ума. Ако сте работник, ще изберете премията за волята. Ами кога ще изберете премията за сърцето? Дайте един пример!

Мнозина от вас трябва да проучват живота на актьорите. Те са много интересни. Например в Англия и Америка има актьори, които играят само любовни роли. Някой такъв актьор, за да изнесе по-сполучливо своята роля, обикаля света, наблюдава хората, проучва ги с техните любовни роли на житейската сцена. След това се изправя пред огледалото, имитира всички гримаси и изрази в тях техните отношения, и тогава излиза пред публиката да представя, да играе своята роля. Друг актьор иска да представи на сцената някой умиращ. Затова той търси такива случаи в живота, наблюдава умиращите как се мъчат, проучва отделните моменти от изживяванията им и тогава излиза на сцената. Тренировка трябва, не може другояче! Когато човек иска да развие каква да е сила в себе си: било умствена, било душевна, било волева, непременно трябва да се тренира. Той трябва да проучи външната форма, външния израз на тази сила; трябва да знае как се проявява тя. Например вие искате да се учите на търпение. Седнете пред огледалото, вземете една игла и я забийте в ръката си. Наблюдавайте колко време няма да мръдне нито един мускул на вашето

лице. Следете няма ли да ви потекат сълзи. Трябва да знаете, че физическите страдания са предговор, приготовление, за да издържите на душевните, на моралните страдания, които са по-тежки. Например тия от вас, които не могат да търпят, ще ги накарам да направят няколко екскурзии. Аз ще избира за тази цел дъждовни, ветровити дни и тогава ще ви накарам да направите тия екскурзии. Ще отидете на екскурзия и ще видите, че като се върнете, ще бъдете отлично разположени. Най-малко за една седмица няма да мислите да се карате с никого. Природата е майстор да трансформира енергиите в човека. Някой път например вятърът вее или от изток, или от запад, или от север, или от юг и ни донася дъждовните капки, които падат върху човека, внасят известни топлинни енергии в човека и по такъв начин обновяват организма му.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък. Известна част на нашето тяло гладува и вследствие на това се явява известно неразположение. Ние страдаме от душевен глад. Материални блага имаме, но душевно всинца страдаме. Казваме: „Няма нито един човек, който да ме разбира. Не съм намерил досега нито един истински брат. Самотен съм в света.“ Значи все липсва нещо на човека. Где ще намери това, което му липсва? – Той може да го намери само в Живата природа. Тя има всичко. Действително тия мисли не са нищо друго освен шишове, които аз познавам. Много добре съм запознат с тях. Някога при случай аз мога да ви покажа образи и форми на тия шишове. Те представляват цяла култура. Ще кажете: „Такъв е животът, съдба е това! Ще се примирим с необходимостта на нещата.“ – Не, тази философия неразрешава въпросите. Всичко, което намираме, че е лошо, че е неправилно, можем да го изправим. Ние трябва да знаем, че в настоящето се проявява Божият Промисъл, а в бъдещето имаме свобода да живеем според Божиите закони. За да подобрим сегашното си положение, ние трябва да съединим в едно и трите неща: необходимост, Свобода и Божествен Промисъл. Човек, който не разбира необходимостта, който не разбира Свободата и който не разбира Божествения Промисъл, всякога ще се намери в

едно противоречие. Освен тази никаква друга философия в живота ви не може да работи.

Да направим едно малко упражнение!

Ще ви дам предварително едно обяснение: ако поставите дланта на лявата си ръка върху дясната или обратно, какво ще почувствате? Една топлина. Защо? Защото се срещат две противоположни енергии. На горната страна на човешката ръка се набира положително електричество, затова тя е космата. Долната страна на ръката, дланта, е пасивна, на нея се набира отрицателно електричество. Сега допрете двете длани на ръцете си и наблюдавайте какво ще почувствате в себе си?

Цялата опасност за вас, съвременните ученици, седи в това, че колкото правила съм ви дал, вие не сте приложили даже една десета от тях. Казвате: „Тъй казва Учителя.“ Да, но никой от вас не е направил ни най-малкия опит. Като ви дам някое правило, вие започвате да го разправяте тук-там, но за себе си не го прилагате. Например турете двата си палеца върху брадата. Турете след това ноктите на двата си палеца под брадата и ще забележите, че имате в двата случая два противоположни резултата върху вашата воля. Туй, което можеш да направиш в дадения случай, не седи в самите палци, а зависи от силата, от енергията, която можеш да прекараш през своите палци. Ръката е проводник на сили. Доколкото можеш да прекараш, да проектираш през твоите палци известна сила към известна част на тялото си, дотолкова ще можеш да направиш едно упражнение. С туй упражнение може да не постигнеш целта, която гониш – нищо от това. Все пак обаче то ще е една придобивка за каляване на волята. Защо някога няма да постигнете резултат? Защото много от вас са нервни и тази нервност се проявява несъзнателно и пречи при упражнението. Например започвате да си мърдате единия крак, да се чешете, да се движите насам-нататък. Искате ли да направите някое упражнение, най-първо ще концентрирате ума си към всичките си органи, тъй че за 5 – 10 минути те да бъдат под контрола на вашето съзнание, на вашата воля. Около 5-10 минути няма да шавнете, ще

мислите само за себе си, ще бъдете силно съсредоточени. Ще дойде някой през това време, ще иска да ви изкара от това съсредоточаване, ще се опита да ви нервира, но вие ще си останете тих и спокоен, като че този човек не съществува. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Възможно е, има хора, които не се поддават на слабости. Вие ще се повдигнете по-горе от причините, които искат да ви извадят от нормалното ви състояние.

Да допуснем, че аз съм турил главата си във водата, правя някакво наблюдение, а някой в това време ме пита: „Какво има във водата, какво виждаш там?“ Питам: ако аз река да му отговоря, какво ще стане с мен? Нали тази вода ще нахлуе веднага в устата ми? Аз ще мълча и ще наблюдавам, няма да му се обаждам. Като си извадя главата извън водата, тогава ще му разправам. Докато си във водата, ще мълчиш, ще правиш наблюденията си, но щом излезеш, тогава ще отговаряш. Отговаряш ли, докато си във водата, това не е философия. В дадения случай не трябва да знаеш да говориш, но да мълчиш. Има случаи, когато може да говориш, но има случаи, когато трябва да мълчиш. Казваш: „Всякога мога да говоря.“ – Не, приятелю, има моменти, когато не трябва да кажеш нито дума. Ще мълчиш, ще правиш наблюдения само. Излезеш ли отгоре, над водата, тогава можеш да говориш. Ще ми възразите: „Ами ако този човек се разсърди, че не му отговаряме?“ Според мен в света съществува само един човек. Всичко друго е илюзия. Следователно, щом е тъй, аз ще кажа: в света съществува само един човек и зная, че от този човек зависи всичко. Тогава кой може да ви се сърди? В Бога има ли сръдня, я ми кажете? Казват, че Господ се сърди. Тъй са писали пророците, но аз питам: Бог сърди ли се? – Не, Бог никога не се сърди. Само ние, хората на Земята, се сърдим за нищо и никакво. Дойде някой твой приятел, каже ти: „Знаеш ли какво говори еди-кой си за теб?“ Казваш: „Не зная.“ – „Еди-кой си казва, че си говорил някои лоши работи по негов адрес.“ – „Не, не е вярно това.“ – „Тъй ли, чакай, аз ще му кажа!“ Разсърдят се двамата. Дойде друг и ти каже: „Знаеш ли, че къщата ти изгоря!“ – „Не, не е изгоряла.“ Всеки

ден хората ни лъжат, а ние им вярваме. Ти ще кажеш тъй: „Моята къща никога не изгаря. Моят брат никога не може да каже нещо лошо за мен.“ Приятел за приятел никога не може да каже лоша дума. Аз не зная нито едно изключение от това правило. Ако има само едно изключение, този човек не ти е приятел. Следователно в това отношение ти ще бъдеш спокоен.

Светът, в който живеем, е създаден заради нас. Ние живеем в най-добри условия. При сегашното си развитие при по-добри условия от тия не можем да бъдем: толкова сме могли да подобрим пътищата. Трябва да знаете, че при тези условия този живот, който прекарвате, е най-добрият. Сега някой от вас казва: „Еди-кой си не трябваше да ни казва така.“ Ами как? – „Трябваше другояче да ми каже.“ – Не, това са наши умувания, наши разсъждения. Той ти каза точно това, което трябваше. Вие се спъвате от тия неща, но за ученик, който разбира нещата, това е една положителна философия. Казвате: „Не трябва тъй да ни говори!“ Ами как? Ами аз как, по кой начин трябваше да ви говоря тази вечер? Вие казвате например: „Този човек трябваше да ни говори по-малко – колкото да ни обясни някои неща.“ Какво значи по-малко говорене? Може да говорим повече, може да говорим и по-малко.

Да допуснем, че имаме едно семе, попаднало на камениста почва. Колко ще израсне това семе нагоре? Малко ще израсте. Защо? – Няма условия. Следователно това семе говори малко. Допуснете сега другата възможност: това семенце е попаднало на богата почва. Какво ще стане с него? – То ще стане дълго, ще има дълга и широка реч. Значи многото говорене подразбира богата почва, благоприятни условия. Малкото говорене подразбира нямаване на условия. Тъй че да говорим много или малко – това не зависи от нас. Някой път говорим много, защото има условия; друг път говорим малко, защото няма условия. Някой път чувствата се проявяват повече, защото има условия, някой път не се проявяват, защото няма условия. Известни външни условия ограничават чувствата ни, ограничават волята ни,

ограничават ума ни. Ние не можем да мислим, каквото искаме, и да чувстваме, каквото искаме. Ще кажете: „Тогава где е свободата?“ Абсолютна свобода в света няма. Туй, което казват философите, че можем да мислим, както искаме, че можем да действаме, както искаме, че можем да чувстваме, както искаме, не е така. Ние се намираме в един свят, в който всичките неща са относителни. Мисълта е относителна, чувствата са относителни и волята е относителна. Например детето мисли тъй, както мислят майка му и баща му, с малко видоизменение. Като кого мисли малкото вълче? – То мисли като майка си, като баща си. Баща му може да е бил по-голям герой от него: може да е давил, да е ял повече овци от него, но и вълчето постъпва като баща си, макар и по-малко да се проявява в геройството си. Като кого мисли малкото агънце? – И то мисли като баща си и майка си. Като кого мисли малкото семенце? – Ако е ябълчно, ще мисли тъй, както е мислила ябълката. Следователно ние мислим това, което са мислили другите хора преди нас. Някой казва: „Аз мисля, идея имам!“ Я ми кажете една нова мисъл, една нова идея, каквато никой друг досега не е помислял? – Няма такива мисли. Това, което наричате нова мисъл, нова идея, ще видите, че и други са я мислили, само че у вас тя се явява с едно малко видоизменение. В сегашните условия, при които се намираме, всичко е относително. Нашите мисли, нашите чувства и нашата воля са относителни. Обаче ние се приготвяваме за един по-висш живот. Отиваме към реалното. И това приготвление именно е хубавото. Защо? Защото всички сега се приготвяват за един клас, дете темпераментите, умовете, сърцата и волята на всички ученици ще бъдат тъй хармонизирани, както са музикантите в един велик оркестър – там всеки музикант изпълнява вещо своята част. Капелмайсторът като даде такт, всички започват да свирят и се сливат в една обща хармония. А сега един свири по един начин, друг – по втори, трети – съвсем иначе: цяла неразбория се създава. Този капелмайстор трябва да чака няколко години, докато музикантите му се научат да

свирят хубаво. Не е лесно да се научат хората да мислят и постъпват идейно.

Когато дойде време да се образува един клас, в който да се учат хората, всякога ще има мъчнотии. Затуй аз зная, че всинца вие мислите умно, но ви казвам: за даден случай не изисквайте повече от това, което е възможно. Ще ви обясня какво нещо е възможност. Срещна един овчар, който има половин пита хляб. Най-голямата възможност в дадения случай е този овчар да ми даде половината от своята пита на мое разположение. Ако сме двама приятели и имаме един хляб, тогава на всеки един ще се падне по половина; ако сме четирима – по четвърт; ако сме осем души, ще ни се падне по една осминка. Следователно туй е, което ни се пада в дадения случай. Толкова ти се пада – за толкова ще претендираш. Условията обаче може всякога да се менят, няма да бъдат все едни и същи. Но в дадения случай, в дадения момент използвайте условията, каквито са, не роптайте против тях. След това моментът може да бъде по-богат. В Природата всякога има приливи и отливи. Ако в един момент има отлив, в друг момент ще има прилив. Т. е. ако в един момент условията са неблагоприятни, в друг момент ще бъдат благоприятни. Два еднакво благоприятни момента не следват един след друг. Това е закон. Два щастливи момента не може да следват един след друг. Това е пак закон. Следователно, ако имате едно хубаво разположение, трябва да знаете, че второто разположение, което ще дойде след него, ще бъде обратно на това, което сте имали. Това са закони. Вие не изисквайте да дойдат условията преждевременно. Вие казвате: „Аз искам да живея щастлив живот.“ Много искаш! Не, дойде ли благоприятният момент, кажи: „В този момент аз ще живея щастливо.“ Щастието е една секунда, кратковременно е. След него иде една секунда скръб. Мине скръбта, дойде щастието. Скръбта и щастието се редуват. Бъди доволен от туй, което иде!

Аз ще направя сега един опит. Ще ви предам мислено една мисъл, да видим колцина от вас може да я хванат. Следващата сряда ще видим колцина от вас са я възприели.

Тази мисъл, която ще ви предам, ще произведе във вас едно движение. Вие няма да знаете какво е това движение, но наблюдавайте идущата сряда дали това движение, което ще направите, съответства на мисълта. Вие може да направите много движения, но ще гледате дали ще направите туй движение, което съответства на тази мисъл. Туй е само един опит. Няма да се вменява за грях на този, който не е доловил мисълта. Ако доловите мисълта, ще бъдете по-близо до Божия закон. Туй е всичко. Сега вие си мислите: „Коя ли е мисълта?“ Тя е проектирана вече. После, ако ви намеря изправни, бих ви обяснил какво означава туй движение; ако не ви намеря изправни, няма да ви обяснявам това движение. Аз наричам туй движение едно от свещените движения. У човека има много движения, които са свещени. Тези движения човек проявява при особени случаи. Някой път човек направи някакво движение, с което причинява благоговение в другите хора. Тези движения са особени и се случват много рядко. Затова аз ги наричам свещени движения у човека. Някой казва на някого: „Този човек ми изпрати веднъж един ангелски поглед. Но един път беше това!“ Някой пък си помръдне само ръката. Но свещено движение е това! Грациозни движения има в човека, но те много рядко се случват. Те са най-хубавите, най-красивите неща, които оставят в нас дълбоки впечатления.

За следния път ще напишете на черната дъска едно мото, един лозунг и едно изречение, с което всички да сте съгласни. Ще си изберете един от учениците, който да напише хубаво, красиво това мото на дъската.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

*Двадесет и шеста лекция от Учителя
16 април 1924 г., София*

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Тайна молитва

Прочете се резюмето „Качествата на новия човек“.

На дъската е написано зададеното от миналия път мотото „Аз и Отец Ми едно сме“.

Всички съгласни ли сте с това мотото?

Сега бих ви запитал: по какво се отличава човешкият ум от ума на животните? При сегашното развитие на човека в човешкия ум едновременно има две движения. Първото движение е към материята. Такова движение има и у животните. Второто движение е противоположно на първото – то е движение нагоре. Туй движение много малко се забелязва у животните. За да се даде този горен подтик на ума, който назовават *човешки разум*, непременно трябва да се прояви съзнателното чувство в човека. Умът върви по права линия, а движението на сърцето е противоположно на движението на ума в човека. Когато сърцето се облагородява, носът на човека се разширява. Някой път носът надебелява, но ние не подразбираме туй под надебеляване – ние говорим за отверстията на носа. Важното е какви са ноздрите. Някой нос е дебел, но ноздрите му са много малки. При това някой нос може да е подут, но това още не говори за благородство на сърцето. Българите казват: „Надул му се носът.“ Тъй че, когато на един човек носът се надуе – разшири се или надебелява, това значи, че сърцето на този човек не действа правилно, хармонично. Колкото и да се старее човек да прикрие това, носът го издава. Това показва, че в Природата няма никаква лъжа. Всички хора, както и всички животни, от най-малките до най-големите, имат слабост да прикриват, да замаскират своите недостатъци и грешки. Вследствие на

тази им слабост у всички същества се забелязва лъжата. Това е най-старото изкуство, което са научили всичките животни – от най-малките до най-големите.

Сега аз ви говоря като на съзнателни души. Вие не можете даразберете тази дълбока философия, ако не може да нагодите правилно вашите отношения спрямо Божествените закони, т. е. да съзнаете, че вие сте пред лицето на едно Разумно същество, което следи постъпките ви и ги одобрява или не ги одобрява в даден случай. Туй Същество не следи само какво сте казали, но следи и какво мислите, какво чувствате. Това разумно същество следи всички ваши чувства и мисли, които вие проектирате в Чувствения и в Умствения свят. Този разумен свят не може да бъде индиферентен към онова, което вие проявявате. Вие ще кажете: „Ние сме свободни да вършим, каквото искаме.“ Аз бих ви навел много примери, от които да видите, че не сте свободни да вършите, каквото искате, но ще ви наведе сега само един пример. Ако вашето дете излезе на улицата и види една овца, умряла от 3 – 4 дена, вмирисала се, и то ви я донесе в стаята, какво ще му кажете. Туй дете може да каже на баща си и на майка си: „Донесох тази овца в стаята, защото имам право и аз да правя своите научни изследвания.“ Как ще погледнат родителите му на тази постъпка? Разбира се, че няма да бъдат доволни. Когато ние говорим за свобода, разбираме абсолютно разумен човешки живот. Само при Разумния живот може да се говори за Свобода. Всички разумни същества са свободни – никой не ги ограничава, никого не ограничават. За едно разумно същество е унизително да ограничи когото и да е. Всяко същество, което изгуби своята разумност, само по себе си се ограничава, и като не разбира законите, хвърля вината на другите хора. Казва, че те го ограничават. Ако вие се хвърлите от една висока скала и си навехнете крака, ще бъдете ли свободни да ходите? – Няма да можете. Кой е причината за това ви ограничение? – Вие сами. Вие сами сте се хвърлили отгоре и сте си навехнали крака. Следователно в Умствения свят човек сам може да навехне ума си. И сега, за да може умът ви да се развива правилно, трябва да имате Любов към

Бога. Има една любов, която хората проявяват към Бога, но тя ги затъпява. Тази любов е придружена със страх. От тази любов страда целият свят. Вие обичате едно същество, но същевременно искате да обсебите това същество, само вие да разполагате с него, затова се безпокоите да не ви го вземе някой. Някоя майка има дете: обича го, радва му се, но постоянно мисли за него, безпокои се да не му стане нещо – няма му доверие. Следователно и ние често придаваме такива слабости и на Бога. Когато направим някаква погрешка, ние мислим, че и Бог е като нас – веднага ще ни накаже. Затова усещаме едно угризение на съвестта и умът ни престава да работи ден, два, три, докато се премахне туй състояние. Премахне ли се, тогава добиваме спокойствие. За да може да се развива умът правилно, трябва да бъде спокоен. Мир трябва да има човек!

Следователно Бог, Който е толкова далече от нас, разбира тия закони. Той се е отдалечил, скрил се е далече от нас именно защото разбира законите – не иска да хвърли никаква сянка върху нас. Забележете: всякога, когато вършите добро или зло, мислите, че вие сте инициаторите на това, което вършите. Защо мислите така? Защото Бог се скрива така, че вие не Го чувствате никак. Тогава какво нещо е угризението на съвестта? Какво нещо е вътрешната радост, която се явява, като направим някое Добро? Щом направим една погрешка, Бог веднага се появява, проговори ни и скоро се скрива. Това е гласът на съвестта. Щом направим някое Добро, Бог веднага се появи като една светлинка и моментално изчезва. Някой ще каже, че му е проговорил някой ангел. Не, това е чисто Божественото влияние в човека, на което всички духове се подчиняват. Това е Бог, Който проговаря в душите на всички същества и моментално се оттегля. Когато Бог ви проговори, вие се радвате, чувствате една малка радост и мислите, че самата постъпка, която сте направили, ви радва. Не, Бог в дадения случай одобрява постъпката ви. За да може човешкият ум да израсне, непременно човек трябва да се развива нормално. Нормалното развитие седи в това, че неговите добри постъпки трябва да бъдат повече от неговите

погрешки. Ако направиш три погрешки през деня, трябва да направиш пет добрини. Тъй щото всякога да ви остава един малък излишък. Всеки ден човек трябва да свършва с плюс. Това трябва да ви бъде като правило в живота.

Вие сте написали изречението „Аз и Отец Ми едно сме.“ Какво разбирате от това? Аз желая да напишете нещо върху изречението „Аз и Отец Ми едно сме.“ Пишете обаче не това, какво са казали другите, но какво вие разбирате. Това ще бъде за вас една научна задача. Аз – това е животинското, това е ограниченият човек. *Отец* – това е Вечността, която е дала условия на Аз-а да се развива, да расте. Стремешът нагоре е Божествен процес. Такъв стремеж нагоре има във всички същества. Дори и най-малките същества разбират, че са нещо индивидуално, затова и те искат да живеят.

Сега, за да може да напишете нещо върху темата „Аз и Отец Ми едно сме“, прочетете какво са писали някои философи върху Аз-а и след това изложете вашето мнение върху зададената тема.

И тъй, човек при сегашните условия на живота трябва да има едновременно две посоки на движение в душата си: да върви по права линия, значи да има дълбочина, но да има и широчина в своите чувства. Какво образуват двете ноздри на човека? – Те образуват буквата *ф*. Разбира се, туй обяснение няма нищо общо със сегашния практически живот на хората. При сегашния практически живот колкото по-малко чувства имат хората, толкова по-лесно се справят с живота. Колкото повече чувства имат, толкова по-мъчно се справят. Знаете ли защо? Защото богатите хора, които имат повече средства, повече богатства, имат и повече затруднения, отколкото хора с малки средства, които живеят икономично и минават живота си по-добре. Тия хора, които имат изобилни чувства, са хора с голям замах, живеят нашироко, разпиляват всичкото си имане и към края на живота си започват да слизат надолу, да живеят в носа си и съжбяляват, че са живели за Бога. Познавах едно време един проповедник, човек с добре развито чело, богато надарен, но той живя богато, изпохарчи всичко и след това слезе да

живее в носа си и казваше: „Едно време, когато хората си уреждаха работите, аз пасях на патриката магарето.“ Започна след това търговия, но тя се забатачи и той разпиля всичкото си имане. От проповедник да станеш търговец – това значи да слизаш от горе на долу. Да се качваш от долу на горе разбирам, но да слизаш от горе на долу – това е всякога опасно. Проповедник, който става търговец, деградира; търговец, който става проповедник, се облагородява. Следователно вие имате в себе си две сили, с които трябва да работите: вашия ум и вашето сърце. Светлината всякога трябва да озарява ума ви, да бъде негова спътница, а пък топлината трябва да бъде спътница на вашето сърце – нищо повече. И тогава във вашия слънчев възел или в сърцето си всякога ще усещате една малка приятна топлинка. Никога не трябва да усещате студенина в сърцето си и тъмнина в ума си. Щом дойде мрак в ума ви и студенина в сърцето ви, раждат се най-противоречиви чувства, най-противоречиви мисли в живота.

Аз ви говорих вече за разумното сърце. Когато се намирате в туй велико противоречие на живота, а неизбежно ще се намерите в него, понеже живеете в тази гъста материя, тогава винаги ще се обръщате към вашето разумно сърце и ще разберете, че във вас е заложено нещо Добро. Туй Добро няма да го търсите отвън – то е вътре във вас. Отвън ще търсите само стимул. Основата, семената ще търсите вътре в себе си, затуй човек трябва да има вяра в своето разумно сърце и вяра в своя ум. Да добиете вяра в своя ум и вяра в своето сърце – това са задачи за всеки човек. Докато добием тази вяра, има други опасности, но ние трябва да изучаваме ума и сърцето си. Когато нашият ум говори криво по някой път, той предава отвън какво е чул, без да го провери. Ти ще подложиш всичко това на една критична преценка и тогава ще действаш. Този ум е като малките деца – той послъгва. Сърцето също обича да послъгва. За да разберете Истината, ще повикате сърцето и ума си, ще ги изслушате, ще сравните казаното от двете места и, след като имате общи доказателства, ще приемете фактите тъй, както ви се предават.

Сега в съвременната математика вие събирате например числата 2 и 3 и казвате: $2 + 3 = 5$. Можете ли да съберете числата 2 и 3? Числата 2 и 3 не може да ги съберете. Защо? – Числата – това са идеи. А вие не можете да събирате идеите. Ако съберете вашите кокошки в курника, това събиране ли е? Кокошката е една ваша идея. Тия кокошки могат да се събират и без вас. Често птичките, кокошките се събират сами на едно място. Ние казваме: „Събрахме нашите кокошки.“ Събирането е една случайност в света. Вие не може да събирате числата. Числата 2, 3 – това са факти, идеи. Вие като ги събирате, правите само един превод. Отде намерихте, че $2 + 3 = 5$? Може ли от 2 и 3 да произлезе 5? Вие ще ми възразите: „Как да не може?“ Аз имам 2 кокошки, купувам още 3, нали правят 5 кокошки. Всяка от тях ще снесе по едно яйце на ден, значи ще имам 5 яйца. Отде знаете това? Туй са само предположения.

Тогава какво трябва да разбираме под думата *събиране*? Под събиране вие разбирате да събереш пари в кесията си, да събереш хора на едно място, но можеш ли да събереш техните сърца и умове? Може ли да съберете два ума на едно място? Може ли да съберете две сърца на едно място? Може ли да съберете две души на едно място? Вие ще кажете: „Как не? Аз мога да ги събера. Например трима души и четирима души правят седем души.“ Тия хора, тия души, които вие мислите, че събирате, те представляват известна идея. В действителност можете ли да ги съберете? Хубаво, имате един книжен лев и един сребърен лев. Може ли да съберете тия левове? Наистина, предполага се, че книжният лев е равен на сребърния, но те са разнородни, а само еднородните неща се събират. Един златен лев плюс един златен лев правят два златни лева. Тогава ще ви задам, като на учени хора, следния въпрос, да видим как ще го обясните. Например:

$1 + 1 = 2$	Когато събираме единица с единица,
$1 \times 1 = 1$	получават се 2 единици. Когато пък умножаваме единица на единица, получава се пак
$2 + 2 = 4$	единица. Когато събираме две единици с две
$2 \times 2 = 4$	единици, получаваме четири единици. Когато

умножаваме две единици на две единици, получаваме четири единици. Как ще обясните сега защо във втория случай и при събирането, и при умножението на двете единици получаваме един и същи резултат? Числото 2 показва, че единицата се е намалила. Когато събирате единица с единица, тя се намалява. Когато пък умножавате единица с единица, тя си остава една и съща – нито се увеличава, нито се намалява. Значи при събирането единицата всякога се намалява. После имаме следния процес: $1 - 1 = 0$. Тук единицата иде в своето естествено състояние. Сега няма да се спирам да ви обяснявам тия неща, защото не искам да ви забърквам. Числото две по-голямо ли е от единицата? Числата, както се изучават при сегашните условия, нямат практическо приложение. Ако ви кажа, че две единици са по-малко от единицата, тогава ще ме питате: „Как, един грош по-голям ли е от два гроша?“ Тия неща, които ви казвам, са верни само при съзнателния живот, при онази висша математика. В обикновената математика работите са съвсем други.

Сега да попеем малко, за да променим мисълта, да изменим малко философските размишления! Вие трябва да мислите, трябва да се спрете върху мисълта защо във физическия свят единицата е по-малка от другите числа? Има ред формули, които трябва да приложим, за да докажем, че действително единицата във висшия свят е по-голяма от останалите числа. Това е цяла философия. За да ви докажа това, трябва да ви държа една цяла лекция. Не мислете, че сме разрешили въпроса, като чухте, че когато единицата се събира, се намалява. Това е твърдение, но то още не е доказано, а трябва да се докаже!

Пеенето обаче не върви. Да изпеем едно ново упражнение:
Светъл ден, Божи ден!

(Учителя свири, всички пеят.)

Светъл ден, светъл ден, ден, ден, ден.

Весел ден, весел ден, ден, ден, ден.

Божи ден, Божи ден, ден, ден, ден.

Какво липсва на това упражнение? То по смисъл е завършено, но по музика не е завършено.

Да изпеем сега друго упражнение: *Тъги, скърби.*

Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви (2).

Не се спъвай, всичко вдигай, слагай, право върви (2).

Върви, върви, върви, право върви (3).

Върви, върви, върви, право върви, върви, върви, право върви!

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТ

*Двадесет и седма лекция от Учителя
23 април 1924 г., София*

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТ

Тайна молитва

Прочете се темата „Аз и Отец Ми едно сме“.

Тема за следния път: „Службата на търпението и самообладанието.“

Сега ще ви запитам: кои са най-добрите и кои са най-лошите хора в света? – Най-лошите хора в света са тия, които нито Добро правят, нито зло правят. Добрите хора в света са тия, които и Добро правят, и зло правят. Значи има две категории хора.

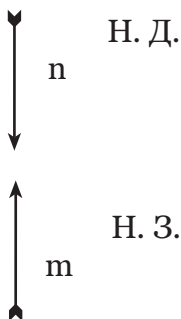
Първата категория:

А { $НД$ – не прави Добро;
 $НЗ$ – не прави зло.

Втората категория:

В { $ПД$ – прави Добро;
 $ПЗ$ – прави зло.

Тези, които не правят Добро, слизат от Бога и отиват към Земята. Законът е такъв: не могат да ги търпят горе. Тези пък, които не правят зло, отиват нагоре и се срещат с първите – имат противоположно движение с тях. Първите имат движението n , вторите – движението m .

Втората категория хора са тия, които правят Добро. Тяхното движение е нагоре, във възходяща степен. Те са добрите хора, които отиват към Бога. Тия пък, които правят зло, отиват към центъра на Земята. Тези две движения ще се срещнат. Едните ще минат през центъра на Земята, ще образуват един кръг и после ще се срещнат с тия, които правят Добро.

↑ П. Д. ↓

↕ П. З. ↕

Хората, които правят зло по необходимост, привидно са лоши. Но тия, които не правят зло и не правят Добро, са най-лошите хора. Сега някой казва: „Ако е така, да станем лоши.“ Добре, нямам нищо против, стани лош, но ще слизаш към центъра на Земята, към гъстата материя. Ти ще слизаш надолу, докато се засили земната температура толкова, че не можеш да издържиш повече. Тази горещина ще те застави да минеш нагоре, да излезеш от центъра на Земята и да се качиш нагоре, да минеш в противоположната страна. Движението на лошите хора е противоположно на движението на добрите хора ↕ – теченията са обратни. Следователно всякога, когато означавате лошия човек, изразявате движението му със следната формула: ↕

Формулата за изразяване на добрия човек е следната: ↕

Тия неща са само философски разсъждения, в които има ред противоречия. Ние ще оставим привидните противоречия. Противоречия съществуват в Природата, но не се старайте да примирите тия противоречия. Вие никога няма да ги примирите. Ако речете да примирите противоречията, вие ще изгубите смисъла на живота. ↕

Бог е създал най-противоречиви същества на Земята и те всички живеят, размножават се, изяждат се, взаимно се унищожават и пак се пази равновесие. Чудни са хората, като запитват: „Защо Бог, като е създал ангелите, е създал и такива хора?“ Хората мислят, че Господ ги е създал. Не ги е създал Господ – те сами се създадоха. Казва Господ: „Да стане това!“ – и то става. „Да стане онова!“ – и то става. Всичко, каквото е казал Господ, е станало.

И тъй, в Природата съществуват привидните противоречия. Тия противоречия са висши математически задачи. За глупавите хора съществува противоречие, съществува зло, но тия неща са висши задачи в света. Тия задачи по някой път се явяват в дома, по някой път се явяват в обществото, а по някой път се явяват и в самите нас – навсякъде може да се явят. Онзи, който не иска да разрешава правилно задачите си, в него се заражда мисълта да ги изличи от себе си, т. е. да се самоубие. Човек, който иска да се самоубие, изличава задачите от себе си, не иска да ги решава. Обаче и сто пъти да се самоубиваш, никога не можеш да заличиш задачите си. Пак ще те хванат тук, на Земята, и ще ти кажат: „Ще ги решаваш – нищо повече!“ Десет, сто, хиляди години ще те държат на Земята, но най-после ще решиш зададените задачи. Може да си послужиш с всички философски теории, може да си послужиш с всички противоречиви възгледи, но в края на краищата пак ще трябва да решиш задачите си. Такъв е законът на великото Божествено училище.

Вие, като ученици, трябва да разбирате този велик, безпощаден закон в света. Той не е монархически закон, но е закон на Абсолютна Справедливост. Ако мислите по този начин, ако вярвате в този закон, ще получите едно облекчение в себе си. В света съществуват две противоречиви мнения: или че Бог е Абсолютна Правда, или че не е. Ако допуснете, че Бог е Абсолютна Правда, че Бог е безграничен, всемъдър, всемоушен, че всичко, което е създал в света, го е предвидил предварително, че няма никакви случайности в света, вие сте на правата страна. Бог е взел всичко предвид, направил е подробно своите изчисления. На много от висшите, от интелигентните същества Бог е дал ред задачи да направят подробни изчисления, та по този начин да вземат и те участие в създаването на света. Най-после Бог е дал ред задачи за разрешаване на човешките духове, които са въплътени тук, на Земята – изобщо на цялата човешка раса в нейната целокупност. Ние трябва да възприемем този закон, да го опитаме, и ще получим облекчение, ще разберем защо Господ е направил света така, а не иначе. И тогава,

преди да питаш защо Господ е направил така света, аз ще те питам: защо колиш и ядеш тази кокошка? Отговаряш: „Така е наредил Господ.“ Добре, ако е така, защо овцата не яде кокошката? Ако е право това, че е наредено от Бога да ядеш кокошката, защо твоят брат не може да яде кокошка? Защо овцата не може да яде кокошка? Как тъй Бог е създал едного да яде кокошка, а другото – да яде трева? Не, отговорът на този въпрос не е правилен. Бог е предвидил всичко до най-малки подробности. Като възприемем закона на Абсолютната Божествена справедливост и разумност, ще оставим противоречията да си съществуват – те са необходими. Те са били една необходимост в нашето минало; те са една необходимост и за нашето настояще, и за нашето бъдеще. Те са явления, които ни подтикват към свобода и за в бъдеще.

Изобщо противоречията, които съществуват в света, са потребни.

Сега тия мисли, тия явления на противоречия смущават и стари, и млади. Имате брат, който се проявява по особен начин, и вие казвате: „Защо трябва да има тази черта?“ Не питайте защо той има тази черта в характера си. Остави го свободен, не се занимавай с него! Казваш: „Ама аз искам той да бъде свършен!“ Не се занимавай с неговото свършенство! Това не е твоя работа. Не се занимавай със свършенството на другите хора! Всеки лично трябва да се занимава със своето свършенство.

Единственото нещо, което нам е позволено да дадем разумно на другите хора, то е едно малко щастие. Гледате, че някое дете плаче. Вие изваждате от джоба си една ябълка и му я давате. В продължение на 5 – 10 минути то престава да плаче. Ето с колко малко нещо може да доставите една радост. Както виждате, за човека е достатъчно пет минути щастие. Знаете ли колко струва щастиято на човека? – Струва милиони левове. Но вие скоро разваляте вашето щастие. След като ви направят за пет минути щастливи, започвате да мислите за бъдещето си и разваляте вашето щастие. Пет минути щастие ви е достатъчно. Потърсиш ли повече щастие, ще изгубиш и малкото.

Следователно вие в Школата не може да имате успех без правилно разбиране, без правилна философия. Няма ли тия неща, вие всякога ще се ожесточите. Като не разбирате нещата, постоянно ще питате: „Защо Учителя ни говори така? Защо си мръдна ръката? Защо спрямо еди-кого си има такава обхода, а спрямо мен – друга?“

Чудни сте! Ами как трябва да ви говоря най-после? Казвам ли ви как трябва вие да ми говорите? Като дойде някой от вас при мене, казвам ли му: чакай, няма да си мърдаш устата, няма да я отваряш, очите си няма да отваряш и т. н. Не, оставям този човек свободно да си се проявява. Нека свободно, както иска, си отваря и затваря устата. Нека си каже защо е дошъл, а по какъв начин ще каже, то е негова работа. Нас ни занимава само това, какво ще каже. Той носи едно писмо от баща ви. Ще го повикаме на трапезата, ще го запитахме как са нашите и ще го изпратим. Най-после ние още нямаме една установена форма – да знаем кой е правилният начин да говорим: как трябва да държим очите си, устата си и т. н. Кой от вас знае правилните действия при говоренето?

Сега например аз държа ръката в джоба си. Ще ви кажа защо я държа в джоба си. Отишъл съм в дюкяна и съм купил нещо. Значи бъркам сега в джоба си, за да ви дам нещо. Изобщо бащата държи ръката си в джоба, когато е купил или смокини, или друго нещо, и го вади оттам. Това обаче не е истинското обяснение на въпроса. Аз мога да туря ръката си в джоба и случайно. Истинската причина за това нещо е скрита дълбоко в човека. Някой пък туря ръката си отзад на гърба. Друг движи или само лявата си ръка, или и двете си ръце нагоре в знак на очакване и казва: „Тази работа няма ли да се свърши!“ После сваля ръцете си долу и казва: „Изгубихме работата. Ами сега?“ Той туря ръката на челото си, започва да мисли. След това си туря ръката на гърба, казва: „Тази работа може да стане“ – кураж си дава. Турянето на ръката на гърба – това е скритост, подъл начин на пристъпване. Онзи, който иска да те прободe с нож, скрива ножа зад гърба си и ти казва: „Добре дошъл!“ И тъй, както не очакваш, мушне

те изведнъж с ножа си. Този, който държи ръката си отзад, има нещо скрито. Един оратор, който държи ръката си отзад, на гърба си, пък крие някаква мисъл. Ако речем да обясним всичките движения на хората, ще си изпокъсате космите на главата от ужас. Ако се изтълкува всяко ваше движение, не ще може да си намерите място. Невежество, тъмнина трябва да има! Невежеството е благословение за сегашното човечество. Някой път тия движения в нас са неволни – те са изостанали навици от нашето минало. Някой път например ти се разгневиш, вдигнеш ръка, започнеш да удриш наляво, надясно. Защо? – По стар навик. Всяко движение има свой вътрешен смисъл.

И тъй, туй, което на първо място разделя хората в света – това са техните материални отношения, които сега съществуват. По никой начин обаче не се старайте да задоволите който и да е човек, нито пък себе си! Старайте се да дадете на човека само за пет минути едно веселие, едно щастие. Виждате нещастен един човек, оплаква се, казва: „Да имам един декар земя, ще бъда щастлив.“ Дадеш му един декар земя. Щастлив ли е? Не, сега казва: „Да имам два, три, четири, пет декара – разбирам.“ Дай му и цялата Земя, пак един ден ще бъде нещастен. Тогава той ще започне да мисли за Месечината – как да отиде на нея. Като не може да отиде на Месечината, ще бъде недоволен, че не може да я завладее. Щом тази празнина, която съществува в нас, не може да се запълни от Земята, то даже да турим в нея и Месечината, и Слънцето, и цялата Слънчева система, тя пак няма да се запълни. Единственото нещо, което може да запълни празнината от човешкото недоволство, е само Божествената светлина. Тя, като блесне, изведнъж изпълва всичко. Изведнъж блесва, но и изведнъж изчезва. Направиш ли някаква погрешка, тази светлина веднага се вдига и в теб настанва пак празнота – чувстваш, че всичко в теб е празно. Изгубиш ли Любовта, нямаш Светлина, нямаш сила и казваш: „Едно време можех да мисля, но сега съм станал идиот, остарял съм.“ – Не, не си остарял, но ти искаш по един физически начин да запълниш тази празнота в живота

си, тръгнал си по крив път. Не можеш да заставиш никого да те люби. Любовта е една велика сила в живота, която не се подчинява на никакъв закон. Това трябва да го знаете! Бог следователно не се подчинява на никакъв закон. Ти не можеш да искаш Любов. Не търсете Любов. Който търси Любов, той я изгубва. Светлината можеш ли да я търсиш? – И Светлината не можеш да търсиш. Любовта ще те търси. Светлината ще те търси, а ти ще бъдеш готов да ги възприемеш. В това е смисълът. Всички вие, които търсите Любовта, не можете да я намерите; всички вие, които търсите Светлината, не можете да я намерите. Но при всички ония от вас, които са готови да излязат вън от къщи, като изгрее Слънцето – светлината и топлината му сами ще дойдат при вас. Любовта сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готово сърце да я приемеш. Светлината сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готов ум да я приемеш. Тъй седи великата Истина!

И вие, като ученици, ще знаете, че същото нещо е и със знанието. Вие търсите Знание. Някой казва: „Аз търся знание.“ Там е погрешката ви. Не търсете Знанието. Вие никога няма да го намерите. Бъдете готови обаче да възприемете Знанието. Знанието вие няма да го създадете – всеки само ще го възприеме. То е създадено отдавна. През него са минали ангелите, то ни е останало в наследство от тях. По-висши същества от нас са го създали. На които е речникът, те ще ви пратят Знанието, те ще ви научат на всичко, а вие само бъдете готови да го възприемете. Туй, което вие мислите за ново, което сега измисляте, откривате – за тях то е старо, за тях е играчка. Когато хората на Земята направят някое велико откритие, когато някой учен създаде някоя нова теория или открие нещо, това в ангелския свят е остаряло, там никой вече не говори за това велико откритие. Те казват: „Не е голяма философия това откритие!“ За самите ангели има смисъл това, което те сами откриват. Така седи въпросът.

И тъй, казах ви: Любовта не я търсете, а бъдете готови да я приемете – тя ще дойде при вас. Светлината, знанието

– също. Не ги търсете, те сами ще дойдат при вас. Това са положения, закони, при които вие трябва да пригответе вашия ум и вашето сърце, за да може разумно да се ползвате от тия закони. Същото се отнася и до писателската ви проява. Някой казва: „Аз искам да напиша една хубава статия.“ – Не се напругай! Ти сам няма да създадеш нищо. Мисълта сама ще дойде при тебе, а ти ще я възприемеш. Тя ще дойде като зрънце при тебе, а ти ще го поставиш в Земята, отдето след време ще изникне. Ще дойдат тия зрънца, ти не се безпокой! Не дойдат ли, ти и да копаяш, какво ще изникне? – Нищо няма да изникне, напразно ще копаяш.

Сега, като ви говоря върху този предмет, някои от вас казват: „Учителю, двайсет години вече откак работя в това направление, но от мен нищо няма да стане. Аз не станах подобър човек.“ – Ти няма да бъдеш никога добър. Добрината е плод на Божествената Любов. Следователно, ако си възприел Божествената Любов, Добрината ще дойде. Щом нямаш Добрината, значи не си възприел Любовта и пътят, по който си тръгнал, е лош. Цели двайсет години си вървял по този път и не си възприел Любовта. „Какво да правя тогава?“ Казвам ти: бъди готов да възприемеш Любовта и след пет минути ще станеш добър – след пет минути ще имаш плод и с това ще се свърши всичката философия.

Днес ви говоря върху този закон, но вие, като отидете в дома си, ще започнете пак по старому: ще вземете някой стих от Евангелието, ще го разтълкувате по своему и ще заличите това, което чухте тук. Вие ще постъпите също както онзи поет, който се възхитил от Природата, от едно нейно кътче, и написал: „Прекрасни, величествени канари!“ Аз казвам: от човешко гледище те могат да бъдат прекрасни, но не и от Божествено гледище.

Всичко това, което срещате в живота, в Природата, е необходимо за вас, за да се възстанови помежду ви хармонията. Противоречията вие няма да разрешавате. Даже няма да се стараете да си въздействате един на друг, защото, щом въздействаш комуто и да е, и на теб ще въздействат. И всеки, който се е опитал да изправи някой лош човек, сам е станал

лош. Законът е такъв. Ще ви приведа примера с точилото и ножа. Точилото, на което острят ножовете, печели ли нещо? Ножът, който се остри на точилото, печели ли нещо? Не, нито точилото печели, нито ножът печели. И който точи, и когото точат – все губят. Да точиш и да те точат, това не е добрина. В това няма никаква философия. Да бъдеш острило за ножовете, в това няма никаква добрина. Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Това значи: „Аз съм точило и, който дойде при мене, ще го наточа, за да стане по-остър. Точиш ли, не си от големите философи. И този, който точи, и тогова, когото точат, дават оръжие в ръцете на лошите хора, заставят ги да правят престъпление. Но някой път, като седя в събранието, наблюдавам какво става между вас. Гледам – двамина от вас говорят върху нещо, а друг се концентрирал, мисли за Бога. Виждам как дяволът се разхожда помежду вас и казва: „Слушай, ти размишляваш за Бога, а тия двамата те смущават. Я ги бутни, посмушкай ги малко!“ Ти се обърнеш към тях, смушкаш ги. Дяволът сега казва на тях: „Как се оставяте да ви мушка този! Вие сте хора свободни, я му кажете, какво право има той да ви заповядва!“ И тия двамата се нахвърлят върху него. Става пререкание между всички. Едните говорят и другите говорят, но до никакво заключение не се дохожда. В тия спорове няма никаква философия. Ти трябва да оставиш тия двамата – нека си говорят зад гърба ти. Ти си свърши работата – и нищо повече. Тази е правилната философия за ученика. Аз не говоря за света, аз говоря за разумните хора.

Така трябва да постъпваме всички – по един разумен начин. Аз не съм намерил по-правилен път от този, за който ви говоря. Аз съм го опитал и съм получил добри резултати. Вие можете да постъпите и по друг начин, но резултатът ще бъде, какъвто е резултатът от точилото и ножа. Резултатите, които ние имаме, трябва да бъдат като резултата от посятото зрънце – то трябва да изникне, да цъфне и да даде плод. При този резултат, при този закон последствията са следните: растението пораста, но почвата обеднява. След това пък става друга компенсация: това дърво наесен хвърля листата си, които изгниват, и по този начин наторява земята.

Тя поглъща тия сокове, обогатява се и казва на дървото: „Идущата година ще ти пратя нов кредит.“ Дървото ѝ отговаря: „Благодаря ти, аз ще си свърша работата и след това ще ти върна всичкия кредит назад.“ Значи навсякъде в Природата съществува законът на компенсацията, на вземане и даване. Това е правилният път. Следователно ние може да имаме отношението на точилото и ножа, но туй не разрешава въпросите. Светът има тия отношения, по този начин се управлява той. Целият свят се управлява с ножа и точилото. Всички вие сте живели само с ножа и точилото. Този метод си отживя времето. Вторият метод, който трябва сега да приложите, е методът на растението и почвата. Третият метод е методът на животните. И най-последно – четвъртият метод е методът на човека.

Аз ще се спра на първите два метода, тях ще обясня, засега те са важни. Вторите два метода ще оставя. Ясно е сега, че и ножът губи, и точилото губи. При втория метод, при метода на дървото и почвата, отношенията са други. Дървото, което трябва да расте, да се развива в своя обем, най-напред взема. След това връща непотребното обратно на земята, за да не губи тя. А тъй, на пръв поглед, тия отношения не се забелязват. От Божествено гледище приятно е да гледа човек на противоречията в живота. Да кажем, че двама братя са глухи и си приказват високо. Някой друг ги слуша и се пита: „Защо толкова викат тия хора?“ Те говорят високо, защото са глухи. Необходимо е за тях да говорят високо.

Да допуснем сега, че двамата братя дойдат вкъщи и продължават да говорят високо. Кой е правилният начин да се отнесете с тях: да ги изпъдите на улицата или вие да излезете на улицата, а тях да ги оставите вкъщи да се разправят. Първият начин – да ги изпъдите, е методът на точилото и ножа. Вие ще се освободите от тях, но те ще се наточат насреща ви и ще кажат: „Безобразник, изпъди ни от къщи.“ Ако постъпите по втория начин, ще кажете: „Братя, бъдете спокойни, разговаряйте се, аз ще изляза вън, имам работа, скоро ще се върна, а през това време вие можете да си берете ябълки, докато свършите разговора

си.“ Този е методът на растенето и почвата. Този метод е практичен, но мъчен за приложение. Теоретически е тъй, но има вътрешно приложение, което не мога да изнеса, защото ще се злоупотреби с него. В действителния живот не е лесна работа да се разправяш с хората. Има един момент, когато човек е поставен почти на върха на някое острило, дето няма никакво измерване, и ако съзнанието му не е будно, той всеки момент може да падне долу, всякога може да изгуби равновесие. И тогава казва: „Аз съзнавам, че съм направил погрешка, паднал съм.“ След като падне, започва да философства: „Не направих добре.“ Работата е в това време, за дадения момент, съзнанието ви да е будно. Будно ли е съзнанието ви, ще употребите втория метод.

Най-първо съзнанието ви трябва да бъде всякога будно, за да може да се справите с всяка слабост, която ще се яви у вас и която ще ви хвърли в погрешка. В човека има много слабости. Предизвикването на известна слабост у вас иде отвън. Например вие вървите по улицата, решавате нещо, и току изведнъж някой ви спира. Вие веднага се възбуждате. Това показва, че съзнанието ви не е будно. Да кажем, че вие сте проповедник, отивате някъде да проповядвате, но изведнъж ви спира някой и вие се разгневявате, скарате се с този човек. Вие продължавате по-нататък пътя си, но вече нямате вдъхновение, изгубили сте Любовта. Не, будно съзнание трябва да имате всинца. Ако съзнанието ви не е будно, всяка друга философия е излишна. Аз мога да ви представя ред автори, които са препоръчвали разни методи за самообладание, но тия методи не са дали нищо досега. Защо? Защото у хората днес липсва Любовта. Вземете например въпроса за вегетарианството. Има философи, които цели петнайсет години наред са били вегетарианци и след петнайсет години прояждат месо, като опровергават пораншните си убеждения. Защо? Защото съзнанието у тях не е будно. Те нямат Любов. Следователно човек всякога може да стане вегетарианец и отново да стане месоядец. Кога? – Щом изгуби съзнанието си. Това е движение. Всички хора, които ядат месо, се стремят към центъра на Земята. Такова е движението

им. Те не могат да бъдат вегетарианци. Всеки, който се стреми към Слънцето, той е плодоядец или вегетарианец. Месоядец си, но искаш да станеш вегетарианец. Измени стремлението си към Слънцето и ще станеш вегетарианец. Измениш ли отново стремлението си към центъра на Земята, ще станеш месоядец. Тия две посоки определят каква ще бъде храната ви. Същият закон се отнася и до растенията, и до птиците. Има и растения, и птици месоядци. Аз разрешавам въпроса принципиално. Не можеш да бъдеш вегетарианец, докато не измениш посоката на движението си към Слънцето. Към Слънцето ще се стремиш, към ангелите, към Бога. От там ще възприемаш идеите си. Те ще събудят съзнанието ти. Като възлюбиш Бога, ще възлюбиш и всички обкръжаващи те същества – от най-малките до най-големите. И тогава у тебе няма да има желание да ядеш месо. Свържеш ли се с Бога, ще възлюбиш всички същества, ще искаш да им правиш Добро. Принципиално тъй съм определил аз кои хора са месоядци, и кои – плодоядци. Всички месоядци отиват към центъра на Земята, имат стремеж надолу: някои повече, някои по-малко. Такъв човек може да ви говори за идеи, за Бога, но това за него са второстепенни работи. Неговият вътрешен стремеж е към центъра на Земята. У този човек съзнанието не е будно. Той е в постоянна борба със себе си. Има месоядци, които за в бъдеще ще станат вегетарианци, има и вегетарианци, които за в бъдеще ще станат месоядци. Било е време в културата на човечеството, когато децата изяждали родителите си. Това било привилегия за тях. Те не чакали да умрат родителите им от собствената си смърт, но като наближавала смъртта им, давали голямо угощение, на което опичали родителите си и ги изяждали. Че това е било така, се потвърждава от факта, дето често в днешно време майката казва на децата си: „Изядохте ме!“ Бащата също им казва: „Изядохте ме!“ Отде са останали тия изрази? Майката и бащата не могат да изкажат тия думи, ако не са ядени някога от децата си. Това е факт! Това са изостанали неща от архивите на миналото. И какво очаквате от едно човечество, бащите и майките на което са били изяджани от своите синове и дъщери? Колко

има да работи това човечество! Защо са яли родителите си? Защото са се стремили към центъра на Земята.

Тогава помнете следното нещо: не примирявайте противоречията в света! Знаете, че всичко в света работи за хармония с Доброто. Дръжте тази мисъл в себе си като ценно правило. Не се опитвайте да внесете тишина в морето. То няма да утихне. Попитайте морето защо шуми. То казва: „Моите деца, вълните, вдигат шум.“ Вълните пък казват: „Дядо ни, вятърът, е дошъл, та се радваме на живота.“ Хванали дядото, питат го: „Защо си вдигнал толкова шум?“ – „Пратиха ме да посетя децата, да ги видя.“ – „Кой те прати?“ – „Светлината и топлината ме пратиха.“ Кой е крив най-после, че морето вдига шум? Морето не е криво, вълните не са криви, вятърът също не е крив. Кой е крив тогава?

Да изпеем сега упражнението *Ходи, ходи...*

<i>Ходи, ходи, ходи,</i>	
<i>за водата ходи</i>	
<i>сутринната роса</i>	
<i>през речица бистра,</i>	
<i>по пътека чиста.</i>	
<i>За дома си носи</i>	} 2
<i>таз водица бистра,</i>	
<i>за цветенца мили,</i>	
<i>нейните дечица.</i>	

Думата *ходи* има смисъл – тя изразява движение. *За водата ходи сутринната роса* – това е ясна идея. Росата, като минава през небесното пространство, минава и през водицата.

Изпейте сега упражнението *Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви!* Това упражнение прилича повече на светска песен. Като изпеете тази песен, ще почувствате едно ободрение. Ако изпеете една свещена, духовна песен, ще почувствате тъга. Тогава коя песен е по-права: тази, която внася радост в душата на човека, или тази, която внася тъга? Всяка дума, която внася Божественото благо в душата на човека, тя е на мястото си. Същото се отнася и до песните.

Всяка песен, която внася известно Божествено благо в душата на човека, е на мястото си. Езикът изобщо трябва да бъде прост. Един ден всички езици ще се изгладят и няма да има свещен и обикновен език. Много свещени езици са измрели. Свещеният еврейски език, на който е писано Евангелието, е умрял, свещеният санскритски език е умрял. Всички свещени езици са измрели. Останали са живи само обикновените, простите езици.

Вие ще се стремите да бъдете свободни в душата си, да не се смущавате от нищо. Например, ако река да извадя едного от вас да напише едно предложение, което после другите да поправят, той ще се върне вкъщи разтревожен и цяла нощ няма да спи. Ще си каже: „Как тъй, мен да ме поправят?“ Чудни сте вие! Че езикът, на който говорите, не е така съвършен, има нужда от поправяне. Като дойдете в бъдещето, езикът ще бъде по-добър, но засега и такъв, какъвто е, той е добър. Езикът на българите е отличен засега. И езикът е претърпял известни промени. В някои отношения сегашният език е спечелил, а в някои отношения е изгубил, но загубата и печалбата се компенсират. За в бъдеще езикът ще претърпи още по-голяма промяна.

И тъй, ще се стремите да бъдете свободни от всякакви предубеждения, от всякакви предразсъдъци. Човек трябва спокойно да работи, за да придобие смирение. Той трябва спокойно да изслушва всичко. Докато не придобиете това спокойствие, не можете да влезете в Окултната школа. Без това спокойствие нямате достъп до тази Школа.

Когато употребявам думата *достъп*, къде е по-правилно да се тури ударението – на първата или на втората сричка? Има закони, които определят ударението на думите в езика. В думата *добро* например ударението пада на втория слог. Защо да не е на първия слог? По кой закон е турено там ударението? – Ударението е турено на втория слог, понеже думата *добро* означава плод. Две личности, две сили са определяли ударението на тази дума; едната от тях е била по-силна, следователно тя е поставила ударението на думата *добро* на втория слог. Ударението в този случай е женско.

Жената значи е определила ударението в думата *добро*. Ако турим ударението на първия слог, то е мъжко. Ще ви докажа това. У македонците главите са широки, у тях има разрушителна енергия. Когато енергията е разрушителна, ударението пада винаги върху първия слог. Когато енергията е мека, ударението пада върху последните слокове. Меките ударения падат или на втория, или на третия слог. Когато силата е дошла в жената, тя определя къде да бъде ударението на думите – в края ли, или в началото. Силните натури винаги си турят ударението на първия слог. Силният казва: „Аз!“ Онзи, който е скромен, казва меко: „Наша милост.“

Ако турите ударението на първия слог, имаме следното движение:

↑ Това движение показва, че се движите към две
↕ противоположни посоки – към центъра на Земята и
↕ към центъра на Слънцето. Единият отива към Небето, а
↓ другият – към посоката на Земята. Законът за поставяне на ударенията е чисто вътрешен, психологически. Когато ви говори някой човек, ще гледате как туря ударението. Ако той каже аз, ти ще употребиш някоя дума с ударение на втория слог и работата ще се уреди благополучно.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ

*Двадесет и осма лекция от Учителя
30 април 1924 г., София*

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Тайна молитва

Прочетоха се някои теми върху „Службата на търпението и самообладанието“.

Тема за следния път: „Как познах, че имам ум?“

Като пишете върху тази тема, няма да ми разправяте как са познали другите хора, че имат ум, но ще кажете вие как сте познали.

Ще ви дам и още една тема: „Защо човек е недоволен?“

Сега аз ще ви задам един въпрос и ще ви отговоря на него. Този въпрос е следният: защо хората не могат да се научат? Защо не се учат? Има нещо, което им пречатства. Например у всинца ви има желание да бъдете добри. В дъното на душата си всички искате да бъдете добри, но не успявате в това, защото мислите, че сте добри. И действително някога сте били добри, но сега не сте. Какво е Добро и зло, това трябва да се докаже. Доброто и злото не са неща, които могат да се виждат. Някой казва, че е добър. По какво се отличава добрият човек? Това трябва да се докаже научно.

В миналата си беседа ви говорих за добрите и лошите хора. Казвам: едните са добри, които правят добро, а вторите са добри, които правят зло. И едните, и другите са добри. Втората категория са лошите хора, които нито добро правят, нито зло правят. Законът е такъв. В първата категория е началото, когато казваме, че някой човек е и добър, и лош – това показва, че той започва да живее. Следователно човек, като започва да живее, едновременно става и добър, и лош. Тия две сили – зло и Добро – са творчески. Те вървят в две противоположни посоки. Вие може да ме запитате: „Защо човека, който прави и Добро, и зло, не го считат за

лош човек, а минава за добър?“ – Доброто и злото, това са известни принципи, необходими за създаване на известни форми. Без Добро и зло форма не може да се създаде. Корените на едно растение се създават от злото, а клоните се създават от Доброто. Значи едната сила работи в по-гъстата материя, а другата – в по-рядката. Ако тия две сили вървят по една крива линия, и то така, че всичката им енергия да се използва постепенно, то при това свое движение те ще се приближат, ще се срещнат, без да се произведе между тях някаква експлозия. От движението им се образува един кръг. Обаче ако човек е задържал в себе си тия сили, то щом те се срещнат, ще произведат експлозия. Следователно, като се срещнат добрият и лошият човек, те образуват взрив, защото са две положителни сили. Всеки човек, който не прави Добро, става лош човек; всеки човек, който не прави зло, става добър човек. Такъв е законът. Енергията може да се превръща. Този закон проверяваме в самата Природа. Сегашните растения са били някога минерали, които са живеели в почвата, не са имали клони. След време те са се поляризирали. Половината от тях са израсли и са дали клони, превърнали са се в растение, при което другата половина от тия кристали е останала в почвата във вид на корени. По-нататък, при по-благоприятни условия за развитие на това растение, колкото повече се е развивала неговата интелигентност, то е успяло да се превърне в животно, като е изваждало корените си навън от земята.

По същия закон всичките Велики Учители, които идват в света, всички религии, които съществуват – това са все школи, в които човек трябва да научи начина, онова истинско изкуство – как трябва да живее. За да живее човек правилно, трябва му наука. Не мислете, че е лесно да направите Добро. Това е цяло изкуство. Вие искате някой път да ме нагостите хубаво. Дойда във вашата къща, вие замесите тесто и го сложите пред мен в паницата и ми кажете: „Заповядайте, ние тъй сме навикнали да ядем тестото – сурово.“ Добре, дойда друг път в къщата ви и вие ми сложите печен хляб, а не суров, както по-рано. Питам: кое е по-разумно сега – сурово тесто

ли да ядем, или да го опечем? Кажете ми кой е начинът за ядене в Природата. Българите, когато хранят прасета или кучета, замесват им малко каша от брашно или трици – за тях много готвене не трябва. Кой е истинският начин за приготвяне на храната? – Всички трябва да се ползваме от методите на Природата.

Сега, разбира се, аз не говоря за тази Природа, в която ние сме оставили своите излишъци, не говоря за Природата, която е създадена от мъртвите тела на милиарди и милиарди същества, но говоря за онази жива, Божествена природа. Сегашната Природа е създадена от останките на миналите същества – върху тия мъртви тела растат сега крушите, ябълките и другите плодове. Следователно ние се храним само с мъртви същества. При такова положение може ли да бъдем безсмъртни? – Никога. След време, когато започнем да образуваме храната си от слънчевите лъчи, ще бъдем безсмъртни. Дотогава, докато изваждаме за храна сокове от Земята, ще умираме, смърт ще има за нас. Един ден ние ще имаме растения, които ще възприемат енергия направо от Слънцето. Хляба също ще приемаме направо от Слънцето. Само тогава ние ще имаме възможност да бъдем безсмъртни. И сега можем да бъдем безсмъртни, само че се изисква голямо усилие. Човек, след като е приел един обяд, трябва да знае методите, чрез които да превърне в тялото си различните енергии, които е получил от храната. За вас, които ме слушате тук – всичко това е недостъпно при сегашните условия за вашия ум. Каквото и да ви казвам, няма да го разберете, все ще си изгубя времето. Ще кажете: „Как е възможно човек да възприема храната си от Слънцето?“ Христос на едно място в Писанието казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате Живот в себе си.“ Той не казва: ако не ядете плодове – круши, ябълки и други, но казва: „Ако не ядете Моята плът и не пиете Моята кръв, нямате Живот в себе си.“ Следователно под *плът* и *кръв* Той подразбира Живота, който излиза от този Център. Ако от този Център не възприемате Живота, вие не можете да имате Вечния живот в себе си. По някой път тия центрове се

проектират. Например по някой път енергиите на Слънцето са негативни. Под думата *негативни* разбирам, че силите на Слънцето се стремят към центъра на Земята. В такъв случай умът на човека е във възходяща степен и тогава той твори Доброто. Обаче в някои хора полюсът е друг – умът им се стреми към центъра на Земята, а сърцето им се стреми към центъра на Слънцето – към Доброто. Ако се съберат двама души, на които сърцата се стремят към центъра на Земята, а умовете им се стремят към центъра на Слънцето, те няма да направят нищо. В тях и злото ще се усили, и Доброто ще се усили. Сърцето всякога е по-силно от ума. Ако искате да имате приятел, трябва да изберете човек, на когото силите на сърцето са насочени към центъра на Слънцето. Ако усещате, че вашите сили на сърцето са насочени към центъра на Земята, търсете приятел, на когото силите на сърцето са насочени към центъра на Слънцето. Човекът има два центъра – например центровете *А* и *В*. Да кажем, че на центъра *А* влияе Земята, а на центъра *В* – Слънцето. Когато се движим към *А*, т. е. към центъра на Земята, ние тогава сме по-активни; когато се движим към центъра на Слънцето, ние сме по-пасивни. Следователно дотогава, докато се движите в посока *А*, към Земята, ще знаете, че ще бъдете по-активни към злото, т. е. възможностите да направите зло са по-големи, отколкото възможностите да направите Добро. Когато се движите към центъра на Слънцето или когато се стремите към Бога, възможностите за правене на Добро са повече, отколкото възможностите за правене на зло.

Бог е Великият Център, към Когото трябва да се стремим. Светът всякога показва центъра на Земята. Следователно от желанието, което имате в даден момент, се определя и посоката на движението ви: към центъра на Земята ли се движите, или към центъра на Слънцето. Човек, който иска да има къщи, ниви и много други богатства, той не може да бъде добър. Знаете ли защо не може да бъде добър човек? Той ще си направи една-две къщи, ще тури в тях кираджии и ще се кара всеки ден с тях, че наема не му плащали, че развалили това-онова. Или ще има няколко декара земя, ще пазари хора

да я обработват, но те ще гледат да го използват, а с това ще го предизвикат да се сърди, да се кара. После гледаш – друго някое желание се явило. Това е много естествено! Някои от вас ще ми възразят: „Как, не трябвали да имаме къщи, ниви?“ Дали трябва да имаме къщи, ниви, или да нямаме – това е друг въпрос. Кой от вас е без къща? Аз бих желал да видя някой от вас без къща. Ще кажете: „Ние искаме направена къща.“ Вие не говорите Истината! Кой от вас няма тяло? Ако нямахте къща, нямаше да бъдете тук, на Земята. Всеки си има по една къщица. Аз ги виждам. Едни къщи са по-малки, други – по-големи, едни прозорци и врати са по-големи, други – по-малки; различни входи за гости си имат. Ще дойде ден, когато от този материал, от който хората днес могат да направят само едно село, ще направят сто такива села. Днес обаче хората, поради това, че нямат техника, нямат умение, разпиляват материалите. Тук се проявява глупостта на човешкия ум. Глупавият човек върши много глупости.

След всичко това, от научно гледище, как трябва да разсъждаваме върху тия въпроси? Някои казват: „Ние не трябва да мислим за утрешния ден, но за днешния само.“ Какво означава това да мислиш за днешния ден? – Днешният ден показва целокупността, която е у човека. Днешният ден показва, че най-първо трябва да се добие един талант, който да владее времето и пространството. Мислите ли, че един знаменитцигуларможедамислизасвоятапрехранатъй, както вас. Той взема цигулката си, весел е човекът, посвири два-три часа и току-виж – изкарал прехраната си за една година. Вие работите цяла година по шест до осем часа дневно и едва се прехранвате. Друг някой е знаменит хирург. Направи една операция, вземе най-малко 50 – 60 000 лева за нея и си изкара прехраната за една цяла година. Вие, които нямаме нито едно от тия изкуства, казвате: „Господ е определил за нас да се трудим, да се мъчим и така да изкарваме прехраната си.“ Где е писано, че ние трябва да се трудим? След като създаде Бог първия човек, постави го в Рая и му каза: „Ти ще живееш тук като царски син. Ще наглеждаш всички дървета и цветя в градината, ще се радваш на всичко хубаво тук.“ Но Адам

престъпи великия Божи закон, съгреши пред Него и Бог го изпъди от Рая, като му каза: „Отсега нататък с труд и пот на челото си ще си изкарваш прехраната – много ще ореш и копаеш земята, но малко приход ще ти дава тя.“ Така че, щом престъпиш великия Божи закон, много ще работиш, малко ще придобиваш. От това изваждам едно правило. Когато някои ме питат: „Трябва ли да ни лекува лекар?“, аз отговарям: ако сте грешни, лекари ще ви лекуват. Грешния човек лекар го лекува, праведния – Светлината. Следователно всеки, който се лекува от лекар, е грешен човек – нищо повече! Това е факт! Всички ония, които са престъпили великия Божи закон, са пострадали. Защо? – Злото е в услугата, която вие правите. Когато дяволът извел Христа на покрива на храма, какво Му казал? – „Хвърли се отгоре, ще Ти дам всичките царства тук, на Земята.“ Христос противопоставил ли се е на дявола? Той му казал: „Махни се, сатана, оттук!“ Христос не се уплаши. Той не се даде в услуга на дявола, защото знаеше, че злото, като сила извън нас, не цапа човека. Когато злото се възприеме вътре в човека, тогава е опасно. Но дяволът казал на Христа: „Хвърли се долу, нали Писанието казва, че Господ ще прати ангели да Те поемат на ръце!“ Христос му отговорил: „Понеже съм се научил да вървя все нагоре, не искам да слизам към Земята.“ Когато и на теб някой ти каже: „Ти се посвети вече, я се хвърли от тази височина!“, ти ще му отговориш: „Аз съм се научил да се качвам нагоре, не слизам долу.“ Това ще имате като правило: няма да слизате долу по волята на света!

Изобщо, в чисто морално отношение се зараждат противоречиви въпроси. В даден случай те могат да бъдат верни, в даден случай могат да не бъдат верни. Тия условия, които сега имате, са благоприятни за вашето развитие. Втори път те няма да се повторят, защото два еднакви момента в Природата не съвпадат. Този, който изостане веднъж от пътя на своето развитие, пак ще влезе в Царството Божие, но знаете ли как? Апостол Павел казва: „Като главня в огън.“ Това значи, че всичко ще бъде изгубено, ще се превърнем на главня в огън. Който върви правилно по пътя си, ще бъде

като злато, което излиза от огъня – такова богатство ще представлява той. Вие трябва да се стремите да използвате енергията, която се накопява във вашия организъм, за ваше добро. Трябва да знаете, че около вас има отрицателни сили, на чието влияние може да се поддадете и да пострадате. Идете при някой болен, който е силно концентрирал мисълта си върху болестта, че гърдите го болят: ще забележите, че ако сте слаба натура, тази силна мисъл на болния ще ви се натрапи и след малко ще усетите, че и вас ви болят гърдите. За да се освободите от това чуждо влияние, вие ще си кажете: „Не, туй е болестта на болния, едно отражение от неговата мисъл.“ Мнозина от вас страдат по отражение. Срещнете се с някой човек, който скърби. Постоите малко при него и се отдалечавате вече скърбен, тъжен. Ако той скърби и не може да се повдигне, ако заедно с него и вие скърбите и не можете да се повдигнете, какво печели той, какво печелите и вие? – Нищо. Напротив, скръбта се увеличава. Това значи $1 + 1 = 2$, т. е. един грош плюс един грош, стават два гроша – значи скръбта се увеличава. Този брат, който усеща голямата скръб в сърцето си, трябва да направи една изповед пред тебе. Изповедта е хирургическа операция, разрязване на този цирей, който предизвиква скръбта. Някой казва: „Трябва да се изповядаш!“ Защо? – За да се направи една хирургическа операция, да се пререже нагноясалия цирей. Някои казват: „Ама аз не искам да се изповядвам.“ – Ще се изповядаш и отгатык ще минеш. Дойде докторът, вземе ножа и реже. Ти плачеш, викаш – той си продължава работата. Като се яви някой духовен цирей, същата хирургическа операция трябва да се направи и тук.

Мнозина от вас страдате по единствената причина, че криете циреите си. Не, циреят е един вътрешен недъг, който трябва да излезе навън и да се пререже. Онези от вас, които искат за в бъдеще да се повдигнат, да станат поети, музиканти, художници или каквото и да е друго, не трябва да имат циреи. Отрицателните качества в света не правят човека положителен. Туй трябва да го знаете. Много нещо може да внесете в характера на един човек с отрицателни качества,

но да внесете в него един талант – това е невъзможно. Следователно вие ще се стремите да превръщате енергията, да я трансформирате. Как? – Ще намерите един ваш приятел, сърцето на когото се движи в противоположна посока на вашата. Той ще ви подежда. Тогава между сърцето на един лош човек и сърцето на един добър човек има допирни точки, както между корените и клоните на растенията, вследствие на което става и растенето. Тъй щото лошите и добрите хора всякога се допират. Вие може да живеете с най-лошия човек, стига вие да сте добър. Вие ще бъдете едно допълнение за него. Много от учениците са дошли до една фаза, дето, стълкновят ли се с този закон, те се спъват. Защо? Защото в ученичеството те се срещат с разни електрични и магнетични течения. Мимоходом ще ви припомним във връзка с това един закон от физиката, според който всеки лъч, който пада от по-рядка в по-гъста среда, се пречупва. Това пречупване става вследствие на различно гъстите вълни, които изпълват цялото пространство и се движат из него. За нашето око изглежда, че тия лъчи се пречупват, но всъщност те само се отклоняват от пътя си. В Природата няма пречупване на лъчите, има само изкривяване, отклоняване. Криви линии обаче съществуват в Природата. Когато има криви линии, тогава казваме, че е станало малко пречупване, или по-право – отклонение. Гъстата среда, която се движи в нас, произвежда тия пречупвания. Всичко в света се движи. Туй движение, което отклонява нашата мисъл, създава едно грубо пречупване. Този прелом показва, че е имало силно движение, което отклонява от правия път както нашия ум, така и нашето сърце. Следователно какво трябва да правим в такъв случай? – Да се повдигнем по мисъл и по чувства към Бога, защото не само едно течение ще ни срещне – много течения се прекръстосват в Природата. Да излезете благополучно от тия течения – за това се изисква една велика наука. Щом слизаш надолу, трябва да си намериш едно подходящо течение.

Когато говорим за Любовта, подразбираме едно велико течение. Когато говорим за Мъдростта, подразбираме пак

такова течение. Когато говорим за Правдата, подразбираме същото. Когато говорим за Добродетелта, подразбираме пак едно велико течение. Когато говорим за Милосърдието, подразбираме същото. Това са символи, които означават известна среда, в която действат определени закони. Щом влезеш в тази среда, ти имаш вече всичко. Ти ще влезеш в туй течение и ще вървиш преспокойно, тъй както не се безпокоиш къде ще те заведат параходът или тренът, в които си влязъл. Параходът или тренът ще те заведат на едно определено място. Затуй ще се стремите към познаване на законите. Няма да отхвърлите сегашния живот. Злото в него ви е потребно дотогава, докато придобиете новото. Не искам да кажете: „Отсега вече ние ще живеем по новия начин, не ни трябва вече къщи, не ни трябва дрехи.“ Не, трябва ви още. Казвате: „Ние можем да се задоволим с малко.“ Аз не съм срещнал досега човек, който да се задоволи с малко. Това, че можете да се откажете от нещо, не е още доказателство, че вие изобщо се задоволявате с малко. Туй е само един малък опит, а за да се уверите в нещо, трябва ви много опити. Следователно вие трябва да държите стария си живот дотогава, докато опитате, че новите методи наистина дават по-добри резултати. Тогава ще заместите старото с новото. Така е в Природата. Природата например какво прави? Обърнете се към нея и вижте методите ѝ! Когато си охлузиш ръката, най-първо над нараненото място се образува една грапава, червена, неприятна наглед кожа. Природата я туря за първа превръзка. Под тази кожа разумното работи, докато създаде хубавата горна кожа. След това тя разпаря първата кожа и остава долната, хубавата. И разумната майка тъй прави.

При сегашните неблагоприятни условия, при които живеете, трябва да знаете, че лошото, което дяволът ви туря отгоре, е първата превръзка. Затова мълчете си, работете разумно отдолу и, когато създадете новите условия, старата превръзка сама по себе си ще падне. Дяволът, като види това нещо, ще каже: „Разумни са тия хора!“ Вие казвате: „Ние не искаме дяволска превръзка.“ – Не, трябва ви

такава превръзка! Ами какво лошо има в това, че дяволът те превързал? Христос казваше на всеки, когото дяволът е превързал, че не трябва да хвърля тази превръзка, докато не се създаде отдолу нова. Щом се създаде новата, жената и мъжът хвърлят старата превръзка и казват: „Свободни сме вече!“ Да, свободни сте от превръзката на дявола. Ето защо ви не трябва да се оплаквате от първата си превръзка. Питате: „Да хвърлим ли тази превръзка?“ Казвам: не още – кожата отдолу не се е приготвила. Като се образува новата, лесно се хвърля старата. С други думи казано: не се старайте да премахнете неблагоприятните условия, при които живеете. Работете при тях, докато си създадете един добър характер, докато създадете новото в себе си. Само тъй се създава човешкият характер! Трябва да знаете, че само ония хора са създали от себе си велики характери, които са издържали, които са превъзмогнали неблагоприятните условия на живота си. Това виждаме в цялата история на човечеството. От ония, които са живели в разкош, малко велики хора са излезли. Аз поне не зная нито един велик човек, който да е живял в разкош. Някой от вас може да ми приведе за пример живота на Авраам. Знаете ли какъв беше животът на Авраам? – Авраам нямаше деца, но след като Господ му даде едно дете, изпита го, като му каза: „Принеси ми сина си в жертва!“ И какво мислите? Той изпълни Волята Божия. После проследете живота на Яков! Той стана праотец на евреите, но много пати главата му – какви ли мъчности нямаше! Той взе благословието на брат си, но цели четиринайсет години трябваше да странства, да служи на две жени, и след като се върна при брат си, трябваше да плаща данък три години. През какви тежки закони на смирение трябваше да го прекара Господ! Всичките знаменити пророци, всички велики ангели на Небето са минали през неблагоприятни условия на живота.

Писанието казва: „Когато Бог обича, поставя го при неблагоприятни условия, за да създаде благоприятни.“ Ако сега имате неблагоприятни условия, то е, защото Бог ви обича. Бог ви поставя при неблагоприятни условия, защото

за в бъдеще мисли да ви даде нещо по-хубаво. Ако мислеше да ви лиши от туй благо, Той щеше да ви даде доброто още първоначално. Затуй всеки, като слиза от Небето, питат го: „Какво искаш, доброто на Земята или доброто на Небето.“ Ако каже, че иска доброто на Земята, дават му го още на Земята. Но едно трябва да знаете – че тук, на Земята, няма условия за добро, за щастие. Тук има само движение. Например, за да ви дадат богатство, трябва да заемете един виден пост, да станете пръв министър в България или в Англия. Само така ще видите какви тайни има, скрити в това богатство. Ще получите едно, две и повече заплашителни писма за живота си. Не само това, но какви ли не опити за отравяне, какви ли не заговори ще правят против вас. И в България, и в Англия, и в Америка – навсякъде си служат с едни и същи средства. При такова едно богатство човек трябва да се страхува. Питам: при такъв живот може ли да имате щастие? Това щастие е привидно. Най-щастливи хора са били светиите. Те излизат из гората, от нищо не ги е страх. Турят си на огъня едно гърне с житце, хапнат си преспокойно, нищо не ги плаши. Казват за някого: „Той е толкова свят човек, че и въшка не убива – оставя ги свободно да лазят по него.“ Човек, който оставя да го ядат въшките, не е свят човек, не е светия. Аз уподобявам лошите мисли, желания и действия на човека на въшки и бълхи. Ако вие имате тия неща, не сте светии, а сте обикновени хора.

Всички ще се учите! Учение ви трябва! Туй учение, което имате, следвайте го, но сериозно учение ви трябва. Като имате някаква болест, най-първо ще се определите в себе си: на Бога ли служите, или на себе си. Ако служите на себе си, ако сте грешен, ще викате един, два и десет доктори дори, докато най-после ви помогнат. Ако служите на Бога, нито един лекар няма да викате. Не се плашете! Болестта за вас има съвсем друго предназначение. Ще ви кажа едно правило: в света Бог всичко е предвидил. Абсолютно всичко става за Добро. Туй трябва да го знаете. Не мислете, че Господ е намислил да направи някому зло или да му изпрати някакво

нешастие. Злото идва, защото вие мислите, че ще ви сполети някакво зло, та привиквате тия сили.

Не се заблуждавайте да мислите дали Господ знае колко тухли влизат в постройката на вашето здание. Аз ще ви обясня как седи тази работа. Онази Божествена материя, която влиза в образуването на тия тухли, е жива и за тази материя се държи сметка. Бог знае за всяка една частица в нас: знае колко атома, колко йони има в нас, знае силата ни, знае всичко. Но колко тухли има в нашето здание, за това Той не иска да знае, не се интересува. Това, да знаем колко тухли има в едно здание, предстои нам. От материята, която има на разположение, от законите, които знае за съчетанието на материята, Бог всякога може да определи колко тухли са влезли в дадено здание. Освен това според законите на материята, ако вие затворите в една форма едно кило вода, тя не ще може да се задържи: тя не ще може да се задържи повече от 1-2-3-4-5-10 години. Тази форма ще се пръсне. Значи колко време ще се задържи тази вода в съда, това е точно определено: нито една минута повече не ще можете да я задържите. Нещата са точно определени. От този закон учените ще видят, че материята се изменя. След години Земята няма да бъде в това състояние, в което я намираме днес. Материята на Земята става по-рядка, защото Земята се повдига нагоре и влиза в друго течение, което изменя състава ѝ, а с това и движението на нейните части. По същия начин и вашата душа, която е турена във вашия организъм като една затворена форма, има определен път, определена работа, която трябва да извърши. Всеки от вас трябва да се стреми да извърши работата, която му е дадена. Някой ще каже: „Аз не мога да извърша голяма работа.“ От вас не се изисква голяма работа. Господ не се интересува от големи работи. Ако Му разправят големи работи, например от какво са направени звездите, планетите, изобщо цялата Вселена, Бог не иска да слуша, но ако ти направиш едно малко Добро, каквото никой друг не може да направи, Бог ще се заинтересува от това. Бог се интересува от малките работи. Ако някой от вас е цар на България и като такъв направи някое голямо Добро,

Господ за това не иска да знае, но ако направи едно малко Добро на някоя бедна вдовица, за това Бог се интересува. Той не се нуждае от големи хора и от големи работи. Никъде в Писанието не е казано, че са блажени царете, князете или богатите, а се казва: блажени са децата, сиромасите, гонените, онеправданите и т. н. Князете, царете са величия само на Земята, на материалния свят, но не и на Небето. На Небето царе и князе няма. В Невидимия свят нещата не са, както в материалния свят. По този закон вие ще се стремите да използвате разумно енергията, която е вложена във вас. Не влагайте отрицателни мисли в ума си, не питайте защо това е направено така, а не иначе, но гледайте как Бог работи. Това не е лесна работа.

Най-първо вие трябва да започнете с успоредните линии. Например какво означават две успоредни линии? – Те означават път, движение. Ако сънуваш някога, че тъчеш на стан, какво означава това? – Платът, който тъчеш, означава животът. Преди години бях в Стара Загора и там една жена ми разправяше следното: „Сънувах, че ми дадоха стан и бял памук да тъка платно. Идва в това време при мен един от Великите Учители и ми казва: „Ще тъчеш!“ Започнах да тъка платното, но го напуснах. Така стана и в живота ми. Заинтересувах се от Новото учение, следвах го и после го напуснах. Вдах се в света и цели десет години се лутах, докато най-после ме постигна голяма скръб – единственият ми син се самоуби. От тази голяма скръб отново се обърнах към Господа. Една вечер се явява при мене Христос, донася ми същия по-раншен стан и ми казва: „Туй платно беше добре започнато. Ако можеш да го довършиш, ти ще излезеш благополучно в живота.“ Значи това показва за всинца ви, че трябва добре да обработвате живота, който сте започнали. Неуспехът, погрешките се дължат на вас. Няма да напускате вашия стан, няма да плащате на друг да тъче заради вас. Някой казва: „Нека потъче друг заради мене!“ – Не, ти сам ще си свършиш започнатата работа! Ако някой е добър майстор и иска да ти помогне, нека ти насуче цевите, но ти сам ще си тъчеш. Не оставяй други да тъкат заради тебе. Това е лош

навик. Всеки сам трябва да си тъче. Накараш ли други хора да тъкат заради тебе, работата е развалена вече. Спазвайте тия закони! Те са важни за вашето развитие. Не мислете, че ще намерите друг метод за развитието си. Този е един от най-простите.

Вие трябва да прилагате разумно методите на Природата. Ще работите вътрешно, скрито в себе си, тъй както скрито, незабелязано за другите работи и самата Природа. Ще работите така, докато съградите в себе си един солиден характер. Докато не съградите Божественото в себе си, не хвърляйте човешкото. Вие хвърляте човешкото, а нямате още Божественото създадено, и оставате сухи кости. Дръжте човешкото, а Божественото нека работи отвътре, докато се засили. Когато всичко във вас стане Божествено, тогава всяка велика превръзка сама по себе си пада, или по-право – превръща се в Божествена.

Сега помнете едно правило: при всяка беседа, която ви държа, и доброто у вас се увеличава, и страданията ви се увеличават. Едновременно с това и радостта ви се увеличава, и скръбта ви се увеличава. Затова не се стремете да ме надхитрите. Щом сте влезли в този път и не работите, няма да ви се помогне. Това не зависи от мен. От Невидимия свят се интересуват за вас, държат ви за всичко сметка. Следователно всяка вечер идват при вас и разглеждат как сте завършили деня. Тъй щото, ако речете да се оплаквате от нещо, не забравяйте, че ви наблюдават. По някой път вие мълчите, външно не се проявявате; аз виждам вътрешното ви състояние, но държа очите си превързани, като че не виждам. Някога снемам превръзката си и тогава виждам всичко. Вие трябва да живеете чист, абсолютно чист живот. Само чистият човек може да познае Чистотата, само той може да познае чистия човек. Нечистият не може да познае чистия човек. Чудни са някои хора, които запитват какъв е Учителя. Ако си чист, ще ме познаеш. Всеки познава подобния си. Това е закон в света! Чистият ще познае чистия, любещият ще познае любещия, мъдрият ще познае мъдрия, силният ще познае силния, праведният ще познае

праведния и т. н. Това са закони, в които няма изключение за никого. Трябва да се познавате, да се обичате. Няма закон, чрез който да се определя как да се люби. Не е било време, когато да се е заповяждало на Любовта. Бог не се подчинява на никакъв закон! Любовта е от Бога. Според закона на Любовта, който аз познавам, не е било време, когато Бог не е обичал никого в този век. И в миналите, и в бъдещите векове Бог всякога е един и същ, изобилен в своята Любов. Неговата Любов се е спирала само тогава, когато нашата воля му е противодействала. Спирането на Божествената Любов произвежда страданията в света.

Засега от вас не се изисква много. Колкото знаете, прилагайте го. Някога ще ви дам една задача: да направите най-малкото Добро. Как мислите, какво трябва да бъде това Добро? – Това Добро с пари не става; с дрехи, с обуца не става; с имоти, с къщи, с ниви – не става. Днес вие разбирате, че за да се направи Добро, трябва да имате пари; ако нямате пари, а искате да направите Добро, ще вземете отнякъде назаем. Всеки, който помага с пари, мисли, че е добър човек. Това ни най-малко не е Добро. Доброто в света не е създадено от материя. Доброто не седи нито в сиромашията, нито в богатството, Доброто не седи нито в учението, нито в глупостта. Защото, ако си учен, ти можеш да направиш много Добро, но можеш да направиш и много зло. Ако си глупав, ти пак можеш да направиш много Добро, но можеш да направиш и много зло. Същото нещо може да се каже и в случай, когато си богат, когато си силен и т. н.

Тъй както ви схващам, вие още живеете във външния живот и, доколкото ви виждам, вие очаквате доброто да дойде отвън. Има три категории влияния върху вас. Първото влияние е на света. Той ви влияе и вие не можете да се избавите от него. Второто влияние е на вашата плът, на вашето тяло. Плътта казва: „Аз искам хляб, вода, жадна съм.“ Искан ли нещо плътта, тя ще те прати през седем баира, но трябва да ѝ го доставиш. Като каже: „Хляб искам!“, ще те накара цял ден да работиш за хляб. Третото влияние е влиянието на дявола. Светът, плътта и дяволът – това

са трите фактора, които днес човечеството е опорочило. Дяволът работи вече във вашия ум. След като направиш много глупости, той казва: „Понеже не излезе умен, както ти казвах, затова пострада. Не трябваше само ти да крадеш, но трябваше другите да накараш да крадат. Не трябваше само ти да убиваш, но трябваше и другите да убиват – и тях да турят в дранголника, а ти да минеш за праведен.“

Плътта пък казва тъй: „Ако слушаше мен – да ядеш и да пиеш, щеше да бъдеш снажен, силен, здрав. Но тъй като не ме слушаш, като постиш, не съм отговорна, няма какво да ти правя.“

Светът казва: „Ти трябваше да се запознаеш с всички окръжаващи, силни на деня, за да ти помагат.“ Всеки един от тия три фактора си има метод за постигане на своята крайна цел. Идете в света, идете при плътта, идете при дявола: навсякъде ще имате едни и същи крайни резултати. Вие ще гледате да превъзмогнете тия три изкушения, тия три слабости. Няма да ги отхвърлите, но ще ги заместите. Кое може да замести света според вас? – На мястото на дявола ще турим Христа! На мястото на плътта ще турим Духа. На мястото на света ще турим Царството Божие. Царството Божие, Духът Божи и Любовта на Христа – това са трите нови фактора, трите метода, с които можем да работим и да се повдигаме нагоре.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

СТРАХЪТ

*Двадесет и девета лекция от Учителя
7 май 1924 г., София*

СТРАХЪТ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Тайна молитва

Прочете се темата „Как познах, че имам ум?“

Тема за следния път: „Защо човекът има уста?“

Въпросът „Как познах, че имам ум?“, е отвлечен като предмет. Никой досега не е видял ума, следователно мъчно се говори за него. Но въпросът „Защо човек има уста?“ е лесен за разрешаване. Какво доказателство може да дадете по въпроса защо човек има уста? Най-първо ще отговорите: „Човек има уста, за да яде.“ Туй е право, но това не е цялата истина. В устата се крие и друг един орган – органът за говорене. Устата е създадена, за да изрази разумното в човека. То се изразява чрез езика. Езикът служи още и за това – да изпитва вкуса на нещата. Някои хора чрез устата още и дишат. При всички тия служби на устата за какво обаче най-първо е създадена тя? Ако кажем, че устата ни служи първо за ядене, това не е доказателство, защото било е време, когато не е имало уста. Значи в Природата единственият метод за хранене не е чрез устата. Да се храним чрез устата – това е един специален метод. Ако Природата би накарала човека само да говори, той не би създал устата. Значи най-първо Природата е създала в човека илюзията да яде и той, като видял хубави, вкусни неща, отварял е устата си и с това се е измамил, подкупил се е. Сега ще ви приведа една алегория. Искаш една услуга от някой човек. Ако този човек е женен, той ти казва: „Нямам време – жена, деца имам, зает съм.“ Ако е професор или заема каквато и да е друга длъжност, казва: „Имам работа в училището, в канцеларията, не мога да ти услужа.“ Но ако на този човек ти кажеш следното: „Слушай, услужи ми с това, което те моля. Аз имам един чек от 2000 лева, на тебе ще го

дам“ – при такова условие този човек ти казва: „Добре, на твое разположение съм, готов съм да ти услужа.“ Тъй че, при наличността на тия пари, готов е за всякаква услуга, а щом няма пари, и време за услуга няма. Природата, като е създала устата, това подразбира, че предлага на човека един чек от 2000 лева, за да опита той всичко, което е направила. След вкуса е дошло говоренето. В първо време човек е мислел, не е могъл да говори, но след като Природата му е направила устата, заставила го е да говори. Той е знаел какво е нужно да говори, но е трябвало да се помъчи да изговори думите. Природата му казвала: „Аз ще ти дам това, което искаш, само след като му кажеш името, след като го изговориш.“ По този начин именно тя го е заставила да говори. Само така човек е научил имената на всички животни, растения, извори и камъчета в Природата. Следователно устата най-първо е създадена, за да изпита външната страна на Природата, а след това, за да може да изрази разумното в Природата. Това са два важни процеса. Единият процес е отвън навътре, значи от Природата към нас; другият процес е отвътре навън. Тия два процеса съвпадат. Най-първо е създадено сърцето в човека. Сърцето изразява един процес отвън навътре; а да мислиш, значи да живееш отвътре навън. Всеки човек започва да мисли, когато има вече известен образ и когато този образ, със своите впечатления, е оставил дълбоко отражение в него. Тогава човек започва да различава тия образи, започва да ги опитва. В такива случаи се явява умът, който започва да прави разлика между разните образи и предмети, които са му причинили приятност или неприятност, радост или скръб. Приятността и неприятността се предизвикват от физическия свят, а радостта и скръбта – от Духовния свят.

Сега, за да може да се разберат някои неща, човек трябва душевно да се повдигне на едно по-високо ниво в своите разбирания. Обкръжаващата среда оказва влияние върху човека. Ако вие заобиколите човешкия ум с къщи, с пари, с удоволствия, с градини, с ниви, всичката му философия ще бъде материалистическа. Той ще говори за къщи, за ниви, за градини – за всичко, което е видимо. Такъв човек ще бъде цял

естественик. Отнемете ли му къщата, отнемете ли му парите, градините, нивите, да остане без тях, той ще си създаде една отвличена философия. Следователно Природата употребява два метода за възпитание на човека: най-първо тя дава, а след туй взема. Защо? – За да го застави да се повдигне на едно по-високо ниво.

Аз влизам в тази област, за да ви покажа този велик закон. Вие много пъти си задавате въпроса: „Защо трябва да страдаме?“ Аз ви питам: защо пък да не страдате? Това не е обяснение на въпроса, то е по-скоро отклонение от въпроса. Изобщо страданието е необходимо. За да прогресирате, непременно трябва да ви се даде нещо и после да ви се вземе. Ще ви обясня мисълта си картинно. Представете си, че ви изваждат с едно дебело въже от един кладенец, дълбок 500 метра. Туй въже е необходимо за вас. Докато ви издигнат на повърхността на Земята с това въже, вие изпитвате радост. Но представете си, че това въже тежи 4 – 5 килограма и като се качите горе, ви го окачат на гърба. Питам ви: сега това въже ще ви причинява ли радост? – Не, радостта ви ще се превърне в скръб. Изобщо трябва изяснение на нещата. Вие мислите едностранчиво, понеже изхождате само от материалния свят, от настоящия живот. Казвате: „Този живот, който ние живеем на Земята, е реалният живот.“ Да, така е, но това са ваши субективни схващания. Представете си, че вие сте радостен, понеже дъщеря ви, двацет и две годишна мома, е завършила науките си; радостен сте още и поради това, че майка ви, с която не сте се виждали много време, дойде в дома ви по този случай. При тази голяма радост аз ви хващам, връзвам ви с въже и ви пушам в един дълбок кладенец. Питам: на какво ще се обърне сега вашата радост? – На скръб. Вие започвате да се молите да ви извадят от кладенеца. Тогава аз взема да навивам въжето и да ви вадя от кладенеца. В този случай вашата скръб се изменя на радост. Като излезете вън от кладенеца, ще ви кажа: понеже вие опитахте скръбта и радостта, няма вече да ви пушам в кладенеца с въже. Радостта и скръбта са състояния, които се сменят постоянно в човека. В един момент усещате радост,

в друг – скръб. Всяко страдание е слизано в материята, за да се качите после по-високо. Следователно, когато минавате от едно състояние в друго, навлизате в една зона, която ви причинява страдание. Това е неизбежно. Законът е такъв. Щом имате страдание, това показва, че пътувате през една област, неприятна вам; щом имате радост, пак пътувате, само че през една област, която е приятна вам. И двата процеса са процеси на движение в Природата. Вашите очи не са отворени, нямате духовно зрение. Вие виждате нещата с физическите си очи. Защо не виждате нещата духовно? Защо вашите очи не са отворени? – Заради вашия страх. Вие сте много страхливи.

Единственото нещо, което спъва сегашните ученици да прогресират бързо в духовната наука, е страхът. Аз съм срещал малко смели хора в света. Не говоря за смели, за безстрашни само за един момент. Например някой човек може да бъде смел, безстрашен на бойното поле. Там може геройски да влезе в десет най-страшни сражения, но оставете го в обикновения живот – там ще се прояви като най-голям страхливец. Вземете му парите от касата и той вече е под страха за утрешния ден. Страхът е, който ви спъва навсякъде. Този страх влияе върху ума ви, пречи ви да се проявите. Вие имате някое добро желание, но се възпирате да го проявите. Аз наблюдавам следното в много от вас: в някой ученик възникнала някоя добра идея, иска да поговори с мен по този въпрос. Гледам го – засилил се, дойде при мен и току се спре, каже си: „Хайде сега да не занимавам Учителя с такива въпроси!“ Аз го оставям свободен, нищо не му казвам. Друг път дойде да ме занимава цял час с някой дребнав въпрос, който не заслужава да се разглежда. В първия случай той считаше важния въпрос за маловажен, понеже разсъждаваше по човешки. Той мисли, че важният въпрос ще ми отнеме много дълго време. Важните въпроси отнемат най-малко време. Малките въпроси са като циганските тръни – часове отнемат, докато се премахнат. Големият трън лесно се набутва, лесно се хваща с щипците, а речеш ли да хванеш малкия трън с щипците, той се откъсва. Него и с

игла не можеш да извадиш. Някои от вас мислят, че лесно се решават малките въпроси. Лъжат се, не е така. Големите погрешки в света много по-лесно се изправят, отколкото малките. Когато кажем, че трябва да поправим малките погрешки, това подразбира, че трябва да се започне една сериозна работа. Например някой път сърцето ми трепне. То не трепва от Любов. Ами от какво? – Трепва от нищо и никакво – от страх. Вие всички се плашите, безпокоите се дали ще спечелите нещо от това, към което се стремите, или не. Дотогава, докато във вас седи идеята, че ще спечелите нещо, че ще можете лесно да влезете в Небето, вие сте на крив път. Ако аз ви говоря, че вие трябва само мене да слушате като Учител, че ако ме слушате, ще отидете на Небето, дето ангели ще ви посрещнат, райските врати ще ви се отворят, няма да остане нито един от вас тука. Защо? Защото това е подкуп. Отде знаете, че ще влезете в Небето? Това, че аз ви го казвам – това може да са голи, външни обещания. Ако ви говоря на Божествен език, няма да ви обещавам нищо. Ще кажа само: елате с мен! Казано и свършено! Ето защо, когато вие разсъждавате за Истината, трябва да разсъждавате извън времето и пространството. Това значи, че онова, което схванете по даден въпрос, трябва да стане моментално.

Един ден една ученичка дойде при мен и ме запита следното: „Учителю, досега съм те запитвала големи работи, но сега искам да ми кажеш една от най-малките добродетели, които трябва да развия в себе си.“ С този неин въпрос ще отговоря на всинца ви: ще гледате да се освободите от страха. Страхът съществува както у всички животни, така и у всички растения. Туй, малкото, което прави сърцето ви да трепва, е страхът. Той спъва всички хора. И първата жена се уплаши. Онзи адепт, който беше на дървото, ѝ каза: „Как, нима няма да си откъснеш от този плод?“ Тя се уплаши и от страх веднага се съгласи и каза: „Ще приема плода.“ Тя не е разсъждавала никак. Всички престъпления в света стават все от страх. Искаш да станеш учен. Защо? – От страх. Искаш да станеш доктор. Защо? – От страх. Засега страхът е само една подбудителна причина, затова нещата не стават правилно.

Страхът, като влиза в нас, внася отрова в организма ни, вследствие на което ние не може да използваме разумно знанието. За да се събуди стремеж към знание, има други подбудителни причини. Затуй се казва в Писанието, че на страха трябва да противопоставим най-малката любов. Вие още не сте опитали най-малката любов в света. Онзи, който е опитал най-малката любов, той може да опита и най-голямата Любов. Вие сте на средата: нито сте горе на Небето, нито сте долу на Земята.

Засега ще гледате да се освободите от две неща: от страха и от докачането, от обидата. Ще разглеждате страха от всички положения, понеже той постоянно реагира върху вас, постоянно ви влияе. Причината да се докача човек е пак страхът. Той се плаши, че ще се урони неговият престиж. Някои хора ми казват: „Знаете ли какво говорят за вас?“ – Зная, но не се плаша. Ако се плаша, ще трябва да се разправам с хората. Никой не може да урони вашия престиж. Помнете следното нещо: не е било време и няма и да бъде, когато някой е сполучвал да вземе благото, което Бог е дал някому. Няма нито един пример, дето някой да е успял да вземе благото, комуто и да е. Това е един велик закон! Следователно целият Космос да се вдигне против тебе, цялата Земя и цялата Слънчева система, никой не ще може да ти отнеме това, което Бог ти е дал. Вие седите на една скала, на един велик закон, но се страхувате, че някой може да ви вземе благото. Вие мислите, че Бог, Който е създал света, може да се мери с вашите мерки. Не, казвал съм ви и друг път, че у Бога няма обратни решения. У Бога има нещо велико и за най-малкото нещо, което е обещал. Той е всякога буден. Това, което обещае веднъж, всякога го изпълнява. Няма ум, по-буден от Неговия. Значи никой не може да ни лиши от това, което Бог първоначално е обещал да ни даде, затова трябва да бъдем свободни и безстрашливи. У Бога няма страх. Ако вие сте страхливи, това не е от Бога, това е от дявола. Страхът е начало на греха в света. Забелязал съм, че когато учениците дойдат в училището, в първо време се уплашват как и кога ще завършат гимназия.

Завършат гимназия, влязат в университета – боят се как ще го изкарат. Завършат университета – сега се плашат как ще си намерят работа. Някой е чиновник, казва си: „Ами ако ме уволнят?“ Страхът царува навсякъде. Той ви свързва психологически. И когато ние се избавим от тази язва, от тази душевна проказа – страха, ще бъдем хора свободни. Тогава вече можем да говорим за друга философия. Докато страхът не е излязъл от вас, и да ви се каже Истината, вие ще я облечете пак в дрехата на страха. Щом облечете Истината в дрехата на страха, тя се покварява. И Истината може да се поквари. Ако в едно нечисто шише налеете чиста вода, тя все ще има малко мирис, който ще разваля вкуса ѝ. За да бъде човек абсолютно свободен, трябва да бъде абсолютно чист. Абсолютно свободни и чисти са ония, които са безстрашни. Само безстрашният човек може да стане верен на Бога. Той е верен във всичките векове, а това е ценно качество. Имаш ли страх, може да изневериш на Бога. Щом сгреси човек, после се разкайва. Онзи, който греси, се разкайва. Това е хубаво. По-добре е обаче човек да върши нещата без страх. Туй е едно от най-благородните качества. Не говоря за нахалство, но за безстрашие. Веднъж приемеш едно убеждение, решиш да служиш на Бога – изпълни го. Тогава ще дойде най-малката Любов в тебе.

Зададе ми един мой ученик един малък въпрос, който чул от някой германец, а именно: казвало се, че в човека имало отворена една толкова малка врата, че една слънчева прашичка могла да мине през нея. Всеки друг, който успявал да мине през тази дупчица, щял да ходи, където иска – по Слънцето, по Луната и по всички останали планети. Това е действително така. За да можеш да излизаш извън тялото си, трябва да изучаваш този закон на смаляването. Аз не ви говоря за този закон, защото сте страхливи, а на страхливи хора нищо не може да се говори. Един ден, когато се освободите от страха, и аз ще ви говоря за това. А сега какво ще ви разправам? Да кажем, че река да ви прекарам през тази малка дупчица. Какво ще стане с вас? – Вие ще се разтреперите от страх, ще се разплачете и аз ще трябва да

ви вкарвам пак вътре. Знаете ли колко време ще ми трябва, докато ви вкарам отново в тялото? Това е една алегория. Изисква се човек да бъде абсолютно без страх. За да бъде ученикът без страх, душата му трябва да бъде изпълнена с Любов.

Страхът е качество само на животинския човек. Следователно всички хора, които се страхуват, животинското ги управлява. Такъв човек може да е завършил три, четири факултета, обаче животинското го управлява. Сега някой ще каже: „Тогава не трябва да бъдем учени.“ – Не, нищо от това: има учени животни, има и прости животни; има учени хора, има и прости хора, но страхът разваля всичко.

Сега ще турите в себе си принципа: без страх! – Туй ви дадох като мото. Вие мислите, че е много лесно да изхвърлите страха вън от себе си, но трябва да го виждате навсякъде в проявите си и да умеете да се освободите от него. Искам да бъдете свободни. Този въпрос занимава всички ви. Дойде при мене някой и ми казва: „Защо постъпи така еди-коя си сестра?“ – От страх. Чудни сте вие! Главата ми побеля от тия ваши глупави въпроси. „Защо тази сестра така постъпи?“ – От страх. Ами ти защо питаш? – От страх. „Защо не живеем братски?“ – Защото ни е страх. „Защо не се примирим?“ – Защото ни е страх. „Ами кога ще тръгнем правилно към Бога?“ – Когато Любовта ни изпълни сърцата. „Кога ще стане това?“ – Когато страхът изчезне от вас. Тъй седи въпросът. Може да имате културата на всичките минали векове, може да имате културата на всичките бъдещи векове – нищо не ще може да направите, ако имате страх. Ако мислите да разберете Божественото по друг начин, лъжете се. Някой път може да ви приведа много авторитети на миналото и настоящето, да видите какво говорят за Любовта, за постигане на Божественото. Апостол Павел казва: „Ако говорим с човечески и ангелски езици, а Любов нямаме, нищо не сме.“ Значи ако бихме имали всичкото знание, което ангелите имат, и знанието, което хората имат, а Любов нямаме, нищо не струваме. Ще бъдем като „кимвал, що дрънка“. Върху този стих никой не се е спрял да размишлява. Той е един символ.

Вие ще кажете, че сте ме разбрали. Ще кажете: „Страхът беше досега. Отсега нататък нямаме страх.“ – Не, досега вие изучавахте само резултатите на страха, а самия страх не сте го хванали. Вие трябва да хванете самия страх, разбирате ли? Аз ще ви приведа един пример за поука. Това се е случило преди 60 години във Варненско. Един учител си направил градинка, посадил в нея най-хубавите цветя, искал да даде на децата пример. Отива една сутрин в градината си, вижда едно човешко извержение вътре. Отива втора, трета сутрин – все същото нещо намира. Чуди се как става това нещо, не може да разреши въпроса. Как биха постъпили някои учени хора в този случай? – Ще вземат да изследват състава на това извержение. Няма защо да го изследват. Това извержение е резултат. Задачата е тук да се хване тоя, който хвърля тия извержения в градината. Така постъпил този учител. Улавя виновника, дава му един добър урок и втори път той не се осмелил да влиза в градината без позволение.

Страхът е, който внася тия човешки извержения, тия най-мръсни работи в сърцето. Хитър е той! Но ще го хванем един ден и ще му кажем: „Кой ти дава това право да влизаш в моята градина? Скоро въвн от градината!“ Ще му дадем един добър урок. Някой път казвате: „Трябва да се проповядва на хората.“ Но не проповядвайте. Защо? – Пак страхът действа у вас. Някой път ви кажа нещо по-силно, но категорично и наблюдавам как ще изтълкувате думите ми. Казвате: „Учителя трябва да каже това нещо малко по-другояче.“ Вие мислите, че аз нося външния ум. Когато кажа една Истина, ще я кажа, както разбирам, а това, как мислят хората, то е друг въпрос. Те нека мислят за себе си, и аз ще мисля за себе си. Има закон, който регулира отношенията. Как трябва да говоря? – Всяка Истина трябва да се каже без страх. Ако искам да кажа една Истина, а мисля, че ще ме критикувате, ще дойде страхът: ще кажа това, което не искам. Щом дойде страхът, ще кажа това, което не искам. Щом дойде страхът, човек говори това, което не му е приятно. Когато искаш да кажеш една Истина, страхът ти казва: „Знаеш ли как ще пострадаш?“ Ти трябва да му отговориш: „Именно затова

ще я кажа.“ – „Ти нали знаеш, че ще изгубиш положението си?“ – „Именно затова ще я кажа.“ Сега аз не искам да се обърнат хората към Бога от страх. Ако бих говорил от страх, както говорят другите проповедници, друго нещо щеше да направи страхът. Аз говоря от Любов, която не иде от страх. В тази Любов, с която ви говоря, страхът не влиза. Любовта е, която ще оправи света.

Вие трябва да бъдете свободни! Щом кажете: „Това нещо е невъзможно“ – това е страхът, който действа във вас. „Не му е дошло времето“ – страхът действа във вас. Някои от вас се запитват: „Защо Учителя ни е събрал? Ние нищо не разбираме. Защо не е събрал по-учени хора от нас?“ – Защото онези са по-страхливи от вас. Вие сте най-безстрашните хора. Вие мислите, че аз съм толкова будала, та като няма какво да правя, събрал съм, който ми попадне. И у вас има страх, само че по-малко, отколкото у другите. Това е една Истина. Онзи човек, който ще те остави посред пътя, как ще пътуваш с него? През всичките векове Учителите, които са идвали в света, са изисквали от своите ученици безстрашие – това е първото нещо. Затова, за да се придобие безстрашие, придобивали са предварително други малки качества. Какво качество се изисква от ученика, за да бъде безстрашен?

Как ще озаглавите тази беседа? – *Страхът*. И тъй, видяхте, че след всяко страдание има възможност да се повдигнете или да паднете. Ако се уплашите, ще се яви желание да се върнете назад. Представете си, че зданието, в което живеете, гори. Вие ще поискате да бягате, но представете си, че насреща ви излезе един човек с нож в ръка. Ножът е книжен, но вие не знаете това. Уплашите се и хуквате да бягате назад в зданието, където изгаряте. Не трябва да се страхувате. Излезете ли от зданието, което гори, трябва да знаете, че никой не може да ви прободe с нож. Всички ножове, които ви пресрещат пред вратата, са все книжни. Щом къщата ви гори и избягате навън, значи Господ е съдействал да се спасите. Няма защо сега наново да иска Той да ви погуби. Това нещо хората може да го правят, но в Божествения свят няма такъв процес. В Божествения свят на страданието се гледа като на един велик

подтик, за да излезеш от едно по-нисше и да влезеш в едно по-висше състояние. След като си вървял дълго време през Страданието, ще дойде Радостта, ще се компенсират. След това радостта ще се смени отново със скръб, докато вие съедините Радостта и Скръбта в едно и придобиете Божествения мир и спокойствие: да може да разгледате света, без да се движите. Да не мислите, че туй сега ще стане. То е велик идеал за всички ония напреднали души.

Сега от вас се изисква безстрашие. Някой казва: „Учителю, виж еди-коя си ученичка, плаче.“ – От страх. „Ама скръб има тя!“ Нищо, аз виждам. Скръбта е Божествен подтик. Тя скърби от страх, че страда. Вие отхвърляте страданието. Страданието е избавление за вас. В него е науката. Ще каже някой: „Има и други разбирания.“ Няма други разбирания. По-хубави разбирания за страданието от тия никъде не може да намерите. Ако някой каже, че еди-кой си адепт може да даде по-добри тълкувания, лъже се. Аз мога да ви посоча всичките книги на миналото и всичките книги на бъдещето. По-други разбирания от тия, които ви давам, няма да намерите. Това е Божественото. Тъй сме учили и ние: без страх, в пълният смисъл на думата! От нищо да не ви е страх. Някой път ще кажеш: „Аз не искам да обиждам тази сестра.“ Защо не искаш да я обиждаш? – От страх. „Аз искам да ѝ направя добро.“ Защо? – Пак от страх. Когато започнем да живеем по закона на Любовта, там всичко ще правим като за себе си. Там всичко е отношение на музикални тонове, които хармонират помежду си. Всеки музикален тон има известно количество трептения. Тия трептения имат свои определени свойства, качества, по които се проявяват. Музиката сама по себе си не е механически процес. Тя е жив процес на Божественото съзнание. Ако вие измените състоянието на страх в себе си, ще се измени и вашият цвят на лицето. Червеният цвят показва един вид страх в човека. Портокаловият цвят показва друг вид страх. Зеленият – трети вид страх. Жълтият – четвърти вид страх. Синият – пети вид страх и т. н. Всичките цветове изявяват различни видове страх. Например ти се разгневиш – това е от страх. Казваш някому: „Как можеш да ми вземаш

хляба? Знаеш ли, че излагаш живота ми на опасност!“ И току извадиш ножа, браниш живота си. Защо? – От страх. Някой позеленее. Защо? – Който позеленява, показва, че обича материалния живот. Този пък, у когото страхът има портокалов цвят, той е човек, на когото личните чувства са уронени, личният му престиж е уронен. Той казва: „Как тъй да се засегне моето честолюбие?“ Когато е засегнат неговият ум, явява се жълтият цвят на страха. Има различни жълти цветове – между един и друг жълт цвят има разлика. В различните жълти цветове има хиляди нюанси, които трябва да се изучат. Има жълт цвят, който не изразява страх: има жълт цвят, който изразява Любовта. Ако жълтият цвят се явява във вашия ум, това показва къде действа той за даден момент. Ако се явява у нас синият цвят, значи той действа. Виолетовият цвят пък изразява сила. Всички цветове имат по няколко тълкувания. Например, казах ви, че има жълт цвят на страха, има и жълт цвят на Любовта. Значи един и същ цвят има по-висше значение, има и нисше значение. При хора, у които се развива ясновидството, когато през тях мине някоя опасна умисъл, се явява известна фигура в зелен, червен или портокален цвят. Някои са ме питали какво означава това нещо. Тогава нищо не съм им обяснявал, но сега казвам: това показва, че във вас още господства страхът. Видиш една червена точка. Тя изразява страх. Някой път се повдигнете към Бога и веднага се уплашите. В този момент виждате една синя точка. Казвам: във вас сега господства синият цвят на страха. Вие казвате: „Ако се моля много пред хората, какво ще мислят за мене?“ Това е страх. Човек трябва да бъде свободен.

Когато дойдем до Божественото, ние ще бъдем най-умни. Речта ви трябва да бъде много естествена. Не трябва да бъдете ексцентрични. Ексцентричността е качество на страха. Страхът е използвал благородството на човека. Той е добър негов учител. Страхът е негативно качество. При сегашното състояние на хората онези, които искат да преминат от животинското към човешкото, трябва абсолютно да се освободят от страха. „Който обича майка си, баща си или

имота си повече от Мене, не е за Мен достоен.“ От всичко в света хората трябва да се освободят. Защо? Защото мисълта за майка ти ти причинява страх, мисълта за баща ти ти причинява друг вид страх, мисълта за имота ти ти причинява трети вид страх.

Всички тия връзки, които ти внасят страх, ще ги скъсаш. За тия неща не се грижи – ще се освободиш от тях. И какво казва още Христос? – И своя Живот ще дадеш, всичко ще пожертваш, за да дойде онова, възвишеното, Божественото, което се гради само върху закона на Любовта. Вие не можете да влезете в това възвишено състояние, докато не се освободите от страха във всичките негови прояви в живота. Това е положителна, много разумна работа. Ако вие можете да я постигнете в този живот, то ще извършите една важна работа – ще се посветите.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

ЧЕТИРИТЕ ПРОЕКЦИИ

*Тридесета лекция от Учителя
14 май 1924 г., София*

ЧЕТИРИТЕ ПРОЕКЦИИ

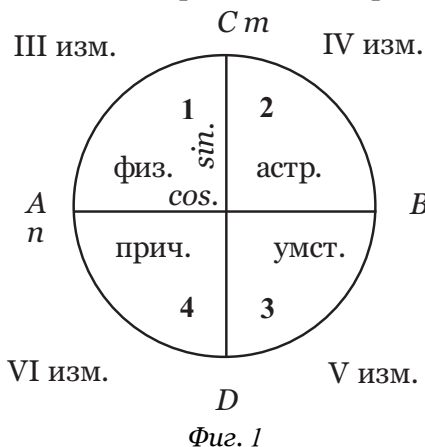
Тайна молитва

Прочете се резюмето на темата „Аз и Отец Ми едно сме“.

Прочетоха се някои от работите върху темата „Защо човек е недоволен?“

Защо човек е недоволен? Какво е най-краткото определение на недоволството? Кажете го с три думи. Кои са причините за недоволството? Лошо ли е човек да бъде недоволен? Пишете за следващия път върху темата: „*Лошо ли е човек да бъде недоволен?*“ Вие трябва да разбирате този въпрос малко по-обективно, а не материално.

Този кръг (фиг. 1) е една определена величина в Природата, образувана от безбройното число кръгове, които съществуват. Животът на човека е един определен кръг. Линиите *AB* и *CD* представляват сили, които подтикват този кръг към действие. Първата сила *AB* разделя кръга на човешкия живот

на две части; втората сила, която означаваме с *CD*, е в противовес на първата. И тя разделя кръга още на две части. Кръгът е разделен значи на четири равни части. Тия четири равни части на кръга означават четири велики фази, през които минава човешката душа: физическия свят, Астралния свят, Умствения свят и Причинния свят. При сегашните условия човек

използва само една четвърт от този кръг. Тия четвъртини означавам с числата 1, 2, 3, 4. Значи вътрешността на човешкото съзнание се отнася както 1 : 4. За обяснение на това аз няма да се впускам в математически подробности, но вие трябва да ги знаете. За да разбирате окултната наука, вие трябва да сте запознати добре с математиката. Всеки от вас трябва да разбира тия факти, които математиците учат, и след туй да пристъпим към по-високо разбиране на живота, към живата математика. Например в геометрията има две проекции, наречени синус и косинус. Математиците наричат косинус тази линия, която съвпада с радиуса, а отвесната линия наричат синус. Имайте предвид, че кръгът е една проекция на сили, проекция на четвъртото измерение. Четвъртото измерение е силово движение във всички посоки. Туй движение е във всички посоки, затова там ще срещнете най-голямото противоречие. Някои от вас може да се заблудят, да мислят, че туй движение е навън. Не, то е вънато навътре, към центъра. Следователно този център, който се вижда в кръга – това е една вечна спирала, една проекция на сили. Кръгът е проекция в нашия триизмерен свят. Следователно косинуса аз наричам почва на живота, а синусът представлява растението, семето. Щом едно семе се посади в почвата, тя започва да обеднява, а животът на семето се уголемява. Когато почвата обеднява, човек расте. Докато обкръжаващата среда не обеднее, човек не може да израсне. Когато пък обкръжаващата среда забогатява, това показва, че хората обедняват. В туй отношение тялото може да го вземете като почва, в която душата расте. Тялото е косинус, а душата и умът, които растат в него, са синус. Да видим сега дали законът е верен. Щом благоутробие то на човека расте, неговият ум спира. Туй показва, че почвата забогатява. Този човек минава през синуса и стига до n , до своя център. Оттук почвата постепенно се смалнява. Косинусът е изражение на силите, които работят. Когато тия сили влязат в индивидуалния живот, почвата започва да обеднява, докато синусът се съедини с радиуса и даде плод. Ако животът даде навреме своя плод, той минава вече в Астралния свят. Във

физическия свят няма условия да расте животът. В Астралния свят е обратното: синусът, или животът, се смалява и човек започва да остарява, а косинусът се увеличава. Тази почва не е на физическото поле. След като човек мине двете четвърти от кръга, този процес се сменя. Той влиза в Умствения свят и най-после идва в Причинния свят. Оттам отново започва пак същият процес, но в нова форма.

Сега, ако вие бихте разбрали живота в неговата пълнота, тия два процеса, на материалния и на духовния живот, ще съвпадна – те са еднакви. Както човек расте във физическия свят, така расте и в Умствения свят. Както човек се развива във физическия свят, т. е. какъвто материал там съгражда, такъв ще бъде и неговият ум. Затуй първо вие трябва да имате здраво тяло. То е почва. Някои от вас казват: „Защо ми е тяло?“ – Почва е. Това тяло дава материал на вашия ум да работи. От тази почва ще излезе най-хубавият плод на Умствения свят. Ако имате хилаво тяло, значи имате хилава почва. Някой казва: „Аз съм нервен.“ Нервният човек е без почва, в него почти всичката почва се е превърнала в динамически сили. Той иска всичкия свят да му се подчинява. Той иска да запали света от единия край до другия и никого не може да търпи. Не, на физическия свят материя трябва да имаш, почва трябва да имаш. Ще търпиш! Някой казва: „Не мога да търпя.“ Има ли човек, който може да търпи? Не мисли, че само ти си нервен. Всички хора са нервни. Кой няма тия динамически сили. Нервността е един малък порок. Хубаво е, че имаме нерви, но тия нерви трябва да се контролират. Всичките високоорганизирани хора трябва да се радват, че имат нервна система. Какво му трябва на нервния човек? Забележете, че животът започва с магнетизма. Косинусът на тази окръжност означава едно магнетическо течение, а синусът – електрическо течение. Следователно, когато животът завърши един цикъл до точка *n*, всичката енергия става електрическа, човек е в едно напрегнато състояние. Някой път, като не знаем този закон, когато човек е складирал тази енергия, ние отидем при него, бутнем го, запалим тази енергия и предизвикаме един взрив.

Ние ще направим същата погрешка, ако вземем ябълчно семе и го насадим в малко пръст. По този начин ти предизвикваш един взрив. Това зърно изисква почва, не го лъжи. Туй дърво после ще ти създаде едно нещастие. Ти ще го умориш, но и ти ще умреш. Ти ще бъдеш отговорен за неговия живот.

Така и вие събуждате известно желание в себе си, но трябва да разбирате този основен закон за отглеждане на желанията. Всяко желание в човека е семе. Ако възбудите едно желание и го турите в една паничка, вие сте отговорни пред Божествения закон. Някой казва: „Аз имам желанието на ябълката.“ Имаш ли такова желание, направи си някой голям джобур или някоя голяма каца и там посей семето. Ако имаш паничка, тя е добра само за някое малко растение. Създадеш ли желания, които не можеш да отхраняваш, Природата ще те хване за ухото. Тя не обича лъжите. Ти ще излъжеш туй семенце, но то не може да расте в тази паничка. Ако ти посадиш някой дъб в една паничка и му кажеш: „Аз ще ти дам условия за растене“, ти вече си го излъгал. Де ще го посадиш в тази паничка? Де ще се развива той. Сега вие, па и целият свят, минавате за големи философи. От тази именно ваша глупава философия страдате. Защо? Защото най-великите ви желания са посадени в малки панички. Виждам някога – някой турил любовта в една малка паничка и казва: „Учителю, моята любов може ли да израсне?“ Казвам: не може да израсне. Любовта не изисква паничка, но изисква много голям джобур. В тази чашка никаква любов не може да израсне. Някой казва: „Ами най-малката любов не може ли да израсне в тази паничка?“ Най-малката Любов вие не може да я съберете и в най-големия световен джобур. За израстването на най-малката Любов се изисква едно всеобемащо слънце. Някой път искате да турите Любовта във вашето сърце. Колко сърца са разпукани от тази Любов! Вие, при вашите условия, не може да посадите Любовта в сърцето си. Ако я посадите, тя ще разруши сърцето ви. Някой казва: „Аз със сърцето си любя.“ То е тъй, но вие сте чудни във вашите разсъждения. Хората казват, че Слънцето изгрява и залязва. Вярно ли е? Учените хора ни убеждават, че то никога не изгрява и не

зализва, но въпреки това ние казваме, че Слънцето изгрява и залязва. Кое е вярно сега? Действително Слънцето изгрява и залязва и действително Слънцето не изгрява и не залязва. Кога изгрява? Кога залязва? Когато Земята се е създала и е започнала да се върти около оста си, Слънцето е започнало да изгрява и да залязва. Когато Земята е била в първообразно състояние, Слънцето никога не е изгрявало и залязвало. Там, дето има гъста материя, има изгрев и залез.

Процесът на изгряване и залязване е процес само на нашия ум. Онези, които се занимават с концентрация на своята мисъл, са минали през следните любопитни наблюдения. Човек посред ден може да концентрира своята мисъл, може да мине от един свят в друг и Слънцето в него изчезва. Той се намира в най-голям мрак, той не вижда Слънцето. Така могат да минат 5-10 минути: човекът усеща в себе си едно непреодолимо движение, стреми се към един Център, някъде към Слънцето. След 10 – 15 минути започва да вижда една Светлина във вид на зора и пред него се явява пак Слънцето, но туй Слънце не е това, което изгрява на нашата Земя. Питам: как ще примирите този факт? Значи, като казваме, че Слънцето изгрява и залязва, това е процес само на мозъка. Сега аналогично на туй наблюдение извеждаме във физиката закона за отражението. Образите на предметите се отразяват в очите в обърнато положение, но ние не виждаме предметите в обърнато положение, а ги виждаме прави. Физиците казват, че според туй впечатление, което приемаме с очите, трябва да виждаме всичките хора все с главата надолу, обаче ние не ги виждаме така. Физиците обясняват причината за това нещо. Онези от вас, които искат да се занимават с този въпрос, могат да го проучат. Всъщност, когато образите се получават в обратното положение, с главата надолу, в реалността така ли е? Не, само отражението е такова. Следователно само по отражение на нас ни се вижда, че Слънцето изгрява и залязва. В действителност образите и предметите се виждат прави. И тъй, когато тялото се смалява, умът се увеличава, когато умът се смалява, тялото се увеличава – имаме обратен процес. Когато сърцето се увеличава, Причинният свят, душата се

намалява, т. е. не се проявява. Когато сърцето се намалява, душата се увеличава. Когато тялото се увеличава, умът се намалява. Когато умът се смалява, тялото се увеличава. Когато чувствата се увеличават, душата се намалява. Когато чувствата се смаляват, душата се увеличава. Това са закони в Природата. Следователно, когато усещате по някой път, че вашето сърце се е стеснило, вие трябва да знаете, че нищо не сте изгубили. Чудни сте! Някой казва: „Аз изгубих сърцето си.“ Не си го изгубил. Твоето сърце се е смалило в микроскопическа сянка, но твоята душа се е разширила, тя се проявява. Ако чувствате, че сте изгубили ума си, това значи, че енергията ви е минала във физическото ви тяло. Следователно тази енергия само се е видоизменила.

Нищо не се губи в Природата. Ако вашето тяло се развива нормално, умът ви ще се прояви. Когато един Дух се въплъщава на Земята, той най-първо изгубва ума си. Всичките малки деца са изгубили ума си. Те врякат, плачат, не им стига умът как да мърдат ръцете си. Те не могат да се нахранят. Някое от тия деца е било някой философ, някой учен човек, който е учил целия свят, а сега е при майка си – не му стига умът как да си отвори устата. Туй е факт! Защо е така? Защото този учен е вложил всичките си умствени енергии в тялото. Всичко туй е създаване. Той си гради къща. Някой път казваме: „Аз не искам къща, не искам да бъда материалист.“ Какъв искаш да бъдеш? Ако не станеш материалист, не можеш да станеш умствен гений. Материята е необходима като средство, за да повдигне вашия ум. Аз искам да придобиете едно правилно схващане за материята. Тя представлява обмяна, смяна на енергии: физическият свят може да се смени с Умствения. Астралният свят може да се смени с Духовния. И когато тази енергия се сменя, не трябва да ви текат по четири реда сълзи. Вие тогава казвате: „Аз не вярвам в Господа.“ Смяна става! Падат листата на дървото, за да се явят пак идущата година. Ако вие спазите същите условия, по същото време отново ще изгрее Слънцето. Вие ще започнете да никнете, да растете отдолу и на края на лятото ще дадете плод. Няма какво да се плашите. Сърцето пък е дете на душата – тя е почвата за

него. Такъв е законът. Ние сме индивиди, растем в косинуса. Следователно, когато почвата се смалява, тия енергии влизат във физическото тяло на индивида. Синусът, като достигне радиуса m , започва да намалява в обратна посока и тогава сърцето започва да расте, т. е. индивидуалността на човека започва да се проявява в Астралния свят.

Това нещо става периодически в живота. В новата раса, която ще дойде в следващата епоха, ние ще минем в числото две. Досега ние слизахме от горе на долу, а отсега нататък отиваме от ляво към дясно. С това движение ще започне Новата култура на сърцето. И тогава ни трябва да пожертваме всичко. Когато казвам, че човек трябва всичко да пожертва, вие не разбирате това нещо. Ти ще пожертваш всичко, за да израсне сърцето ти, понеже силите на това сърце ще дойдат да работят за душата ти. Туй е един процес. Ти не трябва да плачеш. Някои казват: „Ти трябва да пожертваш душата си за своите ближни.“ Аз ще ви кажа един афоризъм: „Когато нахраниш едно, ти нахранваш всички; и когато откажеш прехраната на едно, ти отказваш прехраната на всички.“ Аз ще ви докажа туй. Това е една непонятна мисъл, нали? Ето в какво седи тя, ето какво подразбира. Стомахът е един. Щом нахраниш стомаха, ти нахранваш и милиардите клетки. Чрез един уд ти нахранваш дробовете, мозъка; изобщо на всички удове стомахът дава храна. В морално отношение е същият закон. В Астралния свят – също. Дойде един човек при вас, и аз ви казвам: ако ти нахраниш този човек, ще нахраниш целия свят. В Астралния свят ти си по-голям човек, отколкото във физическия. Там си грамаден, не си тъй дребнав, както си тук. Ако съберете всичките физически хора на Земята в едно, от тях ще направите един астрален човек. Всичките хора, колкото милиарда и да съществуват на Земята, като ги съберете в едно, ще дадат един астрален човек. А пък като съберете всичките астралци в едно, ще направите един умствен човек. Ако съберете всичките умствени хора в едно, ще направите един причинен човек. Такъв е законът. Тогава казваме: ако нахраниш един астралец, ти ще нахраниш всичките. Туй означава жертвата на душата. И всички тия

афоризми и противоречия, които изглеждат невъзможни, при известни условия са възможни. При какви условия? – При тези, които Природата е създала. Всички неща са възможни, но не на физическия свят. Те са възможни някъде: или в числото 1, или в числото 2, или в числото 3, или в числото 4. В целия кръг всичко е възможно, но не и в едната четвърт. И тъй, ето защо телата ви трябва да бъдат чисти.

При сегашната еволюция, в която се намира Земята, има изоставена инертна материя на същества, минали преди нас. Хората са всмукали много от тази инертна материя. Те трябва да се освободят от тази материя, да гледат да я изхвърлят. Тя е причината за сегашното падение на хората. Тя е, която създава страданията им. Вие сте чувствали в себе си, като че нещо ви души, мъчи ви, иде ви дори, ако ви е възможно, да разрушите целия свят. Това се предизвиква от инертната материя във вас. В нея са вложени мислите, желанията на миналите векове. Тази материя трябва да се одухотвори. Затова Божествената енергия трябва да дойде да работи в нас. Само Божественият Дух разбира законите, по които може да преорганизира тази материя. В Него се съдържат соковете, но трябва да се посадят в нея ред мисли, желания и пориви на душата, които да могат да се преработят тъй, както се преработва торът в земята. Същият закон, същото отношение съществува и тук. Ние имаме само една наука. Някой път вие искате да възпитате някой човек. Туй възпитание, както аз го зная, е дресировка. Затова досега то не е дало никакъв съществен резултат. Обаче то ни е създало по-добро разбиране. И то е печалба. Опитността, която сме придобили, вече се наследява. За в бъдеще, който няма тази опитност, не може да се развива. Не мислете, че нищо не сте придобили. Всичко придобито е едно богатство на живота ви. Като влезете в Астралния свят, тогава ще започне вашата истинска култура. Досега вие сте се занимавали само с тялото, със следствията на нещата. Не смесвайте процесите на душата с процесите на сърцето. Душата трябва да обеднее до известна степен, за да се обърне в почва, та да се организира сърцето, да се

облагороди, защото плодовете на сърцето трябва да влязат в Божествената житница.

Аз ви говоря за Космическия човек. Туй, което е вярно за целия Космически човек, е вярно и за всеки едно от вас. Вие, като проучвате този закон, може да си послужите с него във вашето развитие.

И тъй, всяка четвърт от кръга е цял кръг. Той е проекция. Втората четвърт е проекция от четвъртото измерение. Третата четвърт спада към петото измерение, а четвъртата – към шестото измерение. Това са проекции на по-висши светове от нашия. Като проекции те ни се виждат другояче, не можем да си ги представим просто. Ако мислите, че целият живот се изразява само във физическото тяло, може да попаднете в една погрешка. Първата четвърт представлява първите седем години от живота и се занимава с физическото тяло. Втората четвърт представлява вторите седем години и се занимава с астралното тяло. Третата четвърт представлява други седем години и се занимава с мозъка. Последната четвърт представлява пак период от седем години и се занимава с причинното тяло. След това пак се повтаря същият процес. Тъй щото на всеки седем години енергиите в човека се трансформират. При това тия седем години пак имат подразделения по месеци. Общият процес е развитие на тялото, но същевременно се развиват обективният ум, наблюдателността, както и другите способности. За всичко това обаче се изисква цяла вечност. Не се обезсърчавайте! Ако някой път станат пертурбации в сърцето ви, печели душата; ако има пертурбации в душата ви, печели сърцето. Душевните пертурбации ни дават идеи. Ако забележите известна дисхармония в душата, сърцето печели. Ако има дисхармония в тялото, умът печели. Не говоря за заболяването, но за онази вътрешна дисхармония, която се явява. При тия пертурбации или тялото печели, или умът печели. Тъй щото вие трябва да си разяснявате разумно ония естествени процеси, които стават във вас. Някой път вие се уплашвате, когато стане във вас една малка пертурбация. Тогава някой дойде и ми каже: „Изгубих вяра, не вярвам вече

в Бога.“ Това е лъжливо схващане. Туй, което човек има, не може да се изгуби. Човек може да се спъне, но да се изгуби – никога.

Има окултисти, които казват, че ако човешката душа не се развива правилно, ще се върне в тринадесетата сфера долу: ще дойде в Божествените корени и ще се разруши. Питам: тия адепти ходили ли са в Божествените корени, та да видят как става това. Туй са теории. Не искам да споря с тях, но казвам, че това са техни заблуждения. Има такива процеси наистина, но не са тъй, както те ги представят. И мъчение има, но то не е такова, както се представя. Има и Рай, има и Ад, но и Раят не е такъв, какъвто хората си го представят. Рай и Ад има и в малък размер, и в голям размер. Те не са такива, каквито хората си ги представят. Адът и Раят са два противоположни полюса. Те извършват една велика служба в живота. На Рая съответства Адът, на радостта съответства страданието, на Светлината съответства тъмнината, на злото съответства Доброто. Питам тогава онези, които казват: „Как така Бог, Който е съвършен, е допуснал злото в света?“ Злото е излишъкът на нашето развитие. Онази материя, която е останала недиференцирана, която не може да се одухотвори в нас, тя е започнала да се разлага и да ферментира. Тя именно е образувала злото. От нея започва да се формира един нисш живот, без разум. Следователно тази инертна материя ни спъва. Някой път си неразположен, неверие имаш, съмнение, готов си да отмъщаваш – инертна материя има в тебе. Защо? – Морков си ял. Турете един малък морков в стомаха на някой, който не вярва, ще видите как ще се почувства. Един от учениците ял морков, пил чай, но цяла нощ се въртял: не може да спи, умира от болка. Излекувахме го, но тази материя трябваше да се изхвърли навън, иначе пискане, охкане щеше да бъде. И то от такова малко парченце. Казвам: тази инертна материя не може да се възприеме – тя е морковът, който произвежда това нещо в стомаха. Има и друга инертна материя, която не може да се изхвърли по тия естествени начини. Някой път казвате: „Запали ми се главата, ще се пръсне от болки!“ – Рициново масло вземи!

Чрез всички тия средства: студени бани, топли бани на краката, разтривки – нищо не минава. Я вижте онзи мъж, който е изгубил жена си: разправяйте му, каквото искате – той е непримирим, казва: „Отиде тя!“ Той е изгубил нещо и никой не може да го излекува. Предлагат му да го водят на театър, на забавление, да яде, да пие: нищо не помага – жена му я няма. Не иска да яде. На театър да отиде – не. Всичко му е тъмно, мрачно, защото му липсва нещо: изгубил е основното – разумната сила в живота си. Вие някой път не оценявате вашите приятели, но след време ще оцените каква стойност има и най-лошият приятел, когото имате. Той ви е донесъл несметни богатства. Сега вие казвате: „Как срещнах този несретник?“ – Не, един ден ще познаете закона. Най-лошият ви приятел ви е допринесъл несметно богатство. Такова богатство ви е допринесъл той, че ако продадете и цялата Земя, не бихте могли да му се отплатите.

Такива големи философи сте вие на Земята, че винаги сте недоволни. Вие сте недоволни, понеже знаете много. Като можете да обясните всичко, вие сте недоволни, че няма други философски въпроси, които да разрешавате. Всеки един от вас мисли, че всичко е разрешил. Изпъчи се, казва: „Аз зная това.“ Знае го, но като го заболи коремът, не знае как да се лекува. Дай му малко страдание – не може да се справи. От Невидимия свят всеки ден трябва да ни пълнят главите, но ние не искаме да ни убедят, не се поддаваме. Не че не знаем, но не мислим правилно. Имаме оптическа измама, не виждаме нещата в тяхната естествена величина, заблуждаваме се. Виждаме една малка мравя, представя ни се като цял вол. Казвам: това не е вол, мравя е. „Как мравя, аз виждам, че е много голямо нещо.“ Всеобщата война в Европа се дължи на тази инертна материя, на туй течение, което обхвана човечеството. Сега пък ще минем в друга вълна. Ще се потопим в нея тъй, както в Черното море. Ще се стягате, да бъдете готови. Земята ще нагази тази вълна и ще престои в нея може би ден, два, три, четири, десет, година или най-много десет години. Повече от десет години няма да минат. Ще зависи от това, какво ще бъде съчетанието на този пояс,

в който ще влезем. Максимум десет години ще отнеме на Земята, докато мине тази вълна. Хора, които са по-високо организирани, я чувстват тягостно.

Вие сега ще се изпоплашите, ще кажете: „Виж какво казва Учителя!“ Никъде няма да влезем. Това е в реда на нещата. Земята минава в тоя пояс, ще мине през тази вълна и ще замине. Ако вие запазите нужното равновесие, това ще ви причини полза, нищо няма да изгубите, затова трябва да бъдете готови. Тази вълна съдържа много енергия. Ако сте готови, ще забогатеете; ако не сте готови, тя ще ви причини известни страдания. Вие ще мълчите – никому нищо не разправяйте. Учените хора ще ви опровергават. Това са окултни истини. Съвременната наука не може да говори за тях.

Сега малко музика. Ще направя няколко изяснения. Моето желание е да се върнете към чистотата на музиката, защото има тонове, които, ако се пеят съчетано, означават известен чувствен или мисловен стремеж и т. н. Те още не носят добро за човека – това е преживяване. Най-първо ние ще изучаваме природната музика, чистите тонове, които не са покварени. Някой път и между най-приятните тонове има покварени. От съчетанието на известни тонове човек може да се развали. Обикновената музика е предисловие на чистата музика. (*Учителя изсвири на цигулката един чист тон, после един покварен.*) В тия, покварените тонове, често има трептения, образуват се големи вълни. Когато при пеене гласът на някой човек трепти, това показва, че той се афектира. Не, тонът трябва да бъде пряк, изразителен. Когато човек се афектира, той пее за другите. Щом иска да печели с пеенето, да подкупва, това не е музика. Дето съществува подкуп, има огрешаване. В тия чувства не се изразява никаква чистота. Някои от силните музикални тонове изразяват страст. Когато цигуларят свири със сила, той изразява ония страстни чувства, които са на физическия свят. Мъжете изобщо са носители на сила.

Изпейте упражнението „Тъги, скърби“. В упражнението често се допускат противоположности. Едно упражнение

може да се превърне в песен. За да стане песен, трябва да се преработи. Целта на упражнението е концентриране на ума. Вашият ум трябва да бъде концентриран.

Изпейте сега гамата! Знаете ли защо не може да вземете тона *ми*? Тонът *ми* е магнетичен, затова онези, у които преобладава мъжкият принцип, не могат да го вземат. Какъв е тонът *фа* – мъжки или женски? Тонът *до* е бащата, *ре* е синът, *ми* е неговата възлюблена, а *фа* е вече роденото дете. Синът е малко по-мек от баща си. Между бащата и снахата няма хармония. Образуват ли акорд *ре* и *ми*? – Не могат. Най-първо ще се стремите да вземате чисти тонове. Всеки един от вас нека си изпява гамата. Има песни, в които съчетанието на чистите тонове не е хубаво. Научете се да пеете тия, чистите тонове. Пейте тия чисти тонове само за себе си. Пеете ли ги, вие ще започнете да си подбирате тоновете. Сегашната музика е виновна за характера на хората, защото музикантите са създали много малко класически парчета със син цвят. Сегашните музикални парчета имат зелен, портокален, жълт, рядко ще срещнете парче със син цвят. В съчетанието на тоновете сега преобладава повече червеният цвят. Червеният цвят действа повече на чувствата, на афектациите. Има някои парчета със син цвят и щом човек ги слуша, те го отнасят от този свят, в него се зараждат най-възвишени състояния. Щом излезе от концерт, човек трябва да направи едно добро. Някои говорят за класическа музика, но за нея трябва много силен гръбнак. Много от съвременните музиканти са почти инвалиди, понеже тази музика не мени техните чувства, а развива честолюбие, тщеславие и ред други чувства, резултат на червения цвят. Някой, като пее хубаво, поражда завист в другите. Нека слушат и да се повдигнат. Този, който слуша хубаво пеене или свирене, трябва да бъде благодарен. В него обаче се заражда амбиция и той да пее. Това е резултат на червения цвят.

Аз желая, като пеем нашите песни, да внасяме синия цвят. От вас зависи това. По някой път, като ви слушам, виждам червен цвят, зелен, портокален и се яви дисхармония. Тогава пеенето ви изглежда, като че цепите дърва. Щом

дойдете до синия цвят, ще почувствате вдъхновение, ще дойде веселието. Окултната музика започва със синия цвят. Затуй ще се стараете синият и зеленият цвят да бъдат двата преобладаващи цвята в музиката. Жълтият цвят много мъчно се възпроизвежда, по-лесно се възпроизвеждат синият и белият. Синият ще внесе подем, разширение, а белият цвят ще донесе мир. Някои казват *успокоение*. Не успокоение – то е за умрелите хора, а мирът е за живите хора. Белият цвят ще внесе спокойствие и мир, а синият цвят ще внесе разширение, енергия, чистота на ума и сърцето.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА

*Тридесет и първа лекция от Учителя
28 май 1924 г. , София*

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА

Размишление

Прочетоха се резюметата върху темите „Службата на самообладанието и търпението“ и „Лошо ли е човек да бъде недоволен?“

Тема за следващия път: „Истинският начин за примирение“

Материалът, който сте минали досега, е много малко проучен. Вие сте от тези ученици, които ядат и пият, а не плащат. Дошли сте като на угощение, като пенсионери. Не става така. Защо? Понеже всички закони в Природата действат равномерно. Работите никога не се отлагат. Вие трябва да учите – нищо повече. Сега някой може да се извинява: условия няма, това-онова. То не влиза в сметката – той трябва да учи. После казваме, че човек трябва да бъде добър. Той пак ще каже, че условия няма. Ако разбира закона, той трябва да бъде добър – нищо повече! Ние мислим, че нямаме условия. Как ще докажете математически, че вие нямате условия? Щом имате два крака и стоите прави, нямате ли условия да ходите? Не сте парализирани, имате крака, уши, очи – значи можете да ходите. Ако не ходите, никой не ви е крив. Ако си парализиран, разбирам, не можеш да ходиш, но всеки човек, който има крака, може да ходи. Човек, който има ум, може да учи. Човек, който има сърце, душа, Дух, може да прави Добро – нищо повече!

Сега в какво седи Новото учение? То е необходимо за вас. Защо? Защото в бъдеще ще влезете в по-интимна връзка с напредналите същества. Аз опитвам вашия характер сега. Как се опитва гласът на една певица? Може да я мислят за много видна, но тя трябва да излезе да пее пред света. Когато ще ви опитват в това общество, спрямо вас ще бъдат безпощадни.

Няма да бъдат снизходителни като майка ви, като баща ви, като брат ви. Ако не си талантлив, ще те набрулят по всички правила. Ще кажат: „Нека дойде тоя, който е талантлив.“ Прави са хората. Този свят не е място за малодушни хора. Душите, които слизат на Земята, са най-големите герои. Страхливците не могат да живеят на Земята. Страхливците стават зайци, мухи, бълхи и най-после се израждат. Вие знайте, че страхът действа в света, за да се изродите. Това е по форма. Човек, който се страхува, се изражда. Рече да направи нещо, но казва: „Това не е за мене, онова не е за мене.“ Днес не е за мене, утре не е за мене, това не мога, онова не мога – и той остава едно *не мога*, една въпросителна, една удивителна, една запетая и най-после една точка. Всички хора, които не могат, са въпросителна, удивителна, запетая, точка. Ще каже някой от вас: „Аз зная какво нещо е Господ.“ Ти, който не можеш да ходиш, дрехите ти треперят от страх, знаеш какво е Господ! Преди всичко Господ няма нищо общо със страхливците. Господ най-първо няма нищо общо с мързеливците. Бог няма нищо общо с мъртвите. Бог има отношение само към ония души, в които има едно дълбоко желание, една дълбока жажда за учение, едно непреодолимо желание да Го познаят. Такъв човек ще преброди целия свят, ще обърне Земята и ще каже: „Ще намеря Господа!“ Господ може да го зарови в центъра на Земята, но той ще Го намери. Толкова силно е желанието на душата да намери Господа.

Няма сила в света, която може да спъне човека. Сега вие може да кажете: „Всеки философ има свое схващане.“ Да, един философ материалист има свое схващане, един философ идеалист има свое схващане, един философ натуралист има свое схващане. Кой от тези философи е прав? – Нито единият, нито другият. Господ по естество нито е материалист, нито е идеалист. Подразделенията на Битието са наши изобретения. Материя, Дух, душа и т. н. от чисто Божествено гледище съществуват ли? Например, ако си в магарешкия свят, ще констатираш, че всички магарета имат опашки; ако си в света на воловете, ще констатираш, че всички волове имат рога. Оттам ще извадите заключението, че всички същества

имат рога, че всички имат опашки, че всички ядат като магарето и който не може да реве като магарето, не може да бъде знатен човек. Но това са понятия за магарето и за вола. Имате право: всички магарета реват и имат опашки. Тия съществата пък, които са в света на воловете, имат рога. Тъй е. Казваме: „Всички хора са слаби, грешници, недъгави.“ Това са само думи. Аз отнасям този въпрос към вас – като към ученици. Кой е онзи от вас, който не може да вдигне един килограм вода? – Всички можете да го вдигнете. Кой от вас не може да заучи един стих на ден? Кажете ми един стих, един пасаж от всичките лекции, които съм държал досега!

Да допуснем, че вам са известни възможностите на една душа. Добре, но трябва да знаете, че всяка душа не е сама. В нея влизат душите X, Y, Z. Три категории души влизат в нея, за да я образуват. Тия неизвестни души са едно грамадно количество. У тях всяка една клетка представлява една душа, която мисли, която има специални възгледи за нещата. При дадени условия тия души оказват известно влияние върху общия живот на който и да е човек. Когато човек е духовен, когато той се развива съразмерно с Божествените закони, тия души се развиват правилно помежду си и се групират в тази централна монада, която представлява човека, самия индивид. Той е централната монада, около която всички други монади, всички други души се групират и я подкрепят. Обаче когато тази ръководеща душа, която носи името, знайно в Небето, не спазва законите, всички останали души са в разногласие. Тогава се ражда в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката душа цял хаос. Когато казваме, че трябва да работим върху себе си, разбираме, че трябва да дадем един образец на тия души в нас как трябва да работят. Тази централна монада е като център. Тя трябва да бъде образец, идеал на тия души в нас. И те имат свое мнение. Следователно, когато един човек греша, тия души знаят това: те вземат всичко под внимание, докато един ден започнат да те напушат една след друга и ти останеш сам. Тогава знаете ли какво ще бъде вашето положение? Вие ще дойдете на мястото на една от тия, малките монади, и ще влезете като

съставна част в друг някой организъм. И знаете ли тогава колко хиляди години ще ви трябват, докато излезете от този организъм и добиете вашата първа свобода?

Нищо не се губи в Природата, но всяка една душа ще се върне да научи урока на живота. Ако тя не може да даде образа, други ще дойдат на нейно място, а вас ще ви лишат от тази свобода. Като слушате да ви говоря така, вие може да се уплашите. Кога може да ви лишат от тази свобода? – Когато нарушите великите Божии закони. Всеки човек е една съставна част от този велик Божествен организъм. Е, как се ражда грехът в света? Ако ние не можем да дадем образец на тия души в нас, образуват се ред извратени мисли, желания и действия, и ние идваме в стълкновение с общия закон, идваме в едно противоречие. Така се явява кармата, която трябва да изкупим с ред страдания, мъчения, докато дойде часът на изкуплението. Понеже вие сте достигнали до този етап, няма защо да се връщате назад. Някой от вас ще каже: „Аз не разбирам тия неща.“ Може да се роди спор в човека дали действително в него има толкова души? Тогава, ако вие сте една единица, може ли да се роди този спор? Мине ви известна мисъл, вие се борите. В даден случай вие искате да учите, но после отлагате, казвате: „Не днес, утре.“ Защо отлагате? Кои са причините? Или пък кои са причините един човек да стане художник, друг – поет, трети – писател, четвърти – музикант, пети – земеделец и т. н.? Кои са дълбоките причини в самия живот? Всички тия неизвестни души във вас трябва да ви станат известни. Те са свързани с цялото Битие, с целия Космос. Тия малки души са специално назначени на известна длъжност: възприемат някоя мисъл и я предават на централната монада. Те са чиновници в човека и без тяхна помощ човек не би могъл да се мръдне. И оттам, като казват, че човек е една малка вселена, право е. Действително, той е един малък свят.

Първото нещо: вие трябва да си създадете един определен характер. Не се занимавайте един с друг. Аз онзи ден държах на сестрите една лекция и тя даде своите резултати, понеже те показаха колко са готови на самопожертване. У всички

ви има този личен елемент на амбиция, на докачане. Вие трябва да знаете, че когато влезете в една Божествена школа, въпрос за докачането никога не трябва да става, защото законът е такъв: ако някой би се опитал да ви докачи, да ви обиди и с това пристъпи някой закон, той ще се намери извън Школата. В Школата всеки има право да бъде една свещ. Като кажем някому да каже Истината, нека я каже по закона на Любовта. Ако вие минавате по един мост, направен само от сламки, нямам ли право да ви кажа: не минавайте по този мост, защото ще паднете. Вие ще ми възразите: „И друг път съм минавал по мостове.“ Казвам: ще паднеш, не минавай! Вие отговаряте: „Не е ваша работа.“ Онези, които правят бележки комуто и да е, трябва да знаят едно правило: никога не критикувайте една погрешка, която сами не можете да изправите! Туй, което ти сам в себе си не си могъл да изправиш, не го критикувай! Туй, което ти си оправил в себе си, за същото можеш да помогнеш и на другите. Да кажем, ти учиш другите да не се страхуват, а сам се страхуваш. Ще имаш ли добър резултат от твоя урок? Някой казва: „Ние трябва да имаме воля“ или „Ние можем да живеем и без пари.“ Ти без пари можеш ли да живееш? Ти воля имаш ли? Аз, като говоря, че без пари може да се живее, принципно разбирам въпроса. Аз не съм ви дал методите как може да се живее без пари, как може животът да се уреди по друг начин. Теоретически е тъй, може да се живее без пари, но това трябва да се докаже практически. Ако съм направил този опит в себе си, може да ви кажа: направих един опит, излезе много сполучлив, сега и вие може да го направите. Следователно, когато ние поправяме една погрешка, трябва да изхождаме от нашия личен опит. Само тогава може тази погрешка да бъде изправена. Или когато искаме да запознаем някого с някоя добродетел, ние трябва да сме направили опит с нея. Ако вие спазвахте тия правила, у вас щеше да се зароди една хармония.

Сега между всичките ученици съществува дисхармония. Всичките хора имат за себе си по-високо мнение, отколкото е това, което са в дадения случай. Изобщо е така. Всеки

човек всъщност мисли, че от него може да стане нещо много. Отпосле условията отвън го довеждат до противоположно мнение. И наистина, той може да стане много нещо, но трябва да знае дали тия негови подбуждения произтичат от душата му, или са дошли отвън. Вие трябва да се пазите от всички посторонни влияния. За всяко желание, което произтича от душата ви, може да се родят хиляди препятствия отвън, но то пак ще успее. А вие, като срещнете 10 – 15 препятствия, казвате: „Тая работа няма да я бъде!“

Сега в живота има известни изречения, които трябва да заучавате. Тия изречения могат да изменят вашето душевно състояние. Такива изречения има у всички древни и нови поети. Има малки песни, например от един куплет, взет от някой пасаж от някоя свещена книга – от Евангелието, от Псалмите, които също могат да променят състоянието ви. Тях трябва да заучавате, да обогатявате вашата памет. Паметта ви трябва да бъде богата. Мнозина се оплакват, че губят паметта си. У вас има напор от енергии. Вие искате да бъдете добри, но не знаете как. Човек може да бъде добър и да се упражнява в тази своя добродетел тъй, както онзи, който се занимава със свирене. Той трябва да има инструмент, трябва да има и учител и всеки ден трябва да свири. Умът му трябва да е на място. Когато свири, трябва да мисли за музиката. Законът е такъв. Започнеш ли да свириш, ще ти дойде друга мисъл. Не, като свирите, умът ви трябва да бъде зает само с това, което свирите. Може да свирите половин час, но умът ви трябва да бъде съсредоточен върху това, което работите в дадения случай. Ще концентрирате ума си върху работата, която имате.

Каква е целта на Школата? – Целта на всяка школа е да сближи учениците по закона на Любовта. Каква е целта на светлината и топлината? – Да произведат всичката растителност, която сега съществува на Земята. Тия посторонни мъчнотии, които изпъкват във вашия живот – те са неща второстепенни, тях ще оставите на заден план. Най-първо разрешете основното в живота. Туй, основното, отнема най-малко време, за да се разреши. Да издържаш един

учен човек, един силен човек, е много лесна работа, но да издържаш едно дете, това е много трудно. Следователно, когато ние дойдем да се занимаваме с Бога, да Го проучваме, с този въпрос най-лесно ще се справим. Ученикът трябва да знае, че от всичките същества най-лесно може да намери Бога. И когато Го намери, ще придобие едно разширение на душата, една свобода, каквато никога не е предполагал. Това е първото качество. Той усеща една Абсолютна свобода, умът му е пъргав, деятелен. Някои мислят, че човек, като намери Бога, няма за какво да мисли, всичко му е в ред и порядък. Не е така. За онзи, който изгуби Господа – за него е тъй; но онзи, който намери Господа – той ще има хиляди работи, с които да се занимава. Мнозина мислят, че това, което сега учат, няма приложение в живота. Например правили ли сте опит с вашата любов? Какъв опит сте направили досега? В света съществуват два метода за проявяване на Любовта, но и двата са лъжливи. При единия ние пишем: „Аз ви обичам“, а при другия метод крием любовта си. Те са неестествени методи. Единия метод ние употребяваме, за да се поощряваме. Майката някой път казва на детето си: „Аз не те обичам.“ Това е особен метод на възпитание.

Някой път ние се стремим да покажем, че имаме любов. Вие правили ли сте опити да проследите онова истинско чувство, когато се поражда Любовта? При сегашните условия, като се зароди Любовта, изпитва се слабо стеснение. Това е неестествено положение на Любовта. Хората не обичат да изразяват външно туй чувство. Тогава питам: ако трябва да поставим Любовта като основа, как трябва да я проявим, че никога да не се срамуваме от нея? Аз ще ви дам едно сравнение. Когато запалите една вощеница, тя гори, осветява, напълни къщата с дим, но тази светлина струва ли? Действително тя е услужила, но сутринта, като станете, въздухът е развален. Българите имат такива газеничета, виждали сте ги вие – вечер горят, но сутринта, като станеш, гърлото ти е засипано със сажиди. Това показва, че горенето тук не става пълно – тази светлина не е хубава. Следователно, когато чувствата се събуждат у нас, когато горенето не е правилно, образува се

такъв дим. Онази приятна Светлина, в която няма никакви излишъци, онази мека и приятна Светлина трябва да дава на очите и на лицето на човека такъв израз, такъв лъх, такова благоухание, че всеки да го обича. Светиите са имали туй нещо. То се дължи на този свещен огън на Любовта. Тия хора с пълното си концентриране към Бога, с възвишената си Любов, с най-голямото самоотрицание са готови на всякаква жертва. Светиите се отличаваха с голяма услужливост. Те са се молили на Бога, но са били готови да услужат на всеки, помагали са на другите, превързвали са краката на вълците, на зайците, на мечките, на лъвовете. Имали са това изкуство. Те не са се само молили. Ние говорим за просветените светии, които са били хора със Свещен Дух. Сега в Школата вие трябва да придобиете тия качества. На някои от вас остава само една крачка, за да пристъпят този свещен праг. Някои сте при положението на постоянно съмнение. Казвате: „Аз не съм достоен, аз не съм способен.“ На какво основание е това чувство във вас? Някой казва: „Аз мога да направя това.“ На какво се базира той? Всеки от вас ще се вгледа дълбоко в душата си. Аз бих желал всеки един ученик да има по едно особено, специално качество, което да го отличава от другите. Тъй че, като съберете всички тия качества в едно, те ще дадат една мощна сила. Някои местности раждат хубави сливи, други – хубави круши, грозде и т. н. Следователно всички хора не могат да произвеждат еднакви неща. Има разнообразие в човешките души. Първото нещо е да имате положителен разум и непреодолима вяра.

Аз ви говорих за добрите навици. Желанието на Невидимия свят, т. е. желанието на всички ония, които са минали преди вас, е вие да вървите по техния път. Желанието на Господа, Който е създал света и цялата Вселена, е вие да завършите това училище. И тогава, ако вие не искате да го завършите по този начин, ще се зараждат мъчнотии. Мъчнотията може да се роди от това, че вие може да имате друг учител. Той казва: „Не му е дошло времето, имаш още да се прераждаш.“ Онзи, който ти казва, че имаш още да се прераждаш, може ли да ти каже колко прераждания

си имал? Той ти казва: „Ти в следващото прераждане ще направиш това.“ Онзи, който ти дава този съвет, трябва да ти опише едно, две, 10 000 твои прераждания и да ти каже, че в еди-кое си прераждане еди-какво си качество си придобил. Такъв човек може да ти послужи. Онзи човек пък, който ти казва: „Чини ми се, че си бил такъв, тъй мисля“, този човек не може да ти даде съвет. Кой не мисли, кой не усеща? Усещане, мислене – това са само възможности.

Та онези от вас, които са напреднали, с по-събудено съзнание, трябва да излязат малко напред: да потеглят, да дадат пример. Един от учениците трябва да излезе напред. Все трябва да има една овца да прескочи трапа. Все трябва една овца да бъде първа и като прескочи тя – след нея втора, трета и т. н. Например някой от вас ще се отличи с един наблюдателен ум, друг – с едно добро сърце, трети – с милосърдие, четвърти – с музика. Има хиляди добродетели, които могат да се развият във всички души. Сега вие сте се ограничили в едно нещо. Гледам: кой как дойде, един мисли за своята къща, друг – за себе си, за децата си, за мъжа си, за обществото – за излишни работи мислите. Вземете вестниците, четете еди-кой си вестник какво пише. Що от това? Минавате през една улица – много кучета ви лаят. Казвате: „Като минавах покрай улицата, фиксирах тия кучета и те си отидоха.“ Хубаво – едно куче фиксирате, друго фиксирате, всичките кучета фиксирате, но като отидете в гората, срещнете една мечка, искате да я фиксирате, а не можете. Казвате: „Аз бях в Рилската пустиня, видях една мечка, че като хукнах, едва се спасих.“ Кучетата фиксираш, а мечката не можеш да фиксираш. Така и вие някой път хванете някой малък недъг, фиксирате го като едно кученце, но като дойде големият недъг, както мечката, отстъпвате. Не, големия недъг ще хванете!

Първото нещо: силен човек е този, който владее ума си. Трябва да владеее ума си! И аз бих желал за една седмица да направим един опит – никакъв вестник да не четете! Аз ще ви дам онзи пример, дето кръстникът казва на шега на кумеца: „Ако можеш да поиграеш, но без да викаш иху-ху,

ще ти дам една крава с телето.“ Онзи почва да играе, но казва: „Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам иху-ху!“ Някой иска да ви говори нещо лошо. Затворете ушите си! Ако ви говори нещо хубаво, слушайте го. Едно правило искам да приложите: цяла една седмица няма да четете вестници. Ще направим този опит, няма да си играем. Можете ли? Ще говорите само добро, само положителни работи, а не и дребнавости. Щом дойде другата седмица, ще отпусим бента. Ще се упражните за една седмица само и ще видите какво може да направите. Ако по длъжност трябва да четете вестници, ще ги четете. Това, което се отнася до службата ви, ще го изпълните, но има неща, които са и извън службата – тях ще избегнете. Кой каквото ви казва, ще го изолирате, ще мислите най-хубавото. Разбрахте ли хубаво? Никаква погрешка няма да виждате. За всичко добро ще си говорите, за лошото няма да говорите. Само хубави книги може да четете. Вестник „Алфа“ даже няма да четете тази седмица. Или през тази седмица може да напишете най-хубавите работи – като че живеете в един идеален свят. Ако си в канцеларията и някой ти говори за вестници, ти ще се концентрираш, ще кажеш: „Много сериозна работа имам!“ Това, което се отнася до службата, ще слушаш, но това, което е извън нея, няма да слушаш, ще бъдеш глух за него. Вие веднага казвате: „Дали е възможно да се издържи всичко това?“ Онези, които се ангажират за този опит, само те ще го направят, но като изневери един, препятства се и на цялата работа. Когато една халка не е здрава, скъсва се цялата верига. За цялата седмица трябва да бъдете последователни, да направите този опит. Ние говорим за неща, които са възможни. Не казваме: „Напуснете службата си, не слушайте началника си!“ Всичко това не трябва да става по буква – по дух трябва да става. Ще концентрирате ума си, ще направите опита – ще видим колцина от вас ще могат да го вършат. Като вършите работата си, всички малки неща да не ви засягат: да ви занимава само великото. Човек може и да се уедини за една седмица някъде, но смисълът не е там. Нека хората ви говорят, без обаче да ви засягат – само тъй ще опитате силата

на своя Дух. Вие не сте от онези ученици – да не знаете тия работи. „Ако те съблазнява едната ти ръка, отсеци я; ако те съблазнява едното ти око, извади го“, е казал Христос. Ако се водите по буквата, значи трябва да си отсечете ръцете и да си извадите очите, но това са иносказания.

Сега този опит може лесно да се направи, няма големи мъчноотии. Един виден професор искал да излекува един французин, който заеквал, и му казал: „За една година няма да говориш с никого. Ако дадеш обещание една цяла година да не говориш с никого, ще се излекуваш. Този французин издържал и се излекувал. След една година могъл да говори свободно. Това е воля. Срещнеш един познат човек: той ти говори, ти си мълчиш, вървиш си, не се спираш да му отговаряш. Всички казват: „Мръднала му е дъската.“ Като се избави човек от едно зло, ще се избави и от друго зло. Вашият опит сега е лек. Да говори човек само добро, да не слуша злото, и то само за една седмица – какво по-лесно от това? После пак ще отпушим бента, ще видите разликата от едната седмица и от другата. От тази вечер ще започнете опита до следната сряда. Другата сряда след събранието бентът ще бъде отпушен. Тия малки опити са необходими за каляване на волята, за да можем да противостоим на всичките изкушения в света. Ние трябва да бъдем хора със силна воля, да владеем ума си, защото хората от света разбират психологическите закони и ви използват за зло. В света всякога търсят случаи да създадат вина, съмнение, подозрение, скарване. В Черното братство има ред методи, по които може да ви скарат. Когато искат да постигнат известна цел, вдигат скандал. Защо? Целта е да се скарате, да се произведе дисхармония. Те искат да постигнат своите цели и от нищо нещо създават. Това не е методът на Бялото Братство. Методите на Бялото Братство са съвсем други. Двама братя може да се спогодят, ако постъпват разумно. Няма въпрос, по който да не може да се спогодят, но когато постъпват по човешки, нямат възможност за това. Отстъпките трябва да бъдат взаимни – и от едната, и от другата страна. При сегашните условия колкото отстъпва единият, толкова

трябва да отстъпва и другият – равномерни трябва да бъдат отстъпките. Всеки трябва да вземе онзи дял, който му се пада. Това е човешкото.

И тъй, ще пристъпваме към някои малки опити. Този е един от най-леките опити. Тия опити са необходими, за да проверим някои положения, дадени в лекциите. Трябва да се намери за в бъдеще един метод – да знаете как да прилагате, защото не е лесна работа приложението. Ние знаем до каква степен това е възможно според времето, обществото и хората, между които живеете. Писанието казва: „Бог всичко знае.“ В даден случай ти изнемогваш под тежестта на живота. Бог обаче знае положението. Той знае какво можеш да направиш в този случай. Той знае условията, при които живееш, знае баща ти, майка ти, взема предвид обкръжаващата среда и знае всичко, което можеш да направиш. Той взема всичко предвид и оставя само възможностите, в които ти можеш да направиш това. Невидимият свят е много снизходителен, но за това, което можеш да направиш, е много взискателен. Някой път седиш и езикът ти мръдне – без да искаш, кажеш някои излишни думи, а после съжаляваш в себе си, казваш: „Защо казах така?“ Ти съжаляваш в себе си и започваш да се морализираш. Ти съжаляваш, че езикът ти е мръднал преди ума ти и си направил една погрешка. Някой път пък ръката ти мръдне преди ума. Някой път пък мръдне устата ти, тя някак си се изкриви. Мръдва устата ти, мръдват ръцете ти преди ума и вследствие на това се раждат всичките противоречия. Следователно ние още не сме господари на нашето тяло, не сме господари на нашите волеви действия. Вследствие на това се ражда дисхармонията. Езикът мръдне, ръцете мръднат, очите мръднат: неспокойни сме, не можем да слушаме. Някой казва: „Остави ме, нямам това търпение!“ Може да го нямате, но можете да постъпвате разумно – има начини за това. Всеки човек може да постъпва добре.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

ПРАВО ХОДЕНЕ

*Тридесет и втора лекция от Учителя
4 юни 1924 г., София*

ПРАВО ХОДЕНЕ

Тайна молитва

Прочетоха се няколко работи върху темата „Истинският начин за примирение“.

Прочете се резюмето „Как познах, че имам ум?“

Тема за следния път: „За кого грее Слънцето?“

Когато правите някакви упражнения, ще държите главата си отвесно. Това е най-доброто положение. Посоката на главата ви трябва да съвпада с центъра на Слънцето. При всяко отклонение от този център вляво или вдясно, напред или назад, вие попадате към растителното царство, т. е. под закона на случайността, когато вие вече не сте господари на вашата съдба. Някой се моли на Бога и навежда главата си. Защо навежда главата си надолу? Друг пък я вири назад. Защо? Той ще каже: „Като се молих Богу, аз гледах нагоре, към небето.“ Донесе ли ти това някакво благо? Или, като гледаш към Земята например, защо правиш това, не си ли я виждал друг път? Земята сега е отклонена на 23° от своята ос, от своя перпендикуляр. По-напред оста ѝ е била точно перпендикулярна, а сега има едно отклонение. Какво ще бъде, ако Земята се отклони на 90° от перпендикуляра? – Човекът ще се намери в положението на животните. Следователно животните се намират по отношение на оста на Земята под наклон от 90° . Ето защо те не ходят изправени. Ако Земята се отклони от оста си на 90° , всички хора ще станат четириноги. Сега няма да ви обяснявам причините за това нещо. На деца философия не се разправя. В окултно отношение вие сте деца. За философията на окултизма се изисква друга подготовка. Ние разправяме за обикновената философия, но окултната не я засягаме. На вас ви се представят само образи – туй, което вие може да разберете.

Първото важно нещо за вас: ходите ли вкъщи, лягате ли, или ставате, всякога ще държите в съзнанието си мисълта умът ви да бъде насочен към Слънцето, да има отвесно положение. Когато гърдите на някой човек започнат да хлътват навътре, това е лош признак. Когато коремът на някой човек изпъква навън, това показва, че във физическия свят има отлагане на непотребни вещества, и няма да се мине дълго време, този човек ще заболее от някаква болест. Затова първото важно нещо за всички ви – и за млади, и за стари, е това: трябва да ходите изправено, няма да се прегърбвате. Правило е това. И онзи ученик, който не спазва това правило, ще попадне под влиянието на света. Ако дойде един ангел от Небето между вас, той ще бъде много строен по форма. Ако един човек не може да преобрази своето тяло, което е резултат на неговата душа, как ще може да работи с по-висшите сили? Ако ти не започнеш със своите уши, със своите очи, ако не можеш да се разправиш със стомаха си, как ще се разправиш с другите хора? Силата на човека зависи от онова, което той упражнява върху своето разумно тяло. И сега, когато някой започне да изучава окултната наука, той казва: „Мен вече не ме интересува светът.“ – Не, вас трябва да ви интересува светът, но в нова форма. Не трябва да ви интересуват излишъците на света, но трябва да ви интересува съзнанието на света. Ще гледаш, ще изучаваш и онези най-малки тревици, които са скрити в това пепелище. Всяка тревица е един скъпоценен камък. Ще го очистиш. Дадат ти едно ръждясало желязо. Ти няма да разглеждаш ръждата му, но ще го изчистиш, ще видиш има ли нещо от него, което може да влезе в работа.

Мнозина от вас казват: „Мен нищо не ме интересува.“ Казвам: мен пък ме интересува Любовта. Вие сте чудни! Какво нещо е Любовта? Толкова време ви говоря за Любовта! Казвате: „Любовта служи да топли сърцето.“ Ами че кога сърцето не е топло? Казвате: „Тогава Любовта избистря ума.“ Ами че кога умът не е бистър? Не е ли бистър умът на онзи вълк, който мисли да слезе при някое стадо? Това е символ. И тук има бистрота на ума. Нима в бистрата вода не се давят? Човек се дави в мътната вода тъй, както и в бистрата, само че

смъртта му в бистрата вода е по-благородна, а смъртта му в мътната вода минава като нечестна. Само в това е разликата.

Във всички ви трябва да се зароди желание да обичате простотата в разсъжденията. Знаете ли какво значи една елементарна мисъл? – Идея, от която нищо не можеш да отнемеш, нито да притуриш. Тия идеи са много малко. Такива мисли и желания в човека се срещат много малко. Вие трябва да имате няколко от тези основни желания. Вие казвате например понякога, че имате разположение на духа, че Духът Божи, Мирът Божи е във вас. На какво се дължи това? – На тия основни мисли. Но едно малко нещастие в света е в състояние да наруши във вас този Божи мир. Веднага вашето щастие, вашето разположение на духа изчезват. Къде остана всичко това? Та нима Божественото в човека може да изчезне? Мислите ли, че ако направите едно рало от злато, то ще се измени? – Няма да се измени. Златото при всички условия на живота остава злато. То не се изменя. Тъй щото, когато говорим за Божественото, ние разбираме то да проникне във всичките наши клетки. Всичките клетки, които съставляват човешкия организъм, трябва да възприемат Новото учение. Всяка клетка трябва да се проникне от мисълта, че тя вярва в Бога. Това аз наричам вярване. А така: главата приеме едно, стомахът не го приема – това не е вярване. Стомахът казва: „Аз не се занимавам с такива глупави работи. Хлебец, хлебец ми дай.“ Това е философията на живота. Кис-кис – смее се на господаря си той. Мислите ли, че можете да бъдете философи или учители на такъв стомах? – Не, никога! Той ще се подиграе с господаря си един ден. Ще каже на главата: „Хубаво, щом ти мислиш, че имаш господар, аз няма да работя, нека твоят господар те храни.“ Какво ще кажеш на този стомах? Вие ще кажете: „Това са детински разсъждения.“ Добре, но вашите разсъждения не са детински. По някой път разсъждавате доста зряло, а по някой път, като децата, не разсъждавате. Ученикът на Божествената школа трябва да разбира пътя, в който е поставен. В този път има хиляди малки задачи, които трябва да разреши. В тази Школа вие сте поканени да разрешите тия задачи.

И тъй, всякога ще ходите изправени! Ако носиш главата си назад – главата ти е празна. Ако я носиш наляво или надясно – това са клони на едно дърво и тогава всеки клон според тежестта си се наклонява на една или друга страна. В такъв случай ти си клон, не си човек, ти играеш роля на клон от някое дърво. Следователно други същества ще ти заповядват. Седнеш някой път, туриш си краката един върху друг. Какво показва това? – Не си господар на себе си. Като седнеш някъде, няма да си туряш краката един върху друг. В Школата никой няма право да си туря краката един върху друг. Вие тук не сте разбойници, че трябва да се пазите един от друг. Вие правите неща, които не се позволяват в Школата, разбирате ли? Не мислете, че с моята отстъпчивост ще се нарушат Божиите закони! Ако аз мълча, законът няма да се промени. Законът си е закон. В Школата ще седите така, че краката ви да бъдат един до друг. Поне половин час ще седите така: ще знаете, че се намирате пред същества, които са минали по вашия път, които са завършили своето развитие и наблюдават вашите души. Вие седите криво, облегнете се назад, изкривите се наляво или надясно и след туй ще кажете, че Духът Божи действа във вас. Кой дух действа? Гърдите ви трябва да бъдат широки, а не тесни, не трябва да бъдете тесногръди. Широчина трябва да имате на гърдите си! Краката ви трябва да бъдат един до друг, ръцете ви – прибрани, и умът ви да присъства. В часа, през който сте тук, трябва да сте концентрирани, умът ви да е в тялото. Зная, че ще имате изкушения, за да ви извадят от това равновесие, но нищо от това. Ще приберете ръцете и краката си и ще се стараете да се съсредоточавате. Вие имате вече идеи и тия идеи ще ви служат.

Вие, като идвате в класа, добре е да си имате по едно малко тефтерче, та като ви дойде някоя мисъл, да може да си я запишете. Всеки има по нещо, с което може да се занимава. Всяка идея, която ви дойде в класа, запишете си я, не я оставяйте за у дома си, защото ще я изгубите.

Всички трябва да научите закона на послушанието. Да не мислите, че този закон има отношение към някакъв преходен

обект. Не, послушанието трябва да имате към Великата природа, т. е. послушание към Бога. Този закон обуславя всички неща в живота ни. Ако ние бихме имали туй послушание, то, като ни вдъхновят с някоя велика мисъл, бихме я изпълнили веднага. И вие, ако не успявате в живота си, то е, защото отлагате да изпълните всяка мисъл, която ви се внуши отгоре, или пък определяте свое време за изпълнението ѝ. Вие я отлагате и после на нейно място влагате някоя чужда мисъл. Аз бих желал да направите един анализ, да видите колко на сто от мислите, които ви занимават, са ваши. Допуснете, че като дойдете на Земята от Невидимия свят, сте предвиждали да имате една малка къща с две стаи и кухня. Туй е бюджетът ви за този живот. Вие дойдете, направите си обаче една по-голяма къща. Продадете я, направите друга, още по-голяма. И нея продадете, направите си трета къща с четири стаи. Питам: какво придобихте от това правене и продаване на къщи? Това са чужди желания и мисли, които вие възприемате и реализирате. Предвидено е да завършите само гимназия или да завършите и университет, но вие завършвате два-три факултета. Какво ви ползва повечето, което завършвате? Някой път от Невидимия свят ви е определено да завършите университет, но вие се отказвате. В този случай губите.

За вас е важно да реализирате плана, който ви е определен от Невидимия мир. Това е идейният живот. Не мислете, че онова, което ще учите, е случайно. Не, всичко е определено. Вие сега ще си мислите: „Щом всичко е определено, тогава това е фатализъм. Ако всичко е определено, ние не сме свободни.“ Аз съм съгласен с вас. Когато станеш слуга на някой господар, свободен ли си? Дойде рано сутринта господарят, похлопа: „Иване, вземи ралото и хайде на нивата!“ Онзи, който се е определил за проповедник, свободен ли е? Не, не е свободен, той получава 4-5 хиляди лева месечно. Съдията седи, решава едно дело цял ден. Свободен ли е? – Заповядват му онези, които са му дали петте хиляди лева. Ако не му се плащаше, щеше ли да решава това дело? Онзи професор астроном седи над телескопа по цели часове, наблюдава небето. Защо? – Пари ще получи. Колко души знаете, които работят, без да

им се плаща? Кои работят по свобода на волята си? Аз бих желал да намеря хора, които да наблюдават небето, без да им се плаща. Покажете ми един човек, комуто да дават торбата и да го изпратят на работа без никакво заплащане. Аз не осъждам туй, но казвам: ако ние извършваме някоя работа и се намираме под тия човешки ограничения, то и когато от Невидимия свят ни дадат да изпълним една програма, пак се намираме под известни ограничения. Онези по-висши от нас същества по същия начин ни ограничават. Те казват: „Ако искате, може да живеете по нашата програма, ако не искате, можете да живеете по друг начин.“ Де седи ограничението? Ограничението седи в това, че ако вие изпълните този план, ще бъдете щастливи. Ние се заемем с тази работа, но започваме да я коригираме, коригираме и свършваме само с коригиране от единия край до другия. Най-после казваме: „Не си струва да се живее.“ Нищо не научавате. Туй не е ограничение. Това е истинският път.

Всеки от вас трябва да се проникне от мисълта, че той има една малка мисия в живота си, която трябва да изпълни с всички подробности. Вие идвате в класа – и това е определено. Някой път дойдете в класа, но ви се приспи. Вие казвате: „Какъв дявол ме нападна?“ Ами този дявол сега за първи път ли е дошъл? За първи път ли спите? Вие искате да кажете, че не спите. Не, вие всякога спите. Всеки човек, който не мисли върху смисъла на живота, той спи всякога. Щом не мислите, щом нищо не ви интересува, има нещо, което обременява ума ви. Аз мога да ви накарам всинца да бъдете будни. Как? Стига да кажа, че се отпуска една премия от 50 хиляди лева за този, който не спи. На всинца ви очите ще бъдат отворени. Будни ще бъдете! Защо? – Премия има от 50 хиляди лева. Как ще бъдат ококорени очите ви! Ако очите ви могат да бъдат ококорени за 50 хиляди лева, аз имам по-големи премии от тази. Колко пъти нося тия премии в торбата си! Нося ги и назад ги връщам. Защо? Защото не сте ококорени. Вие трябва да считате, че даденият момент е най-важният момент в Школата. Вие влизате във връзка с най-великата Школа, с Невидимия свят, и една мисъл, придобита

от нея, ще ви послужи за вечни времена. Тя е нещо велико. Вие идвате тук, в Школата, и казвате: „Аз не съм разположен.“ Това не е меродавно, не обръщайте внимание на вашето неразположение. После казвате, че умът ви не е разположен. Умът не е меродавен в дадения случай. И сърцето ви не е меродавно. Според законите, в които сега се намирате, може умът ви да бъде неразположен, да не можете да разсъждавате – то е в реда на нещата, но няма да се минат 10-15 минути, и неговата свещ ще се запали и ще дойде една нова мисъл. Сърцето ви също може да не е разположено. И това е в реда на нещата, но тия неразположения аз ги наричам настроения. Умът има настроения и сърцето има настроения. Вие ще напуснете настроенията – няма да ходите според тях. Щом вятърът духа, той все ще движи клоните в една или в друга посока.

Някой път вие се ожесточите, че нещата не стават тъй, както ги искате. Всякога вие сте неразположени по причина на това, че нещата не са станали тъй, както вие сте искали. Ако аз имах вашия ум, всякога щях да бъда много неразположен, но какво правя аз? Взема всичките ваши ексцентричности, които проявявате днес например, напиша ги в дневника си, направя си от тях ред задачи и извадя известни заключения: защо например някой от вас седи крив, на една страна, или защо някой спи. Туй съчетание на нещата ме интересува. Откъде иде то, защо е дошло, как е дошло – всичко това ме интересува. Щом разреших тия задачи, аз печеля. Ще разреших някоя вечер защо заспивате. Някой казва: „Склопиха ми се очите.“ Защо, отговорете си сами! Аз съм ви привеждал примера за баща и син, които посещават нашето събрание във Варна. Бащата всякога е буден, но синът, щом дойде, веднага заспива. Бащата седне до него и го мушка. След като излязат от събранието, бащата нарича сина си калпазанин, дава му ред некрасиви епитети, казва му: „Ти човек няма да станеш, засрамваш ме пред хората. Защо не слушаше, колко хубава беше беседата!“ Той казва: „Тате, не мога да се владея!“ – „Как да не можеш?“ Обаче един ден синът се ококорва на събранието, слуша внимателно, а бащата заспива по всички

правила. Синът гледа баща си и се подсмива. Излизат на улицата, синът пита: „Тате, защо ти днес заспа?“ Бащата тъй си замина за онзи свят, без да разреши въпроса защо е заспал. Но има причини. Разбира се, това нещо някой път зависи от съчетанието. Ако вие седнете до един човек, който е негативен, т. е. изтощен магнетически, а също и вие сте негативен, и двамата ще заспите. В някое събрание седнеш до някой човек, който не се интересува от това, което се говори, но е по-силен от тебе, тогава и ти ще станеш като него. Ако ти си индиферентен, но седнеш при някой човек, който силно се интересува, тогава той ще ти предаде своя импулс. Любовта Любов предава. Мъдростта Мъдрост предава. Добродетелта Добродетел предава. Светлината Светлина предава. Когато хората заспиват, това показва, че между тях няма хармония. Ако на сто души заспива един, той е връзка с Невидимия свят, понеже няма друга връзка. Той слуша отгоре, а останалите слушат от физическия свят. Тъй щото той е връзката, кореспондент е той. Когато пък един слуша от тук, а стоте са горе, и това е хубаво. Има такива случаи в Америка, дето сто души заспиват, а един само слуша. Това са вълни, които идват. По някой път дойде една такава вълна и всички заспят, както това стана с Христовите ученици. Между тях остана само един буден. Такива случаи са голяма рядкост.

Първото нещо като въздействие при такива случаи: ще упражнявате волята си. Няма да си казвате от къщи: „Аз, като отида на събранието, няма да спя.“ – Не, всеки момент ще бъдете будни. Кажеш ли нещо – свърши го. Кажеш ли си, че няма да спиш, няма да спиш – ще бъдеш буден. Ще си казваш: „Ще бъда буден, ще ходя прав.“ Хиляди пъти повтаряй това на ден, докато станеш най-последен буден, докато се изправиш. Ревматизъм имаш, ще си кажеш: „Нямам ревматизъм, изправи се ръката ми.“ Имаш да даваш, ще си кажеш: „Платих си дълга, платих дълга си“, докато най-последен го платиш. Повтаряй, повтаряй, докато от Невидимия свят кажат: „Дайте му – да млъкне.“ Хлопайте, хлопайте! Когато е за Доброто, ще хлопате. Ще чуете: „Ние ще изпълним Волята Божия.“ Повторението е Сила Божия. После някой не може

да учи. Като стане сутрин, целия ден да казва: „Ще уча, ще уча.“ Някой седне малко, вземе да учи и пак стане. Тъй не се учи. Това не е характер. Ако ти не можеш да се справиш с един обикновен предмет, какво ще правиш с по-сериозните въпроси? Ти навсякъде в живота си ще имаш все същата спънка. По-нататък вие ще имате мъчни задачи. В този път не се изисква само самообладание от човека, но и воля му трябва, и то най-добрата воля. Ние сега не сме дошли да слушаме, но сме дошли да служим на Бога: да покажем на света, че ще го победим. С главата надолу ще го обърнем, но ще го победим – нищо повече. Ще победим света.

Някой от вас се запитва: „Какво ли пишат за нас вестниците?“ Не сте чели тази седмица вестници, нали? Някои може да са надникнали, да са прочели нещичко, но затова ще си наложат същата задача още една седмица. Като не издържат така, още една седмица, докато се научите да издържате. Само при едно такова състояние може да ви дам някои правила. Тия правила са толкова прости, но важни; обаче ако вашият ум не е светъл, ще ви се видят маловажни. Вие виждате, че по някой път една ваша стара сестра прави известни движения. Това са течения. Не всякога се правят движения. Защо? Защото ако някой път направиш някое движение, ще създадеш зло на човека. Ето защо някой път няма да правиш движения, някой път ще правиш. Кога трябва да се правят движения? – Това трябва да се знае. Аз мога да туря ръката си върху главата на някого и да не я движа. Защо трябва да си движа ръката? Кога трябва да я махна? Това е език на Природата. Някой път искам да ви предам нещо. Думата ли е по-силна, или движението? Някой казва някому: „Нали знаеш, че аз те обичам?“ Този, когото обичаш, веднага изважда кесията си със сто английски лири и ти я подава; ти вземаш кесията и казваш: „Да, аз те обичам.“ Той вече не те пита дали го обичаш. Всичко това се изказва в движения, без думи. Даваш кесията и той разбира. Турят ви в затвора, но вие имате нужда от пари, трябва да се освободите от този затвор. Аз ви казвам: вземете тази кесия, за да се освободите от затвора. Аз ви я давам, защото ви обичам. Ще кажете: „Ама

моето достойнство ще пострада.“ Това е друг въпрос. Друг някой ден вие ще дойдете с кесията си, ще ми я предложите и ще кажете: „Заповядайте, вземете си, колкото ви трябват.“ Вие ще разберете, че аз ви обичам. Ама най-първо аз ще ви дам кесията и тогава ще ви кажа, че ви обичам. Тази кесия ще ходи от ръка в ръка. Това е Божественото учение: казано, свършено. Туй, което разделя всичките окултни ученици навсякъде, са лошите думи. Например аз съм недоволен, но дойде някой, седне при мене, аз казвам: „На този човек му хлопа дъската, но той иска да му кажа нещо, затова е дошъл при мен.“ Когато казват, че някому хлопа дъската, това подразбира, че някъде в ума му има един развинтен винт. Неговият господар казва: „Ти знаеш как да го поправиш – завърти му винта.“ Аз му завъртя винта. След това му казвам: я ми поговори сега малко да те разбера! Поговори ми малко, но виждам, че друг винт му хлопа. Аз завия и този винт. Питам го: сега как си? – „Много добре, хубаво направи, че ми зави винта. Бях малко неразположен, но сега съм добре.“ Говориш с друг някой и той казва: „Винтът ми е развит.“ На всеки човек се развърта винтът. Кому не са се развъртвали винтовете? Някой ще дойде, ще ги завърти и работата ще се свърши.

Едно правило ще имате: в обходата си няма да казвате, че някому хлопа дъската. Кажеш ли някому така, ще изправиш погрешката си. Всеки човек в даден случай е предметно обучение. Ако видиш един недъг в себе си, той ти е даден с цел или да изправиш нещо в себе си, или да научиш нещо. Никога да не се смееш на човека за неговия недъг, защото ще ти дойде на главата. Турците казват, че който се присмива, същото и нему се връща. Ние по някой път се присмеем на някой човек, а като ни дойде същото до главата, казваме: „Да ме прости Господ от туй прегрешение. Да ми помогне Бог да се очистя.“

И тъй, първото нещо, което ще повтаряте често, е следното: „Право ще ходим, право ще постъпваме, право ще мислим, сърцата ни топли ще бъдат.“

Тайна молитва

ДОБРО И ЗЛО

*Тридесет и трета лекция от Учителя
11 юни 1924 г., София*

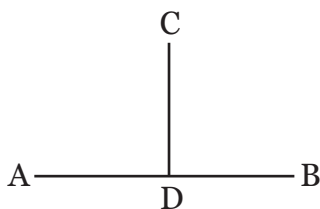
ДОБРО И ЗЛО

Тайна молитва

Прочетоха се някои от темите „За кого грее Слънцето?“

Тема за следния път: „Кой е бил първият поет?“

Ще мислите кой е бил първият поет. Няма да си подсказвате, всеки ще мисли за себе си. Дето грее огънят, там и топли.

Фиг. 1

Да вземем линията *AB* (фиг.1). Тя е жива линия. Колко тълкувания може да ѝ дадете? Защо някой път правата линия е по-дълга, а някой път – по-къса? Ако бихме означили човешкия живот с линия, как бихте означили късия живот? Можете ли да го означите с една дълга линия?

Не, късият живот ще се означа с къса линия, а дългият живот – с дълга линия.

Ако върху тази права линия вдигнете перпендикуляр *CD*, какво отношение ще има между линията *AB* и перпендикуляра *CD*? Перпендикулярът е също така жива, съзнателна линия, както и линията *AB*. Можете ли да кажете кои са причините за образуването на перпендикуляра? Той е резултат на една проста, но и дълбока истина. Питам ви: колко перпендикуляра може да издигнете на дадена права? (*Колкото точки има.*) А колко точки има? (*Безброй.*) Как определяте правата линия? (*Най-късото разстояние между две точки наричаме права линия.*) Ако най-късото разстояние е правата линия, тогава колко точки може да има на дадената права *AB*? Тази права линия, която имаме, не е права линия, но е резултат от нещо. Защо употребяваме думата права? Има един закон,

според който всички хора, които вършат престъпления, избират кривата линия. Човекът на престъпленията, както и всички ония животни – от най-малките до човека, които вършат престъпления, всякога избират кривата линия за път в своите действия. Всички ония хора и животни, които извършват благородни дела, избират правата, късата линия за път в своите действия. Тогава ние извеждаме един закон. Щом някое дело ни се покаже трудно, казваме, че то е непостижимо и вървим към него по крива линия. Някой път обаче казваме, че някои неща са постижими. Казваме например, че трябва да бъдем добри, но някои ни възразяват, че е невъзможно човек да бъде добър. Питам: възможно ли е човек да бъде добър? – Възможно е. Други казват: „Възможно е човек да бъде добър, но за в бъдеще.“ Защо твърдим това, последното? Кои са причините? На какво основаваме това твърдение? Как може туй, което сега не съществува, да съществува за в бъдеще? Ако човек сега не е добър, може ли в бъдеще да бъде добър? Когато казваме, че човек не може да бъде добър, ние тълкуваме тази мисъл по друг начин. Човек не може да бъде добър – значи човек не може да прояви своята Доброта. Това показва, че той още е една непроявена семка. Да допуснем, че семката се намира на перпендикуляра, в точката *D*. Когато казваме, че човек може да бъде добър за в бъдеще, подразбираме, че той може да израсне, да цъфне и да даде плод. Значи в тази семка има вече смисъл.

И тъй, когато казваме: „Човек не може да бъде добър“, подразбираме, че той е семка – неговата добрина е в зародиш. Но щом тази семка се посее, тя вече може да даде плод. Следователно човек може да бъде добър. „Човек не може да бъде добър“ – това не подразбира, че в него няма възможност да бъде добър, но значи, че при сегашните условия той не е започнал да се проявява още. Някой казва: „Аз съм добър.“ Да, ти си израснал, цъфнал и завързал. Друг казва: „Аз не съм добър.“ Да, ти си семка, която още не се е проявила.

Кривата философия на живота седи в това, че ние отричаме всички възможности за проявление на Добротата. Казваме: „Ние не можем да бъдем свършени, ние не можем

да бъдем истинолюбиви, ние не можем да бъдем любящи“, и т. н. Това е криво тълкуване на самия живот. Защо? Защото ако Бог прониква цялото Битие и ако човек е произлязъл от Бога, то неизбежно той ще има зародишите на тази Божествена доброта, посадени в душата си. Щом човек е произлязъл от Бога, невъзможно е да не прояви това, което е посадено в него.

Когато казваме, че човек е лош, какво трябва да подразбираме? – Една много проста истина. Ако вие сте един орех, посаден в земята, но дойде някой след малко и ви разрови, остави ви на повърхността на почвата, какво ще стане с вас? – Ще изсъхнете. Какво сте вие в този случай? – Един лош човек. Защо? Защото ви чакат година-две, та дано изникнете, но вие не изниквате: не са ви дали условия да се проявите. Тъй че, когато посадя своя орех, но дойдат хора да го разровят, той всякога ще бъде лош. Тогава извеждаме следния закон: всеки човек, който не дава възможност на известна добродетел в себе си да се прояви или пък не я прояви на точно определеното време, което Бог изисква, е лош човек. Ако ти отидеш и махнеш пръстта на всяка добродетел, която Бог е посадил с цел да израсне, ти си лош човек. Ти си лош човек за това само, че препятстваш на онова велико Божествено дело, което работи във всяка семка, посадена в Земята. Това е лошавина, това е порок, това е престъпление, това е безумие, това е зло: изобщо може да го наречете, както искате. Аз ви давам такова определение за лошото, за злото, за да могат някои от вас да го използват. Вие често сами се спъвате и казвате: „Аз съм лош човек.“ В какво седи твоята лошавина? Ще знаете вече: лошавината седи в това, че ти въздействаш на Доброто, което работи в тебе – не му даваш място да расте.

Що е Доброто? По същия закон, щом даваш възможност на всичко онова, което Бог е посадил, в даден момент да се прояви, ти си добър човек. Всяко нещо има свое определено време за проявление, следователно Доброто в нас може да се прояви въвн от нашата воля, а нашата воля може да му съдейства. В какво седи едно престъпление? Престъплението

седи в туй, че ти сам или някой друг спъва растенето на каквато и да е добродетел в душата ти. Всеки, който постъпи така, той върши престъпление или спрямо себе си, или спрямо другите. Законът, който съществува в Природата, е следният: шом извършиш едно престъпление – дали съзнателно си го извършил, или не; дали ти си го извършил, или може би са го извършили хиляди други хора, които са в същото поле – всякога ти ще почувстваш скръб в душата си. Следователно всяка скръб, която съществува в света, е признак за известно престъпление, което е извършено. Всичките скърби – това са глас въпиющ, който показва, че престъпление се върши. Всяка радост по същия закон показва, че Божествените семена растат някъде.

И тъй, вие питате: „Защо съм скръбен?“ – Да знаете, че престъпление се върши в света. „Защо съм радостен?“ – Да знаете, че Божествените добродетели растат. Има ли смисъл тази философия? – Има. Каква философия вие може да дадете на скръбта, я ми кажете? Някой казва: „Много ми е тежко, мъчно ми е днес.“ – Това е скръб. Не, скръбно ли ти е, ще знаеш, че някъде в тебе или вън от тебе, по цялото Земно кълбо, се върши някое престъпление, и следователно Господ ти казва да въздействаш на това престъпление в твоето съзнание, да се молиш. Ти, втори, трети, четвърти, пети, десети и още много хора ще въздействате, за да се махне престъплението.

Сега вие как лекувате скръбта си? Вие се лекувате като ония хора, на които лекарите пушат кръв. Като ви дойде скръб, тръгвате да разправяте де кого срещнете, че имате скръб. Казвате: „Скръб, скръб имам.“ И да разправяш, и да не разправяш, скръбта си е скръб. Скръбта означава известен факт, а именно, че известно Божие дело в света е спряно. Туй спиране, туй подпушване на тази Божествена енергия образува скръбта. Скръбта е границата, дето започва Животът. Скръбта е основата на Живота. Който разбира Скръбта, той лесно ще изправи погрешките си. Който не я разбира, много мъчно ще може да ги изправи. Затуй ние в Радостта си имаме плода на нещата. И растенията имат скръб, но в

зачатък. Спънките, които срещаме в пътя си и които трябва да се премахнат, са скръб в широк смисъл на думата. Ние схващаме скръбта като едно общо проявление в сегашния живот. Тя съществува не само в един човек, тя съществува във всички животни – от най-малките до най-големите. И животните чувстват скръбта, само че човек чувства голяма скръб. Някои хора са толкова чувствителни, тъй силно скърбят, че ако вземете скръбта на един такъв човек, която той претърпява само за един ден, и я турите на всички други по-нисши същества, те не биха могли да я изнесат – толкова тежка е тя. Скръбта на животните е микроскопическа.

Аз днес ще ви определя каква и колко храна е нужна за човешката душа. За човешката душа на Земята е нужна само една десетмилионна част от грама. А пък туй, дето вие ядете този боб, леща, месце, плодове и ред други храни – това е нужно за слугите, които работят за вас. За душата ви, както виждате, е нужна микроскопическа част храна. Някой път вие казвате: „Трябва да се погрижим за своя живот.“ Питам ви: ако вие живеете сто години и всеки ден употребявате по една десетмилионна част от грама, знаете ли колко храна ще ви трябва за тия сто години? – През целия ви живот едва ли ще се събере един грам. А колко много се смущавате вие за храната? Туй, което ви смущава, то е от съвсем друго естество. Христос казва: „Не се грижете какво ще ядете и какво ще пиете.“ И право е, не се грижете. Какво ще се грижите? Който и да е ангел, като ви даде нещо на върха на една иглица, все ще ви нахрани. Дето и да сте, и най-малкото същество, колкото и да е бедно, може да ви нахрани. И то може да ви даде тази малка част, без да почувства, че сте му били на гости. Ще каже: „Този гост е добър, не яде много.“ Тъй, от всички ви се изисква разбиране на Божествената Истина и благоговение към Божиите закони.

Ние казваме: „Всеки човек, който влиза в морето с лодка или с параход, трябва да знае да плува. На какъвто кораб и да се качи, щом ще минава през вода, той трябва да знае да плува.“ Който идва да живее в този свят, той трябва да знае да плува, а не само да философства. Философията не е знание

– философия е например, като вземе човек да разправя, че като влезе във водата, тъй ще си държи ръцете, тъй ще си държи краката, тъй ще си държи тялото. Да, но като влезе той във водата, тази философия не работи. Като влезеш във водата, не се изисква философия, но се иска знание. Ще влезеш във водата, ще се научиш да плуваш и като излезеш от водата научен, тогава ще дойде философията.

Ние, съвременните хора, първо учим философията, после плуването. Онези, които са влезли във водата, са много учени. Вие казвате: „Какво нещо е Небето? Де живеят ангелите? Какви са ангелите? Аз искам да бъда като тях.“ Чудни сте вие! Не се занимавайте с философски въпроси! Така като вас и някой микроб казва: „Аз ще вляза в областта на човека, в неговата орбита, в неговия университет, да послушам нещо.“ Какво ще чуе? Може ли да чуе най-знаменития виртуоз, като свири на пиано? Или може ли да разбере най-знаменития професор? Ако попиташ този микроб: „Какъв е човешкият свят?“, той ще каже: „Като нашия.“ Някой казва: „Искам да бъда при Бога, при ангелите, при Христа.“ За да бъдеш при ангелите, трябва да имаш ума на ангелите. За да бъдеш при Бога, трябва да имаш ума на Бога. За да бъдеш при Христа, трябва да имаш ума на Христа, сърцето на Христа – нищо повече. Няма никаква друга философия. Имаш ли ума и сърцето на Христа, ти ще разбираш тъй, както Той разбира, ще чувстваш тъй, както Той чувства. „Ами как чувства Той?“ – Не е твоя работа.

Първото нещо: искате да придобиете сърцето и ума на Христа. Във вас може да се зароди мисълта: „Може ли да имаме сърцето на Христа?“ – Можете. – „Може ли да имаме ума на Христа?“ – Можете. – „Кога? За в бъдеще?“ – Не, сега. Вие не тълкувайте това в смисъл да имате ума на Христа в целокупността на Неговото творение. Като казвам, че можете да живеете, не подразбирайте, че вие ще опитате Живота в неговата целокупност. Аз подразбирам, че за всеки даден момент вие можете да опитате Живота в неговия най-малък размер. Тия последователни моменти, които ни въвеждат в изучаването на Живота, съвременната наука

нарича *развиване, еволюция, усъвършенстване* и с какви ли не други имена.

Сега от всинца ви се изисква опит и приложение. Всеки трябва да прави известни опити и наблюдения за развиването на своята душа. Обмяна трябва да има всякога!

Тайна молитва

Да произнесем следната формула: *Бог е Светлина на Живота.*

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ

*Тридесет и четвърта лекция от Учителя
18 юни 1924 г., София*

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ

Тайна молитва

Прочетоха се резюметата от темите „Най-добрият начин за примирение“ и „За кого грее Слънцето?“

Прочетоха се няколко от темите „Кой е първият поет?“

Думите имат смисъл дотолкова, доколкото те засягат живота. Не всички думи засягат живота. Представете си, че даден кръг изразява живота. Мислите ли, че всички капки, които падат върху един цвят, имат влияние върху него? Сега вие трябва да мислите, без да потвърждавате. Аз не искам да потвърждавате. Когато човек опита нещо, само тогава може да го потвърди. Значи в даден случай ние можем да опитаме само ония капки от водата, които влизат в състава на организма. Тъй щото някой път може да ви се говори много в една беседа, но от цялата беседа само една дума може да ви ползва. Аз мога да ви кажа следното: обичам ви, желая вашето добро, ще ви направя къща, ще ви дам пари, децата ви ще осигурия и т. н. Мислите ли, че това ще повлияе върху вашия живот? Мислите ли, че ще станете по-добри? Не, човешките обещания често стават една голяма спънка в живота. И колкото повече вие се вслушвате в обещанията на хората, толкова по-често ще се подхлъзвате. Ще бъде смешно, ако способния човек го убеждават съкласниците му, че е способен, че е първокласен ученик. Той сам трябва да знае това. Като седне да учи, да решава задачите си; и щом може да реши всичките задачи, той знае, че е способен. Хубаво, ако вие не можете да разрешите една задача на Милосърдието правилно, ако не можете да разрешите една задача на Търпението правилно, ако не можете да разрешите една задача на Вярата правилно, ако не можете да разрешите една задача на Надеждата правилно, питам ви тогава: в какво

седи вашата способност? Ще кажете: „Аз не съм търпелив, но съм умен човек.“ Ум без търпение – това е колело без ос. Смешно е, като казва някой, че бил умен човек. Да, той е едно хубаво колело без ос! С това колело малките деца могат да си играят: да го търкалят, както искат, да го пущат от който и да е връх да се движи и да пада надолу. Някой път и вас могат да ви търкалят като това колело. Дойде някой, подшушне ви нещо като някой бръмбар, тури ви на това колело и вие цял ден се търкаляте от върховете надолу. Като срещнете голямо препятствие, катурнете се и казвате: „Усещам се крайно неразположен!“ Това значи, че колелото е паднало и се е обърнало в хоризонтално положение. Аз казвам: това колело е без ос.

Сега надпреварването на учениците трябва да бъде в това: да разрешават правилно задачите си. Вие ще кажете: „Ние сме разрешили много задачи.“ – Не, в училището има програми, задачи, които трябва да разрешите. В I клас се решават известни задачи; във II – други; в III, IV, V, VI, VII, VIII – пък други. Като влезете в университета, и там също има задачи за разрешаване. Като излезете от университета, чакат ви още по-сложни задачи. Например, ако ви дадат една задача да примирите двама души, как ще постъпите? – „Ще им поговорим.“ Добре, ще им поговорите, но как. Примирението почива на един математически закон. Трябва да разбирате примирението – то е велик закон. Трябва да разбирате положителните и отрицателните сили на живота. Най-първо, за да примирите двама души, трябва да отнемете от единия част от неговия мъжки принцип, от неговата сухота, и да му придадете повече мекота. Само така може да ги примирите. За да примирите семето с почвата, трябва да направите почвата мека. Как ще примирите семето с почвата? – Като направите почвата мека. Почвата може да даде прием на семето само като стане мека. Тъй ще може растението да извади от почвата необходимите сокове и при това да ѝ даде нещо. Човек, като се примирява със себе си, работи по същия закон. Често човек трябва да примирява двете части на тялото си. Защо? Защото някой път човешкото

е разделено на лява и дясна половина. Лявата страна не се подчинява на дясната: има спор на клетките от лявото полушарие на мозъка с клетките от дясното полушарие на мозъка. Те цял ден спорят и не само спорят, но и воюват помежду си. Казвате: „Главата ми се наду!“ Как няма да се надуе? Ден, два, три продължава тази война, надуе се главата ти, разбира се, и тогава Природата ти прати някоя болест, за да те излекува. Като полежиш две-три недели, тази енергия се изразходва и ти ставаш много кротък. Казваш си: „Слава Богу, просветна нещо в ума ми.“ Какво значи това? – Част от грубата енергия на мъжкия принцип се е трансформирала, нещо меко е дошло. Усещате, че малко топлина е дошла в сърцето. Тази топлина именно произвежда мекотата. Светлината – това е силата, която също внася мекота. Тъмнината внася твърдост. Щом влезете в Духовния свят и срещнете тъмнина, ако не разбирате законите, вие може да си счупите главата. Тъмнината – това е една твърда материя. Тя е толкова твърда, че даже напреднали духове, ако не спазват законите, изпитват противодействието ѝ. Туй, впрочем, е казано мимоходом. Ние, като говорим за тъмнината, се отдалечаваме от въпроса.

Тази сутрин една сестра, като чела последната беседа от Първа серия, ме запитва как да разбира Господа като условие и Господа като среда. Казвам ѝ: това е много дълбока философия. Бог не е нито условие, нито среда. Той създава условието и средата и не може да бъде нито условие, нито среда. Той е извън средата и извън условията. В примера е турено, че трябва да познаваме Бога, т. е. трябва да знаем как Бог действа в тази среда. После трябва да познаем Бога как действа в условията. Бог действа в средата по един начин, а в условията – по друг начин. Там е казано: „Ако ние живеем в Бога, не можем да го познаваме“, т. е. ако ние искаме да бъдем като Бога, да живеем в Него, как ще Го познаем? Чудни сте! Като живеете във Вечността, какво ще познавате? Вечното се стреми да познае малките работи, своите части. Бог се стреми да види съотношението между всичко онова, което Той е създал. Ние се стремим да познаем онзи източник, от който

сме излезли. Върху тия спорни въпроси много философи са дали 20 – 30 години от живота си за разрешението им. Като ги питаме какво са спечелили, казват: „Окаляхме само умовете си.“ Защо? Защото са питали как се е появило злото в света, има ли грях, или не и т. н. Някой казва: „Бог навярно има недостатъци.“ Ти отде знаеш това? Значи ти си над Него, та знаеш. Онзи, който съди, трябва да знае повече от този, когото съди. С каква мярка мериш, та казваш, че у Бога има зло? Смешно е, когато мътната вода почне да преценява доколко чистата вода е нечиста. Няма никаква философия тук! Следователно в дадения случай само онова е разбрано, което човек може да възприеме, да асимилира в себе си. Допуснете, че вие сте едно благородно цвете в гората и се намирате между други не толкова благородни цветя. Вие ще се намерите в едно неприятно вам общество – между магарешки тръни, между хмел и до някои подобни растения. Вие, като растете, с тях ли ще се занимавате, или със себе си? Сега вие се занимавате с въпроса: „Защо Бог е турил магарешкия трън до вас?“ – Не, трябва да благодарите, че сте именно между тия магарешки тръни. Те по своето естество са толкова благородни, колкото и вие. Магарешкият трън в някои отношения за вас може да няма тия качества, които вие изисквате. По отношение на Природата обаче, по отношение на службата, която извършват, те са на мястото си. Някои цитират един стих от апостол Павел, че Господ е направил някои съдове за почести, други – за безчестие. Той констатира един факт. И вие нали правите същото? В едно гърне готвите, в друго туряте помия. Питате: „Кое гърне е за предпочитане?“ И двете не са на мястото си? Чудни сте вие! Онова гърне, за помията, изваждате навън, казвате: „Такива хора, такива гърнета не искаме.“ Тогава трябва да се откажете и да ядете. Защо? Като ядете, ще има и помия. С какво ще я изхвърлите, с вашето чисто гърне ли? Не, ще имате едно нечисто гърне.

И много от вашите мисли и желания заемат мястото на такива гърнета, с които вие трябва да изхвърлите вашата помия. Вие казвате: „Тия мисли не ги искаме, тия желания

не ги искаме.“ Казвам: да, в една къща се допуска само едно гърне за помия, но ако имате сто такива гърнета, вие вървите в кривия път. Едно гърне за помия и сто гърнета за чиста вода ви трябват. Такава е пропорцията. Щом обърнете процеса и вкъщи си имате сто гърнета за помия, а едно за чиста вода, вие сте на крив път. Тогава, като се влезе в къщата ви, усеща се само воня. Такива хора наричаме лоши – те навсякъде вонят. Те имат особено мнение за себе си, но отдалече вонят, издават се. Казват: „Ние извършваме една важна служба.“

Условията, при които сте поставени тази вечер, вие трябва да ги използвате още сега, а не утре. Тази вечер може да използвате много от тия условия. Когато се говори за известен принцип, мнозина правят общо заключение. Например общото заключение, че трябва да се любим, че Бог е Любов, е вярно, но ако тази Любов е едно велико, силно течение в света, като се пусне то във вашата градина, ще я разкопае, ще завлече всичката пръст и ще останат само камъните. Питам: тази Любов каква полза е принесла на вашата градина? – Никаква. Следователно от тази велика Любов ще отделите една много малка, слаба вадичка за вашата градина, та като тече водата ѝ, ще попива. В дадения случай това е вашата любов. Вие казвате: „Ами голямата Божия Любов?“ Че тази Любов именно движи целия Космос, Слънцето, всички други слънца и планети. Ако вие не знаете да отделяте малката вадичка, как ще използвате това голямо течение? – То ще помете всичко. Друго възражение. Казвате: „Любовта не е такава сила, която помита.“ – Любовта не помита, когато не ѝ се противиш, но когато ѝ се противиш, тя всичко помита. В Любовта има един важен закон: тя абсолютно не търпи нечистота. Един от основните принципи на Любовта е, че тя с първото свое проявление носи Чистота в себе си. Има светии, които са живели двајсет години усамотено, постили са, търсили са Господа, измъчвали са се, занемарявали са се, дрехите им са се окъсвали, брадясвали са, за нищо не са мислели, но в деня, в който са почувствали Божията любов, съживявали са се, очите им просветвали. Сресвали си косите, измивали си краката, тялото – веднага

у тях се появявало чувство към хубавото и красивото. Туй виждаме и в света. Всеки, който почувства Любовта, веднага започва да се докарва. Купува си нова връзка, палто ново или друго нещо. Защо? – Любовта е дошла – в каквата и да е форма. Едно от качествата на Любовта е Абсолютната чистота. Като казали на Давид, че детето му се е разболяло, той плакал, молил се за него, но като умряло, той почувствал едно облекчение, разбрал, че е вървял по крив път. Станал, измил се и благодарил на Бога. Трябваше да умре това дете, за да изчисти греховете на баща си. Не си правете илюзии, че нашите грехове може да се простят по друг начин. Казвате: „Бог е Любов.“ Да, но Любовта обича Чистотата. Ако Давид беше осъзнал своята погрешка, преди да дойде Натан, туй дете щеше да остане живо; но трябваше да дойде Натан, да го мушне с остена. Давид каза: „Аз съм цар, аз се разправям с тия работи, аз съм законът, мога да правя, каквото искам!“ Господ каза на Натан: „Такъв ли е примерът, който ще даде този овчар, когото взех от стадото и направих цар?“ Отиде Натан да му говори, но не го стресна изведнъж. Той му каза: „Царю, в един град имаше един богат човек с много овце, а друг – сиромас, само с една овца. На богатия човек дойдоха гости. Той взе овцата на бедния човек и я закла. Какво трябва да се направи с този човек?“ – „Смъртно наказание за него – каза Давид, – ти си онзи човек!“ Когато дойде Господ, тъй ще каже и на вас: „Ти си онзи човек, който си извършил пакост.“ Какво направи Давид? Коленичи, плака дълго и написа Пети псалом, изповяда се. Туй е благородството на неговата душа.

Сега мнозина от вас искате да станете ученици. Вие сте от много големите философи, от много големите грешници. Разбирате ли какво значи *грешници*? Грешници сте вие, като ме критикувате. Нито един няма право да ме критикува! Аз съм огледало за вас. Щом се занимавате с мене, Господ ще изкара всичките ви грехове навън. Знаете ли какво нещо е грях? Грях е да убиеш една душа. Аз бих желал някой от вас да излезе и да каже кого аз съм спрял в пътя му към Бога. Че дошла някоя сестра при мене, че стояла два-три часа повече

от друга, що от това? Че една яла повече, а друга – по-малко, що от това? На едната съм дал десет круши, на другата – една, що от това? Казвате: „Нали трябва да има равенство, братство?“ Чудна философия! Едната яде повече, другата по-малко – нищо повече. Може да ядете толкова, колкото искате. Казвате: „Каква е тая привилегия? Тук трябва да има ред и порядък!“ Я ми кажете де е порядъкът в света? Не, ще дойде Натан при вас, ще ви каже: „Ти си онзи човек!“ Натан иде всякога и когато дойде с остена си...

Вие седите и си мислите: „Ние вървим по пътя.“ Този, който върви по Пътя, трябва да върви в Светлина: ни вляво, ни вдясно – той трябва да върви напред. Вие не трябва да се спирате при погрешките на другите хора. Видиш ли някоя погрешка у другите хора, радвай се, че я нямаш ти. Видиш ли у себе си някоя погрешка, радвай се пак, че можеш да я изправиш. Радвай се всякога – и когато имаш погрешки, и когато нямаш. В единия случай ще имаш едно упражнение – да покажеш волята си как ще изправиш един лош навик. Научил си се да пушиш тютюн. Ще си кажеш: „Аз сега ще опитам волята си, няма да пуша.“ Като кажеш, че няма да пушиш, ще ти притъмнее на очите, двайсет пъти ще станеш, ще се разхождаш из стаята, ще пухтиш, слугинята ще хокаш, жена си ще хокаш... Не, ще бъдеш тих, ще си кажеш: „И без тютюн мога.“ Вземи си едно кило черешки вместо една цигара. Ама не си научен тъй – ще се научиш, нищо повече! С това ще се уякчи вашата воля. Или имате друг недостатък: нетърпелив сте. Ще упражните волята си, ще кажете: „Ще бъдате търпелив!“ Някой път някой иска да ви предизвика нещо. Ще се стегнеш в този случай, ще гледаш да победиш. Ако не можеш да издържиш, зарадвай се, кажи си: „Втория път ще видя къде е неприятелят.“ Тъй три-четири пъти ще опитваш, докато вземеш надмощие. Всички недъзи, които имате, са дадени, за да калят вашата воля. Туй става по негативен начин. Положителният начин е друг. Да кажем, че ми дадат задача да изтърпя известна обида. Това е най-малкото, което мога да направя. Каже ми Господ: „Ще продадеш къщата си, с която си осигурил жена си и децата си, и ще раздадеш

всичко на сиромасите!“ Къде се иска по-голяма воля: да те оплусе някой човек и да изтърпиш, или да продадеш къщата си? – Разбира се, във втория случай.

Най-първо всички школи започват с негативната страна на живота. Вие не можете да дойдете до никоя добродетел, докато не обуздате вашите недъзи. Не е лошо, че си кипнал, но трябва да се обуздаеш. Какво правят жените, когато кипне яденето? – Или ще поместят тенджерата, или ще намалят огъня отдолу, ще оставят само едно дръвце. Хубаво, твоето гърне е кипнало. Защо? – Турил си отдолу десет дървета. Извади деветте, остави само едно. Водата в гърнето пак ще клокочи и житцето ще се сvari. Ще кажеш: „Слава Богу, всичко мина!“ Сега вие считате тия методи за прости. В окултната наука има методи, които струват много скъпо, но тия методи, които ви давам, са най-износните, най-практичните, те са и проверени. Когато кипнете, ако ви дойде наум за онази жена, кажете си: „И аз ще постъпя по същия начин, ще извадя от огъня няколко дръвца, ще оставя само едно дръвце да гори.“ Този, който те е обидил, той ти е предал известна енергия, а ти ще впрегнеш тази енергия, ще си свариш на нея житцето. Имайте предвид, че всяка обида, която ви се нанася, внася нещо ново във вас. Обидите в сегашния живот внасят нещо много по-благородно в човешкото сърце, отколкото похвалите, защото похвалите стават от немай-къде. Онзи, който ви обижда, прави това с всичкото си сърце и гледа дали ще ви потекат два реда сълзи. Онзи, който ви хвали, казва: „Няма какво да се прави, трябва да се похвали този човек.“ Затова обидите са по-силни, понеже се правят от сърце. Не е ли така? Когато се обиждате, сте по-горещи, и като се върнете вкъщи, казвате: „Още десет думи имаше да му кажа. Още трябваше да му говоря, за да се разбере!“ Когато се хвалите, казвате: „Малко го прекалих, но хайде, от мен да мине!“

Следователно ония думи, които влизат в нашия живот, трябва да имат смисъл. Туй, което ви говоря тази вечер, искам да го запомните. В моята реч най-простите неща влияят. Може да ви говоря и по друг начин: субстанциалното

начало, трансценденталният мир, после мога да ви говоря за тангентите, за синусите и косинусите, за квадратурата на кръга, за Питагоровата теорема, за триъгълниците и т. н. Това са проблеми за бъдещия живот. Казват някои, че равностранныят триъгълник у човека представлява едновременно единното действие на сърцето, на ума и на волята у човека. Констатирали ли сте вие това? Щом обикнеш някого и започнеш да мислиш как да го обичаш, ти разкривяваш цялата работа. Това именно в сегашния живот е невярно. Когато умът се намеси в работите на сърцето, равновесието се нарушава. Вие казвате, че за да любите, умът, сърцето и волята трябва да действат еднакво. Направете този опит при сегашните условия. Веднага любовта се разваля. Законът е верен. Ако създадете една хубава мисъл и турите повече чувство, пак ще развалите мисълта си. После, ако направите едно деяние и започнете да се критикувате, пак ще нарушите равновесието. Законът е следният: остави мисълта да се прояви, както е в своята природа. Остави чувството да се прояви тъй, както е в сърцето. Остави своята воля да действа тъй, както е нейното естество. Не си ти, който действаш в сърцето! В сърцето ти действа Бог чрез Своя Дух. В ума ти действа Бог чрез Своята мисъл. Във волята ти действа Божиата воля. Следователно оставете ги да се проявяват със своята истинска природа. Това значи равностраничен триъгълник, а не да нарисуваш един триъгълник с равни страни.

Пазете се в живота си да не замязате на някой си философ, събирач на антики, който, като намерил една много хубава стара статуя, дал я на слугата си да я измие от праха. Тя била от мрамор, затова слугата взел един камък и хубаво я изтърkal. Професорът като я погледнал, косата му настръхнала. И вие някой път сте такива философи като този слуга. Казвате: „Аз ще се очистя!“ Зная как ще се очистите. Всичко, което Бог е написал, ще го махнете, ще го изтриете. Някой път, когато ставам лош за вас, то е затова, че съм видял някой, който е взел камък и търка. Казвам му: „Не може така, по този начин не се чисти. Хвърли долу камъка, нямаш право.“ Нищо повече! Но защо? – Тук философия няма. Туй нещо е

писано от милиони години. Да го изтъркаш изведнъж – това е най-голямата глупост, най-голямото престъпление. Няма да го търкаш. То се чисти по особен начин. Как се чисти, аз ще ви кажа. Вие трябва да благодарите, че всичките нещастия в живота – това е Божествената ръка, която ви хваща в момента, когато разваляте нещо. Вие трябва да се радвате за това! Трябва да разбирате великата вътрешна философия на живота. Не разбирате ли това, вие ще вървите по една наклонена плоскост. Страданията ще идват и ще си заминават. После ще идвате хиляди пъти на Земята, но това няма да ви ползва. Мисля, че вие сте от тези ученици, които можете да се ползвате сега. Всеки от вас ще държи този метод. Имайте предвид, че вие нямате много време да си играете, вие вече сте на края на тази епоха. Каквото направите сега, направено ще бъде. Каквото изоставите сега, по друг начин ще го поправите. Туй нека ви бъде в ума. Какъв е външният свят, за него не се грижете. Всички трябва да имате вяра, да знаете, че във вашия живот Бог действа. Той взема участие. Във вашия живот има и други същества, заинтересовани, ваши братя. Тъй че в света не сте сами. Не тълкувайте нещата криво.

И тъй, от всичко това искам само едно нещо да ви остане в ума. Кое трябва да остане? – Бог да работи и ние да помагаме, съработници да бъдем. Или, казано другояче, да проявим в себе си най-хубавото, най-благородното, най-възвишеното, което можем да дадем в даден случай. Това значи да работи Бог в нас! Вземете тия мои думи тъй, както приемате слънчевите лъчи, както росните капки, които падат върху ви. Такова отношение имат те към вас. Ако можете да ги използвате, вие ще бъдете блажени. Ако ги тълкувате по друг начин, нищо няма да придобиете. Аз имам предвид растенето на вашите души, а вие не се спъвайте от външните прояви на физическия свят. Много спънки може да се явят, но те имат съвсем друго естество.

Бог е Светлина в живота ни!

Тайна молитва

РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ

*Тридесет и пета лекция от Учителя
16 юли 1924 г., София*

РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ

Размишление

Прочете се резюме върху темата „Кой е първият поет?“

Какво трябва да разбираме под думите *разумен живот*? Мислите ли, че онзи нагон, онази жажда и гладът, които имате, това са неща разумни? Гладът ви принуждава да работите, за да ядете. Жаждата ви принуждава да пиете. Мислите ли, че този акт в Природата е разумен? Под *разумни неща* ние разбираме хармонични неща. Разумните неща са достояние само на Любовта. Като изключите всичко друго, само в Любовта може да има разумен живот. Но вие ще напуснете вашите възгледи за Любовта, която проявявате, понеже вашата любов е любов на насилието. Това не е истинската Разумна любов. Следователно вие сте учили само тази любов и затова в живота ви няма никаква хармония. Сегашният ви живот не е разумен живот.

Добрият човек може да сгреши, и лошият човек може да прави добро. Питам ви: защо добрият човек греши и защо лошият човек прави добро? Можете ли да ми отговорите? Аз ще ви отговоря и ще ви кажа кои са причините за това. Представете си един слуга, който се е научил в живота си само да изважда с една кофа нечистотиите и да ги изхвърля навън. Но представете си, че той един ден намери една кофа с чиста вода и вземе, та я изхвърли. Питам: виновен ли е той, че изхвърля чистата вода? Ние го уловим и го нагълчаваме. Представете си сега друг един слуга, който се е научил в живота си само да внася с кофата чиста вода, и един ден намери една кофа с нечиста вода и я внася между кофите с чиста вода. Туй често се случва и във вашия живот. Вие намерите една кофа с нечиста вода и я турите между вашите добродетели, но понеже нямате обоняние, вие не

можете да я забележите. Тъй щото в туй отношение добрият човек е направил едно престъпление, като е внесъл кофата с нечистата вода между чистата, а тя трябваше да върви по обратен път, назад. Лошият човек пък, който е изхвърлил чистата вода навън, и той е направил едно зло. Кое зло е по-голямо? Злото, което е направено с изхвърлянето на чистата вода, или злото, което е направено с внасянето на кофата с нечистата вода? Следователно това е резултат на един навик. Когато ние извършваме нещо в Природата, а ние извършваме често в нея известни длъжности, в нас остава само навикът и ние го носим, без да различаваме съдържанието, което се помещава в неговия дадения случай. Например вие имате жажда, глад, но не сте си обяснили защо съществуват тия неща в света. Това е един дълбок философски въпрос, върху който трябва дълго време да мислите. Аз няма да ви отговарям на този въпрос, понеже всяко знание, което се дава лесно на учениците, те не го оценяват. Щом ви дам една кесия със злато, вие я вземате и я носите надясно, наляво, навсякъде я разнасяте, но щом ви накарам да работите на лозето и така да припечелите нещо, това, спечеленото нещо, вие го цените вече. Тъй че знание, което се придобива с усилено мислене, е по-ценно, отколкото знание, което се лесно добива. Не мислете, че отношенията между символите и подобията са произволни. Не, има закони, по които тези символи може да се нареждат. Някои мислят, че лесно се нареждат те.

Сега ще ви запitam как ще определите разликата между физическия и духовния живот? Какъв символ ще дадете за тях? По какво се отличава физическият живот? – Че не е устойчив. По какво се отличава духовният? – Че е устойчив. Защо именно физическият живот е неустойчив, а духовният е устойчив? Аз зная: вие ще кажете това-онова, ще направите цяла каша. Аз ще ви дам един символ от вашия живот. Ще направя един паралел: физическият живот прилича на две запалени главни. Като ги туриш една до друга, те се поощряват, дават светлина и хората се топят, но от постоянното горене те се смаляват, смаляват и нищо не остава от тях. Ние им се радваме, но те оставят само пепел.

Духовният живот представлява две плодни семенца, посети на едно място. Те растат, растат, увеличават се, докато най-после се развият в две големи дървета и дадат плод. Значи физическият живот дава само топлина – ти можеш да се стоплиш на него; но храна не дава – гладен можеш да умреш. В Духовния живот този плод едновременно ще създаде и топлина, и храна. Следователно в духовните процеси има разширение, а във физическите процеси има смяляване. Във физическите процеси топлината е отвън, а в духовните процеси топлината е отвътре, храната – отвън. Значи и от думите, които употребяваш, някои са на физическото поле, други – на духовното. Тия неща, които са на физическото поле, те се поощряват: горят и изгарят, но нищо не остава от тях. Така и някои хора говорят за Любовта, но това са две запалени главни. Те говорят за някаква си обич, говорят за някакви си идеи, но след две-три години всичко това изгаря, нищо не остава от него. Всичко това изчезва, обръща се на газове. В Духовния живот нещата са като плодните семенца, т. е. Божествените думи са като семенца, които растат и се разрастват. Те са Божествените дървета, посети вътре в нас. Те са именно благото ни за в бъдеще.

Та всеки един от вас трябва да се стреми животът му да прилича на едно семе, което расте, а не да бъде една запалена главня – това е жалко състояние. Това, което ви говоря сега, не се отнася към вашия живот, но то е една мярка, с която да познаете къде падат вашите мисли в даден случай. Имате две мисли или идеи, или две чувства – вие не можете да определите към коя категория спадат: към физическия или към Духовния свят. Ако образуват топлина и се смялят, те са от физическия свят. Ако започнат от малки семенца, растат и дават плодове, те са от Духовния свят. Следователно и едните, и другите идеи трябва да ги използвате. Главните на вашите огнища също трябва да използвате, но казвам, че те са само за някои души. На тях не можете да разчитате. Те са само за зимно време – за лятно време те не са потребни.

Сега, в Разумния живот се изисква непрекъснатата връзка с Бога. Ще ви обясня какво означава думата *Бог*, а не само да

произнасяте това име. В еврейския език под думата *Бог* се разбира Първият принцип, който твори, който е във връзка с всички онези сили, с онези условия, от които произтича Животът. Първата буква се пише по следния начин: *א**. Онзи, който произнася думата *Бог*, трябва да бъде много разумен и внимателен, трябва да знае, че всички активни сили са много опасни и трябва да ги изучава. Там се изисква една Абсолютна чистота и един възвишен морал, а не като обикновения. Онзи, който влезе без морал, ще стане на пепел. Онзи, който произнася това име току-тъй и влезе нечист, на пепел става. Влезте в една електрическа инсталация и бутнете тези силни волтове – веднага целият ви живот ще изчезне. Внимание трябва, изолиране трябва, а Чистотата – това е качество само на Разумния живот. Тя представлява една дреха, една броня, която пази от всички опасности, от всички сили в Разумния живот. Някои казват: „Защо ти трябва чистота?“ – Вие влизате в един свят, дето не царува Божествената Любов, а царува грехът, царуват всички отрицателни сили и отрови, които постоянно тровят хората. Някой път дойде някоя лоша мисъл – тя е дошла някъде отвън. В еврейската дума *Бог* вторият принцип е мек – той е принципът на Любовта, *ל*** . Той е принципът, който съгражда, който носи Живота в себе си, който съхранява нещата. Без този принцип светът би се превърнал в едно вечно мъчение. Този принцип, който ние наричаме проявление на Бога, на Любовта, превръща всичко на Добро в света.

Следователно, когато произнасяме името на Бога, предстои ни да се занимаваме с три вида сили: едни, които творят; други, които съграждат; и трети вид сили, които държат всички сили в равновесие. Когато действат две сили, те всякога имат един общ резултат – или добър, или лош. Следователно, ако резултатът е лош, ние знаем, че първият принцип е взел надмощие. Ако резултатът е добър, знаем, че

* В оригинала символът е неясен. Най-вероятно става дума за първата буква от еврейската азбука *Алеф*, с която започва свещеното име на Бога – Елохим.

** В оригинала символът е неясен. Най-вероятно става дума за дванадесетата буква от еврейската азбука – *Ламед*.

вторият принцип е взел надмощие. От резултата съдим за принципа. Това са всеразумни сили. Не мислете, че ние трябва да ги подчиним. Не, трябва само да спазим законите. Когато отивате при един свят Дух, вие няма да се приближавате тъй, направо, но във вас ще се яви един трепет. Той ще ви съблече, вие ще изгубите всичкото си величие на Земята и ще се намерите в положението на едно малко детенце. Всяка ваша философия ще изчезне и вие ще чувствате, че сте нищожество. Че сте философ, че сте завършили някакъв университет, че майка ви, баща ви са от такова високо произхождение – всичко туй ще изчезне, ще ви остане само това, че сте нищо, че сте един малък лъч, излязъл от Бога, и че не сте изпълнили още вашата задача. Някой казва: „Аз съм човек.“ Човек ли си? Че ти досега мислил ли си правилно? Колко пъти досега си се спирал в пътя си? Значи ако сме пратени да мислим – това е една велика задача. Тогава задайте си въпроса всички вие: мислили ли сте досега? Не, вие сте мислили за много работи, но за Бога мислите само кога? – Когато ви турят на менгемето на страданията. По всяко друго време, щом нямате страдания, Господ Го няма в мисълта ви. Защо Го няма? Защото ядете и пиете туй, което Той ви е дал, а като осиромашеете, като няма накъде, тогава си спомняте за Него, тогава Го търсите, понеже Той дава. Разумен син е онзи, който увеличава талантите, които Баща му е дал.

Сега всички вие трябва да прегледате живота си, да видите, като сте излезли преди толкова хиляди години от Бога, какво сте припечелили, и да го увеличите. Няма по-хубаво нещо от това! Най-важното нещо, което иде в сегашната епоха, е да се свържем с Бога и да имаме постоянно Неговото присъствие, тъй както Слънцето, като изгрива, изпраща своите лъчи. Има някои цветя, камъчета, които не виждат слънчевите лъчи. Има души, които виждат Бога, има души, които не Го виждат. В последните има една мъка. Най-хубавото състояние е виждането на тия слънчеви лъчи. В тях ще видим Бога. Тия лъчи произвеждат в нас Разумността. Само тогава ние почваме да мислим.

Сега, според съвременната математика, в колко посоки може да се движи една точка в даден момент? Не я вземайте като едно цяло. Тя може да се движи в една посока. Значи тя ще образува правата линия. И тъй, колко граници има правата линия? – Две граници. А _____ В

Значи правата линия АВ има две граници. Когато линията се движи, колко граници има? – Четири граници. Точката може ли сама по себе си да се движи? – Не може. В света всичко се движи едновременно. Няма отделна част, която да се движи сама по себе си. Например моята ръка може да мърда, но то е по причина на това, че аз се движа. Когато цялото престане да се движи и да мисли, и всяка отделна част престава да се движи и да мисли. Следователно, когато една точка се движи, това показва, че цялото се движи, цялото действа.

Някой може да каже, че една точка или едно тяло се движи в пространството. Не, движението на всяка точка в пространството представлява движението на цялото в себе си. Следователно, ако известна мисъл се явява във вас, в дадения случай тази мисъл е свързана с ред други мисли и по тази точка от линията АВ вие трябва да намерите връзката с всички тия мисли и желания. Например вие замисляте да направите някому едно Добро. Казвате: „Да занеса някому един чувал брашно.“ Но отлагате да сторите това Добро. Туй, което вие намисляте да направите, друг ще го почувства, а трети го извършва. Кой е направил Доброто? – Този, който го извършва. Той казва: „Аз не само че помислих това нещо, не само че го почувствах, но го извърших.“ Значи едни от хората в дадения случай са тия, които замислят Доброто, но не го вършат. Вторите са от тия, които чувстват Доброто, но не го вършат, а третите са от тия, които вършат Доброто, понеже занасят чувала. Тогава имаме един закон: казваме, че Божиите пътища са неузнаваеми, а човешките пътища са узнаваеми. Защо човешките пътища са узнаваеми, а Божиите са неузнаваеми? Човешките пътища са узнаваеми, понеже те са във времето и пространството. Човек най-напред ще си направи един план и след години ще го реализира. Ние

можем да намерим този план и ще знаем какво мисли да върши този човек. Божиите пътища са извън времето и пространството. Бог каже нещо и го направи, затуй Божиите пътища са неузнаваеми. Ние не знаем какво може да направи Бог в следващия момент. Той казва и прави, Той действа извън нашето съзнание. Затуй, като дойдем до Бога, няма да се стараем да узнаваме Неговите пътища, но ще се стараем да проучваме туй, което Той прави, да Му подражаваме, да бъдем като Него и каквото кажем, да го направим. Кажеш нещо – направи го! Тия разсъждения за някои от вас са малко трудни, понеже вие сте дошли, облечени в материя, имате такива-онакива отношения и мислите някой път, че не можете да извършите Волята Божия. Волята Божия не седи във великите работи, тя седи в микроскопическите добрини в света. Доброто може да го вършат и най-малките същества. Няма същество в света, което да не може да върши Добро. Когато говорим за Доброто, то е най-лесно за вършене. Най-лесният път е да се върши Добро. Някой мисли, че е мъчно да се прави Добро. Мъчно е, ако аз искам да вдигна един чувал от 100 килограма наведнъж, но ако го разделя на сто равни части и всеки ден, между другата си работа, вземам по една от тия части и я пренасям, това не е мъчно.

Сега някои седят, седят, искат да покажат изведнъж колко са добри, и затуй в тях се заражда желание да направят един манастир или една църква, или пък да дадат няколко милиона лева – изведнъж да блеснат. Е, отде ще вземат тези милиони? – „Ама ще ги спечеля.“ С работа колко може да спечели човек? Виж, с кражба може и пет, и десет милиона лева да спечелиш. След като одереш стотина хиляди кожи на воловете и продадеш всяка кожа по сто лева, това прави десет милиона лева. Да, но сто хиляди животни трябваше да работят, да пожертват своите кожи заради тебе. Това не е Добрина. Великото за в бъдеще ще седи в малките работи. Като срещнеш един човек, да му кажеш една Божествена дума, че да му държи топло на душата завинаги: където и да е той, като му кажеш една дума, в неговото сърце се образува една мекота, една готовност да направи Добро. Тази славна дума

струва повече, отколкото да направиш един храм. Но тъй да я кажеш, че човекът да я запомни. После трябва да се научите да прашате на всеки човек по един мил поглед: не да мисли той какво ли искаш да му кажеш с този поглед, но погледът ви да е такъв, че никога да не се забравя. Когато някой човек се е отчаял, ти като го погледнеш, всяка уплаха, всяка безнадеждност ще изчезне и той ще каже: „Срещнах един човек в света, чрез когото Бог ми помогна.“ Срещнеш друг човек, който е намислил да върши някакво престъпление. Ти като го погледнеш с един мил поглед, той ще каже: „Благодаря на този човек, че ме спаси.“ Ами защо имате очи? Вашите очи трябва да бъдат такива, че чрез тях да се проявява Божията Любов. Който ви погледне, да знае, че Бог поглежда чрез тях. Този поглед да внесе Любов, вяра, едно дълбоко чувство в човека, че той да каже: „Срещнах един човек и никога няма да забравя неговия поглед.“ Какво по-хубаво, по-красиво от това? Колко хора може да срещнете с такъв поглед? Казано е в песента: „Мили поглед на очите – туй език е на душите. Сладка дума на устата – туй език е на сърцата.“

Ами ушите за какво са? Трябва да имаш толкова тънък слух, че да можеш да чуваш не само на разстояние един километър, но като насочиш ухото си, да можеш да чуваш на 100, на 200 километра пъшкането на някоя душа, която се мъчи, и да ѝ помогнеш. Това наричам аз развит слух на Мъдростта. Не трябва само да се афектираме. Разумният живот изключва всякаква афектация. Добрият човек не казва: „Хайде, елате да помогнем.“ Той е силен сам да помага. Той ще направи Доброто и никой няма да го знае. Това е толкова малко за него. Добрият човек има на разположение всички Божествени сили, изисква се само да развърти този Божествен ключ и всичко става. Той няма да каже: „Елате тук да помагате. Къщата се запали, елате да гасим.“

Ще ви задам друг въпрос: защо са създадени ръцете, защо са създадени краката. Как бихте отговорили? Краката са създадени, за да ходи човек в добрия път – да ходи в Доброто. Ръцете са създадени за Правото – да помагате. Следователно, като си вдигнеш ръката, да знаеш, че твоята

ръка е създадена за Правото. Като погледнеш краката си, да знаеш, че те трябва да вършат Добро. А ти, като погледнеш краката си, казваш: „Чакай да видя – хубави ли са те, бели ли са, ще ги хареса ли някой?“ Аз като правя Добро, като вляза в някоя бедна колиба при някой нещастен човек, всеки ще хареса краката ми. Те са крака на Доброто, които вършат Волята Божия. Кой няма да хареса една ръка, която е готова да работи, да принася благото за другите? Кой няма да обича тази ръка? Всеки ще я хареса, всеки ще я целува? Някой те бие, но тази ръка дойде да те спасява и те спаси. Няма ли да я обичаш? – Ще я обичаш. Следователно нашите ръце трябва да бъдат израз на Божествената Правда. Като помисля за ръцете си, трябва да кажа: те трябва да бъдат израз на великата Божия Правда. Като погледна краката си, да кажа: краката ми трябва да ходят във великата Божия Добродетел. Всеки ден, като ги поглеждам, това трябва да си спомням. Ако постъпвате така, знаете ли какъв преврат може да стане с вас? – Нямаше да имате тия замислени, потъмнели, с хлътнали очи лица, нямаше да сте обезнадеждени. Ще си кажете: „Чрез моите ръце ще работи Божията Правда. Чрез моите крака ще работи Духът Божи, Божията Добродетел.“ А ние напускаме реалното и търсим вънка някъде Божията Правда и Божията Добродетел. Божията Добродетел не може да се прояви извън нашите крака. Божията Правда не може да се прояви извън нашите ръце.

Кажете ми сега: тъй, както сме организирани, може ли да се проявят Божията Правда и Добродетел вън от нашия организъм? Ако светлината се движи по права линия и не срещне никакво съпротивление, за да се пречупи и да образува ъгъл, тя не може да се види. Само когато стане едно пречупване на слънчевите лъчи, само тогава те са видими. Следователно Божията Правда и Божията Добродетел са видими само тогава, когато срещнат едно малко съпротивление. И за Доброто се изисква едно малко съпротивление. Това съпротивление е злото. Затуй иде злото в света. Злото е едно малко препятствие, за да отклони лъча на Божията Добродетел. И неправдата също е едно малко препятствие,

за да се яви Божията Правда. Тъй щото ще видите, че всички неща, които считате днес за нещастия, са били среди, през които Божественото се пречупва и проявява. Един ден, когато научим тази по-висока философия на живота, ще можем да излезем от тия среди. Например било е време, когато рибата е живяла извън водата. Тогава тя е станала птица. Тя се е учела на закона на хвърченето. Млекопитаещите, след като са научили законите на растителния живот, са се превърнали в хора, почнали са да мислят и да ходят изправени.

Следователно така и ние един ден ще излезем от сегашния живот и ще влезем в закона на ангелите. Тогава тези ограничени условия постепенно ще се премахнат. Това няма да стане изведнъж. Ще се минат може би повече от милиони години, докато станем ангели, но ще влезем в света на ангелите, дето животът ни постепенно ще се подобрява. И като дойдем до фазата на онази абсолютна интелигентност, ние ще знаем как да превръщаме формата си. Това обаче е въпрос на далечното бъдеще. Най-важното е можете ли вие да бъдете справедливи, добри в сегашния момент? Не че не сте добри, не че не сте справедливи, но аз забелязвам, че в учениците на Окултната школа има едно индивидуализиране. По някой път вие сте разпръснати, разсеяни в съзнанието си и трябва да дойде отвън някоя голяма беда, за да ви сплоти: тогава вие се нахвърляте, започвате да се браните, но неразумно. Вие още не мислите как преживяват другите, за да им помогнете, а всеки мисли за себе си. Това е слабата ви страна. Вие вървите по един крив път. При сегашното ваше състояние, да кажем, че ви среща: аз няма какво да очаквам от вас да ме обичате, нито вие да очаквате от мене аз да ви обичам. Аз само ще очаквам момента да проявя онази Божествена Любов към вас и вие да я проявите към мене. Божественото в мен и Божественото във вас трябва да се прояви. В моето съзнание и във вашето съзнание трябва да се проявят тези два момента и да си кажем: „От сега нататък ще оставим Божественото да се проявява.“ Ние няма да запушим този Божествен тласък, този импулс, и ще изпълним Волята Божия. Подпушването на Божественото в

нас ражда всички страдания. Страданията показват, че като дойде някоя Божествена мисъл в нас, ние реагираме срещу нея – тогава става подпушване в нас. Обаче трябва да знаем, че в Божественото няма обратни действия. Тази Божествена енергия ще си пробие път и ще пречупи не само нашата ограда, но и кюнците ни. Ние казваме тогава: „Пострадах много.“ Защо? Защото със сърцето, с ума си не си отговорил на този Божествен импулс. Когато човек дълго време реагира срещу някоя Божествена мисъл, Бог казва: „Вдигнете този човек от Земята! Доведете друг на негово място, чрез когото водата може да върви правилно.“ Ако оставите Бог да действа във вас, Той ще ви благослови. А сега всички болести, които идват у вас – коремоболие, ревматизъм, болки в гърба, това-онова – всичко туй е резултат на вашите грехове. И вие след всичко това търсите лекар, искате да ви правят инжекции. Аз ще ви кажа как трябва да се лекувате. Вие можете да се лекувате, като изправите вашите прегрешения. Направиш едно прегрешение – изправи го и ще ти мине коремът. Направиш друго прегрешение – изправи го и главоболието ти ще се махне. Вашите грехове са създали болестите ви и вие никога няма да се освободите от тях, докато не ги премахнете. Някой казва: „Много съм нервен.“ Знаете ли какво нещо е нервността? – Грехове са това. Кой не е нервен? Я вижте който и да е пияница – не е ли нервен? В пиянството има и блудство, и кражби, и убийства.

И сега някои току идват при мене и ме питат: „Какво трябва да правим?“ Решете да изправите коренно – не изведнъж, но съзнателно – всички ваши грехове, да премахнете всички причини за злото, и ще видите как всичко ще се поправи. Гърбът те боли нещо – виж каква грешка си направил още днес! Минаваш по улицата, Господ ти казва: „Кажи една блага дума на този човек!“ Ти минеш-заминеш, не се спираш, но като се върнеш у дома си, гърбът те боли. Защо? – Не си се спрял да кажеш една блага дума. На другия ден ти дойде една мисъл да отидеш при някоя бедна вдовица или при някое сираче, но ти се спираш, почешеш се по главата, казваш си: „Е, нека отиде друг някой брат, аз имам

работа сега.“ Не се минава дълго време и главата те заболява. Защо? – Тази вдовица е влязла в главата ти. Ако ме слушате, няма да бъдете хилави. Аз гледам: в провинцията някой влязъл във ваната – разтриват го, мажат го с масло, лекуват го. Казвам: това не е правилният начин за лекуване. Не, ще решим основното: като станем сутрин, да се помолим Богу да ни покаже как да извършим Волята Му, защото при туй извършване на Волята Божия се образува нашето умствено, сърдечно и волево състояние. При изпълнението на Волята Божия ще се подобри даже и физическото ни състояние. А сега – натук-натам: уволнят те, страдаш. Защо? – „За идеите ми.“ – Не ви уволняват за идеите ви, а за погрешките ви.

И аз искам вече да видя: всички вие, които ме слушате, кой път ще изберете. Вие можете сами да оправите пътя си. Няма сила в света, която може да ни противодейства. Но кога ще стане това? Когато сме чисти, когато сме добри. Когато сме нечисти, всякога ще бягаме. Ще запомните тази философия! Казвате: „Ние знаем много.“ Ще престанете с това. Какво знаете? – Че линията имала две граници. Че правата линия, като се движи, образува плоскост и тогава има четири граници, а плоскостта, като се движи, образува куб и тогава има шест граници. Какво значи това? Всичко се движи в света. Не мислете, че като се откажете да вършите Волята Божия, тъй ще мине това. Бог работи в света и тежко на оногова, който се отказва да върви с Бога. Вие сте една точка, една права линия, една плоскост и не можете да правите, каквото си искате. Ще направите туй, което Бог иска: ще го направите или разумно, или неразумно. Ако вършите разумно Волята Божия, ще мязате на една кофа, с която се носи чиста вода – и ако не се противите, ще я внесете в дома си. Ако вършите неразумно Волята Божия и се противите, ще мязате на една кофа, с която носят нечиста вода – и смъртта ще ви покоси. Следователно праведните хора са кофи, с които се носи чиста вода, а грешните хора са кофи, с които се носи нечиста вода. Ако има повече грешни хора в света, значи тия хора ядат и пият и ще трябва повече кофи за изнасяне на нечистотиите.

Та в дадения случай, при сегашните условия, вие ще вземете две позиции – няма друг избор: или пътя на Доброто, или пътя на злото. След като научите това, ще дойде или пътят на Любовта, или пътят на омразата; или пътят на Светлината, или пътят на тъмнината – друга алтернатива няма. Да не мислите, че има друга философия? Казвате: „Е, да са живи децата!“ Но слушайте! Децата ви ще бъдат живи и здрави, ако вършите Волята Божия. Мъжът ви ще бъде жив и здрав, ако вършите Волята Божия. Не вършите ли Волята Божия, нито децата ви, нито мъжът ви, нито жената ви ще бъдат живи и здрави. Туй ще го опитате навсякъде. Ще знаете, че като ученици трябва да имате един морал. Няма нищо скрито-покрито. Когато направите една погрешка, няма да се извинявате, но ще кажете: „Направих една погрешка, ще я поправа.“

Трябва да знаем кои неща са допустими в дадения случай и кои – не. При сегашните условия има известни блага, за които хората не са готови да ги използват. Ако вие нахраните едно малко дете с твърда храна, какво ще стане? – Смъртта ще дойде. Някой казва: „Аз искам да почувствам нещо силно, да имам силни преживявания.“ Знаете ли какво могат да ви причинят тия силни удоволствия, които искате? Тия силни сътресения, тия вълнения на душата могат да разтопят тялото ви. Не си играйте с големите преживявания! Играйте си с онези малки преживявания на Любовта. Туй, мекото, приятното преживяване – то е Божествено; а онези, големите преживявания – това са главни, които могат да предизвикат цял пожар. Някой казва: „Аз ще стана много голям, като планина – победил съм всичко.“ И наистина, гледам този човек – разширил се, разпрострял се из целия Космос. Не се минава и един час време, този, който се е разпрострял из целия Космос, който е ходил из целия свят, сега се е смалил, станал е много малък и казва: „Какво стана с мене?“ – Той не разбира Божия закон. Никъде не е ходил, но той е като някой пиян човек – мяза на онзи пияница, на когото, като се напил, майка му му казала: „Синко, ти с този ум няма да въртиш къща.“ Той легнал на земята и казал на

майка си: „Мамо, ела да видиш как въртя къща!“ Като дойдат у нас тия чувства на пияницата, тогава и ние като него въртим къща. Ще се пазите от психологическото пиянство. Чувствата у вас трябва да бъдат постоянни. Като се каже думата *любов*, да се разбира *Любов*. Тази дума е свещена във всичките нейни прояви. Щом кажеш думата *любов*, трябва да бъдеш готов на всички жертви. Туй разбирам под *Любов*! А това, което вие наричате *любов*, то е *любов* от картошки. Ами че по какво се отличават хората на Новата култура от другите хора? За нас казват, че сме били много кротки. Да, действително, много кротки сме, но не сме още такива. Аз казвам: тези хора на Новото още не са минали под този силен Божествен огън. Вие едва сте заченати и аз се опасявам да не би да ви пометнат. Някои от вас са заченати, но страх ме е да не дойде някой силен вятър да помете всички плодове от дървото. Там е всичката опасност: да не би човек да се пометне. Родим ли се веднъж – фактът е свършен. Няма да има сила в света, която да ни помръдне. Докато се родим, трябва да се държим за Бога.

Та от всинца ви се иска непреодолима вяра, без абсолютно никакво съмнение. Бог е започнал туй дело и Той ще го доизкара. Няма сила в света, която може да попречи на туй дело. То е свършен факт. Ако вярвате, фактът е свършен, ако не вярвате, не е свършен. За другите не е свършен, за вас е свършен. Тъй щото според нас в дадения случай Бог е, Който действа. Неговата воля е да бъдем любящи, мъдри и да сме носители на Божествената светлина. Като се върнете у дома си, няма да кажете: „Е, тъй се говори то!“ – Не, ще погледнеш ръцете си и ще кажеш: „Мога ли да върша Божията Правда? – Мога.“ Ще погледнеш краката си и ще кажеш: „Мога ли да бъда израз на Божията Добродетел? – Мога.“ Ще бъдеш смел и силен. Ще срещнеш мечката и ще я помилваш. Ще си кажеш: „Дали ще ме разбере?“ – Ще те разбере. – „Ами ако ме ухапе?“ – Няма да те ухапе. Щом си с Бога, тя ще коленичи и ще ти каже: „Аз те познавам.“ Няма същество, което да не се подчинява на Бога. Ако Бог е във вас, няма какво да се плашите. Ако Той е в мене и във вас, като се

срещнем, и двамата ще се радваме. Бог е тази възвишена интелигентност, която води света. Няма да съдим никого, но ще знаем, че Бог, тази възвишена интелигентност, ще изправи всичко, ще превърне всичко за Добро. Каквито погрешки и да сме направили, Той ще уреди всичко. Този е Пътят, по който ние можем да победим.

Аз искам всеки един от вас, като се върне сега у дома си, да се замисли и да каже: „Аз ще върша Волята Божия.“ Нека всеки се моли, щото Бог да преодолее всичко и да дойде Царството Му на Земята. Вие чакате да дойде Царството Божие от някъде другаде. Не, ще станете сутрин и ще кажете: „Аз желая да дойде Царството Божие на Земята и да бъда носител на Неговата Светлина.“ Ти го пожелай и То ще дойде. Господ работи в света. Като го пожелаем всинца, Господ ще извърши това. Значи ние всинца трябва да отворим сърцата си за Господа, а по някой път вие затваряте сърцето си за Него. Върнете се у дома си и казвате: „Аз бих вървял в това Братство, но има препятствия.“ Че в кое братство няма препятствия? В туй Братство няма никакви препятствия. Ти крака нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ – Ръце нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ – Очи нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ Значи ти не си куц, не си сакат, не си сляп, не си глух, нямаш никакви препятствия – човек на място си.

От тази вечер искам вече да бъдете други. Искам да бъдете малко по-сладки – с един градус повече, да сте по-разширени, по-добри и да желаете доброто един на друг. Казва Писанието: молете се един за друг, за да изпрати Бог своето благословение, та у всинца ви да се увеличи Доброто, Любовта, Светлината – но не привидно. В Божествения свят има един обратен закон: човек може да прояви Любовта, когато е в най-лошо положение, когато е в най-голямата сиромашия; а когато е най-богат, тогава има най-малко условия за това. Същият закон е и за Знанието: когато човек има най-много знания, той има най-малък шанс да прояви Светлината, а когато е най-голям невежа, има най-голям шанс да я прояви. Тогава не че е невежа, но е като дете и в

него има най-големи възможности. Щом е богат, щом има знания, той се орахватява и казва: „Аз съм богат, имам знания – нищо не ми трябва.“ Той няма стремеж. Тъй щото ние имаме много знания.

От тази вечер, от този Божествен час, започваме Божественото знание. Дойде при мене една ученичка и ми казва: „Учителю, аз искам да си отмъстя по правилата на Новото учение, според закона на Любовта. Постарому зная как да си отмъстя. Толкова време мислих какъв метод да намеря по Новото учение, та като си отмъстя някому, завинаги да ме помни.“ Сега и аз искам да си отмъщавате като тази ученичка, по новия метод, та да ви помнят. Казвам ѝ: „Много хубаво, ще ти кажа.“

Сега аз ви пожелавам да си отмъщавате по новия начин, според законите на Новото учение, Учението на Любовта, та всички да ви помнят!

Тайна молитва

Мирът носи Божията радост.

МОЛИТВАТА

*Тридесет и шеста лекция от Учителя
23 юли 1924 г., София*

МОЛИТВАТА

Мълчание

За в бъдеще, като се събирате тук, половин час ще прекарвате в мълчание.

Най-хубавото упражнение в живота на човека е молитвата. Засега в света по-хубаво упражнение от молитвата няма. Молитвата е общение с Бога. Думата *молитва* в български език е малко несполучлива. На френски език *молитва* значи *la priere*. Буквата *М* в думата *молитва* и буквата *Р* в думата *priere* показват за какво се моли българинът и за какво се моли французинът. Всеки народ си има свой стремеж. У англичанина и американеца молитвата почива на волята. Българинът пък казва: „Като пусна кофата си в кладенеца, иска не иска, все ще ми даде нещо.“ Той се отличава по това, че обича повторението на едно и също нещо. Повторението – това са двата бряга на едно течение. Това означава буквата *М*.

Стремежът във всички славянски народи е навътре. Буквата *М* е подобна на еврейската *W*, но българите са малко по-добри от евреите. Тия две букви в българския и в еврейския език означават крайния материализъм. Българинът се моли само когато е натясно или когато няма пари, или когато е болен, или когато се запали къщата му. Няма ли болен в къщата му, здрави ли са всички, богат ли е, той си накривява калпака и казва: „Не струва да се моли човек.“

Често, когато плодовете на дърветата падат, децата държат калпаците си под дърветата отдолу, та плодовете да падат вътре. Едно от децата разтърсва дървото, а другите държат калпаците си отдолу и събират плодовете. И българинът представлява една такава захлупена шапка. Това обаче са останки от миналото. Всеки народ си има своите

етнически останки, навици от миналите векове, които трябва да преобразува. Вземете например твърдението, което съществува у българина, па и у всички народи почти, че човек трябва да се моли само когато има разположение. Защо човек трябва да се моли само когато има разположение? Ако туй е правило, тогава човек трябва да говори пак само когато е разположен. В такъв случай защо, когато бият някого, той говори най-много? Нека мълчи в това време. Защо тогава именно най-много говори? Тази философия, че човек трябва да говори и да се моли само когато е разположен, отчасти е вярна. Човек трябва да се моли всякога. Под думата *молитва* се разбира общение с Бога. Значи такова общение човек всякога трябва да има. Защо? Защото Божественият живот у нас е непреривен и тогава не само на думи, но и във всички положения в живота си, ние трябва да сме постоянно в общение с Бога. Ти можеш да се молиш умствено, можеш да се молиш философски – има хиляди начини, по които можеш да се молиш. При това не само за едно нещо можеш да се молиш, но има хиляди работи, за които можеш да влезеш в общение с Бога, да ти се разкрият тия неща. Молитвата е един от най-хубавите методи за избистряне на ума и на чувствата. Значи молитвата е метод, който може да се прилага в различни случаи. Някой път обаче хората свързват молитвата с чувствата, а някой път я свързват с мислите. Не, в молитвата влиза методът и на мисълта, и на чувствата, и на волята, но самата молитва – туй разположение на човека да се моли, то е вложено някъде по-дълбоко в душата, отколкото в самата мисъл или чувство.

И тъй, най-главното е това: когато се моли човек, когато се приближава към Бога, едно от най-разумните същества, той всякога трябва да бъде готов да възприема! А сега, когато отивате при Господа, вие Му разправяте, разправяте... Представете си какво е положението на Господа! Той трябва да слуша какво му разправят всички. Като Му кажеш: „Гладен съм“, Той те е разбрал, разбрал е от какво имаш нужда. А ти ще Му разправяш половин час за глада си, ще се молиш, ще разправяш... След тебе дойде втори, трети. Всички се

молят, разправят, оплакват се и все очакват молитвата им да бъде послушана. Това са неразумните молитви. Молитвата действително включва ония необходими неща, туй, от което човек има нужда, но трябва да се знае как то да се изрази. Ако в човека има една вътрешна дисхармония, която прекъсва общението му с Бога, молитвата е необходима пак. Молитвата трябва да е насочена към това: да свързва човека с Бога. Молитвата е необходима за възстановяване на прекъснатите общения с Бога, в които хората изпадат. Молитвата е най-силното действие в живота на човека. Човек трябва всякога да се моли, за да бъде всякога в общение с Бога. И някога, като се молим, трябва да си вдигнем ръцете нагоре, което значи: „Дай, Господи!“, или още означава приемане на нещо отгоре. Това издигане на ръцете е знакът *W*, но същевременно този знак *Є* на гръцки език е знак за размножение. Някой казва: „Ще си спусна ръцете надолу.“ То е буквата *М*. Това означава: „Господи, аз страдам!“ Ти казваш, че страдаш, но не казваш причината за това защо страдаш – скрил си крушата под шапката си.

В молитвата душата ти трябва да бъде чиста и празна, за да ти сипе Господ нещо. Ако ти си пълен с философски теории и възгледи, Господ трябва да изпрати някой ангел да те изпразни, че тогава да ти сипе нещо. Той ще каже: „Изпразнете туй шише!“ С какво ще идем ние при Бога? Кое е това, което има тежест пред Него? Всички положения, които съществуват сега на Земята, са все глупави положения, те са детински работи. Кое е онова положение, с което ние трябва да идем при Бога? – Когато идем при Бога, не трябва да имаме никакви образи в душата си – само Един образ трябва да имаме. Понеже човек е създаден по образ и подобие Божие, той трябва да изхвърли всички други образи от душата си и да остави само един свещен образ – образа за Бога. Останат ли и другите образи в душата му, човек не може да се моли. Ще изчистите вашата Светая Святых от многото образи, за да остане в нея само първоначалният Божествен образ. Само Той е в състояние да даде велик импулс на душата ви. Многото образи, многото идеи, многото желания довеждат

до заспиване. Вземете например един богат човек, който има да взема пари от сто полици. Ти му говориш за Бога, а той си мисли какво има да взема: че едната полица е от 1000 лева, другата – от 500 лева и т. н. Ама Христос дошъл!... Чакай, третата полица е от 1500 лева. Сто полици са всичко. Ако има да дава, пак е същото положение. Хубаво, ако срещнеш някой учен, философ, и му говориш за Бога, за значението на молитвата, той си мисли за Кантовата теория на чистия разум. Е, хубаво, откъде са взели Кант¹¹ и Лаплас¹² своите теории? Чудни са хората! Говорят за Кант, за Лаплас, но какво са те? Лаплас е едно малко дете, той нищо не знае за света. Я потвърдете вие неговата теория? Откъде е взел той тази теория? Казвате: „Аз имам понятие за света.“ Откъде го разбра? – „От Бога.“ – А, от Бога си го разбрал! Не казвай, че си го разбрал от Бога. След като някой проповедник е проповядвал за Бога, хората излизат и казват: „Разбрах какво казва Бог.“ – Нищо не сте разбрали. Туй още не е разбиране. За да разбереш Бога, ще направиш един малък опит. „Ама аз издържах една критика.“ Това не е опит: деветдесет и девет пъти трябва да издържиш критика, че тогава ще имаш един малък опит.

Някой казва: „Аз се помолих на Бога и Той ме послуша.“ Ти проверил ли си колко пъти Господ те е послушал? Ако на сто пъти десет пъти те слуша, а деветдесет пъти – не, мислиш ли, че си от много праведните? Ако Господ на сто молитви деветдесет и девет пъти те послуша, а само един път направи изключение, не те послуша, тогава ти си човек. Истинското, действителното знание в света почива на един вътрешен опит; и всички теории в света почиват на един вътрешен опит. В Кантовата теория обаче има едно изопачаване на фактите. Защо? Защото той иска да угоди на света. И всички съвременни учени хора изопачават теориите си, понеже искат да угодят на света. Те нагаждат своите теории съобразно времето и хората. Вземете например учените хора: те не могат да кажат, че човек е съществувал преди един милион години. Някой може да каже, че човек е съществувал отпреди еди-колко си хиляди години, но той не говори Истината.

Ако някой учен каже така: „Аз съм направил изследвания и смятам, че откакто човек съществува, има 20 милиона години, без оглед на това, дали вие вярвате, или не“, ще го направят луд. Някои учени казват: „За да определим от колко години човек съществува на Земята, ще вземем едно число – ще вземем приблизително числото, което Мойсей дава.“ Добре, знаят ли тия учени на каква база разчиташе Мойсей, когато правеше своите изчисления? Цялото леточисление на Мойсей е окултно, а съвременните учени имат съвсем друго изчисление.

Та като се молите, вие трябва да имате такова вътрешно преживяване. Молитвата – това е едно вътрешно преживяване, вътрешна връзка с Бога. Молете се и вие, за да бъдете в общение с Бога! Ако през целия си живот дойдете в съприкосновение с Бога само няколко пъти, тия няколко момента ще ви донесат неизчислими богатства. Този момент е най-великият, най-радостният и най-приятният в живота ви. Най-великото събитие в живота на всеки човек е, когато той има общение с Бога, с тази Велика разумност! Затуй всички трябва да се молите вътрешно. Без молитва човек не може да прогресира. Той може да има много знания, но без молитва не може да бъде циментиран – всичко в него бързо изчезва. Молитвата влиза в човека като един вътрешен импулс, като едно велико благо. Само Христос се молеше. Той имаше много знания, но всяка вечер се уединяваше за молитва и размишление. Ако Той имаше нужда да се моли, колко повече имате нужда вие! Вие казвате: „Аз не трябва да се моля.“ – Не, ще се молите поне колкото Христа. Значи вие сте по-горе от Христа? Вие казвате: „Тази вечер не съм разположен да се моля, но утре ще бъда разположен, тогава ще се моля.“ Господ не иска хората да Му се молят при разположение. Господ обича молитви, които са направени без разположение. За молитвата се изисква едно детинско състояние, нонанай-разумното дете в света. Такива състояния на Небето ги наричат *състояния на най-разумното дете*. И когато Христос казва да бъдем като малките деца, Той не разбира тия малките, глупавите деца в света, а разумните

деца. Той взема децата само като образец, но подразбира друго нещо. И на Небето има деца, но какви деца? – Отлични деца са те! „Бъдете като малките деца!“ Затова трябва да се молите – за да станете като малките деца. Само молитвата е в сила да отмахне онази грубост, която съществува между вас. Голяма грубост съществува между хората. Има и естествена грубост в нас, която се дължи на естеството на нашата материя. Всеки от вас нека направи един опит, за да види колко груб е човекът. Например ти си богат: дойде един, иска ти да му дадеш 100 лева. След като помогнеш на един, на втори, на трети, на дваишет, на трийсет души, най-после ти почваш да се дразниш вече и, кой как дойде, усещаш, като че нещо те ухапва. И като дойде най-последният, ще го изхукаш, ще кажеш: „Е, стига ме безпокой!“ Ето где е грубостта на човека. Кажи му: „Аз съм уморен сега, ще бъдеш ли тъй добър да дойдеш друг път.“ Защо си служиш с другия начин и казваш: „Махни се отгук!“ Защо не постъпиш по мекия начин. Вие никога не сте си давали за това нещо психологически отчет. Туй у всинца ви съществува. Вие сте добри, но кога? – С първия сте добри. Като дойде вашият приятел, пак сте много добри. Ако аз дойда при вас и ви донеса един подарък, вие веднага ще пригответе хубаво ядене и ще разправяте на всички за мен. Тогава вие сте изправни, радвате се. Пък като ви дойде някой беден, окъсан роднина, който се свива, няма какво да ви даде, и вие се свивате. Защо е туй положение сега? Ако вие сте богат, защо според закона на Любовта не пуснете в джоба на този ваш беден роднина 50 – 100 000 лева, та и той да се радва, да казва: „Моят роднина е богат и благороден!“ А вие, напротив, дойде ли ви беден роднина на гости, казвате си: „Дано да си върви!“ Защо? – Това са навици на миналото. Всички тия навици трябва да се изправят. И ние сега виждаме тези навици. Аз съм ги опитвал, опитвал, и търся начини и методи, чрез които човек да изправи своите лоши навици и действия.

Най-трудното нещо на света е човек да си създаде хубави, съзнателни навици, та който и да дойде при него, винаги да се радва. Съзнанието на хората още не е толкова

будно, че да могат веднага да се въздържат. Щом съзнанието в някой човек не е много будно, той не може да се възпре от някаква лоша проява, но след като излезе из релсите си, тогава се спира. Е, защо ти е спирачката тогава? Аз мисля, че всичките причини за нещастията в света се дължат на това, че не се молите усърдно. Рядко съм срещал хора в света да се молят. Да се молиш – това е най-красивото състояние! Човек навсякъде може да се моли. Може да си на банкет, между приятели, и пак да си на молитва: все ще има един малък промеждутък, през който ще можеш да се молиш. Онзи, който знае, ще намери този промеждутък, в който да изпрати своята молитва. Туй значи да използваме времето съзнателно!

Бих желал постоянно да се молите, т. е. в тия промеждутъци да сте във връзка с Бога. Само така ще дойде върху вас онова въздействие отгоре. Тогава вие ще усетите онова Божествено облагородяване и закрепване. Само когато човек се моли, тялото му укрепва, чувствата и мислите му също укрепват. Онзи човек, който се моли, не може да има жестоко сърце. По конструкция той може да е деликатен, но тялото му е здраво, мислите му – устойчиви, и чувствата му – силни. Не е възможно да сме в общение с Бога и да сме хилави!

Казва се в Писанието: „Бъдете постоянно в молитва!“ Защо? – Тази Светлина, тази топлина, която иде от Бога, е толкова мека и приятна, че тя съгражда. Тя е топлина и Светлина на безсмъртието! Някой път аз ще се спра да ви поговоря върху тази Светлина. Тя е тази именно Светлина в света, с която не можеш да направиш никаква пакост. Нашите свещи могат да направят голяма пакост в някой хамбар със сено или слама, цял пожар могат да създадат, но със Светлината, която иде от Бога, нищо не можеш да запалиш. С нея можеш да четеш книга, с нея само Добро може да се прави. Аз я наричам *безвредната светлина*. Тази Светлина се добива в молитвата. При тази Светлина човек добива едно успокояване, един вътрешен мир. Дето и да насочим тази Светлина, от нея нищо не се запалва, не

изгаря, но всичко се осветлява. В придобиването на тази Светлина седи силата на молитвата. Няма друг начин за добиване на тази Светлина! Всички окултни ученици имат много начини за придобиване на Знанието, но дойде ли се до *Светлината на безсмъртието*, всички употребяват молитвата – и Учители, и ученици. За добиване на Мъдростта също има много методи, но дойде ли се до тази Светлина, има само един метод – молитвата. Тази Светлина засега е необходима за всички.

Нашият земен живот трябва да се осмисли. Например имаш да разрешиш някой мъчен въпрос в живота си. Как ще го разрешиш? – Само чрез тази Светлина. Всеки от вас има мъчни въпроси, които трябва да разреши. Има семейни, обществени, морални и какви ли не въпроси, при разрешаването на които човешката душа се развива. Разрешаването им обаче става при тази Светлина. Когато дойде тази Светлина в света, спор между хората вече не може да има, обмяната става правилно и всички противоречия, които се повдигат между хората, изчезват – навсякъде настанва пълна хармония.

И тъй, ще помните правилото: ще се молите всякога! „Ама кога?“ – През целия ден ще се молиш! Разбираш ли какво значи това? И като си буден, и като спиш – през целия ден ще се молиш. Като станеш от сън – ще се молиш, като си лягаш – пак ще се молиш, ще кажеш: „Отивам да се моля пак.“ Молитвата е най-красивото нещо в живота! Тъй че да не питате: „Кога да се молим?“ – През целия ден ще се молите. И ще ви научат да се молите. Всякога ще се молите! Сега разбрахте, нали? Може би цяла година ще трябва да правим опити, докато се домогнем чрез молитвата до микроскопически резултати. Тези микроскопически резултати са ценни за нас.

Размишление

РАЗУМНИЯТ И НЕРАЗУМНИЯТ СЛУГА

*Тридесет и седма лекция от Учителя
3 септември 1924 г. , София*

РАЗУМНИЯТ И НЕРАЗУМНИЯТ СЛУГА

Тайна молитва

Изпейте упражненията „Сила жива, изворна, текуща“, „Изгрява Слънцето“, „Сладко, медено“, „Блага дума“ и „Скръбта си ти кажи“.

Живата Природа изисква от своите деца наблюдение. Наблюдението – това е метод за придобиване на знания. По някой път думата *наблюдение* се взема в много ограничен смисъл.

Ще ви напиша няколко числа на черната дъска. Как пишете вие единицата? С арабска цифра, нали? По същия начин с арабски цифри пишем и числата 2, 3, 4 и т. н. Питам ви: тия символи произволни ли са? – Не са произволни. На всеки, който не е запознат с живата геометрия, всички тия линии, които съществуват в Природата, му се виждат произволни. Всъщност не е така. Всяка линия, всяко движение, в каквото и да е направление, си има своя разумна причина. И като е тъй, символите на тия числа също си имат своята причина. Аз, разумното същество, ги написах, но самото число не е разумно. Ако попитате туй число защо е взело такава форма, и то само не знае. Хващате числото 2, питате го защо е взело такава форма – и то не знае. Хващате единицата, питате я защо се е изправила като кол – и тя не знае. Ако тия числа биха имали съзнание, биха ви дали едно разумно разяснение: числото 2 не е нищо друго освен пътят на единицата. Той показва движението на единицата. Числото 2 показва пътя, по който единицата се е придвижила, за да образува числото 2. Следователно ние можем да кажем, че числото 2 е утробата на числото 1. За да може единицата да стане две, за да може силата ѝ да се раздвои, трябва да мине през този път, през двойката. Този, който е написал туй число, е бил адепт, той е разбирал законите. Числото 3 показва раздвояване на кръга.

Вие сте виждали каква форма взема житното зърно, като се посее в земята. То се разпуква и приема формата на един разделен кръг, а именно следната форма:

Тия две части на кръга по-рано са били затворени. От това разпукване се образува числото 3, в центъра на което се намира Животът. Следователно числото 3 показва как се е образувал съвременният човек, тялото му – първата фаза на неговото развитие. Единицата в този случай показва как се е развивал човешкият ум, пътищата, по които той е минал. Числото 2 показва пътищата, по които се е развивало човешкото сърце. Това са методи, това са начини за целокупното развитие на човека. Единицата – това число на ума е толкова далечно, че едва се вижда като една малка права линия. Числото две е по-близо. Значи в него се виждат всички процеси, през които е минало човешкото сърце.

Сега вие сте изучавали геометрията, нали? Учителят казва на учениците си тъй: „Сборът от вътрешните ъгли на един триъгълник е равен на два прави ъгъла.“ Защо е равен на два прави ъгъла, а не на три? За да се образуват правите линии в геометрията, поставят на пътя им големи препятствия, та да не могат много да обикалят, а да вървят в определената им права посока. Значи линии, които срещат на пътя си препятствия, са прави. Защо? Защото няма накъде да се движат – посоката им е определена. Туй наричам аз закон. Казват за някого: „Той е прав.“ Прав е, защото няма накъде да иде.

Какво представлява четириъгълникът? – Четириъгълникът е основа на Битието. Слънчевата система, целият наш Космос е създаден по законите на четириъгълника. Следователно в един четириъгълник ние имаме четири прави ъгли. Ако прекараме в този четириъгълник един диагонал, ние го разделяме на два триъгълника. Същевременно и двата прави ъгъла разделяме наполовина. Всеки един прав ъгъл в четириъгълника е място на война. Там, дето има прав ъгъл, това е най-ужасното място, в което вие можете да попаднете. Значи четириъгълникът е място на творчество. Природата, за да видоизмени силите на този четириъгълник, тя намалява

величината на тези тгли, т. е. на тия действащи сили. Най-първо тя ги разделя на две, като образува триъгълници. В тези триъгълници в основата им има борба. В триъгълника важно нещо е основата. Силите на ума и на сърцето се стремят към нещо идеално. Например човек най-първо се грижи само за себе си. Някоя мома, преди да се ожени, мисли само за себе си: гледа се пред огледалото, облича се добре, днес сложи една рокля, утре – друга, седне, похапне, ходи, играе на хорото, много е весела – байрака носи навсякъде. Майка ѝ казва: „Млада е, трябва да си поживее.“ „Лудо-младо“ – казват българите, – значи мисли само за себе си. Младият момък, също завъртял мустачки, ходи безгрижен натук-натам. Казват: „Весели хора са младите.“ Младият обаче, понеже представлява половината само, не е цяло нещо, недоволен е от своя живот и казва един ден: „Чакай да си взема една другарка, че да направя живота си по-щастлив.“ Момата също тъй казва: „И аз ще си взема един другар, да стана по-щастлива.“ Момата е един грош и казва: „Чакай да намеря едного с още един грош, та да забогатеем.“ Един грош плюс един грош правят два гроша. По този начин момата намира процеса, по който може да подобри своя живот. Всеки, който е събрал един грош с друг, знае какво става. Вие, които сте бащи и майки, знаете смисъла на двата гроша. Това е отлична философия. Двата гроша после казват: „Ваяя...“ Майката седи цяла нощ при числото две. „Какво искаш, мама?“ Туря му люлка или количка и постоянно люлее числото две. То още не е оформено, то е чисто физическо, в него още не се е проявила никаква разумност.

Любовта най-първо иде разединена. Майката постепенно започва да вижда разумност в това нещо, което вдига само шум. Вие нали сте слушали грамофоните. Като се завъртят, най-първо те вдигат шум, чува се едно шумене, съскане по плочата и само след като тя се завърти няколко пъти, започва да излиза нещо разумно, започва да се чува някаква мелодия. И с човека е същото нещо. И той най-първо съска, шуми, но като се завърти плочата, започва да излиза нещо разумно. Детето в първо време плаче, кряска, но като се завърти плочата

много силно, започва да излиза разумен глас. Майката казва: „Виждате ли туй мое детенце, това малко грамофонче? Отлично е то!“ Защото, за да се прояви човешкият Дух, трябва му една плоча. Вие, като се наблюдавате, казвате: „Аз всякога не съм еднакво разположен.“ Защо не сте еднакво разположени? – Местят се плочите ви. Българите казват за някого: „Разместила се е дъската му“, т. е. мръднала му е дъската. И те не са далече от истината. Ще пазите вашите дъски хубаво. Тия дъски са турени на мястото си. Много лесно може да се размести дъската на някой човек. Това са фигури на речта, затуй мъдрите хора на света са образували мъдри правила, по които може да направляваме нашия живот.

Тялото, в което вие сте поставени, което ви служи в живота – това е само едно условие да може вашият разумен живот да се проявява. По някой път вие сте недоволни от вашето тяло, но то е една малка фирма, без която не може да живеете на Земята. За предпочитане е някой път малката и честна фирма, отколкото голямата и безчестната. Някой казва: „Аз не съм много умен човек.“ Не си много умен човек? Ако употребиш своя ум за пакост на другите хора, защо ти е този ум? Ако си умен и изобретиш някой отровен газ или някое взривно вещество, защо ти е този ум? Умът има смисъл само тогава, когато е насочен да показва пътя на човешкото развитие, а не да спира човека в развитието му. В съвременната култура много хора се спират в своя развой. Всяка лоша мисъл, която се явява във вас – това е все спънка на пътя ви. По някой път вие мислите, че сега са се явили известни препятствия в живота ви. Не е тъй. Един работник минавал цели 20 години през едно хубаво шосе, но всякога е бил замислен, та не му е дохождало наум да гледа наоколо си. Един път, като бил много замислен, вървял по шосето и не видял един голям камък на пътя си – спънал се в него и паднал. Като станал, казал си: „Кой ли тури този камък на пътя ми? Такъв голям камък туря ли се?“ Всъщност този камък седял на това място от 20 години, но работникът така минавал, че го обикалял ту от едната му страна, ту от другата му страна, и само след като налетял на него, тогава го видял.

Във вашия път, по който вървите, има много такива големи камъни, и по някой път, като се препънете в тях, питате: „Кой ли е турил тия камъни на пътя ми?“ Не е важно кой ги е турил. Вие ще вземете този камък, ще го турите или отляво, или отдясно на пътя си, и втори път няма да се препъвате. Ти казваш: „Кой ли е турил този камък? Тия хора са лоши, втори път няма да минавам по този път.“ – Не, бъди внимателен, защото може и друг път да се спънеш.

Ще ви приведа сега следния пример, за да ви обясня мисълта си. Някой казва: „Както Господ даде, както Господ нареди тази работа.“ Друг казва: „Както ти наредиш тази работа.“ Спор има по този въпрос. Ще ви докажа, че и двамата са прави. Как? Представете си един голям джобур, който има вместимост 10 000 литра и е пълен с вода. Този джобур има долу някъде канела, през която водата от него може да изтича. Вие например сте слуга при един господар. Господарят ви казва: „Слушай, Стоянчо, ти ще изпразниш джобура!“ Обаче Стоян не знае, че джобурът има канела. Отива да го изпразни. Взема един котел, мушва го в джобура, напълва го и изхвърля водата навън. Така прави втори, трети път, но дойде донякъде, не може да стигне дъното. Взема тогава едно въже, връзва котела и така гребе водата. Цял ден прави това и едва най-после успява да изпразни джобура. Вечерта, запъхтян, казва: „Много мъчна работа е да се изпразни джобурът.“ На друго място има друг джобур. Слугата се казва Петкан. Господарят му казва: „Петкане, иди изпразни джобура!“ Петкан знае къде е канелата. Отива, отпушва я, туря отдолу кофата и само излива, като си пее „Блага дума на устата“. Джобурът се изпразва, а той си пее. Стоян го изпразва отгоре, а Петкан – отдолу. Единият работи цял ден, а другият изпразва джобура за един-два часа. И тъй, когато казваме: „Както Господ даде“, намираме канелата на джобура, а когато казваме: „Както човек си нареди“, изпразваме джобура отгоре. Значи вие може да свършите една работа отгоре с котела, а може да я свършите и отдолу през канелата и да си четете някоя книжка. Петкан казва: „Много лесна работа е да изпразниш джобура.“ Стоян казва: „Много мъчно нещо е да се изпразни

джобура.“ И двамата обаче изпразниха джобура. След това господарят дойде, казва на първия: „Стояне, я напълни този джобур с вода!“ Стоян взема котела, отива на чешмата, напълва го, излива водата в джобура. Отива втори, трети път на чешмата, докато най-последно до вечерта джобурът е пълен. Някога са нужни за това и два-три дни. После господарят казва на Петкан: „Петкане, напълни джобура с вода!“ Той взема един маркуч, туря го на чешмата, другия край поставя в джобура и той се пълни, а Петкан пак си пее „Блага дума“. Питам: кой е умният човек? Разбира се, онзи, който намира маркуча и с него пълни джобура. Това значи да разбираш онези закони, с които Живата природа си служи. Тогава къде е погрешката? Погрешката стои в това, че когато господарят каже на Стоян да изпразни джобура, Стоян не пита как да го изпразни. Господарят щеше да му каже как да постъпи. Но Стоян минава за много учен. Господарят мълчи, а Стоян се блъска през целия ден. Петкан как постъпва? Той казва: „Господарю, аз съм слаб човек, този джобур отгоре ли се празни, или има някаква леснина?“ Господарят му казва: „Има грездей, отдолу ще го изпразниш.“ После, като му каже да пълни джобура, Петкан пак пита: „Господарю, тази работа е тежка.“ Господарят казва: „Там има един маркуч, ще го вземеш, с него ще напълниш джобура.“ Когато Бог дойде, като Го питаме за мъчните работи, Той ще ни каже един лесен път, по който да можем всякога да извършим работите си, колкото и да са трудни те.

Някой път, като ви говоря, вие може да мислите, че моята беседа е насочена към вас. Много естествено е, че всяка беседа все ще е насочена към нещо, но към какво? Когато вятърът духа, той не е специално проведен за къщата ви, да вдига прах – той е пратен в света, за да направи проветряване. Ако пък вашата врата е отворена, той е добър слуга и у вас ще извърши същата служба, каквато и навън. Когато в света стават тия Божествени проветрявания, всеки от вас трябва да си отвори прозорците и да чака. А във вас има следната слабост: когато Божественото проветряване иде, вие сте затворени за него, но след като мине Божественото проветряване, вие тогава

отваряте прозорците си. Но в този случай проветряванията не стават правилно. Туй проветряване означава, че за всяка къща има и определено време. Ако вие садите любеници, трябва да знаете времето, по което се садят. Ако ги садите по-късно, няма да станат. Ако садите зимница, жито, през пролетта, нищо не става. И плодните дървета също тъй имат свое определено време за садене. Всяко нещо си има своето определено време. И за добрия живот има определено време. Не всякога човек може да посади семената на добрия живот. Добрият живот всякога може да се прояви, но има условия, които са го създали. Трябва да спазвате условията, при които може да посадите Доброто в себе си.

Сега често ние казваме: „Да си уредим материалните работи, че на стари години ще мислим за духовен живот.“ Мислите ли така, лъжете се. Старите години най-малко способстват за уреждане на духовния живот. И в света най-големите материалисти са най-старите хора. Старите хора и малките деца са крайни материалисти. Че майката е уморена, детето не иска и да знае – то вдига шум посред нощ, заповядва. При това майката трябва да има голяма любов, за да може да търпи това дете. И дядото също тъй иска всичките му внуци да се отнасят с почитание към него. От 28 до 65 години е периодът, когато човек може да работи идеално, да бъде идеалист. В човешкия живот на всеки 22 години нещата се повтарят. В младините си вие ще намерите тази фаза от живота си, която съответства на проявите във вашия духовен живот. Дойдат ли условия за духовен живот, когато и да е това време, посейте Доброто в себе си! Често майки и бащи казват: „Нашата дъщеря или нашият син нека си поиграят, нека си поживеят, че после ще мислят за духовен живот.“ Това е отживяла философия. Не, ти ще кажеш на сина си: „Синко, докато си вкъщи, ти ще вървиш по моя път, като излезеш оттук, можеш да вървиш, където искаш.“ Майката ще каже на дъщеря си: „Ти ще вървиш по пътя, по който аз вървя, но като излезеш от къщи, тогава си вземи друг метод.“ Сега например много майки се влияят от обществото, срамуват се да вървят по духовния път, да водят духовен живот. Не,

обществото не е меродавно по тия въпроси. Това е нещо, което се отнася до твоята душа. Майката е предшествала обществото. Следователно мнението на майката и мнението на бащата са меродавни. Като фактори в културата на човечеството майката и бащата са предшестваха обществото: те са съществували от самото начало, а обществото, тъй както сега съществува, се е появило отпосле. Всякога по-старото има по-голяма опитност. В света ако търсим знание, трябва да го намерим в бащите и майките.

Вие мислите, че растителното и животинското царство нямат разумност. Не, вие не сте правили наблюдения, за да видите каква разумност има например между птиците, каква разумност има между растенията, каква разумност има между животните. Например вие не сте наблюдавали жеравите, да видите каква разумност проявяват те. Щом някое ято жерави се спре някъде, веднага далече от това място поставят стража и при една най-малка опасност тя дава сигнал и всички отлитат от това място. Докато са в безопасност, всички спокойно ядат, а стражата само седи и наблюдава.

Една от сестрите ми разправяше един случай за проявена разумност от страна на една мечка. Един каракачанин ѝ разправял какво се случило с него в планината. Като слизал един ден в селото да си вземе храна, минал през една много стръмна и тясна планинска пътека. Гледа по едно време – насреща му иде една мечка, но пътеката е тъй тясна, че няма място накъде да се разминат. Той се спира, гледа и си мисли: ако се върне назад, мечката ще го настигне. Какво да прави? И мечката не се връща назад. Той гледа и тя гледа. Чуди се той какво да прави. По едно време мечката си вдига предните лапи нагоре, хваща се за една канара и по този начин му отваря път да мине. Той тръгва, минава покрай мечката, без да го засегне тя. Той я погледнал, и тя се обърнала да го погледне, но не го наплюла. И двамата били натясно, в трудно положение, в мънотия, но мечката, а не каракачанинът, решила въпроса. Ще кажете, че това е басня. Не, ако наблюдавате живота, ще видите много такива

случаи. Има разумност във всички същества, но е различна по степен. Ако вие яздите някой кон, и без да знаете, срещу вас е поставена засада, вие ще я избегнете, ако се оставите на усета на коня. Той няма да мине през мястото на засадата. Ако вие сами хванете юздите и с шпорите си карате коня да върви, непременно ще претърпите нещастие в живота си. Когато се отнесеш жестоко с някое животно, то те погледне и ти каже: „Не постъпваш добре.“ Аз правя наблюдения върху малките котенца. Хвана някое от тях за опашката. То ме погледне в очите и чете. Ако се усмихна малко, казва ми: „Постъпвай, както искаш, ноктите ми са готови за всеки случай.“

Та когато ние, съвременните хора, дойдем до такава култура, че да ни е срам от нашите котки, от нашите кучета, кокошки, патенца – тогава ние ще бъдем много разумни. И тогава, като срещнем един вол, ще му кажем: „Ще ме извиниш, днес постъпих с тебе малко жестоко.“ Той ще ти каже: „Аз се радвам, че се извиняваш.“ Туй е истинското възпитание, което вие трябва да дадете на младото поколение. Туй трябва дълбоко да се запечати във вашето съзнание. Ако човек жали един вол или едно куче, с хората той ще се отнася десет пъти по-разумно.

Сега вашите сърца са корави, вие мислите само за себе си, за вашите обиди: че това е станало, онова не станало. Не, вие ще благодарите на Бога, че се грижат за вас на Земята. За всички нас се грижат толкова много, че ние трябва само да благодарим. Като станем сутрин, ние трябва да благодарим на Бога, че сме станали, че можем да гледаме хубавото небе, светлите звезди, пъстрокрилите пеперуди, увисналите с плодове дървета и всичките си братя и сестри. Това е красотата на живота. Вие тук сте се събрали да учите – и това е красиво. Много красива гледка е, дето сме се събрали да разискваме за най-хубавите работи. Какво по-хубаво от това? Но не сме тук само ние. Тази вечер от Невидимия свят има делегати, изпратени да ни видят. Те казват: „Там, в София, има хора, които се занимават с Божествени неща, да им направим едно посещение!“ Вие ще кажете: „Нашият Учител ни забавлява,

все трябва да ни позалъже малко.“ Тъй си мислите вие, но един ден ще разберете нещата в техния вътрешен смисъл.

Аз ви казах, че забавата е най-приятното нещо в живота. Всяко приятно чувство е забавление. Ония хубави проекти, онова идеализиране на нещата – то е фантастично на вид, но съществува и в действителност. Туй, което вие мислите днес, един ден ще се реализира още по-хубаво. Засега още вие дори не можете да си представите хубавите картини, но туй, което днес желаете, един ден ще дойде. Например вие желаете да имате една хубава къща, с хубави мебели, с ония хубави златни рамки на прозорците и т. н. Един ден ще имате такава една къща, цялата от злато, а вие сами ще бъдете от главата до краката накичени с диаманти – цели ще светите. Дрехите ви пък ще бъдат такива, каквито не сте и сънували. Ще кажете: „Това е приказка от 1001 нощ.“ Как, не съществува ли това нещо в Природата? Като излизате сутрин рано през пролетта и през лятото, как е украсена тревата? Като погледнете всяка тревица – не е ли тя окичена с хубави диаманти, с росни капчици, в които се отразява светлината? Като излезете зимно време всред Природата, не виждате ли ония гори, окичени с хубави снежни кристали? Като погледнете на тия величествени гори, цели покрити със снежни кристали, не представляват ли вълшебна, фантастична картина? Но като духне един топъл вятър, всичката тази красота ще изчезне. Хубавите неща Природата ги туря и тя пак ги взема. Нейният дълбок смисъл не се крие в облеклото. Великият смисъл, който се крие в света, е да създадем в себе си едно благодарно сърце. Няма по-хубаво нещо от туй, човек да благодари за това, което Бог му е дал. Като видиш великото в света, да имаш стремеж за реализирането му и твоето сърце да стане още по-добро, да се усъвършенства. Всеки от вас, като стане сутрин, трябва да благодари на Бога. Някой може да живее в колиба, но да благодари. Някой може да живее в голяма къща. Добре, но ако тази къща няма мебели, по-добре е да живееш в колиба. Защо ти е къща без мебели? Природата обича нещата да са свършени. Когато искаш нещо, ще искаш всичко да е хубаво,

всичко да е свършено. Човек трябва да иска най-хубавото в света. Няма по-хубаво за човека в сегашното му състояние от това, да има едно благодарно сърце. Да благодариш на Бога, че всичко, което е на Земята, е само за тебе! Ако имаш туй сърце, ще видиш всичката хубост на Природата. Доброто гледай, не гледай лошото у хората! Като срещнеш един твой приятел, да виждаш доброто в него, а не лошата му страна. Доброто господства в света. Лошото се вижда повече, понеже лошата страна се проявява по-очевидно. Човек по естество е добър. Вътрешният човек е добър, но някога се проявяват и лошите му черти. Всичко туй произтича от това, че нашето сърце е недоволено. Купете на някой човек плат за дрехи, наполовина вълнен, наполовина памучен – ще го видите, че той е недоволен. Каква разлика има между една вълнена дреха и една памучна? – Вълнената дреха задържа топлината, но е лош проводник, а памучната материя е добър проводник на топлината. На ония хора, които започват да надебеляват, препоръчвам им да носят памучни дрехи, всичко да е памучно: ризи, чорапи... Ако някой пълен човек носи памучни дрехи, ще започне да отънява. Онези хора пък, които са слаби, които по естество са електрични натури, да носят вълнени дрехи, по възможност всичко да е вълнено, понеже вълнените дрехи са магнетически. На сухите хора препоръчвам вълнени дрехи, а на дебелия – памучни. И едните, и другите са на място. Ако разместите дрехите, няма да се ползвате от това. Кажи си: „Щом съм пълен, ще нося памучни дрехи.“ Те са много хубави, отлични са. Сухите хора да носят зимно време вълнени дрехи. Следователно във всичко трябва да виждате доброто. Каквото и да направим, да знаем защо и за какво го вършим.

Често някои от вас са недоволни от себе си: искат да имат черни коси, а някои искат да имат руси коси; някои пък се сърдят, че очите им не били сини, а някой казва: „Аз искам да имам черни очи.“ И сините очи са на място, и черните очи си имат място; и черните, и русите коси си имат място. Но кога трябва да имаш черни коси? Кога трябва да имаш руси коси? Кога трябва да имаш сини очи? Кога трябва да

имаш черни очи? Ако искаш да се жениш, препоръчвам ти черни очи и черни коси. Ако искаш калугер да ставаш, да се усъвършенстваш, поет да станеш или музикант, трябва да имаш руси коси и ясносини очи. Това значи човек, който не се интересува от материални работи. Обаче сега виждаме хора със сини очи и черни коси – размесени са работите. Питат ме: „Защо някои хора имат сини очи и черни коси?“ Отговарям: в продължение на две поколения баба му е била със сини очи, а дядо му – с черни коси, та е станало някакво прекръстосване. Някъде пък има черни очи и руси коси – там също тъй е станало някакво прекръстосване, не са спазени правилата. Черноземът е място за жито, много хубава пшеница дава, а жълтата пръст дава хубаво грозде. Земяделецът трябва да знае къде каква почва трябва. А лозарят също тъй трябва да знае каква почва му трябва. Оттук вадя заключение: ако тия хора, които се занимават с материалния живот, трябва да знаят всичко за него, то ние, които искаме да възпитаваме човека, не трябва ли да знаем при какви условия той трябва да расте и да се развива? Който не знае тия неща, трябва да ги изучава.

Вие трябва да изучавате методите, при които ще се развивате правилно. Седиш, намираш се пред една дилема, която е мъчно разрешима, кажи си: „Учителя каза, че джобурът трябва да се изпразни, но трябва да помисля отгоре ли да го изпразня, или отдолу.“ После пак ще си кажеш: „Отгоре ли ще го пълня, или ще туря черво?“ Ще се спреш да помислиш и като решиш задачата правилно, ще ти стане весело. Тази работа може да се свърши по-весело, по-приятно, както Господ дал. Тъй Бог е наредил. Разумно ще работите! Тъй щото хем джобурът ще се пълни, хем ще остане време да прочетете нещо, защото, като дойде господарят, ще те пита: „Прочете ли нещо?“ Как ще четеш? Да напълниш един джобур от 10 000 оки, това е трудна работа!

Сега искам от вас да изучавате в Школата окултната наука по правилата на джобура. Има окултни учители и ученици, които, като изучават окултната наука, казват: „Окултната наука е ужасно нещо! Който влезе вътре, потъва.“ Който не

знае къде е грездея, цял ден ще изважда водата и де кого срещне, ще казва: „Окултната наука е трудна работа! Който влезе там, отива.“ Казвам: този ученик изпразва джобура на окултната наука отгоре. Другият казва: „Окултната наука е лесна работа!“ Казвам: този ученик е намерил грездея. Единият казва: „Цял живот е нужен, за да напълниш един джобур!“ Другият казва: „Лесна работа е да напълниш един джобур!“ Казвам: този ученик е намерил червото.

Аз ви желая да изпразвате вашите джобури отдолу. Извади грездея и си чети! Като се изпразни джобурът, измий го, изчисти го, тури червото на чешмата, напълни го и животът ти ще бъде приятен. Тъй ще разбирате дълбокия смисъл на тия окултни знания. Човек, който не знае законите, всякога може да си създаде хиляди нещастия.

Ние сега говорим за знание, което иде от Любовта, защото знание без Любов всякога носи нещастие в себе си. Знание с Любов всякога носи щастие – без изключение. Там, дето има Любов, знанието е правилно, а там, дето няма Любов, знанието не носи никакво благо.

Изпейте упражнението „Бог е Любов“.

Любовта разкрива Бога в нас.

Тайна молитва

ВАЖНОСТТА НА ЧИСЛАТА

*Тридесет и осма лекция от Учителя
10 септември 1924 г., София*

ВАЖНОСТТА НА ЧИСЛАТА

Размишление

Ще ви говоря върху важността на числата 3 и 5.

Ако преведете числото 3 в геометрическа форма, какво ще получите? – Триъгълник. Ако преведете числото 5 в геометрическа форма, какво ще получите? – Петоъгълник. Числото 3 произлиза от числата 1 и 2. Значи то е резултат от тия две числа. Числото 3 съществува като норма в Природата. Висшите сили, с които човек борави, започват с числото 3. Неговият ум, неговото сърце, неговата воля представляват числото 3 – резултат на тия сили, които действат в човека. Питам сега: можете ли да повлияете на ума на някой човек? – Не можете по никой начин. Можете ли да повлияете на човешкото сърце? – Не можете. Можете ли да повлияете на човешката воля? – И на нея не можете да повлияете. Съвременният свят се опитва да тури човешкия ум в нова насока. Ако някой мисли, че може да влияе на човешкия ум, той се лъже. Единственото нещо, върху което може да се влияе на хората – това са техните чувства. Ние можем да повлияем на чувствата на един човек чрез неговия слух, чрез обонянието му, чрез вкуса му, чрез осезанието и чрез зрението му. Например някое дете не стои мирно. Как ще го умириш? – Ще му направиш кукличка, ще му устроиш едно представление или ще му издекламираш нещо, ще му кажеш някоя хубава дума или ще му дадеш една хубава ябълка, или пък ще му дадеш да помирише нещо – всичко това действа възпитателно върху неговите чувства. Следователно хората работят с числото 5 – то е число на чувствата, а с числото 3 работи само Бог.

Запомнете тия мисли, които сега ви нахвърлих. Някой човек казва за друг: „Умът на този човек не е достатъчно

просветен. Трябва да хвърля светлина в ума му.“ Питам: ти, който искаш да хвърлиш светлина в ума на този човек, имаш ли достатъчно светлина в себе си? Ти, който казваш, че онзи човек няма достатъчно светлина, че няма благородно сърце, твоето сърце благородно ли е? По какво оценяваме дали едно сърце е благородно, или не? Кои са нормите за това? Тези норми се намират само в Божествения свят. На физическия свят няма норми за добрия човек. На физическия свят добрият човек е богатият, силният и ученият човек.

Сега вие философствате, но като дойде някой и ви удари в носа, казвате: „Трябва да се слуша.“ Вие усещате болка. Това е първата болка, резултат на чувствата ви. Вие се уплашвате след този удар. Вие седите, разсъждавате, но в ума си носите една отрицателна форма, т. е. едно отрицателно чувство – болка, и едно отрицателно действие – удар. Питам сега: мислите ли, че след като този човек ви е ударил в носа, той е разрешил един въпрос? Освен че не е разрешил никакъв въпрос, но даже е усложнил положението. Мнозина ученици питат: „Защо еди-кой си мисли така?“ Ние не можем да му заповядаме да мисли другояче. „Защо еди-кой си чувства така?“ Ние не можем да му заповядаме да чувства другояче. „Защо еди-кой си действа така?“ Ние не можем да му заповядаме да действа другояче. Ти можеш ли да заповядваш на един вълк да не яде месо? Или можеш ли да заповядваш на една овца да не пасе трева? На една ябълка можеш ли да заповядваш да не расте нагоре? На една киселица можеш ли да заповядваш да роди сладки плодове? Да, ако си умен, можеш да ѝ направиш присадка, но това е само една присадка – нищо повече. Ти ще мислиш, че си надхитрил Природата, но щом се пречупи присадката, киселицата пак излиза и казва: „Какво мислиш ти, че аз мога да бъда ябълка? Не, аз пак съм си киселица!“ Добре, може да предизвикаш обратния закон. Вземеш една хубава ябълка, казваш: „Ще ѝ въздействам, ще присадя върху нея киселица.“ Присаждаш я и цели десет години тя ражда все тия кисели плодове, но един ден дойде буря, пречупи присадката и там остане хубавата ябълка. Следователно каквито са нещата по своето естество

– по ум, сърце и воля – те всякога се проявяват съобразно него. Значи внасянето на светлината в ума на всеки едно е прерогатив само на Бога, на най-висшите същества, даже не и на ангелите! Внасянето на чувствата в сърцето на всеки човек също е прерогатив само на Бога! Благородните прояви във волята на всеки човек се внасят там само от Бога. Щом е тъй, защо трябва да се бъркаме в работите на Бога? Щом дойдем до мисълта, ще кажем: „Каквото Господ даде.“ Щом дойдем до чувствата, ще кажем: „Каквото Господ даде.“ И за волята е същото нещо. Нашата задача е да създадем благоприятни условия за ума, сърцето и волята си, а останалата работа, повисшата, предстои на Бога.

Често вие казвате: „Какво са се разпуснали тия братя?“ – Ами ти какво си се разпуснал? – „Къде се намират тия братя?“ – Ами ти къде се намираш? Кой те е турил съдник на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля? Ти казваш: „Оставете ме свободен!“ Щом е за тебе, искаш свобода, искаш да те оставят свободен, а другите ограничаваш. Как тъй! Ако ти искаш свобода за твоя ум, ще дадеш свобода и на другите. Бог разполага със светлината и свободата на твоя ум. Това е Божествен прерогатив. Работата на човека е до условията – да използва условията и да ги подобрява, а работата на Бога се отнася до вътрешното естество на нещата. Ти можеш да разкопаваш една ябълка, да я ториш и поливаш, но да измениш нейното естество – това никога не можеш! Някои учени хора казват, че може да се измени естеството на едно живо същество. Да, може да се измени естеството на коня и на магарето, от тях да се роди катър, но този катър още в първото поколение изчезва. И нашата философия е такава: всичките наши мисли, чувства и всичките ни действия живеят само по 20 години.

Вие може да ми възразите, но това е факт! Защо? Защото вие живеете в света на промените. Майката и бащата трябва да кажат на сина си: „Синко, ти ще ходиш в Светлината, която Бог ти е дал! Ти ще се проявяваш с чувствата, които Бог ти е дал. Ти ще действаш с волята, която Бог ти е дал! Ти трябва да ни слушаш!“ А какво казва днес бащата на сина?

– „Ела, синко, при мен, вземи тази вощеница, нека осветлява пътя ти. И аз си послужих с нея.“ Тежко на твоя син, когото ще водиш с тая малка вощеница! Ще прокопса той! И след всичко туй вие мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете илюзии! Човек може да се дресираща, но не може да възпита своя ум, не може да възпита своето сърце, не може да възпита своята воля. Невъзможно е това! Какво може да направи човек за себе си? – Той може да възпита своите сетива, зрението си, слуха, обонянието, вкуса и осезанието си. По такъв начин, косвено, той може да събере факти или материали, с които да работи. Развиете ли повече вашите сетива, вие ще бъдете в по-пълнен контакт с физическия свят и ще можете по-добре да го изучите. А сега вие заемате едно фалшиво положение и казвате: „Ние не можем да мислим.“ Че то не е ваша работа! Вие отнемате работата на Бога. Той се занимава със Светлината във вашия ум, с вашите мисли. Вие казвате: „Чувствата са празна работа, те не ме интересуват. Аз искам да се занимавам с ума си.“ Как ще се занимаваш с ума си? Щом искаш да се занимаваш с ума си, внесе ли Истината в него? Внеси Истината в себе си и ти ще имаш Свободата да боравиш със своя ум! – Това е първото условие. Ти започваш да работиш с ума си и казваш: „Според Кант-Лапласовата теория светът се е образувал от някаква мъглявина, която се въртяла около известни центрове, и от това се е образувала цялата Слънчева система.“ Добре, има ли някаква вероятност във всичко това? Казвате: „Всичко това е доказано!“ Кои са научните данни, кои са математическите доказателства? Това са предположения, това са теории, това са хипотези, но не и самата Истина. Има нещо вероятно в тези данни, но има и нещо невероятно. Нови учени хора, нови теории идат сега в света и всички досегашни теории губят своята научна стойност. Човешкият ум се повдига на едно по-високо стъпало. И днес Бог внася в умовете на хората нови идеи, вследствие на което цялото мировъзрение се изменя. Тъй действат от Невидимия свят. Дойде например един учен човек, прокара някоя нова философия в науката и си замине. Той е изпратен от Невидимия свят специално

за това. Бог хвърля Светлина в умовете на хората и с това и понятието им за Бога постоянно се изменя. Тази Светлина постепенно изменя научните схващания на хората, както и религиозните им схващания. Само Бог действа в света. Новото, което идва сега в света, създава едно стълкновение със старото, вследствие на което вие се усещате стеснени и казвате: „Как тъй ни се взема това? Ние досега мислехме, че сме господари на себе си, а какво излиза?“ Вие сте смешни! Ако се качите на един параход, вие ли въртите колелото, вие ли го управлявате? Казвате: „Аз заповядвам!“ Не заповядвате вие. Колко души има долу в парахода, които работят? Този параход върви и без вас.

Тук имаше една македонка, която казваше: „Аз нося целия свят на ръката си.“ Мислеше си тази македонка, че действително носи целия свят, че е толкова силна. Добре, като е толкова силна, че може да носи целия свят на ръката си, защо не помогне на Македония, чиито работи са тъй забъркани? Тя носеше свои илюзии на ръката си. Същото е и с вас. Всеки ден Невидимият свят трябва да ви просвещава. Вие например си турите една програма в живота, казвате: „Аз ще започна да се занимавам с философия, ще проучвам еди-кой си философ.“ Обаче умират баща ви, майка ви, вие оставяте философията настрана и казвате: „Сега съм в траур, не мога да се занимавам.“ Пак философски разсъждавате. „Пари нямам, средства за живеене нямам“ – философията остава на заден план. Друг път казвате: „Нека поне да залюбим хората! Моето сърце е толкова широко, че целият свят може да влезе в него.“ Значи ти любиш като Бога! Ако ти като Бога любиш целия свят, всички хора, трябва да си в състояние да измениш техните сърца. „Ама ти не можеш да намериш подобно на моето сърце.“ Да, вярно е, че като твоето сърце не може да се намери, защото който влезе в твоето сърце, умира. Който влезе в човешкото сърце, умира. Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“ Дай сърцето си на Бога! В това седи истинската философия. Вие трябва да напътите и вашите приятели към Бога – да Го схванат като вътрешен принцип: не личен, но безличен, който схваща и разбира всичко. По

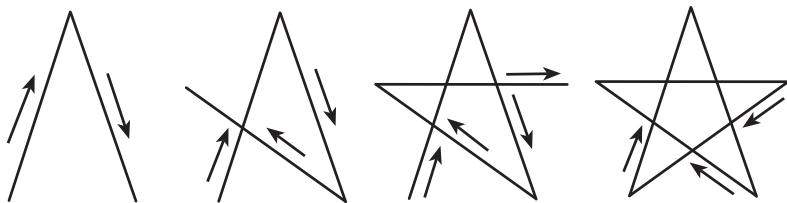
отношение на Бога всички ние сме отворена книга, на която Той всеки ден пише новата философия на Живота.

Когато вие влезете в училището и учителят по музика започне да ви разправя за тоновете, питам: туй знание от вас ли излиза, или от вашия учител? Знанието, което ние имаме, от нас ли излиза, или от Бога иде? Любовта, която се проявява в нас, от нас ли иде, или от Бога? – От Бога. Туй е истинското положение. Следователно умът в нас действа в областта на числото 3. Вие не знаете още кой е Първият, великият Принцип, който действа в света. Вие не знаете кой е Вторият принцип, който действа в света. Какво означава числото 2? Аз ви казах, че числото 2 означава пътя на единицата, но какъв е пътят на единицата? Представете си, че вие сте във Вселената и за вас съществува само една идея, всичко около вас е само Светлина, Земята я няма, Слънцето го няма – виждате само Светлина, нищо друго не съзнавате. Какво ще бъде вашето понятие за света? Ще можете ли да различавате интензивността на Светлината? Това ще бъдат извънредни разбирания за човешкия ум. Какво ще бъде това състояние, не знаете. Може да го схващате, но може и да не го схващате. Допустимо е и едното, и другото. За вас е важно какво ще схванете от това особено състояние. Това е един от въпросите, които само Бог разбира. Хората нищо не разбират от това. Единицата в пространството е понятие само за Бога. Двойката в пространството е понятие само за Бога. Когато се дойде до числото 3, вече се явява законът от вашия ум, от вашето сърце, от вашата воля – започва се проявлението на човека.

Ето защо, за да разберете тия неща, вие ще започнете с един малък идеал. Не започвайте с някоя грандиозна идея – с най-малката идея започнете. Направете един малък опит, започнете с една малка мисъл. След туй с най-малкото чувство, в което няма да иждивите много енергия и за което се изисква най-малкото усилие на волята. Така действа и Бог – това е Божествен път. А когато дойдете до Божествените чувства – там имате вече простор в действията си. Тогава зрението ще ви помогне да развиете художествен талант. Слухът ще ви помогне да развиете музиката. Езикът ще ви

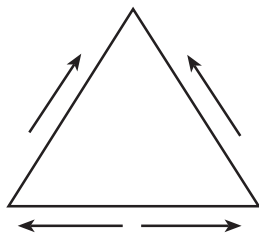
послужи да развиете говора си. Обонянието ще ви помогне да развиете тия качества, тия сили, които действат в цветята. Най-после чувствителността, или осезанието ще ви помогнат да схващате различието между телата: какво положение заемат, какви сили действат между тях и т. н. Всичко това е метод за възпитание. Когато се заемете да се самовъзпитавате и да възпитавате вашите деца, вие трябва да започнете по този начин именно – да развиете най-първо вашите сетива.

Вие започвате с числото пет. Как ще нарисувате Пентаграма? Как ще започнете да го рисувате? Вие ще започнете да рисувате Пентаграма по следния начин (фиг. 1):

Фиг. 1

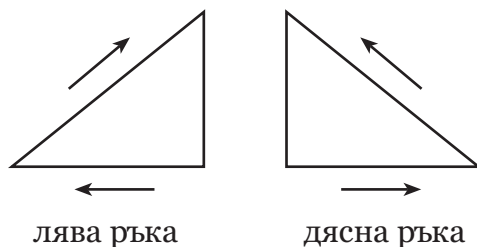
Първото движение на ръката ви е от ляво към дясно. Такова движение правят и всичките военни, когато вадят сабята си, за да секат главите на неприятелите си. Българите пък, когато секат дърва с брадвата, правят същото това движение, но от дясно към ляво. Всеки народ има свой метод, своя определена посока при движението си. Всяко движение има своя сила. Искате ли да развиете вашия ум чрез сетивата си, ще правите движения.

Фиг. 2

Сега при начертаването на триъгълника какво движение ще направите? Движението ще бъде по посока на стрелките (фиг 2). Движенията трябва да бъдат естествени, каквито са в Природата. Щом направите това движение, каквото правите при начертаването на триъгълника, ще усетите една приятност. Това движение, само по себе си, е разтваряне. Като

направите туй движение (фиг. 3), веднага ще почувствате малко видоизменение на вашия ум. Ако при туй движение

Фиг. 3

изговорите подобаващи на него думи, то придобива по-голяма сила. Какви са тия думи, няма да ви кажа, защото вие приличате на малките деца: кой как дойде при вас, цял ден ще му показвате играчките си – момиченцето ще показва своята кукла, а момченцето – своето конче. И с това тия думи ще изгубят силата си. Тази кукла и това конче обаче нищо не носят със себе си. Те са мъртви. Защо да не започнем да движим ръцете си една срещу друга (1), а започваме обратно (2). Според правилата на съвременната геометрия точката се

движи все към една посока, например от ляво към дясно, а тук, при движение на двете ръце в обратна посока, се образува правата линия. После ръцете се движат нагоре, докато се срещнат заедно и образуват триъгълник. Когато отдалечавате ръцете си, туй движение действа успокоително. Когато пък движите ръцете си една срещу друга, туй движение действа в противовес на първото. Затова вие ще кажете на тия противодействащи сили да се движат нагоре.

Сега във вас остава желанието да проверите дали това нещо е вярно. Туй положение са го проверявали хиляди философи и не са дошли до никакъв резултат. Как не са описвали човешкия ум? И философи са го описвали, и окултисти са го описвали, но тъй, както окултистите са го

описвали, това не е умът. Те описват само проявата на ума. После, тъй както те описват сърцето – това е само проявата на човешкото сърце. Тъй както описват волята – и това е само проявлението на човешката воля. Например някой адепт описва какъв е Будическият свят, какъв е Менталният свят, но това са само прояви на тия светове. При описанието на тия светове се изисква буден ум. Вие сте били в тези светове, имате опитност от тях. Когато ви се описват тия светове, постарайте се да събудите възпоминанията за тях от миналото, които са вложени във вашия ум и сърце. Вие мислите за неща, които сте запомнили. Вие четете някой философ, който служи във вашия ум като подбудителна причина, за да събуди някои спомени. Вие четете и казвате: „Чакай да си спомня, този човек разправя за нещо, което аз зная.“ Когато той описва Астралния свят, или човешкото сърце, вие си спомняте нещо. Когато той описва човешката воля, пак си спомняте нещо. Вие виждате тогава, че във вас има заложено нещо Божествено, в което са складирани тия спомени, и трябва да го проявите. Проявите ли го, Бог действа във вас.

Значи дойдете ли до физическия свят, ще дойдат и вашите сетива и ще се учите как да си служите с тях. Например някой разговаря с вас, вижда вас, вижда и хората, а едновременно се вслушва какво се говори зад него. Друг пък разговаря с вас, но едновременно слуша какво говорят другите, а с ръцете си бърка в джобовете на хората, изпитва дълбочината им, изпитва съдържанието на кесииите им: злато ли има в тях, или сребро. Всичко това говори за невъзпитание на сетивата. Някоя сестра казва: „Аз ти изпитвам ума, изпитвам кесията ти.“ Никой не може да изпита твоя ум, нито твоето сърце, нито твоята воля.

И в туй отношение, ако искате да се владеете, погледът ви трябва да бъде хармоничен. Не се старайте едновременно и да слушате, и да гледате, и да питате. Възприемете една идея, вземете от нея най-хубавото, та нека бъде и най-малкото. Една идея е достатъчно. Казвате някому нещо. Кажете едно изречение, но да е хубаво. Не трябва много да говорите. Това се отнася до самовъзпитанието. Тъй трябва да правите, ако

искате да възпитате вашия език. Нашият език е невъзпитан, понеже всеки го е пипал. Кой не е влизал в тази станция? Като се завърти кранът и човек започва да говори. Казват: „Фонографът говори сега.“ Това не е разумно. С устата ли говори човек? Казват, че човек говори с устата си. Питам тогава: фонографът с какво говори? Де е неговата уста? Той говори с една иглица, която се движи по една плоча. Тогава нашата теория се опровергава. Ето, чрез тая плоча може да се говори. Значи има един говор, който е много практичен – без да си отваряш устата, говориш.

Някои хора имат обичай да се пипат за врата, за краката, за ушите и другаде. Това са все подбуди на разни физически енергии. Който иска да развие своите висши енергии, трябва да се пипа на друго място. Някои правят безразборни движения, както някои медиуми дращят разни безразборни криви линии по хартията, докато се прояви някой дух. Казвате: „Колко е учен този медиум!“ – Не, той е първокласен глупак, първокласен невежа, нищо не знае. Никаква философия няма в него! Друго щеше да бъде, ако този медиум нарисува някоя разумна фигура или ако употреби азбука на известни интелигентни същества. А тия драскулки по хартията говорят за невежеството на някои духове. В Природата съществуват такива знаци, но те не ги знаят. Някой път и вие неволно правите някакви движения, но не разбирате техния дълбок смисъл. Разправяше ми един мой приятел, че както пътувал в колата, почесал се отзад по главата и си помислил, че ще дойде при него някой човек, когото той не обича. Вади си той заключения, но те не са на място, в тях няма никакъв смисъл. Почесал се, защото го сърбяла главата – нищо повече. Някой брат, като се почеше, мисли си, че кой знае каква велика идея го занимава. Не, това почесване може да бъде едно безсмислено движение. Когато детето направи някоя грешка, то си туря ръцете на очите. Това движение означава: от срам не мога да те гледам. Туй не е благородно. Човек, който затваря очите си с ръце, не е благороден. Някой път и по друга причина можеш да си затвориш очите – да не влиза много светлина; значи –

помагаш си физически. Но когато си между хората, не прави това. Когато си сам, може да го правиш. Ако вие влезете в моята стая и аз затворя кепенците си, какво означава това? Значи, че казвам: не съм разположен да ви приема. Когато вляза при един човек и той тури ръцете на очите си, аз ще си взема шапката и ще си изляза. Казвам: не оставам в стая, дето кепенците са затворени.

Представете си, че аз ви говоря за Любовта, казвам ви, че трябва да служим на Бога, а вие седите пред мене, почесвате се зад ухото и казвате: „Каква велика идея е тази, да служим на Бога.“ Да, но този човек си мисли за своята любов, не за Божията. Той е материалист. Няма да се почесваш отзад, когато говориш и когато ти се говори за Божията Любов! Той казва: „Аз разбирам Божията Любов“, и се почесва зад ухото или отзад на главата. Щом се говори за Божията Любов, на друго място ще туриш пръста си. После някой говори за Божията Мъдрост и се почесва по коляното. Не, щом ти се говори за Божията Мъдрост, няма да се почесваш по коляното. Почесваш ли се по коляното, това показва, че не си силен, че нямаш ум.

Най-първо ще се научите да владеете чувствата си, понеже те са във вашите ръце, те са на ваше разположение. Ще се научите да владеете езика си, очите си, носа си, ушите си. Като овладеете чувствата си, ще постигнете много работи. Привикнете да казвате всеки момент само това, което трябва. По някой път вие казвате туй, което не трябва, но ще се научите.

Сега какъв е общият сбор на числата 3 и 5? – Осем. Какво означава числото 8? Осем е числото две, взето на куб. За да разберем какво означава числото осем, трябва да разберем числата две и четири. В сегашната математика числата се разглеждат от друго гледище, разглеждат се като резултати, а не като живи числа.

Първото важно нещо сега за вас е идеята, че само Бог може да внесе Светлина в ума ви. Само Бог може да внесе топлина в сърцето ви. Само Бог може да внесе сила във волята ви. Следователно, ако нямате правилно понятие за

Бога, вашият ум, вашето сърце и вашата воля не могат да се развиват правилно. Затуй трябва да се стремите да имате за Бога по-правилно понятие, което можете да придобиете. Придобийте ли това, ще дойде и тази Божествена светлина в ума ви. Когато пък дойдете до вашите чувства, тогава ще навлезете в човешкия живот, ще разберете и научите туй, което хилядите поколения преди вас са работили, за да го придобият. Вие ще разберете как са работили животните за създаването на своите органи: очи, уши, нос, език. Всички тия органи ще ги вземете предвид и ще работите съобразно тях.

Това е една велика педагогическа задача за бъдещето. Аз мога да създам разни играчки за децата по Пентаграма. Или мога да им създам разни музикални упражнения, с които да повлияя върху чувствата им благотворно. Или мога да им правя разни цветя и да ги занимавам с тях. Ще си служа и с живи цветя. Всички миризми на цветята не действат еднакво върху децата. Някои миризми имат обратно действие върху тях. Правете различни опити в това отношение. Например вашето дете е неразположено. Какво ще направите? Откъснете една роза, едно карамфилче, една теменужка или друго някое цвете и без да забележи детето, туряйте под носа му едно след друго тия цветя и следете кое цвете как му влияе. Запомнете онова цвете, което ще произведе ефект върху разположението на детето. Запишете името му, запишете деня, часа, когато сте му дали да го помирише. Направете опит и втори, и трети път, за да се уверите в резултата. Ето ви друга педагогическа задача. Пък може да направите опита и с голямата си дъщеря, някой път може да го направите и с мъжа си. Някой път мъжът може да направи същия опит и с жена си. На мъжа си ще кажеш тъй: „Тази роза е специална, има много хубава миризма, опитай я!“ Опитайте как ще ви повлияят карамфилът, теменугата и ред други цветя. Записвайте си тия резултати. Вие се накичите някой ден с едно карамфилче и целия ден сте весели, живеете в мир. Значи едно карамфилче спасява положението за цял ден. Ако една роза се жертва за нашия мир, тя има цена.

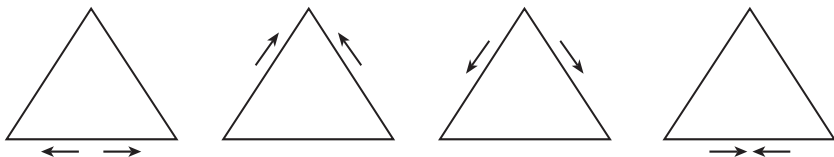
Ако можем да възприемем и вложим в себе си туй чувство, този благороден импулс на жертвата, тази жертва от страна на розата не е напразно дадена. Тогава при възпитанието на децата може да откъснете една роза, една теменуга или друго някое цвете.

Тази вечер трябваше да имам едно цветенце, всеки да го помирише, без да знаете защо, и по този начин да опитам какво въздействие оказва върху вас. Ако сега ви покажа някое цвете, вие ще кажете: „Учителя ни изпитва.“ Затова друг път ще направя някой опит с вас, без да се сетите. Има и други начини за възпитание на децата освен тия, но цветята са най-ефектни. Направете опит с всички цветя, които имате. Направете опита много разумно, без да грешите. Естествено ще го направите. Направете опита и с някоя ваша приятелка и най-после го направете със себе си. Неразположени сте: откъснете една роза, помиришете я. Не ви ли подейства, вземете едно карамфилче или една теменужка. В туй отношение добре е да си имате градина. Като помиришете едно цветенце, между цветята и вас ще се образува една моментна връзка и вашето душевно състояние ще се измени. Цветята са най-близко до нас. Като се приближиш до някоя роза или до някое бяло карамфилче, те казват: „Не се тревожи, не бой се, твоето положение не е така лошо. Изпитанието е благословение!“

Сега обърнете внимание върху методите, които дадох. Числата 3 и 5 са отвлечени понятия, но дойдете ли до цветята, те са вече реални величини, с които може да боравите. Онези от вас, които имат разположение за тия опити, нека ги правят, а които нямат разположение, нека го създадат.

Ние, в Школата, някой ден трябва да излезем на открито някъде и по пет души заедно да направим някои гимнастически упражнения, но не във формата на петоъгълник, а във формата на Пентаграм – във всеки ъгъл по един човек. Всички трябва да знаете кой накъде ще си движи ръцете. Кой каквато добродетел изразява, ще се движи по съответната на нея посока и ще заеме отреденото място на един от върховете на Пентаграма.

Любовта разкрива Бога в нас.

Фиг. 4

Изговорете формулата: „Любовта разкрива Бога в нас.“
(с движение на ръцете според означените стрелки на
триъгълниците – фиг. 4)

Тайна молитва

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

- Атавистическо* (лат.) – нещо, което е отживелица, което носи особености на миналото, най-често изостанали и деформирани.
- Атрибут* (лат.) – постоянно свойство на предмет или явление, без което те не могат да съществуват или да се мислят.
- Афектация* (лат.) – силна и бурно протичаща емоционална възбуда, която не може да се контролира от съзнанието, често придружена с престореност и с неестественост в поведението.
- Бабичасвам* (ост.) – набръчквам се.
- Баджарница* (тур.) – помещение край град, където се събира налог за внасяни стоки.
- Бучуклии гащи* (от бочник – клин на дреха между предницата и гърба) (ост.) – потури или панталони със страничен клин.
- Викало* (ост.) – околоръстно балконче на минаре, отдето ходжата приканва мюсюлманите за молитва.
- Вилушка* (рус.) – вилица.
- Всинца* (рус.) – всички.
- Въпиющ* (цсл.) – крайно наложителен, крещящ.
- Грездей* (ост.) – чеп на каца или на бъчва.
- Гъгнив* (ост.) – човек, който говори неясно през носа или заеква.
- Давления* (рус.) – натиск, въздействие над волята.
- Джобур* (ост.) – дървено ведро, в което се събира вино, изтичащо от винарските кораби, или в което се пресипват джибри.
- Дранголник* (ост.) – затвор.
- Дряхъл* (рус.) – грохнал, немощен, слаб от старост.
- Жидки* (рус.) – течни; разредени, редки.
- За зор заман* (перс.) – за всеки случай.
- Зимница* (ост.) – посеви, засети през есента.
- Иждивявам* (ост.) – изразходвам.
- Каприция* – каприз.
- Катехизис* (гр.) – основно положение, основни черти на убежденията.
- Кимвал* (гр.) – музикален инструмент от два медни диска, които се удрят един в друг и издават остър звук.
- Кинематограф* (гр.) – апарат за снимане и за прожектиране на филмова лента. В случая означава самият филм.

Крина – дървен цилиндричен съд, използван като мярка за зърнени храни, с вместимост около 15 кг.

Куцуз (тур.) – без щастие, без късмет, злополучен, който върви наопаки.

Кюп (тур.) – голям глинен съд, делва.

Меродавно – авторитетно, отговорно, достоверно.

Миазма (гр.) – вредно, болестотворно изпарение.

Миля (лат.) – мярка за дължина с различни размери в отделните държави. Географската миля във Великобритания и САЩ е равна на 1853м, а в Германия – на 7420м.

Мравя (ост.) – мравка.

Накопление (рус.) – натрупване.

Накопява (рус.) – натрупва.

Наполеон (фр.) – златна монета от 20 франка с образа на Наполеон.

Небуларно (лат.) – мъгливо, във вид на мъглявина.

Непреривна (рус.) – непрекъсната.

Ничего (рус.) – нищо.

Облениavam се (рус.) – ставам ленив, мързелив.

Ока (тур.) – мярка за тежина, равна на 1.225 кг или на 1.282 кг.

Орахатявам се (от *рахат*) (тур.) – ставам спокоен, безгрижен.

Охтика (ост.) – туберкулоза.

Пертурбация (лат.) – внезапна промяна, нарушаване на нормалния ход на нещата.

По видимому (рус.) – изглежда.

Полочка (ост.) – умалително на полог – място, където птицата носи яйца или мъти.

Посторонен (рус.) – страничен.

Предложение (рус.) – изречение.

Предсилка (ост.) – предикат, обозначаемо в логиката, т.е. това, което в съждението се казва за предмета на съждението.

Прерогатив (лат.) – преимущество, предимство, изключително право.

Прикя (ост.) – зестра.

Прямо (рус.) – направо, пряко.

Реторта (лат.) – обла стъкленица с дълга отводна тръба, която служи за нагряване и дестилиране на вещества.

Слог (ост.) – сричка.

Соба (тур.) – печка, пеш.

Спектроскоп (лат., гр.) – уред за наблюдаване на спектрите чрез разлагане на светлинните лъчи.

Спогаждам се (ост.) – разбирам се, помирявам се.

Трансмигриране (лат.) – преместване, придвижване през определено пространство; в случая – странстване, прераждане на душите.

Трен (фр.) – влак.

Търгам (ост.) – дърпам, тегля, скубя.

Уд (ост.) – орган на тялото; член, крайник.

Фонограф (гр.) – първият апарат за записване и възпроизвеждане на звукове, изнамерен от Едисон; грамофон.

Хосканица (ост.) – гоненица, тропаница (иронично и преносно).

Хукам (ост.) – викам ху подир някого, за да го изгоня или изплаша.

Цев (ост.) – отрезка от кухо стъбло на растение, която служи за насукване на прежда при тъкане; калем, масур.

Шиканирам (фр.) – умишлено създавам пречки, мъчнотии в някаква работа, извъртам нещата.

Ще окрекаме орталъка (ост. фразеологизъм) – ще се оплачем на всичко живо.

„*The proud flesh*.“ – „Гордата плът.“

to God (англ.) – към Бога

Gott (нем.) – Бог

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Сократ** (470-399 г. пр. Хр.) – Древногръцки философ, който чрез задаване на въпроси създава нов клон на философията, отнасящ се към морала, наречен *етика*. Противопоставя се на софистите, за които няма абсолютна истина и всичко може да се докаже чрез логически съждения. Затова срещу него е образуван процес и Сократ е осъден на смърт чрез отравяне, като сам изпива чашата с отровата.

² **Готфрид Лайбниц** (1646-1716) – Немски философ рационалист, математик, дипломат и юрист. Като математик разработва диференциалното и интегралното смятане, извежда н.нар. трансцендентни функции. Като физик въвежда понятието *жива сила*. Работи над изобретяването на парната машина и създава механична сметачна машина. Като философ пише върху теологията и философията на езика. Съчинява философска монадология, като нарича атомите монади и смята, че във всяка от тях е заложена цялата Вселена.

³ **Всеобща война** – става дума за Първата световна война (1914-1918г.)

⁴ **Миръ** – Преди правописната реформа от 1945 г. в края на всяка дума, завършваща на съгласен звук, се пише ъ (ер голям) (бел. ред.)

⁵ **Джон Рокфелер** (1893-1937) – Един от най-богатите американски милиардери, предприемач, осъществил революция в петролната промишленост.

⁶ Става въпрос за голямата икономическа криза и за инфлацията след Първата световна война (1914-1918 г.)

⁷ **Ани Безант** (1847-1933) – Ирландка, последователка на Елена Блаватска. Представителка е на Теософското общество и е негов председател от 1907 до 1933 г. Най-известните ѝ книги са „Древната мъдрост“ и „Езотерично християнство“.

⁸ **Чарлз Ледбитър** (1854-1934) – Англикански епископ, представител на Теософското общество. Философската му система съчетава християнски и източни идеи и се формира през дългото му пребиваване в Индия. Автор на книгите „Астралният мир“, „Чакри, кундалини и прана“ и др.

⁹ Става въпрос за редуциране на числото чрез събиране на съставлящите го цифри

¹⁰ **Александър Батенберг** (1857-1893) – Благородник от немски произход, първи княз на България след Освобождението (1879-1886).

¹¹ **Имануел Кант** (1724-1804) – Немски философ и учен от епохата на Просвещението, родоначалник на немския класически идеализъм. Основната му философска доктрина е трансценденталният идеализъм. Поставя начало на диалектическия метод във философията, развива и учението *логика*. Негов основен труд е „Критика на чистия разум“.

¹² **Пиер-Симон Лаплас** (1749-1827) – Френски философ, физик, астроном и математик, известен с работата си върху диференциалните уравнения. Привърженик на детерминизма във философията – смята, че поне теоретически е напълно възможно да се предскаже какво ще се случи във Вселената чрез изучаването на научните закони, които определят обективната обусловеност и причинната зависимост между нещата.

Упражнения, задачи и опити

Разумност в Природата

- Размисъл върху възложена тема за писане: „Има ли разумност в Природата“.
- Упражнение с движения на ръцете и свиване на пръстите.

Излишък и недоимък в живота

- Размишление: Опит за връзка с интелигентните същества на Слънцето.
- Упражнение с ръцете и пръстите.

Волята Божия

- Опит с изчистване на планински извор и работа с водата.

Свобода, знания и мир

- Музикално упражнение с думата „Мир“, изпята във възходяща и низходяща степен.

Окултната музика в живота

- Задача: стремеж към продължаване действието на Словото у човека и извън рамките на конкретната беседа.
- Дава се песента: „Кажете ми ти, светли Божи лъчи“.
- Пее се музикалното окултно упражнение „Благост носи светлината“ (3 пъти), което е предтеча на песента: „Благост“ (дава се в следващата лекция).

Школата и развитието на ученика

- Дава се песента: „Благост“.
- Пее се музикалното окултно упражнение: „Мир“.
- Музикалното упражнение „Мир“ като метод за трансформиране на гнева.
- Опит: да се извлече полза от гнева.

Закон за късите и дългите линии

- Окултно физическо упражнение с теглене на ръцете и произнасяне на думи.

Най-щастливият ден

- Окултно физическо упражнение с ръцете и китките за трансформиране на неразположение.

Трите състояния у човека

- Окултни физически упражнения с ръце пред гърди.

Добрите и лошите мисли

- Премахване на меланхолия чрез разсъждения.
- Премахване на изкушения.
- Премахване на дребнавости.

Разумно сърце

- Опит за по-бързо ориентиране.

Тъчете мислите си

- Задача за самообладание, за смелост.
- Опит с наблюдаване проявите на околните.
- Опит за по-добри взаимоотношения с околните.
- Задача за използване потенциала на ума, сърцето и волята.
- Упражнения с поставяне на длани една върху друга и поставяне на палци върху брадата.
- Упражнение за концентрация.
- Опит за долавяне и възпроизвеждане на мисъл.

Любов към Бога

- Дават се песните: „Светъл ден“ и „Тъги, скърби“.

Съзнателната монада

- Да се мисли, говори и върши добро за една седмица – без дребнавости и слушане на злото.

Право ходене

- Задача да се стои правилно по време на лекции.

Важността на числата

- Гимнастическо упражнение с формата на Пентаграма.

Формули и утвърждения

Разумност в Природата

- „В Бога всичко е Добро. Бог е Любов, следователно туй, което сега съм загубил, за в бъдеще ще го постигна.“

Най-добрият начин на разсъждение

- „Искам своето добро, искам растенето и благородството на моята душа. Аз трябва да любя, понеже това е Волята Божия.“
- „Само светлият път на Божествената Мъдрост води към Божествената Истина!“
- „Заради Него, заради Този, който ми е дал всичките блага в света, ще се постарая да изпълня всичко.“
- Истината в света е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Божественото съвършенство

- „Да се прояви Бог в нас, и ние да проявим Бога в себе си.“
- „Ние живеем между този народ, за да се прояви Бог в нас и ние да проявим Бога в себе си. Бог като се прояви в нас, ние трябва да бъдем носители на Неговата велика мисъл.“

Излишък и недоимък в живота

- Акцент върху придобиването на съзнателен живот.

Силовите линии в Природата

- При въпрос за знание и незнание ученикът трябва да казва: „Аз ще се уча!“

Волята божия

- „Мир! – Мирът носи Божията радост.“

Школата и развитието на ученика

- Утвърждение: В дадения момент ще бъда добър.

Трите състояния

- Формула-утвърждение: „Всичко е възможно.“

Обектът на съзнанието

- „Любовта носи живот. Мъдростта носи знание. Истината носи свобода. Духът ги съдържа в себе си.“
- Опит с формулите „Любовта носи живот“, „Мъдростта носи знание“, „Истината носи свобода“ с полагане на ръце.
- „Бог е Бог на Любовта, на Мъдростта, на Истината, които носят за човека Живот, Знание и Свобода. Неговият Дух съдържа всичко това в себе си.“

Истинско и относително знание

- Формулата: „Няма Правда като Божията Правда, само Божията Правда е Правда.“

Разумно сърце

- Утвърждение: Надпреварвайте се в отдаване на почит един на друг.

Тъчете мислите си

- Мото: „Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“

Добро и зло

- „Бог е Светлина на Живота.“

Разумният живот

- „Мирът носи Божията радост.“

Разумният и неразумният слуга

- „Любовта разкрива Бога в нас.“

Писмени теми

Разумност в Природата

– „Воля и безволие“

Стремежите на ума и сърцето

– „Разликата между левия и десния път“

Най-добрият начин на разсъждение

– „Киселите и сладките храни“

Излишък и недоимък в живота

– „Отличителни черти на целомъдрието и благоразумието“

Силовите линии в Природата

– „Разлика между гордост и тщеславие“

Волята Божия

– „Отличителните качества на мъжа и жената“

Свобода, знания и мир

– „Отличителните черти на растенията“

Окултната музика в живота

– „Качества на знанието“

Школата и развитието на ученика

– „Единство на обичта“

Единство на обичта

– „Произход на лечебните растения“

Мъртвите и живите линии

– „Най-малката добродетел“

Приливи и отливи

– „Произход на усмивката“

Закон за късите и дългите линии

– „Разлика между Дух и материя“

Трите състояния у човека

– „Най-щастливият ден в годината“

- „Отличителните черти на търпението“

Обектът на съзнанието

- „Най-важният стих от Евангелието на Йоан“
- „Кой е най-важният въпрос в живота?“

Двете граници

- „Най-късият път между скръбта и радостта“

Разумно сърце

- „Качествата на новия човек“

Любов към Бога

- „Аз и Отец едно сме“

Точилото и ножът

- „Службата на търпението и самообладанието“

Добрите и лошите

- „Как познах, че имам ум?“
- „Защо човек е недоволен?“

Страхът

- „Защо човекът има уста?“

Четири проекции

- „Лошо ли е човек да бъде недоволен?“

Съзнателната монада

- „Истинският начин за примирение“

Право ходене

- „За кого грее Слънцето?“

Добро и зло

- „Кой е бил първият поет?“

Учителя Петър Дънов

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

година трета

Редактор	<i>Спаска Миховска</i>
Художник	<i>Даниела Тодорова</i>
Предпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „Бяло Братство“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 6
Тел: (02) 668 955; 9 634 313
www.bialobratstvo.info
www.beinsadouno.org